

Giới thiệu Cô Bé Lọ Lem Và Hoàng Thái Tử

Khó có tác phẩm nào lại để nhiều ấn tượng như Hoàng Hậu Xấu Xí, song Cô Bé Lọ Lem Và Hoàng Thái Tử là truyện của Lục Thiệu, mang lại cảm giác nhẹ nhàng, tựa như truyện cổ tích bước ra từ đời thực. Đây cũng là tác phẩm được đánh giá cao về mặt nội dung, “Anh rề” “Xuy! Không nên gọi ta là anh rề.” Người đàn ông cướp đoạt cô xong trong nháy mắt đem cô vứt bỏ, rồi lại thành thân với chị của cô. Hân thân phận tôn quý là hoàng thái tử, mỹ nhân quanh hân nhiều đến nỗi không thể xua hết. Khi hân xem cô như cô bé lọ lem, cô cho rằng mình là người hạnh phúc nhất thế gian nhưng cô không biết mình rơi vào trò chơi tình yêu. . . cùng âm mưu. Bốn năm sau cô quay trở về, cô bé lọ lem ngày xưa lột xác thành công chúa. Cô kéo người đàn ông bên cạnh đến trước mặt hân cười ngọt ngào “Anh rề, lâu rồi không gặp nha!” Mời các bạn đến với truyện ngôn tình nữ cường để tìm hiểu về câu chuyện đầy xúc động này.

Bạn đang đọc truyện *Cô Bé Lọ Lem Và Hoàng Thái Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Chỗ Rẽ Gặp Nhau

Sáng sớm! Luồng ánh sáng mặt trời bên ngoài lọt qua khe cửa phản xạ chiếu vào.

Bên trong căn phòng xa hoa cấp năm sao dành cho tổng thống, trên chiếc giường có hai thân thể trần truồng nằm lên nhau, trong không khí tràn ngập mùi vị sau cuộc kích tình đêm qua, mặt thảm thì quần áo đàn ông, đàn bà rải rác khắp nơi, có thể thấy được cảnh tượng bừa bãi đêm qua.

Chín giờ, tiếng chuông cửa đúng giờ vang lên, người đàn ông trên giường mở mắt trước tiên, hé ra khuôn mặt tuần mỹ đẹp một bức tranh giống như một tác phẩm nghệ thuật do thượng đế tạo ra.

Dáng người cường tráng từ trên giường đi xuống, tiện tay mặc áo tắm lên, động tác thông thả đi đến cửa sổ nhìn hai gã nhân viên công tác khách sạn quần áo chỉnh tề đang đứng trước cửa, Mạc Tư Tước đang buồn ngủ liến táo.

“Mạc tổng, quần áo của ngài đã chuẩn bị xong!” Ngoài cửa có một người cung kính cầm một bộ quần áo bằng phẳng sang trọng đứng chờ đợi.

“Đưa cho ta!” Giọng nói gọi cảm trầm thấp từ cánh môi nhỏ bé của hân phát ra, hân vươn tay nhận lấy quần áo sau đó đóng cửa phòng, hân không nhìn cô gái mờ to mắt nằm trên giường một lần, xoay người đi vào phòng vệ sinh.

Khi trở ra, cả người diện một bộ âu phục Armani màu đen bao lấy dáng người cao lớn của hân một, mái tóc còn ẩm ướt có ít giọt nước theo lọn tóc chảy xuống, kết hợp với gương mặt tinh xảo cả người hân phát ra một phong thái tao nhã và địa vị cao quý.

Hân không nhìn bức tranh xinh đẹp lồ lộ trước mắt, Mạc Tư Tước nhếch môi nửa cười nửa không có chút tà mị, xoay người đi về phía cô gái còn làm dáng trên giường nói: “Bảo bối, biểu hiện tối qua của cô làm tôi quả thực rất hài lòng!”

“Tiền, ta sẽ cho thư ký đưa cho cô!” Kế tiếp Hân bổ sung thêm một câu, nhất thời làm cho cô gái xinh đẹp hoảng sợ, thậm chí không kịp mặc áo để da thịt trắng nõn như sữa lộ ra trước mặt hân, hân không thèm để ý đứng đung như cũ.

“Tước, anh là có ý gì? Em không cần tiền.” Thân thể mềm mại như rắn nước của cô ta ép lên thân thể người đàn ông đó, Mạc Tư Tước có chút chán ghét đẩy cô gái đó ra, ngón tay thon dài chỉnh lại âu phục sau đó nâng cằm của cô ta lên, “Không cần tiền, vậy em muốn cái gì?”

“Em muốn anh.” Chữ cuối cùng sau từ “anh” còn chưa nói xong, trong lòng Mạc Tư Tước phát ra tiếng cười rầu rĩ giống như nghe được lời nói rất buồn cười, hân nắm chặt tay sau đó vỗ nhẹ lên hai má cô, khuôn mặt tuần tú càng cười lớn hơn, cúi người đến bên tai cô gặng từng tiếng, “Muốn tôi sao? Nhưng tôi. . . không muốn!”

“Cô đừng ngây thơ như vậy.” Mạc Tư Tước thu tay lại, khóe môi nhếch lên hân suy nghĩ một chút rồi tươi cười sau đó sai bước đi khỏi phòng.

Theo thang máy từ trên lầu xuống hành lang, hân như nước chảy mây trôi nhanh nhẹn đi ra khỏi, trong đại sảnh nhân viên công tác khách sạn xếp thành hai hàng nhìn thấy phong thái hiên ngang của hân, tất cả đều khom lưng cúi chào.

Đi ra khỏi khách sạn, trợ lý đã lái xe thể thao chạy đến trước mặt hân, thân xe đồ rục như lửa có chút cuồng dã giống như thân phận của hân.

“Lái xe!” Ngồi vào bên trong xe, hân trầm giọng căn dặn, xe như mũi tên rời dây cung phóng thẳng đi, rất nhanh hoà nhập vào dòng xe bên ngoài.

Mạc Tư Tước xoa nhẹ lên ấn đường, vừa muốn nhắm mắt lại, đột nhiên nhìn thấy trước mắt có một bóng đen hiện lên, sau đó khản cập thẳng xe lại, chỉ nghe được một tiếng “Két. . . .” Xe ngừng lại ở ven đường.

Bạn đang đọc truyện *Cô Bé Lọ Lem Và Hoàng Thái Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Tên Đàn Ông Tuyệt Tình

“Đã xảy ra chuyện gì?” Mạc Tư Tước không vui nhú mày, một tay chống lên ghế ngồi, một tay quay cửa kính xe xuống nhìn chường ngại phía trước.

“Thái tử, vừa rồi có một cô gái đột nhiên xông ra, chúng ta không đụng vào cô ấy nhưng cô ấy liên té xiu” Trợ lý Mạc Sâm mở cửa xe ra quan sát, sau đó nhìn về phía người đàn ông có khuôn mặt không vui kia nói.

“Không cần để ý đến cô ta!” Mạc Tư Tước sờ theo sống mũi hừ nhẹ một tiếng, ánh mắt khinh thường nhìn ra ngoài cửa sổ, bởi vì muốn quan hệ với hắn, trước kia không ít một số cô gái dùng phương pháp ngu ngốc như vậy xuất hiện trước mặt hắn, tất cả hắn nhìn cũng không nhìn một lần.

“Vâng!” Mạc Sâm xoay người lên xe, lui xe lại một khoảng, sau đó rẽ sang bên cạnh vượt qua.

Mạc Tư Tước ngồi trong xe nhìn ra ngoài cửa sổ, ánh mắt lơ đãng nhìn về thân ảnh màu hồng nhạt nằm ở ven đường, về mặt gần như trong suốt ngũ quan tinh xảo, không đợi hắn nhìn rõ dáng vẻ của cô gái đó, xe đã chạy nhanh ra ngoài.

Chỉ là nhìn thoáng qua một lần Mạc Tư Tước đột nhiên cảm giác trong lòng có một loại tình cảm khó nói lên lời đang bùng nổ trong người, hắn đột nhiên gọi Mạc Sâm, ánh mắt thâm sâu nhìn lên cô gái “Chờ một chút. . . đem cô ta về nhà!”

Khi Ôn Hinh tỉnh lại chỉ cảm thấy ngực đau nói, mơ màng mở mắt ra, cảnh vật lộn lầy trước mắt này làm cho cô có chút kinh ngạc, trong phòng có một màu duy nhất đó là màu xám tro, ngoại trừ đèn thủy tinh treo trên trần nhà còn bên trong phòng tất cả đồ vật bày biện đều là màu xám và tràn đầy mùi vị đàn ông.

Ý thức được vấn đề này, cô lập tức từ trên giường nhảy xuống, cô biết mình lại phát bệnh, nếu không phải tại Triển Dương đuổi theo cô thì cô sẽ không chạy, sẽ không đụng vào xe nhưng mà rốt cuộc ai đã đưa cô đến nơi này?

Lúc này ngực cô lại đau, Ôn Hinh không có thời gian để thưởng thức gian phòng xuất sắc này, cô nhanh nhẹn mở cửa phòng, một đôi mắt mềm mại phút chốc trừng to.

Đây là một biệt thự lớn kỳ lạ nha! Đứng ở giữa hành lang lâu hai, Ôn Hinh lần đầu tiên thấy mấy vật bài trí đất tền như thế, cô cảm giác mình đứng ở nơi đó giống như lạc vào thế giới ma quái.

Dưới lầu bỗng nhiên vang lên giọng đàn ông, “Thái tử, cô Giản Ny đến.”

Không đợi quản gia thông báo xong, phòng khách lại vang lên tiếng nói chói tai của một cô gái, “Tước, em không muốn chia tay, em cái gì cũng không cần, anh để cho em ở bên cạnh anh được không?”

Khuôn mặt trắng nõn roi đầy nước mắt, cô gái có dáng vẻ quyến rũ kéo lấy tay người đàn ông đó, Mạc Tư Tước ngồi trên ghế ngẩn đầu nhìn cô gái ngồi xổm trước mặt hắn, toát phong thái quyền quý của bậc vương giả.

Hắn không để ý kéo tay Giản Ny ra, Mạc Tư Tước chậm rãi phui bụi trên quần sau đó đứng lên, hắn cao 1m86 trong nháy mắt che phủ thân hình của cô gái.

“Cô nên biết nguyên tắc của tôi, tôi không mặc cùng bộ quần áo quá một tuần, cô nên cảm thấy may mắn vì đã có hơn một tháng mới phải.”

Khóe miệng hắn nhếch lên lộ nụ cười nhưng những lời hắn nói thì tàn nhẫn không có độ ấm.

“Nhưng mà, em không phải quần áo a! Tước! Anh đã nói em là người rất đặc biệt cho nên em có thể ở bên cạnh em được không?” Cô gái cúi đầu đau khổ cầu xin đôi mắt cười càn đấm trên môi hắn, “Giản Ny, đừng để tôi lặp lại lời nói này lần thứ ba.”

Cô đặc biệt đối với hắn sao?

Đương nhiên!

Bởi vì, cô là tình nhân của tên đàn ông kia!

Nhưng, cho dù là thế nào đi nữa thì cũng không thể phá quy tắc của hắn!

“Cầm chi phiếu rồi đi khỏi tầm mắt của tôi!” Giọng nói không hờn giận mà lạnh lùng để cho cô gái này từ bỏ ý định, cô gái đó sắc mặt khó coi nắm chặt tay, nước mắt đã thấm đẫm gò má. Lúc ngẩng đầu lên cũng là lúc nhìn thấy có một người đang đứng ở thang lầu. . . cô gái đó ánh mắt đang kinh ngạc. . .

Chương 3: Hấn Là Ai Vậy?

Ôn Hinh đứng sau lưng Mạc Tư Tước cô thấy Giản Ny kia quả là xinh đẹp nha! Thấy cô ấy nhìn mình Ôn Hinh có chút giật mình.

Cô gái này không phải là người mẫu quảng cáo nổi tiếng Giản Ny sao?

Nhưng vì sao ánh mắt cô gái ấy nhìn mình có chút ...căm thù nhỉ?

Giản Ny thấy trong biệt thự còn có một cô gái khác tồn tại, nhất thời có chút không khống chế được hành vi nắm lấy áo somi của tên đàn ông đó, đôi mắt to tròn đầy đau buồn, “Mạc Tư Tước, có phải vì cô gái này hay không? Cho nên anh không cần em?”

Mạc Tư Tước theo ánh mắt của cô gái nhìn về phía sau, Ôn Hinh có chút hoài nghi nhìn vào người đàn ông cách cô không xa.

Giật nảy mình!...sợ quá!

Trong đầu đột nhiên hiện ra mấy chữ này, đối với thân thể người đàn ông này hình như chưa đủ.

Một đôi mắt màu lam sâu như đại dương, giống như lốc xoáy, giống như có thể hút hết linh hồn của người khác, ngũ quan cương nghị và khí khái bức người, trên ngón út mang chiếc nhẫn màu hồng óng ánh sáng giá, Ôn Hinh sững sờ đứng im tại chỗ cũng quên phản ứng lại.

Mạc Tư Tước nhìn lại đôi mắt sáng ngời trong suốt của cô, khóe môi nhếch lên, ngay lúc cô chưa có phản ứng hẳn đầy Giản Ny ra đi đến trước mặt vươn cánh tay mạnh mẽ ôm thân hình gầy yếu của cô vào trong lòng.

Nhận thấy được không khí đông lạnh, Ôn Hinh cảm nhận người đầu sỏ trước mặt mình không phải tầm thường, hẳn hướng môi mình về phía cô.

“Bảo bối, cô thông minh như vậy nhìn mà còn không biết sao?” Mạc Tư Tước nâng cằm cô lên, thân thể hai người gần sát nhau, cô ngửi được mùi vị bạch hà tươi mát tràn ngập trên người hắn, thật nhẹ nhàng khoan khoái hương vị rất dễ chịu nha!

Hắn nhìn cô, ánh mắt lung linh tràn đầy màu sắc, con ngươi màu lam như bảo thạch sáng loá mắt, hắn chán nản tay nắm thành quyền, về mặt cảm hận nhìn Giản Ny nói.

Ôn Hinh đứng im cả người bị hắn khống chế, gương mặt vốn trắng nõn giờ đây dần dần đỏ lên, Lúc Mạc Tư Tước nhìn cô cũng là lúc cô tức giận mở miệng mắng hắn, “Anh có bệnh sao? Buông ra!”

Cô thật ngốc trước đó còn tán thưởng hắn thì ra là trò chơi của các công tử nhà giàu.

Cô không có hứng thú xen vào phá hoại quan hệ của hai người này.

Mạc Tư Tước không giận ngược lại còn cười, động tác vô cùng thân xoa lên gương mặt của Ôn Hinh, hắn cười nguy hiểm sau đó quan sát sắc mặt thay đổi của Giản Ny nói, “Nhìn thấy không? Tôi hiện tại thích cô gái như vậy.....”

“Bệnh thần kinh!” Ôn Hinh buộc miệng mắng, lại đổi lấy nụ cười vui vẻ hơn của Mạc Tư Tước.

“Mạc Tư Tước, anh sẽ hối hận!” Ánh mắt Giản Ny ghen ghét nhìn hai người đó liền bỏ đi, cô thấy bọn họ rõ ràng là liếc mắt đưa tình.

Bản tính kiêu ngạo của cô trước mặt gã đàn ông không thể che giấu, lúc giận giữ bỏ đi còn nhìn về phía Mạc Tư Tước quát.

Hối hận?

Trong từ điển của hắn không bao giờ có hai từ hối hận!

Ôn Hinh giấy dựa thoát khỏi tay gã đàn ông đó, quần gia lúc này lại đi tới nói, “Thái tử, bác sĩ Peter đã đến!”

Cô nghe người khác gọi hắn như thế, càng cảm thấy kỳ quái hơn “thái tử” bây giờ còn có người gọi như thế sao?

“Cô không biết tôi là ai sao?” Mạc Tư Tước lập tức đi đến bên tai cô thở vào, trong ánh mắt của hắn mang theo vài phần tìm tòi nghiên cứu, vài phần lạ lùng, tầm mắt rơi xuống trên người côđấy mắt có vài phần đồng ý.

Trước mắt hắn lúc này là một gương mặt không phấn son, đôi mắt sáng ngời, ngày trước bên cạnh hắn toàn những người oanh oanh yến yến, cô gái này

gọn gàng xinh đẹp giống như một viên trân châu phóng ra màu sắc rực rỡ, quan trọng là cô gái này chất phác ngây ngô giống một giò hoa quả bình thường, nhưng mà hẳn lại cảm thấy.....vui vui nha?

Bạn đang đọc truyện *Cô Bé Lọ Lem Và Hoàng Thái Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5: Cách Xa Tôi Một Chút

Ôn Hinh chạy ra khỏi trang viên, nhìn các vùng bên cạnh cách biệt thự này tất cả đều là cây xanh yên tĩnh như một danh lam thắng cảnh không bằng, cô nhìn đến choáng váng hoa mắt.

Đội cô đi xuống chân núi, đã là nửa giờ sau .

“Hôm nay thật là một ngày xui xẻo muốn chết a!” Ôn Hinh hai tay chống nạnh, tùy tiện nguyên rủa một câu ,sau đó giờ tay chặn một chiếc taxi nghênh ngang rời đi.

Chẳng qua cô mới xuống xe trước cửa trường đại học, liền phát hiện cách đó không xa có một người phiến toái đang chờ cô.

Một chiếc xe thể thao màu xanh ngọc Ferrari làm người ta chú ý, thân ảnh anh tuấn cao lớn có thể so với khuôn mẫu, xe có mui che ở phía trước, mắt hấn sáng như đuốc nhìn chăm chăm trước cửa trường đại học.

Ôn Hinh ai oán vỗ một cái lên trán, bất chấp vết thương ở chân, cô tính trực tiếp đi cửa bên cạnh vào trường học.

Thật sự là ra cửa buổi sáng thật xui nha, hại cô bị ngã bên ngoài, hại cô bị thương, hại cô mất một ngày công, hiện tại cả ký túc xá cũng không vào được.

Ngay lúc Ôn Hinh đắc chí thành công từ cửa chạy vào trường học, cô sung sướng khi thấy không có ai đi theo phía sau liền tặng một nụ hôn gió, thân thể rút lui ai ngờ lại đụng vào bức tường thịt rắn chắc, nghe được tiếng nói quen thuộc kia thân thể cô toàn bộ cứng ngắc đứng im tại chỗ.

“Tiểu Hinh Hinh, em cũng thật nhẫn tâm a, tôi ở tại đây chờ em đã nửa ngày!”

“Anh, anh.” Ôn Hinh xoay người, hai tròng mắt tròn tròn không thể tin được từng mắt nhìn tên đàn ông đang cười vui vẻ, đáng ghét, cô dùng cách nào cũng không thể thoát khỏi phiền toái này?

Ôn Hinh vào làm ở công ty PUB nên biết Triển Dương , cô còn nhớ rõ lần đầu tiên nhìn thấy hấn, khi đó cô nông cạn cho rằng hấn là một chỗ dựa vững chắc, cô luôn luôn rất ghét những công tử suốt ngày ăn chơi lêu lổng sau khi phát hiện ra sự thật cô liều mạng muốn thoát khỏi hấn.

Lúc trước không hiểu tại sao cô lại trêu chọc phải một tai họa lớn như vậy?

Hấn chờ cô ở trường học, chạy đến chỗ cô đang làm thêm giả bộ giúp đỡ, còn làm hại cô giờ lên lớp cũng không nghe được làm việc thì không chuyên tâm!

“Triển Dương, tôi thực sự rất nghiêm túc nói với anh, tôi không thích anh mời anh về sau không cần lại đến phiền tôi, OK?” Ôn Hinh giờ hai tay lên làm bộ đáng đầu hàng, cô thật sự là phục đại thiếu gia như hấn, bên ngoài người đẹp rất nhiều hấn tại sao hết lần này đến lần khác phá đóa hoa đại là cô chứ?

“Hinh Hinh, em nói cho anh biết, em thích cái dạng người như thế nào? Anh sửa đổi, sửa đổi thành người em thích như vậy không phải tốt sao?” Triển Dương tính tình rất tốt nên dụ dỗ, Ôn Hinh chịu không nổi đẩy hấn ra nổi giận ùng ùng chạy về phía trước.

“Tôi thích —— anh cách xa tôi một chút!” Ôn Hinh kêu to, Triển Dương một bước xa thì chạy đến giữ cánh tay cô lại, nhìn ánh mắt oan ức của cô giống như cô đang làm chuyện tàn nhẫn lắm vậy ý.

“Tay em làm sao vậy?” Triển Dương phát hiện chỗ trầy da trên cánh tay cô, trên đầu gối còn đang quấn băng, hấn khẩn trương nhìn cô từ trên xuống dưới.

Thời tiết nóng bức, Ôn Hinh trên người chỉ mặc duy nhất một chiếc áo chữ T ngắn tay và quần jean ngắn, vải băng màu trắng còn chảy một ít máu, cô hiện tại mới cảm giác được có chút đau đớn.

“Không có việc gì, chạy qua đường bị té nhưng anh trước tiên buông tay tôi ra!” Ôn Hinh hoàn toàn không có kiên nhẫn hất tay hấn ra, Triển Dương như là đoán trước được hành động kế tiếp của cô nên cố chấp kéo tay cô không muốn buông ra.

Ôn Hinh liếc xéo hấn, gục đầu xuống, phút chốc vươn chân đá về phía hạ thân của hấn, Triển Dương bị đau nên buông tay, Ôn Hinh nhân cơ hội này bỏ chạy, cô rất sợ hấn lại đuổi theo cho nên không nhìn phía trước lập tức phóng đi.

“Cẩn thận phía trước ——” phía sau Triển Dương hét lên, chân Ôn Hinh không dừng lại được, cả người chìm vào giữa bể phun nước.

Bạn đang đọc truyện *Cô Bé Lọ Lem Và Hoàng Thái Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6: Phát Bệnh

Cuối tuần ở trường học có rất ít người, Ôn Hinh một mình nhếch nhác trở lại ký túc xá, Kiều Lâm vừa ăn cơm nước xong trở lại nhìn thấy cả người Ôn Hinh ướt đầm đứng ngoài cửa chột thờ ra hơi, “Ồ, cậu làm sao vậy? Gần đây tạo hình nhiều kiểu đặc biệt nha!”

“Đừng nói lời châm chọc nữa nhanh nhanh cho mình vào! Mình muốn tắm rửa!” Cô liếc mắt một cái trực tiếp đoạt lấy chìa khóa trong tay cô, mở cửa rồi đi vào.

Từ khi bị tên đó đuổi theo, cô phát hiện mình quên mang túi, di động và chìa khóa đều ở bên trong.

“Làm sao vậy? Tôi vừa rồi đi lên thì thấy Triển Dương ở dưới các ngói lại cãi nhau sao?” Kiều Lâm giống như đứa bé tò mò đi theo Ôn Hinh vào ký túc xá, bốn người ở chung trong phòng này, hai người khác từ sáng sớm đã đi ra ngoài hẹn hò, chỉ có Ôn Hinh thân với Kiều Lâm là thân nhất cho nên đối với Triển Dương cô cũng biết chút ít.

“Đừng nói về hán nữa có được hay không?” Ôn Hinh trực tiếp đẩy Kiều Lâm ra ngoài, sau đó đóng cửa phòng bắt đầu cởi quần áo, Kiều Lâm đứng ngoài cửa ồm ồm, “Hán là đàn ông tốt, bạn đúng là không biết quý trọng mà?”

Kiều Lâm là giám sát của cô, hai người học chung nhiều năm ở cùng một chỗ, tính cách tính nết cũng theo cô ấy từ từ rèn luyện ra có vài phần mạnh mẽ, vài phần dã man.....

“Nếu cậu thích, vậy cậu theo đuổi đi! Bồn tiểu thư không có ý kiến!” Ôn Hinh đột nhiên mở cửa phòng vệ sinh ném khăn mặt ra ngoài, Kiều Lâm nhanh nhẹn đưa hai tay chụp lấy, “Nha đầu chết tiết kia, đang ở trong phúc mà không biết phúc, mình biết rồi, biết rồi, cậu chỉ thích Doãn gia ca ca thôi phải không?!”

“Tới địa ngục đi!” Đáp lại lời của cô chính là tiếng đóng cửa thật mạnh, Kiều Lâm hiểu ý ngậm miệng lại không hề lên tiếng!

Chân và cánh tay không thể đứng phải nước, Ôn Hinh đứng ở trong phòng nhỏ hẹp tắm nước vòi sen, tuy hết sức cẩn thận nhưng vẫn không thể tránh được đụng phải vết thương, chỗ đó máu lại chảy ra, cô càng nghĩ càng tức giận lấy bộ áo ngủ mặt vào, tóc cũng không chảy liền đi ra ngoài.

Tên đàn ông đụng vào cô, tên là..... Mạc Tư Tước?

Giản Ny gọi hán như vậy nhưng mà cô làm thế nào lấy lại đồ của mình đây?

Nằm thẳng trên giường cô mơ mơ màng màng chìm vào giấc ngủ, một lát sau cô cảm giác mình ngủ cả buổi tối mà không cảm thấy đói, chỉ có khát nước một chút, đầu cũng có chút nặng nề.

Ký túc xá không có người, Ôn Hinh từ trên giường ngồi dậy nhìn bầu trời ngoài cửa sổ toàn là tối đen như mực.

Trên người không có hơi sức chỉ mới một giấc mà xương cô giống như rời rạc.

Trong phòng cũng tối, Ôn Hinh sờ soạn đi đến cạnh tường, cô muốn bật đèn nhưng dưới chân không biết vấp phải cái gì, hai chân như là không thể khống chế khụy xuống, Ôn Hinh lập tức sa vào một nơi tối tăm, mắt cũng mở không ra.

Mở mắt ra lần nữa, cô đã thấy mình ở một nơi toàn là màu trắng, mũi người được mùi thuốc sát trùng nồng đậm, cô biết đây chính là bệnh viện.

“Nha đầu chết tiết kia, mình mới đi ra ngoài một hồi cậu lại liền té xỉu, muốn hù chết mình à!” Kiều Lâm khuôn mặt lo lắng đưa trước mặt Ôn Hinh, cô cười yếu ớt, thân thể của cô từ khi nào trở nên tệ như vậy, khi còn bé cô rất khỏe mạnh nha!

“Sốt 39 độ 8, nóng đến nỗi muốn thiêu đốt cậu!” Kiều Lâm khóc mắt hồng hồng, cô không biết Ôn Hinh vì sao muốn mình khổ như vậy, cô đang đi học mà phải đi làm thêm hai công việc, cô cũng biết tìm mình không được tốt ngay cả mẹ cô Ôn Tổ Tâm cũng không biết, bởi vì năm năm trước, Ôn Tổ Tâm gả cho một người nhà giàu bỏ lại một mình cô, thật ra Ôn Hinh có bố dượng rất nhiều tiền.

Bạn đang đọc truyện *Cô Bé Lọ Lem Và Hoàng Thái Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 7: Tự Sát Vì Tình

“Minh còn chưa chết,cậu khóc cái gì?” Ôn Hình tức giận hừ hừ, vết thương do nhiễm trùng nên dẫn đến sốt cao,sau khi truyền dịch thân sắc đã khá lên rất nhiều,nghe được Kiều Lâm quở trách,cô còn có sức lực cãi lại.

“Lần sau để cho mẹ cậu nhìn bộ dạng gập quỵ của cậu,thật sự là làm người khác lo lắng không biết bà ta nghĩ sao?!” Kiều Lâm nắm chặt cánh tay cô,Ôn Hình vội vàng ngồi dậy khăn trương nhìn lại,”Đừng để mẹ mình biết.....”

Cô cái gì cũng không sợ cái gì cũng không để ý, trên đời này chỉ còn một mình Ôn Tố Tâm là người thân duy nhất của cô,cô thà rằng chính mình chịu khổ một chút cũng muốn làm cho mẹ hạnh phúc.

Lúc cô mười lăm tuổi Ôn Tố Tâm đã gả cho tập đoàn tập đoàn Doãn thị mà tổng tài chính là Doãn Chính Hào,cô từ nhỏ vốn không có cha,là Ôn Tố Tâm ngậm đắng nuốt cay đem cô nuôi nấng nên người,cho nên khi mẹ tái giá .hơn nửa người đàn ông này trước kia mẹ vẫn thăm ngưỡng mộ nên cô mong mẹ được hạnh phúc.

Nhà họ Doãn là đại gia tộc đương nhiên sẽ không cho phép Ôn Tố Tâm mang theo một người con riêng gả vào nhưng mà Doãn Chính Hào đối với Ôn Hình coi như thân thiết,ông đã cung cấp tiền cho cô đến trường học,sau khi cô học đại học cô không muốn lại dựa vào nhà họ Doãn nữa.

Cô không muốn liên lụy mẹ chỉ cần Doãn Chính Hào thật lòng đối đãi với mẹ,cô có thể cùng mẹ giữ khoảng cách,chỉ sợ hiện tại muốn gặp mẹ có chút một khó khăn.

Nhưng mà người nhà họ Doãn cũng không thích Ôn Tố Tâm,Ôn Hình biết rõ cho nên cô hiện tại rất ít đi lại nhà họ Doãn.

Ở bệnh viện ở hai ngày,Kiều Lâm không có giờ học trên lớp nên đến thăm cô.

“Hình Nhi,cậu nhìn xem.” Kiều Lâm hấp tấp từ bên ngoài chạy vào phòng bệnh,lúc đó Ôn Hình đang uống nước đột nhiên bị giọng cô ầy dọa đến chân tay run rẩy,chiếc ly suýt chút nữa xuống đất.

Kiều Lâm trong tay cầm lấy một tờ báo,mở ra trước mặt Ôn Hình,cô liếc mắt một cái liền thấy được gương mặt xinh đẹp quen thuộc kia.

“Chuyện tình cảm lưu luyến của Hoàng thái tử và Giản Ny cuối cùng cũng sáng tỏ”

” Tình cảm lưu luyến chỉ duy trì ngắn ngủi một tháng, Giản Ny vì tình đau khổ”

“Giản Ny cắt cổ tay tự sát do Hoàng thái tử phong lưu không chịu quay lại.....”

Ôn Hình cuối cùng nhìn đến tấm hình màu đỏ kia,trái tim đột nhiên đập loạn không theo quy luật.

Giản Ny. tự sát. Hoàng thái tử?

Ngày đó ở trong biệt thự nhìn thấy người đàn ông đó.....hoàng thái tử của tập đoàn —N thì ra là hắn!

“Cô gái này có ngốc không a, lại vì cái gã đàn ông đó tự sát?Vậy mà mình còn thích nàng!” Ngón tay Kiều Lâm chọc vào tờ báo, ở trước mặt Ôn Hình nói,cô có chút khó khăn nuốt nước miếng xuống,một nữ minh tinh nổi tiếng lại có thể hạ thấp mình như vậy ở trước mặt người đàn ông đó cúi đầu cầu xin.....

“Tin này mà tung ra,Giản Ny xem như bị hủy,chết cũng không chết xong, danh tiếng không có, đàn ông cũng không!”

“A,Hình Nhi đừng dọa mình chứ ?”

Nhìn thấy người trước mặt không có phản ứng,Kiều Lâm dùng cánh tay đẩy nhẹ cô, thần trí của Ôn Hình quay về, nhìn tờ báo trong tay chỉ là cười nhẹ.

“Nhưng mà Hoàng thái tử này rốt cuộc là người ra sao? Ngay cả siêu cấp minh tinh Giản Ny mà cũng bỏ.” Kiều Lâm còn muốn nói thêm nhưng Ôn Hình xếp lại tờ báo,xem như không có chuyện gì tiếp tục uống nước.

Tất cả báo chí chỉ nhắc tới thân phận tôn quý của hoàng thái tử, nhưng không có công bố một tấm ảnh của hắn,trong đầu Ôn Hình hiện lên gương mặt người đàn ông anh tuấn mê người kia,hắn có tư cách làm cho đàn bà vì hắn chết đi sống lại sao? Hừ! = _____ =

Chỉ là một người đàn ông không có tâm,tại sao mấy người kia còn thích hắn nhỉ?

Hừ!Đáng ghét.

Bạn đang đọc truyện *Cô Bé Lọ Lem Và Hoàng Thái Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Lại Gặp Nhau

Văn phòng tổng tài —N

Người ngồi trên ghế nhích chân quay một vòng rồi dừng lại ở trước bàn thủy tinh rộng rãi, cả người bận y phục màu bạc, khí chất xuất chúng, ngón tay thon dài của người đàn ông đó đặt trên bàn làm việc, trợ lý đem kỳ báo thứ hai đặt trước mặt hắn, ánh mắt màu xanh đậm nhếch lên rất nhanh xao động, khóe miệng nở nụ cười không có một chút độ ẩm giống như cây thuốc phiện mang theo ý nghĩ độc ác.

Trợ lý kiểm bảo vệ nhìn thấy người đàn ông thần nhiên trước mắt, cũng không biết được tiếp theo nụ cười của hắn bước tiếp theo tàn nhẫn như thế nào ?

“Thái tử?” Mạc Sâm thử gọi người đàn ông đang ngồi trên ghế, chỉ thấy lông mày rậm của hắn đột nhiên giãn ra, nụ cười khóe môi càng sâu, nụ cười phát ra từ nội tâm kia làm cho người ta cảm thấy lạnh hơn.

“Góc độ chụp chuẩn thật đấy!” Nhìn hình trong tờ báo sau đó hỏi, “Cô ấy ở bệnh viện nào?”

Giọng nói dễ nghe của Mạc Tư Tước vang lên với phản ứng ngoài dự tính của hắn làm cho Mạc Sâm phản ứng có chút chậm chạp. . . .

“Cô. cô ấy ở một bệnh viện tư nhân, bởi vì muốn trốn phóng viên cho nên không có công khai. Ngài muốn đi sao?”

Mạc Sâm vừa hỏi ý kiến Mạc Tư Tước xong đã thấy hắn ngồi trên ghế đứng lên, lấy chìa khóa xe trên bàn, không đợi hắn đuổi kịp bước người đó đã đi ra ngoài.

Mạc Sâm cảm thấy kỳ quái, lúc này đây tại sao Thái tử gia không kêu hắn lập tức đem tất cả tin tức giới truyền thông phát ra phong tỏa.

Thân thể Ôn Hinh đã khỏe hơn rất nhiều nhưng Kiều Lâm vẫn bắt cô ở lại thêm hai ngày để quan sát, thật không dễ dàng thuyết phục để cô trở về đi học, cô tính lên lên xuất viện.

Sau khi tắm rửa dọn dẹp xong quần áo, cô rời khỏi phòng bệnh, chuẩn bị đi xuống lầu làm thủ tục xuất viện.

Cô ở tại lầu 4, ấn hạ thang máy đi rồi đi vào sau đó lại ấn nút xuống tầng dưới.

Thang máy dừng lại ở lầu hai, Ôn Hinh ngẩng đầu nhìn phía trước, chỉ thấy một dáng người cao lớn đi đến, cô nhất thời cảm giác không khí có chút loãng, thân thể rụt vào bên trong, thang máy tiếp tục khép lại thì có thêm một bàn tay cô gái mảnh khảnh đưa vào.

Ngay sau đó giọng nói sắc bén vang lên bên tai, cô mới nhìn rõ trước mắt có hai người đúng là đôi nam nữ nhân vật chính đang gây xôn xao nhất trong giới truyền thông hiện nay.

Thật sự là oan gia ngõ hẹp!

Ôn Hinh cúi đầu muốn trốn hai người kia, cô như thế nào cũng không nghĩ tới Giản Ny lại ở trong bệnh viện này!

Giản Ny trên người mặc bộ quần áo bệnh nhân hay mặc, tóc có chút hỗn độn, trên cổ tay còn quấn một miếng băng trắng, sắc mặt trắng bệch, lúc này cô so với nữ minh tinh trước đó quả thực là hai người.

Hai người giằng co đứng ở nơi đó, Ôn Hinh đứng là tiến thoái lưỡng nan trong lòng cầu nguyện cô sẽ không bị phát hiện, chỉ là sự thật không như mong muốn, trong phút chốc kia Mạc Tư Tước liền nhận ra Ôn Hinh.

“Bảo bối, nhớ rõ lần sau xuống tay nặng thêm một chút, còn nửa đường làm ngã mất của ta!” Giản Ny không biết người luôn có cách nói và cử chỉ tao nhã đối với đàn bà cực kỳ dịu dàng, thế nhưng lại có thể nói ra lời đã thương người như vậy, mà ngày đó cho dù hắn nói muốn chia tay với cô, cô cũng không nghĩ tới hắn đột nhiên xuất hiện trước mặt, thế nhưng lần này là đem cô đẩy vào đấy cốc.

Mạc Tư Tước cười nói xong những lời này, một tay chống vách tường trong thang máy, một tay khác đem Ôn Hinh kéo vào trong lòng, không giải thích liền hôn lên môi cô.

Giản Ny đứng ở trước cửa thang máy lao đảo lui về phía sau, cửa thang máy một khắc kia bị khép lại.

Chỉ có vài giây đồng hồ thời gian, đến khi thang máy xuống lầu một, Ôn Hinh đem tất cả sức lực đẩy người đàn ông bên cạnh ra, sau đó lau đôi môi sưng

đồ ,vung tay tát lên mặt hắn một cái.

“Vô sỉ!” Ôn Hinh tức giận trừng mắt liếc hắn một cái, sau đó rất nhanh chạy ra khỏi thang máy.

“Ôn Hinh ——” hai chữ kia chậm rãi theo miệng tên đàn ông đó phát ra, Ôn Hinh giống như là trúng sâu độc, bước chân miễn cưỡng dừng lại.

Bạn đang đọc truyện *Cô Bé Lọ Lem Và Hoàng Thái Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: Tên Đàn Ông Vô Sĩ

Giọng của hắn cũng giống như mấy người đàn ông khác, cho dù hai mươi năm qua cô nghe rất nhiều hai chữ đó, lúc này cô lại cảm thấy tên của mình từ miệng hắn phát ra cũng dễ nghe như vậy.

Nhưng mà tên đàn ông kia ở nơi nào cũng làm cho cô cảm thấy xấu hổ!

Không chờ hắn đuổi theo, Ôn Hinh cũng thầm tự hỏi mình vì sao hắn có thể biết tên của cô, nhớ đến nụ hôn vừa rồi cô sờ lên hai má đang nóng của mình chạy nhanh về phía trước.

Đi ra khỏi bệnh viện, trên cánh tay truyền đến một cảm giác mát rượi, cô mới thấy được thì ra bầu trời bắt đầu một trận đổ mưa.

Ôn Hinh không quan tâm lắm giờ hai tay che lại đỉnh đầu chuẩn bị vọt vào màn mưa, phía sau có một lực mạnh giữ chặt lại cô, mùi vị bạc hà tươi mát liền xông vào mũi.

Hết sức kỳ quái, bọn họ mới gặp mặt mới hai lần, cô thế nhưng cũng cảm giác được hơi thở đặc biệt trên người hắn mang theo mùi vị mị hoặc hơi bất lưu thần, có thể đem người ta cắn nuốt.

“Cô chạy nhanh như vậy làm gì?” Mạc Tư Tước ngón tay lướt qua gò má bị cô đánh, hắn không nghĩ tới trên đời này còn có đàn bà dám tát hắn, nếu bị đám thái tử xấu kia biết nhất định sẽ cười đến rụng răng.

Hắn là hoàng thái tử dạng gì mà đàn bà cũng không thu phục được, chẳng qua mèo hoang nhỏ trước mắt hắn lúc này dường như cả người đều mọc gai.

“Anh lôi kéo tôi làm cái gì?” Ôn Hinh tức giận trừng mắt nhìn hắn, trong bệnh viện lui tới vài người bởi vì trời đang đổ mưa cho nên cũng không có ai chú ý đến họ.

“Lên xe, tôi đưa cô đi!” Mạc Tư Tước vừa dứt lời chiếc xem Maybach màu đỏ như lửa đã dừng trước mắt hai người bọn họ, Ôn Hinh nhận ra chiếc xe này chỉ qua là không nhớ chủ nhân nó.

“Không cần, với lại tôi không quen với anh!” Tuy cô bệnh nặng mới khỏi nhưng trên người vẫn còn sức tự đi, chỉ là ở trước mặt Mạc Tư Tước chưa có ai dám ngỗ nghịch với hắn.

“Tại sao lại không muốn lên xe ?” Mạc Tư Tước buông lỏng tay cô ra, Ôn Hinh nhắc chân liền cho hắn một cước, Mạc Tư Tước không ngờ tới cô có chiều này ngũ quan tuần mỹ nhất thời kích động tức giận, “Cô gái này đúng là không biết tốt xấu!”

“Anh là người hạ lưu vô sỉ, Giản Ny thật sự là mắt bị mù mới có thể coi trọng anh!” Ôn Hinh không chút nhượng bộ, trước đó chính mắt cô thấy những hành vi xấu xa của hắn tự đáy lòng cô bài xích chán ghét hắn.

“Tôi hạ lưu vô sỉ?” Mạc Tư Tước cười nhạt một tiếng, sau đó nhân lúc Ôn Hinh không có phòng bị hắn cường chế ôm chặt eo của cô, một tay đè lên cái ót của cô, nhìn đôi môi bị sưng đỏ của cô hắn tức giận hôn mạnh xuống.

“A a” Ôn Hinh bị hắn xiết rất chặt ngay cả hô hấp cũng cảm thấy khó khăn, lưỡi cô bị hơi thở nam tính của hắn bao lấy, cô đẩy hai tay vào ngực hắn muốn thoát ra.

Tên đàn ông trời đánh này lại một lần nữa cường hôn cô!

“Như vậy mới gọi vô sỉ hạ lưu, hiểu chưa?” Mạc Tư Tước buông ra là lúc đầu lưỡi ẩm ướt liếm qua khóe môi cô, Ôn Hinh cảm thấy vô cùng ghê tởm, phản xạ có điều kiện giơ lên một cánh tay lại bị Mạc Tư Tước rất nhanh bắt được.

“Cô gái, đừng nữa khiêu chiến tính nhẫn nại của tôi, lên xe!” Mạc Tư Tước kiêu căng dương cầm, hắn có thói quen ra mệnh lệnh, thói quen người khác phải phục tùng hắn nhưng mà cô là ai, cô là Ôn Hinh!

“Năm mơ!” Ôn Hinh đột nhiên giơ lên cánh tay còn lại lên, bạt tai giống như sét đánh phóng thẳng lên má hấn,nhìn hấn khuôn mặt tuần tú hai bên má in đậm năm ngón tay Ôn Hinh mới cảm thấy trong lòng bớt giận một chút.

“Những thứ đó bà cô này không cần,anh sau này đừng xuất hiện trước mặt tôi nữa, khôn kiếp!” Ôn Hinh đẩy hấn ra,cô không muốn ở cùng tên đàn ông này một phút nào nữa.

Bạn đang đọc truyện *Cô Bé Lọ Lem Và Hoàng Thái Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: Người Không Được Hoan Nghênh

“Cô gái chết tiệt,cô nhớ kỷ hôm nay đây!” Mạc Tư Tước nổi giận giọng nói phía sau vang lên, Ôn Hinh lúc này chạy đã khá xa.

Ngồi ở trong xe Mạc Sâm giật mình với hàng loạt động tác lưu loát vừa rồi của Ôn Hinh,trong lòng thâm khâm phục dũng khí của cô dám ra tay với hoàng thái tử,cô dường như là người duy nhất lại là con gái nữa!

Sau khi vào ký túc xá Ôn Hinh chạy thẳng vào phòng vệ sinh đánh răng,răng và môi tràn đầy mùi vị bạc hà dường như làm thế nào cũng không hết mùi đó,cô nổi giận ném bàn chải đánh răng xuống đất,Kiều Lâm từ lúc trở về vẫn duy trì một tư thế từ đầu đến cuối đó là ngồi trên giường.

“A ,cậu tại sao lại trở về?” Kiều Lâm đá chân của cô,,bên ngoài mưa đã tạnh, ngoài cửa sổ tiếng nước chảy lên lá cây ngô đồng dường như đều có thể chảy tới trong lòng nàng.

“Không có việc gì,mình khỏe lắm buổi chiều có thể đi học !” Ôn Hinh không quan tâm, trong trường học có Kiều Lâm giúp nàng chống đỡ chỉ có công việc ở tiệm bán bánh ngọt và quán bar là không thể luôn xin phép.

Ngày hôm sau Ôn hinh đang đau đầu đi làm lại giấy tờ bị mất kia thì balô của cô lại có người đem tới.

Cô mở ra bên trong xem có cái gì, di động, ví tiền, cùng cái chìa khóa màu trắng,thuốc, tất cả đều ở bên trong, đây là. Mạc Tư Tước phái người đưa tới?

Hắn có lòng tốt như vậy sao?

Ôn Hinh lại mở ra ví tiền, nhìn bên trong tiền cùng giấy chứng nhận cũng không thiếu, bên trong có hai tờ giấy,một là thẻ học sinh một là giấy căn cước,hắn đã xem qua cho nên biết tên cô.

Ôn Hinh hiện tại có chút không hiểu rõ ý đồ của tên đàn ông kia, ở trong bệnh viện cường hôn cô chính là làm cho Giản Ny xem sao?

Nhưng mà tên đàn ông đó thủ đoạn cũng quá xấu xa thật giống như các người con gái ở đây đều xoay quanh hắn.Nhưng mà cô cũng không thể quên hắn là Mạc Tư Tước.hắn là người của gia tộc Khắc Lý Tư. Hắn có thay đổi như chong chóng cũng có bản lĩnh bao phủ tất cả.

Cuộc sống trước đó khôi phục cô lại tiếp tục bận rộn,buổi tối từ thứ hai đến thứ sáu Ôn Hinh phải đi câu lạc bộ tư nhân làm phục vụ sinh,cuối tuần đi bán bánh ngọt,nếu không phải do Triển Dương thường đến quấy rầy cô,cô sẽ cảm thấy thoải mái tự tại hơn.

Ngày đó sau khi tan học, Ôn Hinh đột nhiên nhận được điện thoại của Ôn Tố Tâm gọi tới,cô giật mình nhớ tới cô đã lâu không thấy mặt mẹ mình.

Ôn Tố Tâm kêu cô dành chút thời gia về nhà họ Doãn một chuyến nơi đó cũng là nhà của cô.

Buổi chiều trên lớp không có tiết học nên Ôn Hinh đi ra ngoài , trong năm năm cô đến biệt thự nhà họ Doãn có thể đếm trên đầu ngón tay. người hầu nhà họ Doãn đối với cô xem như khách sáo,nhìn thấy cô đi vào đều lễ phép chào cô, “Ôn tiểu thư!”

“Phu nhân ở trên lầu,cô lên đi!” mẹ Ngô là quản gia nhà họ Doãn , đối đãi Ôn Hinh cũng giống như tiểu thư nhà mình.

Ôn Hinh gật đầu, cẩn thận nhìn về hướng trên lầu,vợ trước của Doãn Chính Hào để lại cho ông hai người con trai và một người con gái,Ôn Hinh nghe nói Doãn phu nhân sau khi hạ sinh Doãn tiểu thư là Doãn Vân Tuyên do khó sinh nên qua đời,cho nên mặc dù ông lấy Ôn Tố Tâm thì Doãn Vân Tuyên đối đãi mẹ kế không tốt lắm.

“Hinh nhi,con đã đến rồi?” Ôn Hinh vừa mới đi lên lầu, Ôn Tố Tâm từ trong phòng ngủ đi ra, Ôn Hinh chạy đến phía trước ôm chặt mẹ giống như trước rúc mặt vào trong lòng mẹ,cô mới phát giác mình nhớ mẹ biết bao.

“Chú Doãn đã đi ra ngoài, Vân Tuyên ở trên lầu luyện đàn!” Ôn Tố Tâm vỗ vỗ tay cô, sau đó kéo tay Ôn Hinh vào căn độc lập ở lầu hai, biệt thự nhà họ Doãn rất lớn, tổng cộng sáu tầng, mỗi tầng đều có một gian phòng kính để trồng hoa, nghe nói là Doãn phu nhân khi còn sống rất thích hoa Uất kim

huong, cho nên trông phòng đều là màu tím

Nhìn về phía hoa màu tím kia Ôn Hinh biết mẹ trong lòng nhất định chịu khổ sở, ở trong nhà này, bà muốn lấy lòng không chỉ có người chủ gia đình còn có ba người con của người đó.

Bạn đang đọc truyện *Cô Bé Lọ Lem Và Hoàng Thái Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11: Ngồi Cũng Khó Khăn

“Vài ngày nữa là đến sinh nhật Vân Tuyên, Chính Hào muốn mẹ nhanh chóng làm một buổi sinh nhật thật long trọng, đến lúc đó con cũng đầy.” Trên mặt Ôn Tố Tâm tràn đầy tình thương của mẹ, Ôn Hinh cảm thấy có loại cảm giác này có chút xa lạ. Dĩ nhiên không phải vì cô mà vì con gái nhà họ Doãn.

Cô không nên để ý như thế mẹ vì chú Doãn mới xem trọng Doãn Vân Tuyên như vậy.

“Con biết!” Ôn Hinh có chút mất mát, mẹ tại sao lại quên cô chứ? Ngày hôm đó cũng là sinh nhật của cô.

Ôn Tố Tâm kể tiếp lại hỏi chuyện trong trường học của cô một chút, đối với việc cô lên đi làm và chuyện cô ngã bệnh, cô nửa chữ cũng không nói, trước khi rời đi Ôn Tố Tâm đưa cho cô một tấm chỉ phiếu nhưng Ôn Hinh không có nhận.

Có lẽ cách nhau một thời gian dài cho nên mẹ mới không quan tâm cô như trước, trong lòng Ôn Hinh thầm nghĩ chỉ cần mẹ cô vui vẻ là tốt rồi.

Cô rất ít đến nhà họ Doãn mỗi lần ở lại đều rất ít, lúc rời đi lúc nào cũng rất khó chịu.

Lúc xuống lầu, con lớn nhà họ Doãn là Doãn Thiên Kinh vừa vặn từ bên ngoài trở về, cho nên khó có thể không đụng phải Ôn Hinh, lúc nhìn thấy cô ánh mắt của anh lóe lên một tia sáng.

“Anh Thiên Kinh.” Ôn Hinh nhìn anh ấy gật đầu, nhìn dáng người cao lớn xinh đẹp của anh ấy mặt Ôn Hinh có chút hồng hồng, trong ánh mắt của Doãn Thiên Kinh lúc nào cũng chứa đựng u buồn, khiến cho người khác nhìn thấy đau lòng, trong lòng Ôn Hinh hình tượng của anh ấy lúc nào cũng cao lớn sạch sẽ.

“Đến đây lúc nào thế?” Doãn Thiên Kinh giẫm lên bậc thang đi lên cho đến khi đứng ngang hàng với Ôn Hinh, lông mi cô thật dài khép xuống như hai bóng râm, ngón tay vịn lên lan can lầu muốn rời đi, “Đến một lúc rồi giờ em phải đi.”

“Ồ lại ăn bữa cơm đi, đi Tâm đã lâu không có gặp em!” Doãn Thiên Kinh giọng nói giống như làn gió thổi vào tai cô, nghe thấy anh ấy nói chuyện cô ấy giống như say.

“Không, không được, ở trường học còn có việc, em đi trước!” Ôn Hinh cảm giác được hơi thở của hắn càng ngày càng gần, tim không hiểu vì sao nhảy loạn lên.

Không biết vì sao mỗi lần nhìn thấy Doãn Thiên Kinh cô đều đã cảm thấy khẩn trương, giống như là gặp mối tình đầu của học sinh tiểu học, sợ ở trước mặt hắn làm sai một chút cũng không được.

“Hinh Nhi.” cánh tay Ôn Hinh lập tức bị hắn giữ chặt, Doãn Thiên Kinh thấy cô muốn rời đi nên kéo trở lại.

“Gấp cái gì? Cơm nước xong anh đưa em về trường học!”

Doãn Thiên Kinh không cho cô cơ hội cự tuyệt, trực tiếp kéo cô đi xuống lầu, sau đó căn dặn mẹ Ngô chuẩn bị ăn cơm.

Mười phút sau, Doãn Thiên Kỳ và Doãn Chính Hào cùng lúc xuất hiện trong phòng khách, khi nhìn thấy Ôn Hinh cả hai nhìn cô chăm chăm giống như nhìn quái vật.

“Có khách đến sao, tiểu Hinh nhi càng ngày càng xinh đẹp nha!” Doãn Thiên Kỳ thật không đứng đắn nhìn Ôn Hinh huyết sáo một cái, cô có chút ngượng ngùng gật gật đầu, sau đó gọi người đàn ông mặc y phục tây, “Chú Doãn, anh hai.”

“Ừ!” Doãn Chính Hào cởi áo khoác, sau đó mặt không chút thay đổi lên tiếng, khi Ôn Tố Tâm kéo Doãn Vân Tuyên cùng nhau đi xuống dưới, nhìn thấy mẹ đứng cạnh người con gái xinh đẹp kia, Ôn Hinh cảm thấy có chút lòng chua xót.

“Chị.” Ôn Tố Tâm liếc mắt ra dấu với cô, Ôn Hinh nói rất nhẹ nhìn về mặt cao ngạo của Doãn Vân Tuyên, cô và cô ta cùng một tuổi, chẳng qua là Doãn Vân Tuyên sinh sớm hơn cô vài giờ nhưng hai người lại không cùng vận mạng, Doãn Vân Tuyên được mọi người nâng niu trong lòng bàn tay che

chở như tiểu công chúa, cô ngay cả cô bé lọ lem cũng không bằng.

“Hừ! Ai là chị của cô?” Doãn Vân Tuyên khinh thường nhìn cô một cái, theo trong lỗ mũi hừ nhẹ một tiếng, sau đó đi vòng qua cô ngồi xuống bên cạnh Doãn Chính Hào còn Ôn Hình ngồi cạnh Doãn Thiên Kinh .

Bạn đang đọc truyện *Cô Bé Lọ Lem Và Hoàng Thái Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Là Ai

“Hình nhi!”

“Lâm Lâm!”

Hai người đồng thời đang ôm ấp liền tách ra, thật nhanh hướng tới bên người đối phương, sau đó Kiều Lâm một tay ôm cổ Ôn Hình , dùng sức hút khí, “Nha đầu chết tiệt kia, làm mình lo lắng sắp chết nè !”

“Được rồi, mọi thứ đều tốt . Lâm Lâm, xin lỗi, làm cậu lo lắng...” Ôn Hình chỉ là không kim lòng nên rơi lệ, lúc cô cần nhất thì có Kiều Lâm bên cạnh, lúc bất lực là Kiều Lâm đã buông xuống tất cả ở bên cạnh người cô.

“Cậu là con bé ngốc, đi theo cậu một thời gian tớ cũng biến thành đàn độn rồi!” Kiều Lâm tỉ mỉ kéo cô nhìn từ trên xuống dưới. Ở với Doãn Thiên Kinh cùng một chỗ mấy ngày nay khí sắc của cô đã ckhôi phục một chút.

Kiều Lâm hai tay không ngừng quơ ở trước mặt của Ôn Hình , xác nhận cô thực sự khỏe rồi , còn cô vừa khóc vừa cười.

Kiều Lâm nhớ kỹ ngày đó, Mạc Tư Tước đột nhiên phái người đến trường học để đón cô, lúc cô tới bệnh viện nhìn thấy Ôn Hình gặp chuyện không may , cho dù là người sắt cũng bị Ông Hình làm cho cảm động mà chết .

Ngày đó ở bệnh viện, sau khi cô ấy tỉnh lại cũng đã nhìn không thấy , thế nhưng chuyện gì cô ấy cũng không nói, chỉ là bảo Mạc Tư Tước đưa Kiều Lâm đến bên cạnh mình .

Bọn họ đã nhiều năm ở cùng một chỗ với nhau như vậy, không ai có thể hiểu Ôn Hình rõ hơn so với Kiều Lâm, cô kiên cường, kiêu ngạo có ý nghĩ của chính mình, cho dù người kia là Mạc Tư Tước, vẫn bị cô làm cho một mất một còn !

Cô nghĩ bất kể là Triển Dương hay là Mạc Tư Tước, hoặc là Doãn Thiên Kinh, bọn họ yêu đều là yêu cô gái hồn nhiên và hiền lành kia ?

“Ai da , tôi nói, hai người con gái các người cùng một chỗ ôm nhau còn giống bộ dáng gì nữa ?” Bọn họ như vậy làm Doãn Thiên Kỳ bỏ nhìn có chút không được , hần lạnh lưng vươn tay sau đó đem hai người tách ra, sau đó nhìn Ôn Hình vung lên nụ cười tươi, “Đến đây , anh hai cũng muốn ôm một cái!”

“Anh hai !” Ôn Hình nghe lời ôm lấy hần, Doãn Thiên Kỳ thỏa mãn sờ sờ tóc của cô, sau đó tán dương lẩm bầm một tiếng, “Ngoan!”

Ôn Hình nhìn ra Doãn Thiên Kỳ đối với cô là có vài phần oán hận , có lẽ là bởi vì cô muốn rời đi cho nên hần lại đột nhiên đối với cô tốt như vậy thôi?

Ôn Hình xoay người lại đi ôm Ôn Hình, sau đó hai anh em nhà Doãn gia nhìn nhau cười, Doãn Thiên Kinh buông Ôn Hình ra đi vào phòng bếp.

Kiều Lâm mang đến thật nhiều đồ trang sức và vật phẩm mà trước đây với Ôn Hình cùng nhau đi mua, có cùng khung, vật trang sức di động, phong linh, may mắn tinh, thủy tinh cầu, Kiều Lâm vơ vét tất cả cho hết vào trong túi của Ôn Hình , sau đó nghiêm túc nói, “Hình nhi, sau này cậu nhìn thấy mấy thứ này sẽ nghĩ đến mình biết không?”

“Tôi Paris nhất định phải chụp hình gửi về cho mình nha !”

“Còn có còn có, cậu phải để cái tâm nha , nếu như gặp được một người con trai ngoại quốc đẹp trai , nhất định phải giữ lại cho mình một người !”

“Quan trọng nhất là, nhất định phải giữ gìn sức khỏe của chính mình!”

Kiều Lâm run run giống như mấy người già , run run nói một tràng, Ôn Hình cười gật đầu, sau đó giơ lên hai ngón tay xin thề , “Mình cam đoan, cậu có nói mấy điều trên, mình đều có thể làm được !”

Kiều Lâm hài lòng gật gật đầu, sau đó vỗ tay một cái, đặt lên vai Ôn Hình nói, “Ngày mai chúng ta sẽ đi nhìn JoJo biểu diễn , mình mua vé!”

“Hình nhi, ngày kia cậu sẽ đi, mình thực sự không lỡ xa ...”

Kiều Lâm vừa nói mắt vừa đỏ, Ôn Hinh cũng bị lấy một phần ly biệt thương cảm kia, ánh mắt đều u buồn đứng lên.

Chỉ chốc lát sau Doãn Thiên Kỳ bắt đầu đi lên cửa gọi các cô xuống ăn cơm, hai người con gái mới thu hồi lo lắng suy nghĩ, gương mặt tươi cười, sau đó đi xuống lầu.

“Woa, Doãn đại ca đẹp trai, tay nghề nấu ăn của anh thật là giỏi, sắp vượt qua đầu bếp ở khách sạn năm sao nha !” Kiêu Lâm nhìn trước mặt có bốn màu ánh sáng, mùi thơm từ miếng thịt bò đều đủ, còn một chút không chảy nước miếng.

“Hình tượng, chú ý hình tượng của em !” Doãn Thiên Kỳ cầm cái muỗng không khách khí đập lên đầu của Kiêu Lâm, sau đó đem kéo cô đến bên cạnh mình ngồi xuống.

“Chết đi em, em không muốn ngồi cùng anh !” Kiêu Lâm liền dùng chân đạp Doãn Thiên Kỳ đẩy ra, sau đó đụng đến bên người Doãn Thiên Kỳ cùng Ôn Hinh, Doãn Thiên Kỳ bắt đầu đi, đành phải ngồi xuống bên người Doãn Thiên Kỳ.

“Chao ôi, tôi xin được nói trước ha, Hình nhi ngày mai cả ngày đều là của ta, chúng ta hẹn ước rồi!” Kiêu Lâm hai tay che ở trước người của Ôn Hinh bộ dáng giống như điều hâu bảo vệ chú gà con làm cho hai anh em Doãn Thiên Kỳ cùng Doãn Thiên Kỳ đều dờ khóc dờ cười.

“Ừm, đừng làm cho cô ấy quá mệt mỏi, buổi tối anh đi đón cô ấy!” Doãn Thiên Kỳ gật gật đầu, sau đó dặn mấy câu, đang nhìn đến Ôn Hinh đáy mắt cũng dâng lên khát vọng, hân cự tuyệt không được yêu cầu của cô, chỉ sợ hân hiện tại không yên lòng cho cô đi ra ngoài!

“OK!” Kiêu Lâm nhếch miệng cười, sau đó quay đầu lại hướng Ôn Hinh trừng mắt nhìn, Doãn Thiên Kỳ hừ lạnh một tiếng, cầm lên rượu đỏ rót cho mình.

“Em cũng muốn, em cũng muốn!” Kiêu Lâm vừa nhìn bình dương rượu tây trên tay Doãn Thiên Kỳ, cũng hứng thú tới.

“Hình nhi không thể uống!” Không đợi Ôn Hinh mở miệng, Doãn Thiên Kỳ âm thanh không mặn không nhạt đối diện liền bay tới, Ôn Hinh nhìn Kiêu Lâm thề lưỡi rồi nhún vai.

“Hình nhi thật là có chút phúc, người đàn ông vừa biết kiếm tiền vừa biết nấu cơm có thể là một người chồng tốt, kiếp sau hạnh phúc không lo a!”

Kiều Lâm vừa ghen tỵ vừa khâm phục nói.

“Đúng vậy, có thể làm cho anh cả của ta tự mình xuống bếp, Ôn Hinh là người thứ hai, ngay cả cả em gái của ta cũng chưa có cái điểm phúc này”

Doãn Thiên Kỳ cũng hơi cảm khái nói, mà hân nói một câu vô tâm lại làm cho người ở chỗ này đều sùng sốt một chút.

“Thứ hai, vậy thứ nhất là ai?”

Doãn Thiên Kỳ nhìn về phía Ôn Hinh, ngẫm đến con người sâu như đại dương, kỳ thực Ôn Hinh trong lòng đã có đáp án, cô là thứ hai, như vậy thứ nhất, phải là cô bé kia sao ?

“Cái gì thứ nhất thứ hai, anh có nói quá cái gì sao?” Doãn Thiên Kỳ nhận được ánh mắt cảnh cáo của Doãn Thiên Kỳ, vội vã phát phát tay đem đề tài này cho qua.

Kiều Lâm uống hai chén rượu dường như có chút hưng phấn, nàng dường như là cùng Doãn Thiên Kỳ uống, hân hào phóng một ngụm uống cạn chén rượu, Kiêu Lâm cũng đỏ mặt một hơi uống cạn.

“Lâm Lâm, uống như thế sẽ say !” Ôn Hinh nhìn không được chen vào nói.

“Đừng lo lắng, cô ấy uống rượu say anh sẽ đưa cô ấy trở về!” Khuôn mặt tuần tú của Doãn Thiên Kỳ ửng đỏ, không có một chút men say.

“Ai, ai muốn anh đưa về ?” Kiêu Lâm đầu lưỡi đã bắt đầu ngọng, sau đó đầu choáng váng nhìn Ôn Hinh la hét, “Đêm nay không quay về, muốn ngủ cùng cậu !”

Kiều Lâm là nói với Ôn Hinh, tay lại chỉ hướng về phía đối diện Doãn Thiên Kỳ.

Đối với phụ nữ luôn luôn thành thạo như Doãn nhị thiếu gia không khỏi bị đùa giỡn, khuôn mặt tuần tú màu hồng giống như trứng tôm nấu chín của Doãn Thiên Kỳ.

Kiều Lâm say nhưng vẫn là rất hưng phấn, Ôn Hinh muốn cho cô ấy ngủ ở gian phòng của cô, Doãn Thiên Kỳ không đồng ý, hân nói sợ cô ấy ban đêm âm thầm cô ngủ không được, vì thế an bài cô ấy ngủ ở phòng khách dưới lầu một, Doãn Thiên Kỳ cũng không muốn rời đi cuối cùng cũng ở lại.

Lúc Ôn Hinh xuất viện vẫn còn chứng mất ngủ, cô buổi tối không dám nhắm mắt, rất sợ sau khi tỉnh lại chính mình lại nhìn không thấy cũng nghe không được, cái loại cảm giác này đã trải qua làm cho cô quá sợ!

Bạn đang đọc truyện *Cô Bé Lọ Lem Và Hoàng Thái Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Cảm Tình Biến Chất

Ăn bữa cơm này có chút hậm hực, Ôn Hinh ngồi cách xa Ôn Tổ Tâm trong lúc đó cô nhìn thấy mẹ không ngừng gấp rau vào chén Doãn Văn Tuyên, còn hỏi thăm ân cần chỉ có Ôn Hinh từ đầu đến cuối chỉ cúi đầu cố gắng ăn cho xong, cố quên cảm giác mất mát trong lòng.

Cô cũng không biết, khi nào thì mẹ và Doãn Văn Tuyên quan hệ trở nên hòa thuận như vậy.

Trong bát đột nhiên dư ra một đôi đũa, Ôn Hinh trừng mắt nhìn, lúc ngẩng đầu lúc nhìn thấy ánh mắt tha thiết của Doãn Thiên Kinh, anh ấy nhìn cô mỉm cười cười, “Ăn nhiều một chút, xem em gầy chưa kìa !”

“Vâng!” Ôn Hinh chú ý tới ánh mắt cảm tức của Doãn Văn tuyên, chỉ là cúi đầu đáp lại một tiếng, sau đó lại cúi đầu ăn.

Sau khi ăn cơm nước xong Ôn Hinh liền từ biệt rời đi, Doãn Thiên Kinh cũng đứng dậy đi theo phía sau cô, cô còn chưa kịp từ biệt với mẹ, chợt nghe giọng nói của Doãn Văn Tuyên và Ôn Tổ Tâm.

“Di Tâm, hồi chiều con mới học một khúc nhạc mới, chút nữa con đàn cho di nghe nha!”

“Được, Văn Tuyên của chúng ta đàn cái gì nghe cũng hay!”

Ra ngoài cửa lớn bầu trời đã nhuộm đen, xe thể thao của Doãn Thiên Kinh màu trắng chạy đến trước mặt của Ôn Hinh, cô đi đến phía ánh đèn sáng trưng trước cửa biệt thự, sau đó kéo lại quần áo trên người chui vào trong xe.

Một con đường im lặng, trong buồng xe chỉ thấy hai người nhỏ bé không nghe thấy tiếng hít thở, Ôn Hinh thỉnh thoảng liếc mắt nhìn người đàn ông đang chuyên tâm lái xe, lông mi anh ấy rất dài trong mắt chỉ có duy nhất màu xanh, ngón tay mảnh và trắng nõn, cô nắm chặt hai tay thô ráp của mình, ở trước mặt anh ấy có chút xấu hổ.

Không khí dần dần trở nên có chút trầm buồn, đợi cho xe dừng ở trước trường đại học Phong Đại, Ôn Hinh mới thở phào nhẹ nhõm một hơi.

“Cám ơn anh cả!” Ôn Hinh nói lời cảm ơn, sau đó mở cửa xe chuẩn bị đi ra ngoài.

Doãn Thiên Kinh đột nhiên nắm được cánh tay của cô, bởi vì dùng sức quá lớn, Ôn Hinh thân mình nghiêng ngả tới ngã lui sau đó ngã vào trong lòng của hắn, đôi môi vô tình chạm vào chiếc cằm cương nghị của hắn, Ôn Hinh nhất thời đỏ mặt.

Doãn Thiên Kinh lấy trong túi áo âu phục một thẻ vàng, sau đó nhét vào giữa tay cô lại đem cô ngồi dậy, động tác liên tiếp lưu loát làm Ôn Hinh tròn hai mắt.

“Không, anh cả, em không cần.” Ôn Hinh từ chối, khuôn mặt đỏ hồng có chút co rút.

Cô không cần người nhà họ Doãn bố thí, nhất là Doãn Thiên Kinh !

“Cầm đi, đây là của anh cho em, Hinh Nhi, với anh mà nói em và Văn Tuyên là giống nhau, đều là em gái.” Doãn Thiên Kinh mở miệng dịu dàng giải thích, tay chỉnh lại sợi tóc dính trên mặt cô, động tác này lại làm cho viên mắt Ôn Hinh có chút ẩm ướt.

Ôn Hinh luôn luôn cảm thấy chính mình che giấu cảm xúc rất tốt, cho dù là khổ hay buồn, mệt, cô cũng kiên cường lạc quan đối mặt, càng không có việc rơi một giọt nước mắt nhưng mà khi đối mặt với Doãn Thiên Kinh cô lại không hề đồ kị gờ xuống tất cả nguy trạng, cô ở trước mặt Ôn Tổ Tâm cũng không có yếu đuối như vậy, ở trước mặt anh ấy lại không chịu nổi một câu.

“Cám ơn anh cả !” Ôn Hinh rất nhanh quay người lại dường như muốn trốn đi, chạy được mấy bước lại nghe được phía sau truyền đến một tiếng thở dài của Doãn Thiên Kinh, “Hinh nhi, những công việc kia không cần phải làm, em có cần gì cứ nói với anh.”

Ánh mắt Ôn Hinh phút chốc mở lớn, xoay người nhìn về phía người ngồi trong xe, khuôn xe rất sâu cô không nhìn rõ về mặt của người bên trong nhưng mà anh ấy làm sao biết cô lên đi làm thêm?

Ôn Hinh nhìn đuôi xe trước mặt biến mất, trong đêm tối có một chút màu trắng, lộ ra vẻ đẹp sáng ngời, giống như là trong lòng cô có một ngọn đèn sáng.

Chương 13: Người Đàn Ông Thần Bí

Buổi tối mùa hè, trong không khí có một tia nóng, Ôn Hình dọc theo bức tường bám đầy rêu xanh đi về ký túc xá, đi qua một công viên vắng vẻ thơm ngát mùi hoa trà nơi đó có mấy đôi tình nhân đang hẹn hò, tuy rằng buổi tối không thấy rõ trăng nhưng lại có tiếng rên rỉ truyền đến tai cô, làm cho bên tai cô nóng lên.

Bước chân phía dưới cũng chuyển động nhanh hơn một chút, đi xuyên qua con đường nhỏ đầy cây chuẩn bị phóng thẳng về hướng ký túc xá, lúc đi qua hành lang có một thân ảnh to lớn đưa lưng về phía cô, theo góc độ cô quay đầu nhìn lại, có hai người đang ở đó. hôn môi.

Ôn Hình có chút tức giận thầm rủa một tiếng, hiện tại khoảng thời gian này ở dưới lầu có rất nhiều người qua lại, làm sao có thể hành động mạnh như sóng thế kia ?

Hai người này hôn nồng nhiệt giằng co 5 phút, Ôn Hình đứng im tại chỗ không hề nhúc nhích cho đến khi người đàn ông kia buông cô gái trong lòng ra, cô mới thề lười, tên đàn ông kia thật là mạnh mẽ, một nụ hôn mà có thể chiến đấu lâu như vậy, nếu ở trên giường không biết sẽ ra sao. . .

Không không không, cô nghĩ đến đâu rồi!

Cô dùng sức gõ đầu mình, không thời gian đi do dự, cô còn đang vội đi đến PUB, Ôn Hình lách phía bên trái hai người bọn họ lùi nhanh lên lầu, đứng lúc ánh đèn vàng trên hàng lang chiếu vào, cô mới vô ý nhìn về phía ánh mắt tên đàn ông kia.

Chỉ là ánh mắt âm u, quái dị mà mỉa mai, khi nhìn cô ánh mắt lạn lảo, Ôn Hình không thấy rõ dáng vẻ của hắn chỉ là cảm thấy ánh mắt quá mức quen thuộc.

Tên đàn ông kia ánh mắt cũng là màu lam nha!

Chạy nhanh lên lầu, Ôn Hình nhanh chóng tắm rửa thay đổi quần áo, xuống lầu nữa thì không có hai người đang hôn hòi này chỉ là ở trước trường học có một chiếc xe Maybach màu lửa đỏ đậu ven đường.

Cô cảm thấy kinh ngạc, ánh mắt nhìn xung quanh bốn phía, hắn là. chỉ là trùng hợp sao?

“Ôn Hình, Nhất Hào ngồi ở trong phòng số chín nhanh lên một chút.”

“Ừ, đến đây!”

Ôn Hình một hồi mới đến PUB, trái tim có chút khó chịu chỉ là hoàn cảnh như vậy cô sớm đã thành thói quen, từ từ liền thích ứng thôi.

Cô nhìn thấy một đám người áo đen vạm vỡ giống như một trận gió đi lên lầu VIP.

Ôn Hình bụng khay, bên trên là sáu chai XO và BOODYMARY, nhìn theo số rượu này đủ để biết các người đó có giá trị không nhỏ, Ôn Hình lộ vẻ mặt nghề nghiệp nở nụ cười xả giao, gõ cửa phòng quý khách, bên trong truyền đến một giọng nam “eIn”

Bên trong ghế là một mảnh tối đen, ánh đèn đỏ rất tối tăm, Ôn Hình nhìn đến một thân ảnh cao lớn đưa lưng về phía của cô, hắn đang đứng cạnh cửa sổ để gọi điện thoại, miệng nói tiếng Anh lưu loát, Ôn Hình chỉ nhìn thấy bóng dáng của hắn, đầu tóc màu vàng, rất cao, giọng nói trầm ấm nhìn thoáng qua làm cho người ta có cảm giác quý dị.

Ôn Hình đem rượu để xuống bàn, không đợi người đàn ông đó nói xong điện thoại liền chạy nhanh ra ngoài.

Lúc xuống lầu nghe được các chị em khác đang thảo luận “Nghe nói, người đàn ông vừa rồi là bá tước hoàng gia Anh quốc, địa vị thật là không nhỏ nha!”

“Phải không? So với hoàng thái tử tập đoàn—N của chúng ta không biết người nào xuất sắc hơn ta?” Một cô gái khác đưa tay chỉ về một phần trên tờ tạp chí để trước mặt mọi người, hình dáng anh tuấn, khí chất xuất chúng, làm cho mọi người đều khóe mắt nhìn chăm chú ngưỡng mộ.

“Tôi thì cảm thấy hoàng thái tử xuất sắc hơn chút, các người nhìn ngừ quan kia, còn đáng người nữa, chắc chắn, thật sự là không chọn sai.”

“Không biết có phải trên giường vị thiếu gia bá tước kia dũng mãnh hơn chăng, nghe nói người ngoại quốc về phương diện kia đều rất mạnh mẽ nha!”

Chương 14: Dĩ Nhiên Là Hấn

“Vây cũng chưa chắc đâu nha,nói không chừng hoàng thái tử của chúng ta lợi hại hơn, các người không thấy được các tình nhân vì hấn mà muốn chết sao?”

“Ha ha, người lại không cùng thử qua với hấn, làm sao mà biết hấn lợi hại bao nhiêu?”

Mấy người giúp việc vây quanh cùng nhau lúi rúi thảo luận,nhìn thấy Ôn Hinh từ trên đi xuống, liền bị các chị lớn tuổi hơn giữ lại, nháy mắt hỏi ”Ai ya, Ôn Hinh, em nói một chút đi hai người đàn ông này em thích loại nào?”

Ôn Hinh khó xử nhíu mày,hai người đàn ông kia không phải là stye của cô nha!

“Tôi đã nói với chị Lộ Lộ rồi,chị cũng đừng làm Ôn Hinh khó xử,chị nhìn dáng người nhỏ nhắn của cô bé này xem làm sao có đàn ông muốn đề lên người được a???”

Nói xong mọi người lại có một trận cười vang.Ôn Hinh cũng quen với những lời trêu chọc như vậy,cũng không tức giận,so với các chị ấy Cô xem như may mắn, ít nhất cô còn chưa bị người đàn ông nào dán lên người.

Buổi tối lúc mười giờ, thay xong quần áo làm việc, Ôn Hinh mới vừa ra khỏi cửa quán bar, phía trước lại tràn vào một đám người,cô tránh đường để cho bọn họ đi vào lại bị một trọng lực lớn đụng vào người,một bóng đen trước mặt cô đi ra ngoài,cô nhìn một người đàn ông ở bên cạnh đầu tóc màu vàng, đường nét bên mặt rất đẹp, trên ngón tay có đeo một chiếc nhẫn hồng trong suốt sáng chói,tỏa ánh sáng mê ly, chiếc nhẫn đó,cô dường như đã nhìn thấy đâu rồi.....

Ngay sau đó, lại có thêm năm sáu người theo người đàn ông đó đi ra ngoài, Ôn Hinh mới nhớ tới ,vừa rồi người đàn ông kia chính là chị Lộ Lộ nhắc tới là thiếu gia bá tước sao?

Lúc trở lại trường học cửa vẫn chưa có đóng,cô chuẩn bị bước vào cửa,phía sau có một luồng sáng rực rỡ chiếu vào sau lưng cô,lớp bánh xe ma sát với mặt đất phát ra âm thanh chói tai, Ôn Hinh quay đầu theo bản năng lấy tay che ánh sáng chiếu vào mắt.

Đèn xe vừa tắt, Ôn Hinh nhìn thấy có một chiếc xe thể thao màu đỏ dừng lại cách cô không xa,có một cô gái xuống xe nhưng lưu luyến không muốn rời đi cùng người đàn ông đó tiếp tục hôn,nhìn thấy chiếc xe quen thuộc,lòng tơ cả người Ôn Hinh dựng đứng cả lên,mở to hai mắt nhìn,đúng là chiếc xe Maybach màu đỏ như lửa nha!

Đợi đến khi cô gái vẫy tay tạm biệt người đàn ông trong xe, Ôn Hinh không biết chính mình vì sao lại khần trương như vậy, cho dù thật là hấn thì như thế nào?

Chẳng qua là, chủ nhân của chiếc xe cũng không để ý ánh mắt mắt kinh ngạc của Ôn Hinh,hấn mở động cơ nhanh chóng rời đi.

“Chào!” Cô gái đó vui vẻ đi đến trước mặt Ôn Hinh chào hỏi,lúc đó cô mới nhìn rõ,cô gái trước mắt không phải được mọi người trong giảng đường phong là *hoa hậu giảng đường* Trần Tư Dao sao ?

Nghe nói cô gái này rất cao ngạo giống như là trong núi sâu tìm được một đoá tuyết liên,bất kỳ đàn ông nào cũng không cảm động được trái tim của cô ấy, chẳng qua là hiện tại làm sao có thể.....

Cô bất giác nghĩ tới đôi nam nữ hôn nóng bỏng dưới lầu,thì ra chính là cô ta !

Như vậy, tên đàn ông kia là. Mạc Tư Tước sao?

Ôn Hinh sắc mặt cứng ngắc nhìn cô gái đang tươi cười,cô gái đó đang hát một ca khúc,tâm tình rất tốt đi qua người cô.

Sáng sớm hôm sau, Ôn Hinh vừa tỉnh táo mở to hai mắt,ba người trong phòng ký túc xá vây quanh cùng nhau không biết đang nhìn cái gì.

Khi Kiều Lâm nhìn thấy Ôn Hinh rời giường,cô vội vàng chạy tới đưa tuần báo mới nhất trước mặt cô.

“Hinh Nhi,bạn xem đi, tin giật gân nhaa..!Hoa hậu của giảng đường chúng ta lại đang quen với hoàng thái tử!”

“Trời ạ,dáng vẻ hấn thật là rất đẹp trai nha! Trần Tư Dao làm sao có thể câu được hấn nhỉ?”

Ôn Hinh có chút lơ đãng,được gọi là”Hoàng thái tử” ngoài hấn thì còn có ai?

Cô không nghĩ tới người tối hôm qua cô nhìn thấy chính là hấn.Mạc Tư Tước!

Chương 15: Cùng Một Ngày Sinh Nhật

Hình chụp rất rõ ràng là một khách sạn nha, “Hoàng thái tử yêu sinh viên đại học thuần khiết, vùng tiền như rác chiếm được nụ cười người đẹp!”

Cả người Trần Tư Dao đều mặc hàng hiệu, từ dùng com đến mướn phòng, mấy người chụp hình góc độ đều rất chuẩn, Mạc Tư Tước xấu xa kia khuôn mặt đang tươi cười, phong cách lãng tử bất cần, Ôn Hinh không biết Giản Ny rõ ràng là đại minh tinh như vậy nhưng chỉ có thể là tình nhân bí mật của hắn, vì sao hắn và Trần Tư Dao đột nhiên công khai như vậy?

Người đàn ông khoác tay lên trên vai cô sinh viên nhỏ tuổi, trên ngón út có chiếc nhẫn hồng làm cho Ôn Hinh lập tức nhớ tới, lần đầu tiên ở biệt thự của hắn, cô nhìn thấy hắn tuyệt tình như thế chẳng lẽ sau Giản Ny là Trần Tư Dao sao?

Hoặc là hắn chỉ là vui đùa một chút mà thôi!

Bài báo viết về Mạc Tư Tước đều được đề riêng, mặc dù là biết với hắn không có kết quả với lại bên ngoài có vô số con gái đổ xô vào hắn.

Trong mắt Kiều Lâm giấu giếm không được hâm mộ, có thể được một người đàn ông cực phẩm như vậy coi trọng chẳng sợ đoạn quan hệ này chỉ là khói lửa thoáng qua nhưng vậy cũng rực rỡ quá đi...

Mạc Tư Tước gần đây hấp thụ ánh sáng tỷ số có chút cao, Mạc Sâm có chút khó xử nhìn sắc mặt hoàng thái tử, đối với những tin tức tình cảm gần đây Mạc Tư Tước lại không có ngăn cản hơn nữa hắn còn ngoại lệ làm đại sứ hình tượng cho mấy nhà thương nghiệp tuần san, Mạc Sâm càng kinh ngạc hắn luôn luôn rất ghét người ta quan tâm đến cuộc sống riêng tư của hắn, lúc này đây tại sao lại có vẻ hợp tác như thế?

“Trời... Nhiếp ảnh gia này kỹ thuật không được, chụp ta có điểm xấu!” Mạc Tư Tước nhìn áp-phích trước mắt, không có chút hứng thú cả thân thể dựa vào ghế giám đốc, Mạc Sâm nghe được lời nói của hắn, cái trán rơi xuống ba đường hắc tuyến.

“Về mặt người như vậy là sao?” Mạc Tư Tước nhìn về mặt chịu đựng của Mạc Sâm, lấy sách báo trên bàn làm việc ném về phía người hắn. Mạc Sâm rất nhanh tránh thoát, sau đó về mặt thay đổi đưa tay lấy lộ trình ngày hôm nay đưa cho hắn.

“Tập đoàn Doãn thị mời ngài...” Mạc Tư Tước đang nhìn đến tên của một người quen thuộc trên tờ giấy, ngón tay tự nhiên vuốt cảm, sau đó ngẩng đầu nhìn hướng Mạc Sâm trong mắt nở rộ ánh sáng kỳ dị.

“Ngày mai tất cả lộ trình đều hủy bỏ!”

“Dạ, thái tử!” Mạc Sâm không có ý nghĩ gì liền gật đầu, nụ cười khó lường Mạc Tư Tước như ẩn chứa một âm mưu gì đó.

Tiệc sinh nhật của Doãn Vân Tuyên được tổ chức tại biệt thự nhà họ Doãn, cô hai mươi tuổi, lúc cô mặc một bộ lễ phục dạ hội màu trắng xuất hiện ở trước mặt mọi người, Ôn Hinh cũng không khỏi bị vẻ đẹp của cô sở thuyết phục, cô lúc này có dáng vẻ của một thiếu nữ, thành thực quyến rũ, nụ cười ngọt ngào, ánh mắt dụ người, đem tất cả thuần khiết và mỹ hoặc phát huy tới tận cùng. Ôn Hinh cũng không biết một người phụ nữ đồng thời có thể có nhiều mặt như vậy.

Nhà họ Doãn tổ chức rất lớn, khách được mời tới ai cũng đều là quần áo rực rỡ, ăn uống linh đình, Doãn Vân Tuyên theo Doãn Chính Hào và Ôn Tố Tâm xuyên qua đám người, bọn họ mới là một nhà ba người.

Dáng vẻ nhỏ nhắn xinh xắn của Ôn Hinh chậm rãi rút ra phía sau hoa viên, cô cũng không biết chính mình tới đây là làm cái gì bởi vì Ôn Tố Tâm gọi cô tới, thế nhưng mẹ cô đã quên, hôm nay cũng là sinh nhật của cô.

Thế nhưng hai mươi năm qua, sinh nhật của cô không phải là tự mình trải qua sao?

Mẹ cho tới bây giờ cũng không có nhớ ngày sinh nhật của cô!

Cô cho rằng năm nay sẽ có ngoại lệ nhưng đúng là vẫn thất vọng rồi! TT_TT

“Tại sao một mình em lại chạy tới đây?” Không biết lúc nào Doãn Thiên Kinh đã đi tới phía sau lưng cô, Ôn Hinh hoảng sợ quay đầu lại, hai tay đặt ở sau người, đôi mắt to tròn nhìn về phía hắn, không khỏi bị bộ dáng anh tuấn của hắn hôm nay làm đờ đẫn.

Chương 16: Vũ Hội Phong Ba

“Anh cả?” Ôn Hinh đứng ở trước mặt Doãn Thiên Kinh, cả người anh mặc một bộ âu phục màu trắng thắt caravat, đầu tóc cẩn thận tỉ mỉ. Nhìn ánh mắt của anh có thêm vài phần thương tiếc, Ôn Hinh chỉ cho là mình nhìn lầm rồi.

“Hinh Nhi, sinh nhật vui vẻ!” Doãn Thiên Kinh không biết từ nơi nào móc ra một cái hộp đưa tới trước mặt, hai mắt Ôn Hinh mở to tràn đầy kỳ diệu, Doãn Thiên Kinh đột nhiên cúi người tới phía trước, tim của cô đột nhiên đập cực nhanh là lúc bất ngờ không kịp đề phòng hôn lên cái trán của cô.

“Hôm nay cũng là sinh nhật Hinh Nhi, anh nhớ không lầm chứ?” Doãn Thiên Kinh cười rất chân thành, Ôn Hinh nhận lấy chiếc hộp tinh xảo do anh ấy đưa, bên trong là đồng hồ đeo tay nữ PatePhilippe số lượng có hạn trên thị trường, bên trong còn gắn một viên kim cương đây là đồng hồ mà Ôn Hinh rất thích, rất quý trọng, cô vẫn không có cơ hội mua không nghĩ tới là quà sinh nhật mình nhận được.

Trong hai mươi năm qua cô lần đầu tiên nhận được quà sinh nhật, không phải do mẹ tặng mà là Doãn Thiên Kinh tặng!

“Cám ơn anh cả!” Gương mặt Ôn Hinh giãn ra nhìn anh ấy cười ngọt ngào, Doãn Thiên Kinh nhìn cô gái xinh đẹp trước mặt, ánh mắt kia không chứa bất kỳ chất bẩn nào, đôi mắt đó chính là cửa sổ tâm hồn.

“Woa, anh cả, anh không hiền hậu gì nha, lại cùng tiểu Hinh Nhi chạy đến nơi đây, em cũng muốn hôn một chút!” Doãn Thiên Kỳ luôn luôn vui vẻ thấy hai người đứng đối diện thoáng cái nhảy tới giữa bọn họ, sau đó đã chạy qua Doãn Thiên Kinh hôn lên trán Ôn Hinh một lần nữa.

“A, không chỉ là có anh cả nhớ kỷ sinh nhật của em, anh hai cũng nhớ kỷ!” Doãn Thiên Kỳ cầm kẹp tóc thủy tinh trong tay cài lên mái tóc Ôn Hinh, tỏa ra ánh sáng ngọc quang, mái tóc suôn dài tức khắc dài ở phía sau ót, gương mặt trắng nõn nhẵn bóng cho dù không có trang điểm một chút nào, Ôn Hinh cũng rất xinh đẹp tỏa sáng.

“Cám ơn anh hai!” Ôn Hinh không nghĩ tới Doãn Thiên Kỳ cũng nhớ kỷ sinh nhật của cô trong lòng có chút cảm động, ngẩng đầu nhìn hân là lúc thấy hai anh em vui vẻ nhìn vào cô.

“Anh ngay cả Vân Tuyên cũng không có tặng quà, xem anh hai có tốt với em không!” Doãn Thiên Kỳ trừng mắt nhìn, sau đó dụ dỗ ôm chặt eo Ôn Hinh đi về phía trước, “Vũ hội sắp bắt đầu, tiểu Hinh Nhi cùng với anh hai nhảy điệu đầu tiên nha?”

“Anh cả, anh cùng Vân Tuyên nhảy đi!” Doãn Thiên Kỳ xoay đầu nhìn về phía Doãn Thiên Kinh đang đứng bất động nói, hân cũng không có phản ứng chỉ là đứng nhìn em trai ôm lấy Ôn Hinh đi vào trong phòng khách.

Doãn Thiên Kinh chút nữa cũng đi vào, Doãn Vân Tuyên đứng bên cạnh một loạt kỹ sĩ, những người này muốn cùng nhà họ Doãn kết giao tình, cũng có vài người anh tuần bị mị lực của Doãn Vân Tuyên hấp dẫn, như là ong mật vây quanh tiểu công chúa chỉ là cô có chút khó xử nhìn bên cạnh những nam nhân kia, ánh mắt thẳng tắp rơi vào một người khác.

Ôn Hinh nhìn theo ánh mắt của cô ta, người đó cả người mặc áo đuôi én màu đen, giống như hoàng tử trong cung điện, hân chẳng phải là Mạc Tư Tước?

Hân lúc này cả người đều màu đen, tà khí mườì phần, khóe môi nhếch lên nở nụ cười đầu độc mọi người, ngón tay có đeo một chiếc nhẫn hồng bảo vệ phát ra ánh sáng so với đèn thủy tinh treo trong nhà còn đẹp hơn.

Dường như là nhận ra có ánh mắt này giờ ngăm nhìn mình, khóe miệng nở nụ cười càng rộng, ánh mắt đa tình kia, ánh màu lam đậm với nụ cười phong tình đã đủ hấp dẫn mọi cô gái trong phòng.

Mạc Tư Tước đi về phía cô gái mặc bộ đầm trắng nhếch môi cười, khí thế tôn quý như bậc vua chúa đi về phía cô, Doãn Vân Tuyên cảm thấy cô sống tới hai mươi năm chỉ có lúc này cô mới thấy là hạnh phúc nhất.

Nhưng mà lúc cách cô chỉ còn vài ba bước, Mạc Tư Tước đột nhiên đứng trước mặt một cô gái khác, ánh mắt của Doãn Vân Tuyên ghen tị nhìn đến người kia, Ôn Hinh đột nhiên biến thành người trũng nhiều mũi tên.

Bạn đang đọc truyện *Cô Bé Lọ Lem Và Hoàng Thái Tử* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17: Nếu Như Yêu

Ôn Hinh cũng là quần áo cả người màu trắng ,không có trang điểm lộ liễu chỉ là mộc mạc đến nỗi không thể đơn giản hơn nữa,cả người cô bình thường, chỉ có kẹp tóc thủy tinh trên đầu là tỏa ra ánh sáng trên mái tóc đen mượt,làm cô đặc biệt tao nhã.

Nếu như không phải bởi vì Mạc Tư Tước,có thể không có ai chú ý tới một cô gái nhỏ nhắn bình thường như vậy, chẳng sợ cô lại không thu hút vì trên người cô phát ra một loại khí chất yên tĩnh làm cho người ta bỏ qua không được,kêu ngao giống như hoa cúc dại mang theo vài phần vẻ đẹp không giống còi trăn nên cũng hấp dẫn người khác.

Ôn Hinh cắn môi,ánh mắt hàm chứa phẫn nộ,người đàn ông này là có ý gì? Cô sẽ không tự mình đa tình cho rằngvai nữ chính yện hội sẽ biến thành cô!

Trên mặt Mạc Tư Tước nở nụ cười không giảm,khi hắn đột nhiên vươn tay ra là lúc Doãn Thiên Kỳ đứng ở phía sau Ôn Hinh ,đem cô ôm chặt vào lòng, không thấy cánh tay hắn rơi xuống, chỉ thấy hắn đột nhiên vòng sang hướng khác,đi lên hai bước,đang lúc mọi người còn đang kinh ngạc cánh tay đột nhiên đưa tới trước mặt Doãn Văn Tuyên.

“Tiểu thư xinh đẹp,tôi có thể mời tiểu thư một điệu nhảy không?”

Mỗi lần gợn tay,mỗi lần nhấc chân,lời nói lười nhác và ngạo mạn lại mang lực hấp dẫn cô gái ở trước mặt hắn, cho tới bây giờ cô không có cự tuyệt,cũng không thể nào cự tuyệt.

Gương mặt căng thẳng của Doãn Văn Tuyên đột nhiên cười tươi như hoa,hào phóng đưa tay của mình ra,sau đó do hắn kéo đi,mọi người nhất thời tránh ra tạo một lối đi,âm nhạc theo phong cách nông thôn vang lên, bọn họ không phải nhảy điệu waltz mà là làm người ta mở rộng tầm mắt với điệu Tăng-gô!

Ôn Hinh cũng không biết một người đàn ông tà ác như vậy, đáng vẻ nghiêm túc lúc này lại có thể mê người như thế.

Năm màu ánh đèn chiếu vào trên người hai người kia,nam thì đẹp trai nữ thì xinh đẹp, mỗi một bước chân tiến hoặc lui đều phối hợp được hoàn mỹ như vậy, mồ hôi giao hòa,thân thể kề nhau,sau khi điệu nhảy đầu tiên chấm dứt,buổi tiệc sinh nhật đạt đến cao trào.

Đứng ở bên ngoài đám người,chỉ có một người ánh mắt là u buồn,Doãn Thiên Kinh nhìn người đàn ông phát ra hào quang kia đang vô cùng thân thiết ôm em gái mình,trong lòng nói không nên lời cay đắng.

Cuối cùng vẫn là chạy không khỏi sao?

Âm nhạc thay đổi, Doãn Thiên Kỳ mới ôm lấy Ôn Hinh đi vào sàn nhảy,có một đôi nam nữ dập dòn xung quanh bọn họ, Ôn Hinh không biết khiêu vũ thường xuyên giẫm lên chân Doãn Thiên Kỳ, về mặt cô ấy náy nhìn hắn, “Xin lỗi anh hai,em lại giẫm lên anh rồi...”

“Không sao,giẫm nhiều lên hai chân sẽ .. !” Doãn Thiên Kỳ không sao cười tươi,cur xử với con gái hắn luôn luôn tốt tính,điểm này với Mạc Tư Tước rất giống, nếu nói theo cách khác cả hai người bọn họ là cùng một loại người.

Doãn Thiên Kỳ đối con gái từ trước đến nay ai ai cũng không cự tuyệt,còn Mạc Tư Tước phong lưu lại không hạ lưu,hai người đàn ông như vậy một khi đã yêu sẽ như thế nào nhỉ?

Từ lúc vũ hội bắt đầu Ôn Hinh không có thấy Doãn Thiên Kinh,lúc cô nhìn Ôn Tổ Tâm đi với Doãn Chính Hào tiếp đãi bạn bè, Ôn Hinh cũng không dám mạo muội gọi tên mẹ.

Cô cảm giác lúc này cô giống như cái bóng không thể gặp ánh sáng.

“Hinh Nhi!” vai cô đột nhiên bị một người vỗ một cái thật mạnh, không đợi cô quay đầu lại, Kiều Lâm vui vẻ chạy đến trước mặt Ôn Hinh.

“Bạn tại sao ở nơi này?” Ôn Hinh có chút giật mình, Kiều Lâm biết cô và nhà họ Doãn quan hệ nhưng không có tới, mà bây giờ đột nhiên xuất hiện,quả thật làm cho cô giật mình.

“Triển Dương dẫn ta tới!” Kiều Lâm chỉ về một thân ảnh cách cô không xa, sau đó lại ho khan bổ sung một tiếng, “Đừng hiểu lầm,vốn là Triển Dương muốn tìm cậu làm bạn gái nhưng lại không tìm được cậu cho nên hắn nhờ mình giúp một chút !

Bạn đang đọc truyện *Cô Bé Lọ Lem Và Hoàng Thái Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: Tiền Đặt Cước

Buổi tiệc hôm nay thật ra là một cơ hội vững chắc cho đại tiểu thư nhà họ Doãn, Ôn Hình hiểu tâm ý của Triển Dương, hẳn mang bạn gái tới đây là không muốn Doãn Vân Tuyên dễ ý chỉ là vui về đi cho vui.

Thế nhưng, cô đã sớm nói rõ ràng, đối thâm tình của hẳn cô không cách nào báo đáp!

“Mình vừa mới thấy Mạc Tư Tước và chị của cậu...” Kiều Lâm đối với Doãn Vân Tuyên vẫn không có thiện cảm, bởi vì cô biết lòng ghen tỵ của đàn bà rất là đáng sợ nhưng Ôn Hình cũng không phải dễ khi dễ.

Cô đối với Mạc Tư Tước có vài phần thiện cảm nhưng nhìn thấy hẳn và Doãn Vân Tuyên cùng một chỗ tình cảm nhất thời biến mất.

“Hình nhi, đi theo mình một chút, đêm nay mình sẽ giúp cậu hả giận!” Kiều Lâm đột nhiên lại kéo tay Ôn Hình, đem cô kéo vào trong đại sảnh, sau khi điệu nhảy của Mạc Tư Tước và Doãn Vân Tuyên chấm dứt, hẳn lại bị những cô gái khác bao quanh, Doãn Vân Tuyên trừng hai mắt căm hận nhìn những cô gái kia.

Cô không phải là không biết Mạc Tư Tước, cho dù biết bên cạnh hẳn không thiếu người đẹp nhưng thấy hẳn phong thái nổi bật, hiên ngang xuất hiện ở trước mặt cô cũng là lúc cô đã động lòng!

Buổi tiệc đêm nay cô chính là vai nữ chính, ngoại trừ cùng Mạc Tư Tước khiêu vũ, cô từ chối tất cả lời mời của các người đàn ông khác, trong lòng phiền muộn cảm ly rượu một mình ngồi trên ghế trong mắt chỉ nhìn một mình hẳn.

“A, Doãn Vân Tuyên!” Ngay khi Kiều Lâm vênh vào tự đắc xuất hiện ở trước mặt Doãn Vân Tuyên, tất cả tức giận chông chênh trong lòng cô đều bị kéo ra ngoài.

“Cô kêu tôi?” Doãn Vân Tuyên buông chiếc ly trong tay, vẻ mặt cao ngạo nhìn đến Ôn Hình lúc, trong mắt chỉ có khinh thường và chán ghét.

Cô vẫn luôn chán ghét Ôn Hình, chán ghét cô rõ ràng là mạng thấp hèn lại luôn luôn làm đáng về thanh cao, chán ghét cô đi đến cái nhà này, chán ghét mẹ cô đoạt cha của mình, càng chán ghét... vì cô xuất sắc hơn mình.

Thế nhưng cho dù cô có giỏi đến đâu, mạng của cô sinh ra vốn không có tốt, cô là Doãn Vân Tuyên là Doãn gia đại tiểu thư còn Ôn Hình cái gì cũng không phải, em gái sao? Cô căn bản không thừa nhận có người em như vậy!

“Chúng ta đánh cuộc đi thế nào?” Kiều Lâm trực tiếp ngồi xuống trước mặt Doãn Vân Tuyên, sau đó lấy một chai rượu Whisky rất lớn trên tay người giúp việc đặt trước mặt cô ta.

Doãn Vân Tuyên lạnh lùng cười, cô đương nhiên là biết Kiều Lâm là bạn Ôn Hình, thế nhưng, các cô bây giờ là đứng ở địa bàn của mình, nếu muốn hợp lại để chinh cô, sợ rằng không có có dễ dàng như vậy.

“Được, đánh cuộc gì?” Doãn Vân Tuyên gẩy móng tay, thờ ơ nói không để mắt một chút đến các cô.

“Tôi muốn đánh cược... Ôn Hình đi mời hoàng thái tử nhảy một điệu, nếu như hẳn đồng ý...” Trong mắt Kiều Lâm nở rộ một tia xảo quyệt, sau đó đưa tay đẩy chai rượu whisky đến trước mặt Doãn Vân Tuyên, dùng tay đập mạnh lên, “Người thua sẽ uống hết chai rượu này!”

“Ha ha ha!” Doãn Vân Tuyên cười châm chọc, ánh mắt liếc về phía Ôn Hình rồi nhìn lại phía Kiều Lâm, cười duyên một tiếng “Nếu như hẳn không đồng ý thì sao?”

“Vậy tôi uống!” Kiều Lâm rất sáng khoái nói tiếp câu sau, quay đầu nhìn về phía Ôn Hình trừng mắt nhìn nhưng Ôn Hình có chút khó khăn trừng mắt nhìn cô.

Nha đầu kia điên rồi sao? Uống một bình rượu vào, cô đêm nay đừng nghĩ đứng đi ra ngoài, hơn nữa kêu cô đi mời Mạc Tư Tước khiêu vũ! Tiền đặt cược này cũng có phần quá...

“Được, đây chính là cô nói đó!” Không nghĩ tới Doãn Vân Tuyên không hề do dự, vẻ mặt cô ấy như là nắm chắc phần thắng nhìn đáng người anh tuấn trong đám người kia, Ôn Hình cũng đã bị Kiều Lâm đẩy đi ra ngoài, “Hình Nhi, nhanh đi, hiện tại trông cậy vào cậu hết đó!”

Kiều Lâm nhìn cô làm động tác cố gắng lên, thật ra vừa rồi Mạc Tư Tước đứng ở trước mặt Ôn Hình cảnh đó cô cũng nhìn thấy, cho nên cô tự tin, cô yêu thương Ôn Hình vì thế cũng chán ghét Doãn Vân Tuyên.

Ôn Hình biết Kiều Lâm muốn ra mặt thay cô, thế nhưng cô bây giờ căn bản không có đường lui.

Nhắm mắt lại, Ôn Hình hít một hơi để tăng thêm dũng khí, thoáng cái đi tới bên cạnh Mạc Tư Tước, cô không biết mình lấy dũng khí đến từ nơi đâu, đẩy ra cô gái bên cạnh hẳn ra, đôi mắt to trong suốt nhìn thẳng vào hẳn, “Có thể mời anh nhảy một bài không?”

Chương 19: Phản Ứng Ngoài Dự Đoán Của Mọi Người.

Mạc Tư Tước cười nhẹ một tiếng, con người màu lam gian tà nhìn chăm chú vào cô gái nhô môi hồng răng trắng trước mắt, mái tóc đen mượt từ trên trán rơi xuống, ánh mắt sắc bén liếc tới đôi môi đang cắn chặt của cô, nụ cười khoe môi hân hân càng đậm.

“Cô đang nói chuyện với tôi phải không?”

Ôn Hinh rất nhanh nắm chặt bàn tay, thụ động nhìn về mặt của người đàn ông vô sỉ kia, hắn đang bận âu phục đen, dưới ánh đèn càn lộ ra khí chất hoàn mỹ cũng làm cho cô cảm thấy, hắn là tên yêu nghiệt cực kỳ.

Hắn nhất định là cố ý !

Ôn Hinh Cấn rằng cố gắng nở nụ cười dối trá, ngoài cười nhưng trong không cười đón ánh mắt trêu tức của hắn, “Đúng vậy, có thể không?”

Mạc Tư Tước nhẹ nhàng gạt đầu một cái, sau đó lập nhìn về phía hai cô gái đang đứng bên ngoài nhìn về hướng này, Doãn Vân Tuyên nhìn hắn mờ ám trừng mắt, Kiều Lâm cũng có mười phần lo lắng, có người nói hoàng thái tử đối với con gái cực kỳ dịu dàng ngay cả Trần Tư Dao hắn cũng có thể coi trọng. Ôn Hinh vừa đẹp vừa đáng yêu chỉ là mời hắn nhảy một điệu nhảy hắn không có lý do gì cự tuyệt.

“Như vậy sao...” Mạc Tư Tước lưu manh âm thầm tính toán miệng vẫn nở nụ cười, Ôn Hinh nhìn nụ cười quỷ dị của hắn chỉ cảm thấy da đầu tê dại.

“Cầu xin anh đấy...” Giọng Ôn Hinh mềm mại thêm vài phần, Mạc Tư Tước một tay đột nhiên khoác lên trên vai cô, trên mặt cô lộ ra nụ cười mừng rỡ là lúc hắn kéo thân thể cô đi đến nơi khác.

“Không được, Ôn tiểu thư, tôi vừa chấp nhận lời mời của vị tiểu thư này, nếu như cô rất muốn mời tôi nhảy như vậy có thể xếp hàng!” Cánh tay dài của Mạc Tư Tước nhấc lên, đem Ôn Hinh vừa trong ngực hắn đẩy ra ngoài rồi kéo cô gái khác lại, mặt cô gái kia như cánh hoa đào vì bị hoàng thái tử ôm, vẻ mặt tinh xảo của cô hiện lên tia hoảng sợ.

Mạc Tư Tước nhún nhảy đi về phía Ôn Hinh huyết sáo, hắn thấy sắc mặt cô trắng bệch tay siết chặt cằm tức, lúc này hắn đã kéo cô gái kia vào sàn nhảy.

Tên đàn ông chết tiệt rõ ràng là đang báo thù, bởi vì lần trước cô tát hắn hai cái!

Ôn Hinh cố gắng kiềm chế mình, hít sâu hai cái, nhìn về phía sàn nhảy, tên đàn ông đó đang nhảy điệu waltz rất sống động, cô dường như cảm nhận được ánh mắt giễu cợt của Doãn Vân Tuyên.

Ôn Hinh lại kiên trì, dưới ánh đèn nét mặt của người đàn ông tuyệt mỹ đó lúc ẩn lúc hiện, Ôn Hinh đột nhiên đi vào sàn nhảy, mục tiêu nhắm tới là đôi nam nữ đang chú ý nhất, Mạc Tư Tước cho rằng cô sẽ có hành động khác, không ngờ Ôn Hinh chỉ là không coi ai ra gì đi lướt qua người bọn họ, sau đó đi nhanh đi tới trước mặt Doãn Vân Tuyên.

Kiều Lâm chỉ cảm thấy bên người một trận gió thổi đến, chờ cô ý thức được hành động tiếp theo của Ôn Hinh, cô muốn chạy đến ngăn cản nhưng đã không còn kịp rồi.

Ôn Hinh nhanh chóng cầm lấy chai whisky đặt ở trước mặt Doãn Vân Tuyên, một chút liền đưa lên khoe miệng, “Rượu này ta uống, có thể chứ?”

Cũng không chờ Doãn Vân Tuyên gạt đầu, Ôn Hinh liền ngẩng đầu lên, đang lúc đó ánh mắt kinh ngạc của mọi người hướng tới người đang uống rượu.

Lập tức mọi ánh mắt trong đại sảnh đều tập trung vào ở đây, Ôn Hinh lại không phát hiện chỉ cảm thấy trong cổ họng bị một ngọn lửa thiêu đốt, trái tim đau giống như tách ra làm hai.

Mạc Tư Tước buông lỏng cô gái trong lòng ra, ánh mắt lạnh lẽo xuống, xoay người đi tới hướng đang thu hút ánh mắt mọi người đó.

“Ta thay nàng uống!” Triền Dương không biết từ nơi nào xông ra, dùng sức lấy chai rượu trong tay Ôn Hinh, bên trong chai rượu đã bị Ôn Hinh uống cạn hơn phân nửa, còn có một chút theo khoe miệng chảy ra ngoài thấm ướt cả cổ và váy áo.

“Đủ rồi!” Một cánh tay có lực đột nhiên tách người phía trước ra, giọng nói nghiêm nghị quá lớn.

Bạn đang đọc truyện *Cô Bé Lọ Lem Và Hoàng Thái Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 20: Không Ngồi Xe Của Anh

Ôn Hình tuy say nhưng vẫn là có thể nghe rõ giọng nói của người đó, chỉ là đầu có chút không khống chế được, thân thể lão đảo đi lui vài bước, Triển Dương nhanh tay lẹ mắt ôm chặt eo của cô, khuôn mặt tuần tú lạnh lẽo của Mạc Tư Tước lại nở nụ cười hoa mỹ.

“Hôm nay là sinh nhật của Doãn tiểu thư, không nên làm hỏng!”

Cho dù nhìn thấy hân đang cười nhưng mỗi mông lại mười phần vội vã không người nào có thể phản kháng.

Nghe được trong lời nói của Mạc Tư Tước có ý bảo vệ mình, Doãn Vân Tuyên như con chim nhỏ dựa sát vào người hân, trong ánh mắt ẩn giấu không được hàm mộ và tán thưởng.

“Hình Nhi, cậu không sao chứ?” Kiều Lâm nhìn sắc mặt trắng bệch của Ôn Hình, một tay ấn lên trái tim, về mặt đau khổ, cô nhất thời cuống cuống.

Đang chào hỏi khách khứa Doãn Chính Hào và Tổ Tâm nghe tiếng đi tới, nhìn thấy Ôn Hình say khướt đầu tựa lên vai Triển Dương, trong ánh mắt của Ôn Tổ Tâm có chút trách móc.

Buổi tiệc tối nay là dụng tâm của Doãn Chính Hào để cho Doãn Vân Tuyên kết bạn với một số người ưu tú, có thân phận địa vị xuất sắc, mà Mạc Tư Tước đến càng làm cho nhà họ Doãn suốt đời rục rở!

Ôn Hình thấy về mặt lạnh lùng của Ôn Tổ Tâm liền bị tổn thương, lúc thấy mẹ săn sóc tỉ mỉ quan tâm Doãn Vân Tuyên, cô chẳng qua là cảm thấy lòng càng đau đớn!

“Không, không có việc gì... mình muốn đi về...” Thân thể Ôn Hình cố gắng đứng thẳng không muốn dựa vào người Triển Dương, Kiều Lâm vội vã đưa tay đỡ lấy cô. Cô biết mình đã làm trở ngại buổi tiệc hôm nay.

“Xin lỗi, chú Doãn...” Ôn Hình đứng xiêu vẹo nhìn gương mặt nghiêm túc của Doãn Chính Hào cúi đầu, sau đó lại xoay người đứng đối diện với Mạc Tư Tước và Doãn Vân Tuyên nói, “Chị, sinh nhật vui vẻ!”

Lúc này Kiều Lâm mới đỡ cô đi khỏi phòng khách, không thèm nghe những lời ồn ào bàn luận xung quanh.

“Hình Nhi, tôi đưa các cô về nhà!” Triển Dương sau đó chạy đến trước mặt các cô, Ôn Hình trên trán đã chảy nhiều giọt mồ hôi, ngón tay kia ấn mạnh vào trái tim.

“Có ngực hay không a? Cậu uống chai rượu kia làm cái gì? Dù cho hoàng thái tử có cự tuyệt cậu, chúng ta cũng có thể chống chế mà, trái tim của cậu không tốt còn uống nhiều như vậy, có phải rất là khó chịu hay không? Chúng ta đi bệnh viện đi...”

Kiều Lâm sờ trán đầm mồ hôi của cô, cảm giác được nhiệt độ cơ thể của cô có chút thấp, dưới ánh trăng sáng lóa cả khuôn mặt Ôn Hình dường như không có một chút máu, trắng đến người ta hoảng sợ, đầu của cô tựa ở trên vai Kiều Lâm, giọng nói ní non, “Lâm Lâm, mình đau quá...”

Không biết là đau lòng hay là trái tim đau, Ôn Hình nhắm mắt lại, hiện tại mới biết được rượu mạnh tác động lớn như vậy, cô thật là khó chịu...

“Triển Dương, cậu nhanh đi lấy xe tới đây!” Kiều Lâm sốt ruột thúc giục người đàn ông bên cạnh đi lấy xe, Ôn Hình đứng thẳng khó chịu che miệng, sau đó ngồi xổm ven đường ới ra.

Cả buổi tối hôm nay quả thật là hồngбет, Ôn Hình dùng sức trừng mắt nhìn, đem ánh mắt ghen tuông nuốt trở vào, ngay lúc cô nôn xong chuẩn bị đứng lên, trước mặt đột nhiên xuất hiện một bóng đen.

Thân thể bị người đó dùng lực kéo lên, Ôn Hình trong lòng khó chịu nhìn gương mặt tên gây ra chuyện ban nãy, cô đá liên tục còn đánh lên giống như một con thú bị thương liên tục công kích.

“Xem ra không có say a, còn có sức lực động tay...” Tiếng cười của Người đàn ông trầm thấp dễ nghe, hân cúi người đột nhiên ôm ngang eo của Ôn Hình, nhắc cả người cô lên, chiếc xe Maybach đỏ như lửa đứng giờ xuất hiện ở trước mặt hân.

“Mạc Tư Tước, anh buông ra, tôi không ngồi xe của anh!” Ôn Hình có vài phần men say nhưng vẫn là minh mẫn, trong hơi thở tràn đầy mùi hương bạc hà của người đàn ông ấy, thân thể giãy giụa cô muốn chạy trốn khỏi hân.

Người đàn ông ta ác này vừa rồi không giúp cô, bây giờ có ý gì đây?

Bạn đang đọc truyện *Cô Bé Lọ Lem Và Hoàng Thái Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21: Làm Tình Nhân Của Hấn

“Ê...ê...anh muốn đem Ôn Hinh đi đâu a?” Phía sau Kiều Lâm đột nhiên xuất hiện một người đàn ông không nói lời gì ôm lấy Ôn Hinh rồi khỏi,cô đành phải hô to.

Cô gái nhỏ nhún trong lòng vẫn không an phận,Mạc Tư Tước một tay mở cửa xe, động tác không chút dè dặt đem cô ném vào ghế xe, sau đó mắt cũng không ngước lên,nói về phía Kiều Lâm “Một mình cô trở về trước, đêm nay cô ấy thuộc về tôi!”

“A a,anh nói lời này là có ý gì a?” Kiều Lâm chột kêu gào lên, lời này có nghĩa rất khác nha.

Nhưng không phải vừa rồi hoàng thái tử không phải đã cự tuyệt Ôn Hinh rồi,tại sao hiện tại lại nói những lời như vậy?

“Ý giống câu tôi vừa nói ở trên.” Mạc Tư Tước lạnh lùng nghiêng đầu khom người chui vào trong xe, sau đó Triển Dương lái xe đến cũng là lúc chiếc xe Maybach màu đỏ đã trườn trong bóng đêm như cự long, thoáng cái liền biến mất.

“Làm sao bây giờ a? Hinh nhi bị Mạc Tư Tước mang đi...” Kiều Lâm và Triển Dương đuổi theo chỉ thấy màu đỏ của đuôi xe .

Ôn Hinh ngồi ở trong xe,Mạc Tư Tước nhìn ra được vẻ mặt cô không khỏe, vội vã căn dặn Mạc Sâm đang ở phía trước lái xe, “Đến bệnh viện gần đây nhất...”

“Không, không đi bệnh viện!” Ôn Hinh lên tiếng ngăn cản,dáng vẻ của người đàn ông bên người trở nên mông lung lập thể, trong dạ dày lại sưng đau càng thêm khó chịu.

Cô nghe được trong miệng của Mạc Tư Tước phát ra một tiếng thở dài, hấn, hấn tức giận cái gì chứ?

Cô biến thành như vậy không phải đều do hấn hại sao!

Hấn là người không có phong độ!

Ôn Hinh thầm nói xấu trong lòng, hai tròng mắt màu lam đậm của Mạc Tư Tước nghiêm túc nhìn chăm chú vào cô, không khỏi xúc động, đêm nay cô thật đúng là cho hấn một niềm vui không nhỏ.

Mười phút sau, xe dừng lại trước một bệnh viện tư nhân, mặc dù Ôn Hinh chống cự nhưng Mạc Tư Tước vẫn là nửa kéo nửa ôm đem cô vào bệnh viện.

“Mạc Sâm,cậu về trước đi!” Mạc Tư Tước quay đầu giương cằm căn dặn Mạc Sâm đứng phía sau, hấn gạt đầu, sau đó đem chìa khóa xe đưa cho hấn,rồi nhìn cô gái nằm trong lòng hấn ,thần nhiên xoay người rời đi .

Lúc này sắc mặt Ôn Hinh xanh mét,cả người đổ mồ hôi lạnh,cô đau đến nỗi nói không ra lời.

Mạc Tư Tước trực tiếp ôm lấy cô đi vào thang máy,Ôn Hinh đã không có sức lực giãy giụa, bác sĩ tiêm vào cho cô đường glu-cô,sau đó lại chụp CT cho tim cô.

Hấn lần đầu tiên đem ờ cô té xỉu ven ở đường mang về nhà thì biết trái tim của cô không tốt.

Ôn Hinh có chút sợ hãi, sợ hãi bí mật của mình cứ như vậy bị bại lộ trước mặt người đàn ông chỉ mới gặp vài lần, vì thế không đợi có kết quả, cô liền rút kim tiêm lặng lẽ chạy trốn.

Mạc Tư Tước vừa mới làm xong thủ tục nằm viện,lúc trở lại trong phòng bệnh, bên trong đã không có bóng dáng Ôn Hinh.

“SHIT!” Mạc Tư Tước khế nguyên rủa một tiếng, biết cô chưa đi được bao xa nên vội vã chạy xuống lầu đuổi theo.

Ôn Hinh đi ra bệnh viện, đèn đường chiếu vào thân hình gầy yếu của cô, trái tim vẫn còn có chút quặn đau,cô vịn tường cố gắng đi về phía trước,căn bản cô không nghĩ tới Mạc Tư Tước sẽ đuổi theo.

Không ngờ người đàn ông ngồng cuồng như hấn lại có lúc làm chuyện không thể tưởng tượng được như vậy.

“Ôn Hinh ——” Mạc Tư Tước vừa ra khỏi bệnh viện liền nhìn thấy dáng vẻ của cô ở phía trước cách đó không xa, Ôn Hinh nghe tiếng của hấn gọi, cũng không quay đầu lại liền chạy thục mạng về phía trước .

Mạc Tư Tước vừa thấy cô chạy,cũng không do dự sai bước chạy đến,hai ba bước liền đuổi kịp, một cánh tay dễ dàng bắt được cổ tay của nàng,ánh mắt của Mạc Tư Tước sáng ngời như bắt được con mồi nhìn cô thở hổn hển.

“Ôn Hinh, làm tình nhân của tôi được không?”

Chương 22: Không Có Lần Thứ Ba

Mỗi anh đào của Ôn Hinh hé mở, nhìn người đàn ông cao lớn trước mặt cánh môi nhỏ bé lúc mở lúc đóng, mà cô hình như là không có nghe rõ lời hắn mới nói ra khỏi miệng, trong ánh mắt của Mạc Tư Tước có một cái gì sâu lắng mà cô chưa quen thuộc lắm.

Mạc Tư Tước không nghe thấy cô trả lời, tính tình rất tốt đem cô kéo gần lại mình vài phần, sau đó cầm lấy tay cô để lên lồng ngực của hắn, hơi nóng dưới chiếc áo soni của hắn lan sang bàn tay cô, lúc muốn né ra thì Mạc Tư Tước đã vững vàng giam cầm cô trong lòng.

“Nói như vậy, em muốn bao nhiêu tiền? Hoặc là muốn cái gì, tôi cũng có thể thỏa mãn em!”

Mạc Tư Tước chỉ có thể để cho Ôn Hinh cảm nhận được hắn, cô giống như chú hề để mặt hắn xoa nắn, thế nhưng cô không để cho hắn đùa nghịch mình như con rối!

“Nếu như tôi nói, cái tôi muốn anh cho... là mạng thì sao?” Ôn Hinh không nhúc nhích mà là lạnh lùng cười, cầm lấy cánh tay áo, móng tay bấm vào da thịt của hắn, chân mày của Mạc Tư Tước cũng không có nhăn một chút, hắn cảm giác được ra cô đã dùng nhiều sức lực.

“A... Tôi là lần đầu tiên nghe được có con gái cùng với tôi ở cùng một chỗ không lấy tiền, không lấy người, thế nhưng lại muốn mạng của tôi?” Khóe miệng hắn nở một nụ cười nghiền ngẫm, ánh sáng trong con ngươi đột nhiên tối sầm xuống, “Ôn Hinh, cô muốn đùa giỡn với tôi sao?”

“Mạc Tư Tước...” Con ngươi Ôn Hinh giương lên sáng ngời nhìn hắn, “Tôi không phải loại con gái như anh nghĩ...”

“Ôn Hinh, cô rất kiêu ngạo!” Mạc Tư Tước bàn tay giữ chặt cái ót của cô, hơi thở hai người thoáng cái rất gần, ngón tay thon dài của hắn ở trước mặt Ôn Hinh, cô giật mình “Tính cả lần hôm nay, cô đã cự tuyệt tôi hai lần!”

Ôn Hinh bị hơi thở như lan của hắn thổi vào mặt làm cho trong lòng khó chịu, người đàn ông này quá đầu độc người!

Vì thế...

“Sẽ không có lần thứ ba...” Hắn cười tà mị, vẻ mặt chắc chắn, tay cũng thả Ôn Hinh ra, được tự do thoáng cái cô đã kéo dài khoảng cách hai người, như là phòng sỏi hay là giống như hoàng thái tử để phòng tất cả con gái trên thế giới!

Cùng hắn tranh chấp một hồi, sức lực vừa mới khôi phục dường như từng điểm từng điểm tiêu tan, thân thể Ôn Hinh không khỏe cô cũng không muốn suy đoán trong lòng hắn nghĩ gì, cố gắng đi về phía trước.

Mạc Tư Tước nhìn bước chân không có thực của cô nói “Tôi đưa cô về...”, không đợi Ôn Hinh há mồm, hắn đã đem cô lôi trở về, đi đến bãi đỗ xe lấy xe, sau đó lái xe rời khỏi bệnh viện.

Hắn có một loạt phản ứng làm cho Ôn Hinh có chút lo sợ không yên, mà Mạc Tư Tước như là hiểu được trong lòng cô, cảm xinh đẹp ngẩng cao, người đàn ông này bất luận là lúc nào, tác phong tài trí đều là hơn người.

“Yên tâm, tôi không miễn cưỡng đàn bà! Ôn Hinh, nhớ kỹ hôm nay cô kêu ngạo, ngàn vạn không nên có một ngày, cô khóc để van cầu tôi yêu cô!”

Mạc Tư Tước nở nụ cười nguy hiểm, cả người Ôn Hinh run rẩy một chút, cô tự ái không cho phép mình xấu hổ trước người đàn ông này.

“Vậy tôi khiến anh thất vọng rồi, ngày nào đó, chắc kiếp sau mới có khả năng!”

Khuôn mặt Ôn Hinh im lặng không có nét tức giận, vẻ mặt bình thản lại làm cho Mạc Tư Tước có chút phiền não.

Không biết qua bao lâu, xe một tiếng phanh ngừng lại ở trước trường đại học Thượng Phong, Mạc Tư Tước đối với nơi này rất quen thuộc, Ôn Hinh như thể nào đã quên, hoàng thái tử gần đây có niềm vui mừng mới, không phải là đang quen hoa hậu giảng đường trường đại học Thượng Phong sao?

Người đàn ông này quả thật là công tử phong lưu, hắn sở dĩ để cô chú ý, là bởi vì trước đó cô chống đối với hắn sao?

Chỉ vì thỏa mãn ham muốn cá nhân, người đàn ông này đúng là quá tự cao!

Ôn Hinh chán ghét cõi nịt an toàn ra, lúc một chân cô vừa mới bước ra là lúc Mạc Tư Tước đã phát động động cơ xe “Xoẹt” một tiếng liền phóng khỏi.

Chương 23: Có Khách Quý Đến

Sau khi Ôn Hinh bị một lực mạnh đẩy ra ngoài thiếu chút nữa ngã sấp xuống,cô thờ hồn hên đạp một cước vào lốp xe của hắn, sau đó nói một câu tục, “Con mẹ nó, không có phong độ!”

Sau khi Kiều Lâm thấy cô trở về, cô khẩn trương lôi kéo cô nhìn từ trên xuống dưới, Ôn Hinh đối phó qua loa cách ,an ủi của cô, “Không có việc gì, không nên nghĩ lộn xộn,mình và người đàn ông kia không có quan hệ!”

Cầm lọ thuốc trút ra,uống xong hai viên thuốc, Ôn Hinh mới cảm thấy trái tim chẳng phải đau đớn.

“Vậy hắn có hay không làm cái gì với cậu?” Kiều Lâm vẫn không yên lòng đi theo phía sau Ôn Hinh đụng trúng cái nôi nhưng cô hỏi đến cùng, Ôn Hinh trên mặt có chút mệt mỏi, “Lâm Lâm,tình nhân bây giờ của hắn là Trần Tư Dao,làm sao có thể đối với mình làm cái gì?”

“Vậy thì càng kỳ nha, hắn tại sao muốn dẫn cậu đi...”

“Mình cũng không phải hắn, làm sao mà biết!” Ôn Hinh ở trước mặt Kiều Lâm đóng lại cửa,cô sờ mũi sau đó ngậm miệng, Ôn Hinh không muốn nói chuyện cho dù là bạn của mình cũng không ngoại lệ.

Ôn Hinh cho rằng Ôn Tổ Tâm sẽ gọi điện thoại cho cô, thế nhưng sau buổi tiệc sinh nhật của Doãn Văn Tuyên đã qua một tuần,cô cũng không có nhận được điện thoại của mẹ gọi tới,cô đến lúc này mới hiểu được, mẹ là thật là quên sinh nhật của cô ...

Yêu cầu của cô không cao,cho dù là đã chậm hai ngày cô chỉ muốn nghe được Ôn Tổ Tâm nói với cô một câu :-Hinh Nhi,sinh nhật vui vẻ...

Một nguyện vọng đơn giản như vậy lại trở thành hy vọng xa vời!

Trong phòng rửa tay đi ra, Ôn Hinh vỗ vỗ mặt mình, cô nhìn vào tấm gương bóng loáng gương ép nở ra nụ cười rồi mới kéo cửa ra đi ra ngoài.

Đêm nay PUB rất yên tĩnh,cả tầng lầu ba lầu đều có bao hết mà cô phải chịu trách nhiệm tầng này.

Cô đi đến trước lại nghe được chị Lộ Lộ và các cô gái bàn luận về người đàn ông kia, lần trước chỉ thấy nửa mặt nghiêng của hắn,lần này cô ngay cả mặt của hắn cũng không có nhìn thấy,lúc ở ngoài cửa đều bị thủ hạ của hắn ngăn lại.

Mấy người bảo vệ sắc mặt đóng băng gọi người bên trong,thiếu bá tước ?

Cả khoảng trống ánh đèn rất u ám Ôn Hinh đối với nơi này lại quen thuộc,nếu như nhắm hai mắt cũng có thể đi ra ngoài.

Dáng người cao lớn phía trước dao động một cái,Ôn Hinh nghe được trên sàn nhà tron bóng vang lên một âm thanh lạnh lạnh, dường như có thứ gì đó rơi xuống bên chân cô.

“A, tiên sinh, vật của ngài rớt...” Ôn Hinh mượn ánh sáng nhìn về phía chiếu hắt hồng lấp lánh bên chân kia,cô không khỏi nhớ tới người đàn ông kia...

Người đàn ông phía trước nghe được giọng nói lập tức xoay người, khi Ôn Hinh nhìn rõ gương mặt của hắn lúc đó tim đập nhanh và loạn nhịp vài giây.

Ánh mắt của hắn là màu xanh,đầu tóc màu vàng, cao lớn uy mãnh,sống mũi cao thẳng, ngũ quan cũng rất tinh xảo, chỉ là khí chất có chút lạnh mà tà, nhìn qua liền làm cho người ta có một loại cảm giác kinh ngạc.

Trước mắt cô chính là người của hoàng gia Anh quốc sau này là bá tước sao?

“Cám ơn!Vật này đối với tôi rất quan trọng!” Người đàn ông đó nhận chiếc nhẫn hồng đuôi giới từ trong tay Ôn Hinh,đeo vào giữ ngón út của mình, sau đó ở trước mắt cô sáng chói một chút,cô đột nhiên phát hiện một chuyện rất kỳ quái trên nhẫn có khắc hoa văn,dường như giống như đúc chiếc nhẫn của Mạc Tư Tước nha ?

Hắn nói lưu loát tiếng Trung Ôn Hinh cũng không kinh ngạc, ngay sau đó Ôn Hinh nhìn thấy hắn mặc âu phục màu đen lấy danh thiếp trong túi ra đưa tới trước mặt cô.

Sau đó khẽ hôn lên mua bàn tay của cô,trong lòng Ôn Hinh hoảng hốt, lúc hoàn hồn lại người đàn ông đã đi ra ngoài thật xa .

Cô nhìn xem danh thiếp màu vàng kia trên đó ghi, hoàng gia Anh quốc,tổng tài của gia tộc Chris,.. Daniel...

Lúc Ôn Hinh xuống lầu,trong phòng nghỉ của các cô gái kia lại la oán lên “Lại có khách quý tới...”

Bạn đang đọc truyện *Cô Bé Lọ Lem Và Hoàng Thái Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 24: Muốn Trốn Sao ?

Cô gái ngã lên chân Mạc Tư Tước, hấn trên cao nhìn xuống mặt hai cô gái đang nằm rạp trước, khuôn mặt đủ trong suốt chẳng qua là trong ánh mắt không che đậy được ái mộ.

Đúng vậy, ở trước mặt hấn không có một cô gái nào dám tỏ vẻ xem thường, chỉ có một người là ngoại lệ!

Mạc Tư Tước đặt ly trong tay xuống sau đó nắm lấy một cô gái dùng sức kéo vào trong lòng, một bàn tay thô lỗ nắm chặt cầm, hung hăng chiếm đôi môi anh đào của cô gái ấy...

“Woa...woa...” Mấy người bạn bên cạnh hấn không ngừng huýt sáo, ồn ào cả phòng.

Môi của cô gái đó rất mềm nhưng không có mùi vị, Mạc Tư Tước gần như gặm cắn đầu lưỡi của cô gái đó, một tay đè lại thân thể của cô, đột nhiên đem cô áp vào giữa ghế sofa, bàn tay to tiền vào bên trong quần áo của cô gái đó vuốt ve chiếm hữu chỗ mềm mại của cô.

Xung quanh âm thanh ồn ào thanh càng lớn, Mạc Tư Tước lại hoàn toàn không để ý dường như đang phát tiết cái gì, dường như lại muốn chứng minh cái gì.

Lena đem rượu cùng mâm đựng trái cây lúc tiến vào liền nhìn thấy mặt nghiêng của Mạc Tư Tước, chỉ là đứng cách rất xa liếc mắt nhìn, cô hận không thể là cô gái đang bị hấn đè trên ghế.

“Nhìn cái gì vậy? Nhanh lên một chút đi ra ngoài...” Trì Hạo phát giác trong phòng có một cô gái phục vụ đang nhìn, nhìn không được thúc giục.

“Vâng...” Nhận được mệnh lệnh, Lena vội vã thu hồi ánh mắt, vội vã chạy ra ngoài.

Trong phòng ám muội, đã bị đốt đến điểm cao nhất.

“Tước, bên này còn có một em, đừng bỏ quên người ta, tôi nhớ kỹ cậu trước đây một đêm bảy lần cũng không là vấn đề mà?” Hách Liên Dã ngồi ở đối diện, một chân đặt lên trước mặt bàn trà trong suốt, giày da và bàn thủy tinh phát ra tiếng vang chói tai, hấn nhắc nhở người đang ông đang kiểm ăn.

Mạc Tư Tước hừ nhẹ một tiếng, sau đó đem cô gái dưới thân đẩy đi ra ngoài, một cô khác mừng rỡ cõ người lên người hấn, cửa phòng đột nhiên được mở ra, Mạc Sâm lúc này đi đến.

Hấn đi thẳng tới bên cạnh Mạc Tư Tước, ghé vào lỗ tai hấn thấp giọng nói gì đó, chỉ thấy hấn khước môi của hấn giương độ cong đẹp đẽ, cầm lấy khăn ướt lau môi mỏng vừa mới hôn cô gái kia, sau đó đứng lên, “Các cậu chơi trước, trên lầu có một người quen biết, mình đi chiêu đãi một chút!”

Mạc Tư Tước nhìn về phía Trì Hạo bọn họ gật gật đầu, sau đó cùng Mạc Sâm đi ra ngoài.

“Hấn đến Trung Quốc lúc nào?” Hai tay của Mạc Tư Tước nhét ở túi quần, sợi tóc màu nâu nhạt rơi xuống khóe mắt, sau đó lại hỏi tiếp, “Ông ngoại có biết hấn tới không?”

“Bà tước dường như không biết, có người nói hấn lần này là bí mật tới chơi nhưng mục đích xem ra không đơn giản như vậy!”

“A, đúng rồi, ông chủ quán bar này hình như có quan hệ gì với hấn...”

Mạc Sâm bỏ sung, Mạc Tư Tước nhẹ nhàng lên tiếng, lúc bước trên lầu ba trong hành lang một mảnh thanh tĩnh, không có bóng dáng người, Mạc Tư Tước một tay vuốt ve cằm của mình, khóe miệng nụ cười càng đậm, “Mạc Sâm, xem ra chúng ta đi chậm một bước cho nên không thấy được hấn...”

“Thái tử, hấn có thể hay không...” Mạc Sâm vừa mới nói ra khỏi miệng nói lập tức bị Mạc Tư Tước cắt đứt, “Có ! Thế nhưng hấn không động được vào tôi!”

“Vậy ngài vẫn là cẩn thận một chút, mấy ngày nay tôi nhiều phải vài người đi theo bên ngài...”

Mạc Tư Tước không nói nữa mà là đi xuống lầu dưới, người đàn ông kia, hấn cũng muốn tự mình có!

Mạc Tư Tước không có trở về phòng ban này mà là đi khỏi quán bar, tối nay mục đích tới đây chủ yếu là muốn gặp Daniel nhưng nếu hấn muốn ẩn nấp, hấn cũng không cần phải vạch trần, hấn mong đợi hành động kế tiếp của người đó.

“Bây giờ đi đâu?” Mạc Sâm phát động động cơ, sau đó nhìn người đàn ông đang nhắm mắt nghỉ ngơi.

“Trở về đi...” Mạc Tư Tước mệt mỏi, lần thứ hai mở mắt hần đột nhiên nói, “Mạc Sâm, ngày mai giúp ta hẹn hò với Doãn Vân Tuyên...”

Bạn đang đọc truyện *Cô Bé Lọ Lem Và Hoàng Thái Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Không Hề Bài Xích

“Trời ơi! Hoàng thái tử quá mãnh liệt, quá MAN, quá hoàn mỹ, tại sao lại có đàn ông cực phẩm như thế chứ a a!” Lena lớn giọng đến nỗi Ôn Hinh đứng cách xa mấy mét cũng nghe được.

“A, các người không biết a, hần một lần đối phó hai cô gái thực sự là mạnh mẽ quá nha!”

Ôn Hinh nghe những cô gái kia hâm mộ thán phục chỉ là cảm thấy rất buồn nôn, tên đàn ông kia thật đúng là không hơn không kém lộn!

Mà cô hiện tại biết Mạc Tư Tước đối với việc lựa chọn đàn bà rất là kén, gặp những trường hợp xa hoa truy lạc hần cũng chỉ là gặp dịp thì chơi mà thôi!

Lúc sắp tan việc cô đột nhiên nhận được điện thoại của Doãn Thiên Kinh, trong trí nhớ của cô Doãn Thiên Kinh chưa từng chủ động đi tìm cô, càng không có gọi điện thoại tới cho cô.

Ôn Hinh vội vã trốn đến một nơi yên tĩnh, vừa đặt lên tai thì nghe được giọng lạnh lạnh của Doãn Thiên Kinh truyền đến, “Em không nghe lời của anh?”

“Gi cơ?” Ôn Hinh có chút không hiểu, trong lúc nhất thời không hiểu được ý trong lời nói anh ấy.

“Ôn Hinh, em thiếu tiền có thể nói với anh, không nên đến nơi đó làm việc!” Giọng của Doãn Thiên Kinh lạnh như băng, làm cho Ôn Hinh trong lúc đó chột im lặng.

“Em nói cho dì Tâm biết chưa?” Doãn Thiên Kinh đột nhiên nhắc tới tên của Ôn Tổ Tâm, Ôn Hinh lại không ngờ mình sẽ bình tĩnh như vậy trả lời, “Anh cả, em đã hai mươi tuổi, em biết mình đang làm cái gì!”

Cô không biết vì sao Doãn Thiên Kinh biết chuyện của cô, giống như lần trước anh ấy nói với cô những lời này, lại đưa cho cô một tấm thẻ nhưng lòng tự tôn làm cô không thể nhận đồ bố thí của anh ấy.

Điện thoại kia im lặng một hồi Ôn Hinh nghe được tiếng hít thở của anh ấy, cô muốn nói thêm gì nữa nhưng Doãn Thiên Kinh không nói một lời nào liền cúp điện thoại.

Anh ấy cứ như thế đột nhiên xuất hiện không hề báo động trước rồi khuyên nhủ, làm nhiễu loạn hồ nước trong lòng cô!

Ôn Hinh không chú ý tới, lúc cô đi ra khỏi quán bar có một chiếc xe thể thao màu trắng chuyển động nhanh, không có để lại bất luận một vết tích nào...

Doãn Vân Tuyên không ngờ tới, cô cố gắng bám lấy Doãn Chính Hào, để cha cô có thể nghĩ biện pháp giúp cô và Mạc Tư Tước tiếp cận thì trợ lý của hần tự mình gọi điện thoại nói hần muốn hẹn hò với cô.

Phải biết rằng, trợ thủ đắc lực bên cạnh hoàng thái tử là Mạc Sâm, trừ phi là hoàng thái tử tự mình truyền đạt mệnh lệnh bằng không không ai có thể thay lời hần.

“Dì Tâm, cái váy này xinh đẹp không? Có sắc sỡ quá hay không?” Doãn Vân Tuyên chọn lựa nửa ngày đều không có chủ ý, nhìn một đồng quần áo đủ mọi màu sắc nhũ mảy suy tư, Ôn Tổ Tâm chọn lấy một bộ màu xanh da trời, nuông chiều vỗ lên gò má cô, “Cái này đi, rất hợp với làn da của con! Hoàng thái tử nhất định sẽ thích...”

“Được!” trên mặt Doãn Vân Tuyên lộ ra nụ cười tự tin, đổi bộ quần áo mới và chọn đồ trang sức trang nhã, lúc này mới vui vẻ xuống lầu.

“A, tiểu công chúa của chúng ta trang điểm xinh đẹp như vậy là có hẹn với ai nha?” Doãn Thiên Kỳ vừa mới mở cửa phòng, liền nhìn thấy Doãn Vân Tuyên vui vẻ đi qua mặt hần, hần liền vội vàng kéo cô em lại.

“Không nói cho anh biết, anh hai mau buông tay ra, em đang vội!” Doãn Vân Tuyên nhẹ nhàng giãy giụa, Ôn Tổ Tâm cũng đi đến khuyên bảo, “Có thể làm cho chúng ta Vân Tuyên động lòng, còn ai vào đây chứ? Thiên Kỳ mau buông tay, đừng để Vân Tuyên chậm trễ buổi hẹn...”

Doãn Thiên Kỳ trong lòng lập tức liền nghĩ đến buổi tiệc sinh nhật đêm đó có xuất hiện tên đó nhưng khi hần muốn gọi Doãn Vân Tuyên lại là lúc cô đã đi qua người hần chạy xuống lầu dưới, “A, Vân Tuyên...”

Ôn Tố Tâm nhìn Doãn Văn Tuyên vui vẻ chạy đi, trong ánh mắt một mảnh áy náy và dịu dàng.

Văn Tuyên hiện tại đã không bài xích bà, thật là tốt ...

Bạn đang đọc truyện *Cô Bé Lọ Lem Và Hoàng Thái Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27: Hai Nữ Một Nam

Doãn Văn Tuyên không ngờ tới cô tỉ mỉ trang điểm, trong lòng chờ mong mau đến nơi, không ngờ bên người Mạc Tư Tước vẫn còn có một cô gái khác!

Cô đương nhiên biết cô gái kia là ai, cô ta chỉ là một sinh viên bình thường, bởi vì đeo được hoàng thái tử mà thành công lên ngôi!

“Mạc tiên sinh, Doãn tiểu thư tới...” Doãn Văn Tuyên được bồi bàn đưa đến một phòng ăn trang hoàng đặc biệt vắng vẻ, cả người Mạc Tư Tước tựa ở trên ghế sofa, cô gái bên cạnh giống như con chim nhỏ dựa vào trong ngực hắn, đáng vẻ mềm mại để bảo giống như hắn đang nuôi sủng vật.

Mạc Tư Tước nghe được giọng nói thì ngừng đầu, sau đó không để lại dấu vết đẩy cô gái trong lòng ra, thân thể ngồi trên ghế cũng không có động, mà trên người hắn cũng chỉ mặc tùy ý, một chiếc áo sơ mi màu đen áo, phía trên có hai cúc áo mở ra, quần màu cà phê, tay trái để lên trên mặt bàn, chiếc nhẫn đuôi giới đeo ở ngón út phát ra ánh sáng ngọc loá mắt.

Lúc nhìn thấy Doãn Văn Tuyên, hắn nhìn cô giương cằm lên, sau đó ý bảo cô ngồi xuống, “Doãn tiểu thư, Trần tiểu thư!”

Mạc Tư Tước đơn giản mà đặc biệt giới thiệu hai cô gái với nhau, sắc mặt Doãn Văn Tuyên chốc lát cứng ngắc, sau đó hào phóng ngồi xuống đối diện Mạc Tư Tước.

Mạc Tư Tước thật là rất hoàn mỹ đối đãi các cô, hắn chăm sóc cô gái bên cạnh một miếng thịt bò và rượu đỏ, rồi đến khăn tay chẳng sợ có mặt hai cô gái, một nam hai nữ tình huống này làm người khác cảm thấy xấu hổ.

Mỗi động tác đơn giản của hắn, làm cho Doãn Văn Tuyên không khỏi nhìn ngáy người...

“Lần trước tôi đi vội cho nên quên tặng quà cho cô, hôm nay bù lại...” Mạc Tư Tước cả thê thanh toán tiền, lấy trong tay trong tay bồi bàn một chiếc hộp xinh đẹp, xem ra hắn đã chuẩn bị trước.

Hắn nhìn về phía cô gật đầu cười, Doãn Văn Tuyên tim đập nhất thời nhanh hơn, “Ngài quá khách khí...”

Doãn Văn Tuyên khách sáo nhưng vẫn là nhận quà tặng, sau đó nói cảm ơn.

“Không nên câu nệ lễ tiết, cô có thể gọi tên của tôi!” Mạc Tư Tước gõ ngón tay lên mặt bàn, Doãn Văn Tuyên trong lòng lại cuồng loạn nhảy lên một phen, cho dù hắn bên người hắn có cô gái khác thì thế nào?

Đi khỏi phòng ăn, Mạc Tư Tước ôm lấy Trần Tư Dao, sau đó nhìn Doãn Văn Tuyên nói, “Tôi cho trợ lý đưa cô về!”

Doãn Văn Tuyên ánh mắt nhàn nhạt liếc cô gái trong lòng hắn, đáng vẻ hai người thân mật đi đến chiếc xe Maybach màu đỏ, Mạc Sâm đã vì cô mà mở cửa xe, Cô trước khi lên xe xoay người nhìn lại thấy Mạc Tư Tước đã ôm lấy Trần Tư Dao rồi khỏi.

Doãn Văn Tuyên biết rất rõ, cô muốn trở thành người yêu của hắn, đầu tiên phải học cách rộng lượng!

Mạc Tư Tước đưa Trần Tư Dao đi thử xe, xe màu trắng bạc, đi dạo một vòng sau đó đưa Trần Tư Dao đưa về trường học.

“Thái tử...” Lúc Trần Tư Dao chuẩn bị xuống xe, Mạc Tư Tước đột nhiên giữ cô lại, khuôn mặt tuấn tú của hắn thoáng cái ở trước mặt cô, lúc cô cho là hắn sẽ hôn cô, hắn chỉ là lấy tay vỗ lên gương mặt của cô, hơi thở như lan man dụ hoặc phun ở trên mặt cô.

Mạc Tư Tước một tay sờ gương mặt cô gái, ánh mắt có chút tà ác hỏi, “Bảo bối, làm tình nhân của tôi có hài lòng không?”

“Hài lòng...” Trần Tư Dao không do dự trả lời, tuy rằng lòng của người đàn ông này cho tới bây giờ cô cũng không hiểu được, thân phận cô không đủ tư cách vì thế chỉ có thể gọi là hắn “Thái tử” mà không phải giống như các cô gái khác gọi thẳng tên hắn, hắn chán ghét cô gái quán quýt, cho nên mỗi lần phải chờ hắn đến tìm cô.

Nhưng cho dù là như vậy, hắn đối với đàn bà lại rất dịu dàng, hào phóng cho dù biết có một ngày hắn sẽ chán cô, cô cũng vui vẻ chịu đựng...

Lúc này Trần Tư Dao trong lòng có chút sợ hãi, ánh mắt của hắn quá mức sắc bén như là xuyên thấu trái tim cô tìm kiếm đáp án.

Mạc Tư Tước cười khê hai tiếng, trên mặt vẫn lộ vẻ không kềm chế được nở nụ cười, đột nhiên buông Trần Tư Dao ra, “Xuống xe đi, ngày mai tôi tới đón cô...”

Bạn đang đọc truyện *Cô Bé Lọ Lem Và Hoàng Thái Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Anh Em Mâu Thuẫn

Doãn Vân Tuyên vừa về tới nhà liền nhìn thấy Doãn Thiên Kinh ngồi ở giữa sofa, đáng vẻ như là cố ý đợi cô.

Ban ngày cô rất ít thấy anh ấy ở nhà, cho dù là cuối tuần anh ấy cũng sẽ đi công ty, còn Doãn Thiên Kỳ chỉ cần có một chút thời gian sẽ đi đến trong phòng trồng hoa.

“À, anh cả, anh tại sao lại ở nhà a?” Doãn Vân Tuyên từ nhỏ đã được cha và các anh nâng niu trong lòng bàn tay, ở trong nhà này càng không có ai dám đắc tội với đại tiểu thư.

Lúc tới gần Doãn Thiên Kinh mới phát hiện trên người anh ấy có nhàn nhạt mùi thuốc lá, ở trong ấn tượng của Doãn Vân Tuyên, Doãn Thiên Kinh vẫn luôn rất bận rộn và lạnh băng, hắn không hút thuốc lá, không uống rượu lại càng không tán gái cho dù đã từng có đàn bà nhưng đều là do yêu cầu.

“Vân Tuyên...” Doãn Thiên Kinh giữ tay cô em lại, Doãn Vân Tuyên cảm giác được tay hắn rất lạnh, giống như nhiệt độ thân thể hắn, ánh mắt lạnh lẽo lại phát ra tín hiệu cảnh cáo.

“Không nên với Mạc Tư Tước ở cùng một chỗ, đây là yêu cầu duy nhất anh muốn em thực hiện!”

Doãn Thiên Kinh nghiêm túc ra mệnh lệnh, khuôn mặt Doãn Vân Tuyên vẫn như cũ mỉm cười xinh đẹp thoáng cái trầm xuống.

“Anh cả, em thích anh ấy...”

“Em không biết hắn là ai sao? Hắn có bao nhiêu đàn bà sao? Em lại đi về hồ lừa đó mà nhảy!” Giọng của Doãn Thiên Kinh lạnh thêm vài phần, hắn đứng lên trên cao nhìn xuống nhìn xuống em gái của mình, “Em từ nhỏ đến lớn anh cũng không yêu cầu em làm cái gì, chỉ có lúc này đây nhất định phải nghe anh, lập tức cách xa Mạc Tư Tước một chút!”

“Em không chịu!” Doãn Vân Tuyên kiêu căng bốc đồng mở miệng, “Em không ngại hắn có bao nhiêu đàn bà, em chính là thích anh ấy, em muốn làm bạn gái của anh ấy! Cho dù đó là hồ lừa em cũng muốn nhảy vào!”

“Doãn Vân Tuyên!” Tay Doãn Thiên Kinh đột nhiên dùng sức, siết chặt cổ tay non mịn của cô Doãn Vân Tuyên tức giận viền mắt lập tức đỏ lên, sau đó căm hận nhìn ánh mắt người đàn ông đang đang bốc hỏa.

“Anh cả bởi vì Giản Ny có đúng hay không? Giản Ny không phải quen anh trong thời gian qua, anh là đồ kị Mạc Tư Tước sao?”

Doãn Vân Tuyên vừa dứt lời, mặt đã bị đột nhiên tới bàn tay đánh vào một bên, Doãn Vân Tuyên trừng hai mắt lớn, vẻ mặt khó hiểu nhìn người đàn ông chăm chăm trước mặt, “Anh cả, anh đánh em?”

“Em biết cái gì! Trên khuôn mặt tuần tú của Doãn Thiên Kinh hồi lâu chưa từng xuất hiện qua tức giận như vậy, Doãn Vân Tuyên nhắc tới chỗ đau của hắn, hắn có chút không khống chế được.”

“Doãn Thiên Kinh, em chán ghét anh!” Hắn cho tới bây giờ vẫn chưa động ta với cô em, hiện tại lại cho cô một cái tát, Doãn Vân Tuyên cảm thấy rất oan ức, bùm mặt khóc chạy nhanh lên lầu, ừa vận dụng phải Ôn Tố Tâm đang xuống lầu nhìn thấy đáng vẻ thương tâm bà vội vã an ủi, “Tại sao lại như vậy?”

“Không cần để ý đến nó, để cho nó tự phản tỉnh!” Doãn Thiên Kinh lớn tiếng nói, sau đó xoay người đi khỏi biệt thự.

Ôn Tố Tâm không biết tại sao trong lúc này lại mâu thuẫn, liền vội vàng đi theo vào phòng Doãn Vân Tuyên.

Người khác có lẽ sẽ không biết nhưng Doãn Vân Tuyên cùng Doãn Thiên Kỳ đều rất rõ ràng, Giản Ny cùng với Doãn Thiên Kinh quen một khoảng thời gian, khi đó cô ta vẫn chỉ là một người mới, Doãn Thiên Kinh cũng không có thời phòng cho cô ta, thế nhưng về sau không biết tại sao lại trở thành tình nhân của Mạc Tư Tước, từ đó về sau bên người Doãn Thiên Kinh không có tình nhân khác!

Phòng ăn lặng mạp, hoàng thái tử trái một người phải một người... Woa..O_O

Ôn Hình nhìn thấy tin tức này thì khóe miệng gượng ép giật giật, cười trừ.

Chẳng qua là nhìn thấy người trong ảnh kia là Doãn Vân Tuyên, mặt dù trước đây cô cũng đoán được sớm muộn cũng có chuyện như vậy, chỉ là không nghĩ tới cô ta dễ chịu như vậy, cho dù bên người Mạc Tư Tước có tình nhân, cô cũng không để ý, không so đo sao?

Ngày thứ hai là cuối tuần, Ôn Hình vừa ra khỏi trường liền nhìn thấy một người đã nhiều ngày không xuất hiện, Triền Dương lại cùng cô chơi trò chơi trốn tìm sao?

Cô có chút ai oán vỗ vỗ trán, sau đó từ cửa hông chạy ra ngoài bởi vì trốn hán làm trễ nải một ít thời gian, chạy tới tiệm bánh ga-tô thì đã trễ rồi.

“Ôn Hình, em hôm nay không phải xin nghỉ sao?” Chủ tiệm nhìn thấy Ôn Hình, vẻ mặt kinh ngạc.

Bạn đang đọc truyện *Cô Bé Lọ Lem Và Hoàng Thái Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Cho Anh Một Cơ Hội

“Không có a...” Ôn Hình lắc đầu không có việc đó nha nhưng ngay sau đó chủ tiệm lại nói tiếp, “Sáng sớm hôm nay thì có một người đàn ông đến đây thay cô xin nghỉ, tôi đã coi như hôm nay cho cô nghỉ ngơi!”

Ôn Hình giật mình há miệng, có người thay cô xin nghỉ, không làm chứ?

“Này, Là anh chàng đó ý!” Ôn Hình lập tức quay đầu nhìn ra bên ngoài, lại nhìn thấy xe Triền Dương dừng ở bên ngoài tiệm bánh ga-tô, hán đứng ở trước xe, nhìn cô cười rất đắc ý.

Ôn Hình hốt hên đẩy cửa ra đi ra ngoài, đi tới trước mặt Triền Dương động tác rất không thực nữ xốc cổ áo của hán lên nhìn hán quát, “Anh muốn chết sao? Lại chạy tới đây làm loạn!”

Thực sự là oan gia! A, cô đau đầu chết mất!

Vốn tưởng rằng bỏ rơi được hán nhưng vẫn là chạy không khỏi...

“Hình Nhi, em có biết hay không anh có cảm giác yêu em, đừng có làm công việc này được hay không?” Triền Dương lấy lòng lôi kéo cầu khẩn cô, hán muốn đối với cô thật tốt, thế nhưng cô lại không cho nhưng khi nhìn thấy cô cực khổ như vậy còn phải đi học, còn làm hai phần công việc, trong lòng hán rất không có mùi vị.

“Triền Dương anh có thể dễ yên cho tôi được không, không phải kêu anh đừng tới tìm tôi sao?”

Ôn Hình đập hai chân hán, vẫn còn chưa trút hết giận, cuộc sống của cô vốn là đủ loạn, hán còn thêm thêm dầu vào lửa.

“Hình Nhi, anh chỉ muốn em mạnh khỏe...” Đáy mắt Triền Dương thoáng thần quan tâm, làm cho cô cảm thấy mình rất ác, cô không biết làm sao nên hét to, “Triền Dương!”

“Dù sao cũng đã xin nghỉ, đi thôi, anh đưa em đi chơi!” Triền Dương khí lực rốt cuộc lớn hơn của cô, nửa đẩy nửa ôm đem cô kéo lên xe, Ôn Hình thở dài thật sâu, được rồi, cô sẽ theo hán một lần!

Ôn Hình thế nào cũng không nghĩ tới, Triền Dương mang cô đi đến chỗ vui chơi của thiếu nhi bởi vì là cuối tuần nên rất nhiều người, đại đa số là trẻ em, đương hai người bọn họ và một đám trẻ con nhét chung một chỗ ngồi trên thuyền hải tặc, Ôn Hình cảm thấy mất mặt muốn chết a.

“Tôi vẫn luôn muốn tới nơi này nhưng đều không có cơ hội đến, hôm nay rốt cuộc tìm được người đi với mình!” Trên mặt Triền Dương đầy vẻ ngày thơ chất phác tươi cười, làm cho Ôn Hình nhất thời cảm thấy thật ấm áp.

Ngoại trừ Ôn Tố Tâm là người thân, bạn bè của cô cũng không nhiều, giống như Triền Dương thật tình đối với cô không biết còn lại mấy người?

Khi bọn họ ngồi trên tàu lên đến độ cao chọc trời, lúc lên tới điểm cao nhất Triền Dương đột nhiên nâng gương mặt cô, hôn lên môi cô, hán nói, Hình nhi cho anh một cơ hội anh sẽ chăm sóc em, ý anh nói là... Cả đời!

Lúc rút xuống, Ôn Hình trái tim đập loạn nhịp, Triền Dương nói những lời này nhưng cô không thể đưa ra đáp án.

Triền Dương đưa Ôn Hình đến nhà hàng Pháp, Ôn Hình không thể nào động miệng, sau khi com nước xong, Triền Dương lại đưa cô đi đến trường đua

ngựa, Ôn Hinh chưa từng tới ở đây, vừa vào sân liền nhìn thấy trên bãi cỏ có rất nhiều ngựa ở đây, còn có nhiều giống rất đặc biệt, ngựa tát khác, ngựa Hà Lan, thật nhiều nha nhưng Ôn Hinh đọc không ra tên.

“Hinh Nhi, qua đây sờ con ngựa này nè, rất khỏe và dễ bảo!” Triển Dương không biết lúc nào dắt một con ngựa màu trắng đi tới trước mặt Ôn Hinh, cầm lấy tay cô đặt lên lưng ngựa sờ sờ, mà đáng vẻ nó như là có linh tính, trong miệng phát ra tiếng kêu “Gào khóc”.

“Thay quần áo đi, anh dẫn em cười một vòng!” Triển Dương nhận lấy hai bộ quần áo từ nhân viên công tác đưa tới, lại cho một bộ cho Ôn Hinh cô vội từ chối, “Không cần, một mình em ở chỗ này nhìn là được rồi, anh đi cười đi!”

Trái tim của cô không được kịch liệt vận động, bình thường cũng phải kiềm chế.

“Được rồi!” Triển Dương không có kiên trì nữa, đổi quần áo lưu loát sau đó leo trên lưng ngựa, nhìn hân cười ngựa lộ vẻ tinh thần vui vẻ.

Ôn Hinh nhìn hân vậy tay, Triển Dương nhìn sang cô ném tới một cái hôn gió, đang chuẩn bị khống chế thì trước mặt đột nhiên có một con ngựa màu đen chạy tới, rất cao lớn cường tráng, chạy lại rất nhanh, âm thanh vang đến trong tai Ôn Hinh, cô ngẩng đầu lấy tay che tia sáng chiếu vào mắt, người đàn ông ngồi trên lưng ngựa kia, không phải là Mạc Tư Tước thì còn có ai?

Bạn đang đọc truyện *Có Bé Lọ Lem Và Hoàng Thái Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Chạy Trối Chết

Đắm chìm trong ánh nắng mặt trời, người đàn ông anh tuấn phóng khoáng đó, một thân anh tuấn đang cười ngựa màu đen, khỏe mạnh mười phần nhưng cũng cách cô càng ngày càng gần.

Mà Mạc Tư Tước đang cung chiêu ôm cô gái nhỏ nhắn xinh xắn vào trong ngực, người đó không phải là Trần Tư Dao sao?

“Triển thiếu gia, trùng hợp như thế, cậu cũng tới cười ngựa sao?” Trên mặt Mạc Tư Tước lộ nụ cười, hân từ trên lưng ngựa nhảy xuống, sau đó lại dịu dàng ôm Trần Tư Dao xuống, động tác giữa dịu dàng còn có tao nhã, ánh mắt chuyên chú ngay cả Ôn Hinh nhìn có chút mê mẩn.

“Đúng vậy, không nghĩ tới có thể gặp hoàng thái tử ở đây, thật khéo...” Triển Dương cũng hòa theo cười, trong lúc đó nhìn lại ánh mắt của Mạc Tư Tước, cũng không có phát hiện hân có chút khác thường, mà Mạc Tư Tước cũng giống như là không nhìn thấy Ôn Hinh, lúc buông ra Trần Tư Dao, hân liền dứt cho ngựa một chút thức ăn gia súc, sau đó nhìn về phía Triển Dương cười tà mị, “Không bằng, chúng ta thi đấu một trận thế nào?”

Có thể làm cho Mạc Tư Tước nhớ kỹ cũng không có bao người, lúc trước ở nhà họ Doãn hân chỉ gặp qua Triển Dương một lần, cho nên hân không nghĩ hôm nay người ấy sẽ nhận ra hân.

“Vậy thì vui lòng chấp thuận!” Triển Dương hứng thú dạt dào, có lẽ những thứ khác hân không đi nhưng nói đến hạng mục hân biết nhất chính là đua ngựa.

Mạc Tư Tước cười mê người nhìn Triển Dương thủ thế, sau đó nhanh trở mình leo lên lưng ngựa, lúc Ôn Hinh còn chưa có phản ứng lại, hai người dường như kẹp chặt bụng ngựa “kéo” một cái thúc giục ngựa chồm ra ngoài.

“Ôn Hinh, cô và Triển Dương đang quen nhau sao?” Trên mặt Trần Tư Dao hai má đỏ ửng, ánh nắng mặt trời chiếu xuống gương mặt đó có thể chứng giám, khi Mạc Tư Tước và Triển Dương đã chạy đến nơi các cô không nhìn thấy, cô thân thiện hỏi Ôn Hinh.

Bởi vì Triển Dương là tiểu kim cương, Ôn Hinh bị hân quán lên ở trường Thượng Phong bị cho là hai người là một đôi cũng không phải là chuyện lạ.

Cô cũng không vội giải thích chỉ là cảm thấy vô nghĩa nhún vai một cái, sau đó đi đến chỗ bóng râm ngồi xuống chờ Triển Dương.

Chạy xong một vòng, Mạc Tư Tước vẫn là người thắng, Trần Tư Dao vui vẻ chạy tới hôn hân, Mạc Tư Tước biến khách thành chủ ngay trước mặt Ôn Hinh ôm cô ta hôn xuống.

Ôn Hinh vừa nghĩ tới ngày hôm qua nhìn thấy tờ báo chụp hình Doãn Văn Tuyên và hân ở cùng một chỗ, không khỏi rung mình một cái, người đàn ông này rốt cuộc xem đàn bà là cái gì?

“Hôm nay gặp được đối thủ, chúng ta lại thi đấu một hiệp đi?” Triển Dương rốt cuộc là không chịu thua, trong lòng có chút không phục vỗ lưng ngựa, sau đó lại nhìn Mạc Tư Tước đề nghị.

“Nếu là thi đấu, vậy không bằng chúng ta cá cược cái gì đó để có chút kích thích?” Mạc Tư Tước một lần nữa xoắn cổ tay áo lên, hai tay đặt ở trong túi quần, cười có chút lưu manh cũng không biết hân đang nghĩ gì.

Triển Dương nhú mảy,cũng không phủ nhận.

“Được,nếu như tôi thua,tất cả chi phí hôm nay đều do tôi trả !” Triển Dương đã dự định trước cùng Mạc Tư Tước nói ra điều kiện đặt cược, hần đột nhiên đưa ra ngón trỏ, sau đó lắc lắc ở trước mặt hần, “Tiền!Tôi có,hay là cả đàn bà đi...”

Mạc Tư Tước nhẹ nhàng đưa ra điều kiện,Ôn Hinh đứng ở phía sau Triển Dương,một chữ cũng không lọt nghe rõ ràng lời của hần.

Đàn bà... Hần muốn làm cái gì?

Mạc Tư Tước khoe miệng vung lên nụ cười tà ác, sau đó nhìn về phía cách đó không xa người đang trừng mắt nhìn, Ôn Hinh nuốt nước miếng, trong lòng đột nhiên có một cảm giác không tốt.

Mạc Tư Tước cũng không cho Triển Dương có cơ hội trả lời, xoay người một cái sai bước đến lưng ngựa, chờ Triển Dương chạy ra, hần mới ý thức tới Mạc Tư Tước căn bản không có nói tiền đặt cược.

Kết quả vẫn là Triển Dương thua!

Trên mặt Mạc Tư Tước cũng không có vui sướng thắng lợi vì thắng Triển Dương, dường như không có làm cho hần cảm giác thành tích bao nhiêu.

Khi hần cỡi cái bao tay,đem cương ngựa giao cho nhân viên công tác,chậm rãi đi về phía Ôn Hinh,cô dường như là biết được nên nhanh chân bỏ chạy.

“Ôn Hinh!!!”

Bạn đang đọc truyện *Cô Bé Lọ Lem Và Hoàng Thái Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31: Quà Chia Tay

Ôn Hinh...” Mạc Tư Tước nhanh tay lẹ mắt ngăn cản cô,sau đó tay cánh tay nhanh chóng trói hông của cô lại, miệng có chút bất mãn, “Làm gì mỗi lần nhìn thấy tôi đều bỏ chạy?”

“Anh không đuổi theo tôi chạy làm gì?” Ôn Hinh trừng mắt nhìn thẳng hần,người đàn ông này có làm hay không a,tình nhân của hần còn đứng ở bên cạnh còn qua đây đuổi theo cô là có ý gì?

Ôn Hinh muốn hất tay của hần ra, Mạc Tư Tước cầm lấy cổ tay của cô làm thế nào cũng không chịu buông ra, về mặt còn cười vui vẻ.

“Người đàn ông của cô thua vì thế tôi muốn hôn cô một cái...” Mạc Tư Tước một tay ôm eo của cô còn tay kia đột nhiên đưa về phía mặt của cô, khuôn mặt Ôn Hinh vốn trắng nõn đột nhiên đỏ lên, người đàn ông này có biết xấu hổ hay không a?

“Anh ta thua,anh tại sao muốn hôn tôi?” Ôn Hinh không quan tâm đến hình tượng nhìn hần quát, “Anh hôn anh ta đi a...”

“Cô đang nói giỡn sao?” Mạc Tư Tước xuy chê cười một tiếng, ngón tay đã chạm tới da thịt nhẵn nhụi của cô,loại cảm giác này làm cho hần lưu luyến khó quên, thân thể hần dán lên trên người cô,còn cười xấu xa nói, “Tôi và hần cá chính là cô!”

“... Hôn!”

“Đồ khốn!” Ôn Hinh tức giận dùng chân đạp hần, Mạc Tư Tước sớm đoán trước, hai chân rất nhanh hiện lên sau đó kẹp lấy chân của cô, hai người trình lên tư thế ôm cùng một chỗ, phổi của Ôn Hinh muốn nổ tung.

“A, thái tử gia, trước đó việc cá cược này cũng không được Hinh nhi đồng ý, này... Hay là thôi đi!” Triển Dương chậm chạp chạy đến đây ngăn cản,cô hết sức kéo Ôn Hinh đang nằm gọn trong lòng Mạc Tư Tước ra, Trần Tư Dao cũng khẩn trương đi tới bên cạnh hần.

Ba ánh mắt thẳng tắp nhìn chằm chằm Mạc Tư Tước giống như nhìn quái vật, Mạc Tư Tước chẳng những không cảm thấy xấu hổ hơn nữa khoe miệng còn lộ nụ cười tà mị.

“Tôi và Ôn tiểu thư chỉ đùa một chút mà thôi...” Mạc Tư Tước nhắc môi nhẹ thở ra , sau đó lấy lại phong độ nói, “Không nên khẩn trương như vậy,tôi không miễn cưỡng phụ nữ!”

Hần nói rồi ôm Trần Tư Dao đi khỏi,Ôn Hinh nhìn thấy hần đưa lưng về phía bọn họ phát tay, lúc này cô mới thở phào nhẹ nhõm.

“Triển tiên sinh,chi phí của ngài Mạc tiên sinh đã giúp ngài trả đầy đủ !”Lúc Triển Dương chuẩn bị đưa Ôn Hinh ra ngoài, nhân viên công tác lễ độ nói với

hắn nói, Triền Dương sững sờ vài giây, không khỏi nhớ lại tiền đánh cuộc trước đó nhưng người thua không phải là hắn sao!

Từ trong khách sạn đi ra, Mạc Tư Tước lại thay đổi quần áo khác, áo T-shirt màu trắng, quần jean, mở cửa xe màu bạc mới mua, Trần Tư Dao mặt đỏ tím đập nhanh nhìn người đàn ông bên cạnh mình, cô chưa từng thấy qua hắn mặc quần áo khác ngoài âu phục, không ngờ bận quần áo bình thường người đàn ông đó cũng đẹp trai như vậy!

Tiếng thắng xe sắc bén vang lên, xe đã dừng lại ở trước trường đại học Thượng Phong, Mạc Tư Tước quay cửa kính xe xuống, đột nhiên chăm một điều thuốc, chiếc nhẫn hồng trên tay vẫn chói mắt như cũ.

“Thái tử...” Trần Tư Dao yếu đuối lên tiếng kêu hắn, Mạc Tư Tước quay đầu, hai tròng mắt màu lam câu hồn đoạt phách nhìn cô, Trần Tư Dao cảm giác được trên tay có thêm thứ gì đó, lúc cô cúi đầu nhìn xuống nước mắt tức khắc rơi xuống.

Cầm trong tay là một tờ chi phiếu và một chìa khóa xe!

Cô biết đây là đại diện cho ý gì!

“Thái tử, em làm sai chỗ nào?” Cô biết không phải là vấn đề của cô, Trần Tư Dao vẫn là oan ức mở miệng cầu khẩn.

“Bảo bối, chúng ta cũng từng quen nhau, đừng khóc, cô không có làm sai chỉ là đã đến giờ, tôi đã thấy chán!” Mạc Tư Tước hơi hờn nói, cô thực sự không cách nào tưởng tượng nổi, người đàn ông này buổi chiều còn dịu dàng ôm hôn cô, sau một giờ liền vô tình bỏ cô.

“Xe này tôi cho cô!” Mạc Tư Tước hút hai làn khói, sau đó ném ra ngoài cửa sổ xe, sau đó mở cửa xe, cũng không quay đầu lại rời khỏi.

Bạn đang đọc truyện *Cô Bé Lọ Lem Và Hoàng Thái Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 32: Nếu Không Tôi Lại Hôn Cô ...

“Triền Dương, ngừng ở chỗ này được rồi.” Chiếc xe thể thao đi ngang qua tiệm thuốc gần trường đại học Thượng Phong, Ôn Hinh đột nhiên gọi lại Triền Dương ngừng lại.

Không đợi xe dừng hẳn, Ôn Hinh liền kéo dây nịt an toàn ra vội vã xuống xe, “Được rồi, cậu trở về đi, tôi đi mua một ít đồ rồi tự mình về trường học!”

Ôn Hinh nói, một chân đã bước ra ngoài, cũng không cho Triền Dương cơ hội cự tuyệt, khẩn cấp phóng tới hiệu thuốc.

“Hinh Nhi!” Triền Dương đột nhiên gọi cô lại, Ôn Hinh cắn môi không muốn quay đầu lại, Triền Dương đã rất nhanh mở cửa xuống xe đi tới trước mặt cô.

“Tôi hôm nay nói với cô những lời đó đều là nghiêm túc, không cần vội vã trả lời, cô hãy suy nghĩ thật kỹ được không?” Triền Dương vịn vai của cô, ánh mắt trong sáng như Minh Nguyệt, sáng ngời như vậy còn kèm theo ý khẩn cầu.

Đôi mi thanh tú của Ôn Hinh khó khăn giương lên, trong lòng đang vật lộn, nếu như không có Doãn Thiên Kinh cô có thể thử chấp nhận hắn...

“Anh chờ em...” Triền Dương buông lỏng tay, ngay khi cô không kịp đề phòng hắn bắt ngờ hôn lên trán của cô, giọng nói có chút dao động, dường như là sợ Ôn Hinh cương quyết cự tuyệt, hắn trước tiên buông cô ra nhảy lên xe, sau đó lái xe thật nhanh đi.

Ôn Hinh bật cười sờ trán, chỗ bị hắn hôn qua, tên này luôn thích chiếm tiện nghi của cô!

Vào tiệm thuốc mua mấy bình thuốc mà mỗi khi cô phát bệnh thường hay uống, vừa mới đẩy cửa đi ra liền một cánh tay đè ép tới, Ôn Hinh vừa định lên tiếng hô to, miệng đã bị người đó che lại, cô cảm giác được một trận choáng váng, thân thể đã bị người đó áp tới mặt tường lạnh như băng.

Một đôi mắt hạnh cùng nhau tròn lớn, nhìn đến người đàn ông đứng trước mặt, cô tức giận cắn ngón tay hắn.

“Nha đầu chết tiệt kia, cô cảm tình con chó sao?” Mạc Tư Tước không ngờ tới cô sẽ hung hãn cắn hắn, bị cắn đau hắn liền buông lỏng tay, Ôn Hinh lại nhân cơ hội này đạp hai chân hắn, tức giận mắng, “Anh là người biến thái, tôi chính là muốn cắn anh!”

“Cô gái, đừng có được voi đòi tiên!” Mạc Tư Tước nhìn phản ứng của cô có chút quá kích, trong lúc đó bất chợt nhớ tới cô có bệnh tim, không thể dọa cô ấy được, về mặt tuần tú có chút không tự nhiên, không xác định hỏi, “A, cô không phải bị hù sợ rồi chứ?”

“Cút!” Ôn Hinh nhặt mấy lọ thuốc lúc tranh chấp bị rơi xuống đất, vỗ ngực thở dốc hai cái lấy hơi, sau đó coi thường hắn ly bỏ đi.

Mạc Tư Tước nổi giận, đây không biết là lần thứ mấy cô không nhìn sự tồn tại của hắn ?

Hắn là hoàng thái tử từ lúc nào lại bị một cô gái như thế không để mình vào mắt ?

“Tôi nói...” Mạc Tư Tước vỗ một cái lên trán, sau đó nhìn dáng người nhỏ nhắn xinh xắn của cô chạy rất nhanh về phía trước, hắn nghiêng răng nghiêng lợi nhẹ thở nói, “Hoàng thái tử tức giận, hậu quả rất nghiêm trọng nha!”

“A ——” Ôn Hinh vừa mới chạy đi được hai bước, một cổ gió lạnh thổi phía sau lưng cô, lúc cô quay đầu đột nhiên bị một người ôm chặt khuôn mặt, hơi thở mùi bạc hà quen thuộc tiến gần đến phía cô.

Đây là lần thứ ba Mạc Tư Tước cường hôn cô!

Môi Ôn Hinh rất mềm rất lạnh giống như thạch hoa quả đông lạnh, ngọt như vậy, nhiều nước mật như vậy, rất có sức hấp dẫn a...

“Mạc.....Tư...Tước ——” Ôn Hinh nổi đóa cổ hét tên hắn ra, Mạc Tư Tước rất nhanh khống chế hai tay của cô, sau đó tà khí chỉ là mỉm cười một tiếng, “Tôi chỉ là tới đòi lại món đồ cô nợ tôi ... nợ hôn!”

“Tôi nợ anh lúc nào a?”

“Buổi chiều a... người đàn ông của cô thua!”

Mạc Tư Tước dáng vẻ lưu manh mười phần làm cho Ôn Hinh tức giận giậm chân, người đàn ông này nói không giữ lời, ở trường đua ngựa hắn tỏ ra phong độ dịu dàng như vậy, trong xương chính là một con sói đội lốt người.

“Mạc Tư Tước, anh vô sỉ, hạ lưu, cầm Thú!” Ôn Hinh sụp đổ la to, “Triển Dương không phải người đàn ông của tôi! >_<”

“A...” Mạc Tư Tước như hiểu ra gật gật đầu, sau đó cười rất là tà mị, “Cô sao không nói sớm a, nếu không tôi lại hôn cô nữa?”

Bạn đang đọc truyện *Cô Bé Lọ Lem Và Hoàng Thái Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 33: Nhất Định Trốn Không Thoát

Đôi mắt to của Ôn Hinh mở lớn hết cỡ, đen bóng giống như hai hồ nước trong suốt nhìn chăm chăm vào Mạc Tư Tước.

“Cô gái, đừng nhìn tôi như vậy!” Mạc Tư Tước bị cô nhìn thiếu chút nữa khống chế không được chính mình, trong lòng ngực có hai ngọn lửa nhanh chóng thiêu đốt, hắn cho tới bây giờ cũng không biết chỉ là đơn thuần nhìn một cô gái, vậy mà hắn đã nghĩ sẽ lột sạch quần áo của cô, đem cô đặt ở dưới thân.

Mạc Tư Tước vươn tay che lên ánh mắt của Ôn Hinh, tay hắn rất ấm, mí mắt Ôn Hinh rất lạnh, hai luồng lửa và băng xen lẫn vào nhau len vào cơ thể hai người, Mạc Tư Tước đột nhiên nảy sinh một loại cảm giác kích thích.

“Anh rốt cuộc muốn làm gì?” Ôn Hinh trừng mắt nhìn, lông mi thật dài nháy lên trong lòng bàn tay của hắn, khiến cho tim hắn đập nhanh hơn.

“Ôn Hinh, cô vì sao thì không thể giống những cô gái khác thích tôi sao?” Mạc Tư Tước bắt đắc dĩ thở dài sau đó buông cô ra, Ôn Hinh vội vã nhảy ra.

“Còn anh vì sao thì không thể giống những người đàn ông khác cách xa tôi một chút?”

“Triển Dương có thể hôn cô vì sao tôi không thể?” Mạc Tư Tước nhũ lông mày, miệng phát ra lời nói đố kỵ khó có thể phát hiện.

“Hắn là bạn của tôi!” Ôn Hinh nhấn mạnh.

“Nếu nói như vậy, bạn bè là có thể hôn sao?” Mạc Tư Tước kỳ quái cười hai tiếng, Ôn Hinh cảm thấy cả người sợ hãi, dưới màn đêm, người đàn ông có cặp mắt như bảo thạch phát ra ánh sáng tà mị.

“Mạc Tư Tước, đừng đùa...” Ôn Hinh trừng mắt không hề nhìn hắn, “Anh có nhiều tình nhân như vậy, trò chơi của anh tôi chơi không nổi!”

Ôn Hinh đẩy ra hắn đi về phía trước, lúc này đây Mạc Tư Tước không đuổi theo cô.

“Nếu như anh đối với Doãn Vân Tuyên không phải là nghiêm túc, thì không nên trêu chọc cô ấy...” Ôn Hinh không biết vì sao còn muốn thay cô gái kia nói chuyện, cô không thích thậm chí là rất chán ghét Doãn Vân Tuyên, nhưng cô cho tới bây giờ không không hi vọng cô ta trải qua những ngày tháng

không tốt đó!

Có thể là cô quá hâm mộ Doãn Văn Tuyên nhưng lại chưa từng có đổ kị với cô ta!

“Chỉ cần cô ta họ Doãn... Nhất định trốn không thoát!” Mạc Tư Tước nhìn cô rồi khỏi cúi đầu nói lảm bảm.

Ôn Hinh đi vào trường học, liền nhìn thấy trong tối có một dáng người nhỏ nhắn xinh xắn đứng đó, mơ hồ truyền đến tiếng khóc đứt quãng, mượn ánh đèn mờ ảo cô nhận ra cô gái kia là Trần Tư Dao nhưng cô tại sao khóc thương tâm như vậy?

Mấy ngày sau, Mạc Tư Tước và Doãn Văn Tuyên cả hai đều xuất hiện trong rất nhiều trường hợp, phòng ăn, quán bowling, tiệc từ thiện, thậm chí là hai đại tập đoàn, mà tình nhân cũ của hoàng thái tử cũng không có ai nhắc tới.

Lúc này Ôn Hinh mới biết rõ một vấn đề, Mạc Tư Tước đã bỏ Trần Tư Dao!

“Ôn Hinh! Ôn Hinh!” Bị ông chủ gọi vào Ôn Hinh mới thu lại mạch suy nghĩ của mình ngẩng đầu lên.

“Hôm nay tài xế giao hàng xin phép nghỉ, có một vị khách đặt làm bánh sinh nhật, tôi muốn cô đưa đến đó...” Bởi vì Ôn Hinh vẫn là thực tập sinh, cho nên công việc không có ai làm chỉ có thể phải cô đi làm.

“Cẩn thận một chút a, không được làm bánh kem làm hư...” Ông chủ cẩn thận dặn dò từng li từng tí, Ôn Hinh đã mang theo một cái hộp được gói tinh xảo, cầm tờ giấy ghi địa chỉ cho cô, “Em Biết mà!”

Ra cửa đón xe, Ôn Hinh cẩn thận đem hộp bánh nỏ trên đùi, sau đó nói ra khỏi địa chỉ cần đến là ở nơi hơi xa, đến đó ít nhất là hai canh giờ.

Ánh mắt Ôn Hinh nhìn về phía ngoài cửa sổ, đi ngang qua giữa quảng trường ED trên màn hình lớn treo một áp-phích cực lớn, cô gái phía trên là... Giản Ny!

Bạn đang đọc truyện *Cô Bé Lọ Lem Và Hoàng Thái Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Người Đẹp Và Dã Thú

“Tổng giám đốc, Giản tiểu thư tới, cô ấy đang cùng phó tổng ở trong phòng nghỉ!” Thư ký đi vào phòng làm việc để thông báo, Doãn Thiên Kinh lập tức ngẩng đầu, sau đó thân hình cao lớn ngồi trên ghế xoay đứng lên cầm lấy áo khoác trên ghế mặc vào, trực tiếp đi tới phòng nghỉ.

“Thiên Kỳ, lần này nhờ có cậu giúp đỡ...” Cả người Giản Ny diện một chiếc váy áo màu trắng, tóc quần gọn sóng, lại không có hóa trang đậm, cả người ít trưng diện rất nhiều, khoảng thời gian trước bởi vì tin cô tự sát vì tình làm náo động mọi người nên sự nghiệp của cô đi xuống trầm trọng, cô không nghĩ tới Doãn Thiên Kỳ sẽ ra tay giúp đỡ, tập đoàn Doãn thị đầu tư vào công ty cô, chọn cô là người mẫu quảng cáo cho công ty.

“Không cần cảm ơn tôi, đều là ý của anh cả thôi!” Thân thể Doãn Thiên Kỳ tùy ý tựa trên ghế sofa, vẻ mặt rất là lãng nhãng phớt lờ mọi thứ.

Doãn Thiên Kinh tiến vào liền nhìn thấy Giản Ny, Doãn Thiên Kỳ nhìn đối diện cửa, thấy hình dáng anh cả xuất hiện, hần vội vã đứng dậy lách người, “Đại ca, anh đã đến rồi? Em rút lui trước nha!”

Lúc đi qua bên người Doãn Thiên Kinh, hần vỗ vai anh hai mình một cái rồi ra khỏi cửa.

“Thiên Kinh...” Đây là lần thứ hai Giản Ny nhìn thấy Doãn Thiên Kinh, mắt to xinh đẹp vẫn như cũ thần thái hồng hào nhìn hần, chỉ là không có một phần thẳng thắn còn có nũng nịu hơn.

Xem ra ở bên cạnh hần và bên cạnh Mạc Tư Tước hoàn toàn khác nhau!

“Cô sớm nên nghĩ đến đã theo Mạc Tư Tước sẽ có kết cục như thế nào...” Doãn Thiên Kinh lạnh lùng mở miệng, lúc ngồi xuống đối diện Giản Ny, cô gái này, lúc hần lần đầu tiên thấy cô hần thấy cô rất giống một người nhưng là bây giờ cô không phải là Giản Ny hần biết nữa.

“Tôi không hối hận!” Giản Ny cố chấp nhìn thẳng hần, “Thiên Kinh, tôi cảm ơn anh đã giúp tôi, nếu như anh nghĩ...”

“Không cần!” Doãn Thiên Kinh khước miệng càng thêm lạnh lùng, lớn tiếng cắt ngang lời cô, “Lần đầu tiên cũng là một lần cuối cùng tôi giúp cô, sau này không nên gặp lại!”

Giản Ny không nghĩ tới lúc cô khó khăn nghèo túng, vẫn là Doãn Thiên Kinh cho cô cơ hội để sống lại!

Ôn Hinh trong khu biệt thự đi ra,cô nhìn xung quanh một chiếc taxi cũng không có,cô đi hơn nửa canh giờ,ngoại trừ các mộ bia xung quanh cả một người cũng không thấy.

“Sẽ không ghê như thế chứ?” Ôn Hinh nhảy hai chân tại chỗ, trong lòng chán nản,sớm biết như thế cô đã kêu tài xế taxi chờ cô một chút,hiện tại thì tiêu rồi,đường ở đây cô không quen thuộc, chẳng lẽ phải quay trở lại sao?

Đi dọc theo cây ven đường không biết bao lâu,xe cô chạy bên người cũng không có dấu hiệu muốn dừng,cô vỗ về cái trán, muốn liều mình ngăn cản chiếc xe đang chạy trên đường, đột nhiên có một chiếc màu đỏ lui trở về,lúc đó Ôn Hinh đang vẫy cánh tay,chiếc xe dừng ngay bên cạnh cô.

Cửa sổ xe được quay xuống, gương mặt tuấn tú mang theo nụ cười xấu xa đột nhiên xuất hiện ở trước mắt Ôn Hinh,xe Maybach màu đỏ!

“Người đẹp,muốn đi nhờ xe sao?” Mạc Tư Tước tháo kính râm xuống,môi lưu manh huyết sáo, ánh mắt tà nịnh nhìn thẳng vào người thiếu chút nữa bị ánh mặt trời nướng cháy.

Thật sự là gặp quý nha! Đến chỗ nào cũng có thể gặp được hần!

Ôn Hinh nghiêng răng nghiêng lợi mắng nhưng mà bây giờ,cô nhìn xung quanh thêm một lúc nhưng không thấy chiếc xe taxi nào cho nên đành phải gật đầu.

Xe của Mạc Tư Tước là trong khu mộ kia đi ra,hần nhìn thấy một dáng vẻ màu vàng nhạt rất giống cô,lại không nghĩ đúng là cô !

“Anh tại sao lại ở chỗ này?” Ôn Hinh ngồi lên xe chuẩn bị quay sang nhìn hần, Mạc Tư Tước mím môi cười một tiếng,lại lần nữa đưa tay đẩy kính râm lên,sau đó đặt lên tay lái, “Cô không cho là tôi theo dõi cô sao ?”

“Ôn Hinh,cô đúng là rất đáng yêu...”

Bạn đang đọc truyện *Cô Bé Lọ Lem Và Hoàng Thái Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Không Thể Động Vào Cô Gái Đỏ

“Ôn Hinh,cô đúng là rất đáng yêu...” Mạc Tư Tước cúi đầu cười một tiếng giống như tiếng gió thổi vào lỗ tai Ôn Hinh,cô không để bụng nhìn sang hần.

Trải qua một khoảng thời gian không lâu lắm, tốc độ xe của Mạc Tư Tước đột nhiên trở nên rất nhanh,Ôn Hinh có chút hoảng sợ trong người thì khó chịu, nhìn không được phá vỡ im lặng trong xe, “Anh không thể lái chậm một chút sao?”

“Chậm nữa,sẽ mất mạng ngay !” Mạc Tư Tước mí mắt cũng không nâng,ánh mắt chăm chú nhìn chằm chằm lên kính chiếu hậu ,vẻ mặt nghiêm túc làm cho Ôn Hinh cảm thấy hần có gì lạ thường không giống thường ngày.

Theo sát phía sau xe bọn họ là một chiếc xe thể thao màu đen, vẫn duy trì một khoảng cách ngắn, Ôn Hinh quay cửa kính xe xuống nhìn lại phía sau, trước mắt không biết tại sao xuất hiện một tia lửa,cô hét lên một tiếng, Mạc Tư Tước nhanh chóng vương tay kéo cô vào trong xe, sau đó quay cửa xe lên.

“Ngồi im!” Mạc Tư Tước khẽ nguyên rủa một tiếng, sau đó giẫm mạnh lên chân ga, nếu như không phải trên xe còn một người tên là Ôn Hinh, hần cũng không cần phải cẩn thận như vậy.

“A, Mạc Tư Tước, không phải là có người muốn giết anh chứ?Anh phong lưu khắp nơi,giờ người ta muốn đến lấy mạng anh đó?” Ôn Hinh nói chuyện không ngừng,trái tim cũng co quắp làm cô đau bụng a.

Cô hiện tại có chút hối hận,cô làm sao lại xung động lên xe của hần chứ? TT_TT

“Đúng vậy, bọn họ nhìn thấy trên xe tôi còn có một cô gái,nhất định sẽ ăn sạch sẽ cô!” Mạc Tư Tước không biết có phải đã thật sự hù dọa cô không,mà gương mặt Ôn Hinh không còn chút màu.

Cho dù là nguy hiểm trước mắt,dáng vẻ Mạc Tư Tước giống như gặp nguy không loạn tư thế còn rất thoải mái,chỉ là cặp mắt giấu ở dưới kính râm kia con ngươi có chút lo lắng.

“Đừng sợ, có tôi ở đây!” Mạc Tư Tước đưa một tay ra,đột nhiên đặt lên bàn tay lạnh lẽo nhỏ bé của Ôn Hinh, tay hần rất lớn rất ấm, Ôn Hinh nghe giọng hần mạnh mẽ có lực lên tiếng an ủi, lần đầu tiên cô cảm thấy, người đàn ông này cũng không phải chán ghét lắm.

Xe theo trên cao đổ xuống dưới, định vị hệ thống cũng mất đi công năng, trên trán Mạc Tư Tước lăn xuống vài giọt mồ hôi, bỗng nhiên có một trận nghiêng ngã, lúc xe dừng lại là lúc cô cảm thấy nguy hiểm đang tới gần.

“Đợi ở trong xe không nên cử động,cô mặc kệ phát sinh chuyện gì cũng không được xuống xe,có nghe rõ chưa?” Mạc Tư Tước lấy kính râm trên mặt xuống, sau đó về mặt nghiêm túc dặn dò Ôn Hinh,cô vô ý thức nắm chặt áo sơ mi của hắn, sợ hãi hỏi, “Anh muốn làm gì?”

“Ôn Hinh,cô có phải không nhớ để tôi đi hay không ?” Sắc mặt của Mạc Tư Tước trong nháy mắt thay đổi, chuyển biến vừa rồi cũng chỉ là của ảo giác của cô.

“Đến ucyiss đi!” Mạc Tư Tước cúi đầu, môi mòng khêu gợi lướt qua lại trên môi anh đào của cô,một khắc sau đó, hắn đã đẩy cửa xe ra đi ra ngoài mà cửa xe đã bị hắn khóa lại.

“Mạc Tư Tước, Mạc Tư Tước!” Ôn Hinh dùng sức vỗ vào cửa sổ xe,cửa xe có màng che, tuy rằng không nhìn thấy cảnh tượng ngoài xe cũng không biết bọn họ ở nơi nào nhưng cô biết,người đàn ông kia đang bảo vệ cô!

Mạc Tư Tước vừa xuống xe,một cây súng lục màu đen liền để lên trán của hắn, cánh môi của Mạc Tư Tước nhếch lên, cười lạnh một tiếng, “Daniel, thật đúng là cho tôi một trò vui!”

Đối phương chỉ có hai người, cho dù người kia không có ra mặt, hắn cũng có thể biết hắn ta làm như vậy là có dụng ý gì.

“Xin lỗi, hoàng thái tử!” Đối phương dùng toàn tiếng Anh, trên mặt lạnh như băng chỉ có hai chữ, một lạnh lẽo, hai là trung thành!

Khi súng bắn phát đầu tiên, Mạc Tư Tước tránh sang một bên rút khẩu súng bên hông,cánh tay cũng hướng về lòng ngực đối phương, tiếng súng vang lên, người đầu tiên kinh động là Ôn Hinh.

“Mạc Tư Tước...” Trong lòng Ôn Hinh nóng như lửa đốt, tay không biết ấn phải nút gì trong xe,cửa xe đột nhiên mở ra.

Cô lao đảo bước xuống xe,nhìn lại thì thấy một đôi mắt hàm chứa sát ý.

Lúc đó có một người đàn ông cầm súng chỉ về phía Ôn Hinh,phía sau đột nhiên vang lên tiếng hét .

“Không thể động đến cô gái kia!”

Bạn đang đọc truyện *Cô Bé Lọ Lem Và Hoàng Thái Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Baby, Đến Đây Nào !!!

Ngay thời điểm nguy kịch,cánh tay trúng đạn của Mạc Tư Tước đột nhiên tiến đến kéo Ôn Hinh, một cước đá văng cây súng của người đàn ông trước mặt.

Xung quanh hỗn loạn làm cho Ôn Hinh thất thanh thét chói tai, khi cô nhìn thấy cánh tay chảy máu của Mạc Tư Tước kia nhanh chóng nhiễm đỏ quần áo của cô lúc đó cô đã sợ đến một câu cũng không nói ra được.

“Cô gái ngốc!” Mạc Tư Tước đôi tay đẩy Ôn Hinh đi ra ngoài, lại đoạt lấy một khẩu súng trong tay một người, một người khác lại đem họng súng nhắm ngay đầu hắn.

Chẳng qua là không đợi hắn động thủ,trong không khí lại nghe một âm thanh lạnh lạnh,hai người đàn ông áo đen đứng trước mắt bọn họ đồng thời ngã xuống.

“Thái tử, ngài không có sao chứ?” Đúng lúc này Mạc Sâm dẫn một số người chạy tới, khăn trương đỡ lấy Mạc Tư Tước, cánh tay hắn trúng một viên đạn, tùy ý khoát tay áo,hắn lại phát hiện Ôn Hinh bị hắn đẩy ra ngoài nhìn thấy vùng máu đỏ tươi đã ngát đi.

“Xử lý cẩn thận!” Mạc Tư Tước trầm giọng căn dặn,Mạc Sâm lập tức hiểu ý quay lại phía sau vẫy tay với bảo vệ chỉ vào hai người ngã xuống đất .

“Daniel cũng quá coi thường tôi, ở trên địa bàn của tôi mà dám không kiêng nể?” Mạc Tư Tước hừ nhẹ một tiếng,sau đó đi tới bên cạnh ôm lấy Ôn Hinh.

“Tôi đến đây!” Mạc Sâm nhìn cánh tay hắn còn đang chảy máu, muốn chạy giúp nhưng nhìn thấy ánh mắt sắc bén của Mạc Tư Tước, hắn đành hậm hực rút tay trở về.

“Bá tước đã biết hành tung của hắn ,chắc hai ngày nữa hắn sẽ về nước!” Ngồi trên xe,Mạc Sâm lái xe còn Mạc Tư Tước ôm Ôn Hinh ngồi ở phía sau, không biết có nghe Mạc Sâm nói hay không,cánh tay đau đớn làm cho thần kinh của hắn có chút mờ mịt.

“Đến bệnh viện...” Xe một lần nữa khởi động, ai cũng không có thấy chỗ này vừa rồi có một vụ án bắn giết.

“Thất bại?” Người đàn ông cao lớn ẩn nấp trong bóng đêm giọng nói không có một tia độ ẩm vang lên, người đối diện với người đàn ông kia đáp trả, “Vâng, bởi vì cô gái kia đột nhiên xuất hiện, vì thế mới thất bại, người của chúng ta cũng bị mang trở về!”

“FUCK!” Người đàn ông sợi tóc màu vàng anh tuần mắng một tiếng, khó lắm mới có cơ hội Mạc Tư Tước hành động một mình nhưng vẫn bị hấn phòng bị.

Sau đó lại nghĩ tới điều gì, “Cô gái kia, không có sao chứ?”

“Không có, chỉ là hoàng thái tử bị thương, người của hấn sau đó liền chạy tới...”

Daniel vừa nghĩ tới hấn và Mạc Tư Tước có quan hệ đối lập, do đó ánh mắt trở nên hung tàn, hấn có thể vì đạt được mục đích không đạt thủ đoạn chỉ là hấn muốn duy trì mặt ngoài, cha nuôi của hấn bá tước Chris lại là ông ngoại ruột thịt của Mạc Tư Tước, mà trên danh nghĩa hấn lại là cậu!

“Điện hạ, bá tước dường như biết ngài ở Trung Quốc...” Thủ hạ lại tiếp tục nói, ánh mắt u ám của Daniel thoáng cái mở lớn, “Hai ngày sau, về Anh quốc!”

Ôn Hinh từ nhỏ đã mắc chứng thiếu máu, vì thế khi nhìn thấy hoàn cảnh khiếp sợ con mắt mà nhìn thấy máu tự nhiên choáng váng, ở bệnh viện sau khi truyền hai bình dịch, cô còn nhớ rõ đáng về bị thương trước đó của Mạc Tư Tước, cô hoảng loạn từ trên giường bệnh nhảy xuống chạy ra khỏi phòng bệnh, trong hành lang liền nhìn thấy được Mạc Sâm từ phòng bên cạnh đi ra.

“Á... Mạc Tư Tước đâu?” Về mặt Ôn Hinh lo lắng, Mạc Sâm ngây ngô chỉ vào phía sau gian phòng, Ôn Hinh chỉ dùng vài giây liền vọt vào.

Y tá đang băng bó vết thương cho Mạc Tư Tước, chỉ thấy lông mày tuần tú nhếch lên, trên người trần trụi, nhớ lại một góc nào đó đáng về hấn tao nhã vô hại.

Chẳng qua là, ác ma cuối cùng cũng là ác ma, Mạc Tư Tước ngẩng đầu, nhìn thấy Ôn Hinh đột nhiên xông vào, khuôn mặt vội vã nở nụ cười nhìn về phía cô giang hai tay ra, đầy mắt lệ và tà khí, “Baby, đến đây nào!”

Bạn đang đọc truyện *Cô Bé Lọ Lem Và Hoàng Thái Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Chịu Trách Nhiệm Với Với Hấn

Ôn Hinh đi tới, tức giận liếc hấn một cái, người đàn ông này lúc nào cũng không quên đùa giỡn nha!

Cũng may băng bó cho hấn là một y tá nam, cũng là do Mạc Sâm có ý an bà, vì phòng ngừa đột nhiên xuất hiện một số phiền toái không cần thiết.

Phải biết rằng, Mạc Tư Tước đối với đàn bà mà nói, từ trước đến giờ không có miễn dịch.

“Đáng đời anh, đau chết đi!” Nhìn thấy hấn bởi vì vết thương trên người mà nhũu mảy, Ôn Hinh đi tới trước mặt hấn nhẹ nhàng đâm đâm vào cánh tay hấn.

“Cô gái, tôi thiếu chút nữa vì cô chặt đứt một cánh tay, cô không thể tốt với tôi một chút sao?” Khuôn mặt tuần tú của Mạc Tư Tước hiện lên vẻ tái nhợt, có chút không kiên nhẫn vươn tay ra chỗ y tá nam, đuổi hấn ra ngoài.

“Thế nhưng tôi thiếu chút nữa mất mạng vì anh, còn không biết xấu hổ dám nói...” Ôn Hinh theo trong lỗ mũi hừ nói lắm bầm, “A, Tôi nói anh ngày nào cũng phong lưu như vậy, có phải mỗi ngày đều bị người ta đuổi giết hay không?”

Ôn Hinh chỉ cần vừa nghĩ tới cảnh khủng khiếp kia, vẫn còn có chút lo sợ.

“Đúng vậy, vậy cô có sợ hay không?” Mạc Tư Tước đột nhiên ôm lấy Ôn Hinh, trên người tỏa ra mùi bạc hà đặc biệt làm cho tim Ôn Hinh đập nhanh.

Đợi cô hiểu rõ ý trong lời nói của hấn, mặt cô đỏ hồng đẩy hấn ra, “Chuyện đó đâu liên quan đến tôi?”

“Sau này cô sẽ biết...” Mạc Tư Tước không thể tưởng tượng nổi cười to, da đầu Ôn Hinh có chút tê dại, không muốn tìm hiểu chân tướng nữa.

Cô không biết Mạc Tư Tước nặng bao nhiêu, chẳng qua là nhìn thấy hấn vô lại giờ cánh tay đến trước mặt cô, yêu cầu cô chịu trách nhiệm, cô thiếu chút nữa ói ra máu.

“Tôi bởi vì cứu cô mới bị thương,lúc trước tôi không có bị thương,cho nên cô nhất định phải ở lại chỗ này chăm sóc tôi!”

“Dựa vào cái gì?”

“Cô phải chăm sóc tôi!”

“Mạc Tư Tước,anh đừng có càn quấy, tôi lại không nhờ anh cứu. . .”

“Cô phải chăm sóc tôi!”

“A, trong bệnh viện có người chăm sóc,anh muốn bao nhiêu thì có bấy nhiêu! Nam , nữ, dịu dàng ,xinh đẹp . . .”

“Cô phải chăm sóc tôi!”

Được rồi, Ôn Hinh hoàn toàn im lặng,tên thái tử này này từ trước đến giờ muốn gió được gió, muốn mưa được mưa,cô cho tới bây giờ cũng không có chiếm được tiện nghi.

Mạc Tư Tước thấy cô thỏa hiệp, khóe miệng nhếch lên nụ cười khôn khéo như hồ ly, “Từ hôm nay trở đi,mỗi lần tôi gọi cô đều phải đến, không được phản kháng!”

“Tôi thật hoài nghi anh không phải là cố ý chơi tôi chứ!” Ôn Hinh tức giận vô cùng nhưng lại không có cách chọi lại.

Ban ngày cô muốn lên lớp, mà Mạc Tư Tước buổi tối lại kêu cô đến,làm hại nhiều công việc đều bị cô gác lại .

Cái gì cần đều có trong phòng bệnh xa hoa này, Ôn Hinh nhận mệnh lệnh giặt quần áo cho thái tử, đơn giản một câu của hấn hấn trước đây mặc quần áo tất cả đều được người hầu lấy tay giặt ,như vậy mặc mới thoải mái.

Cô thật muốn một đám đánh méo khuôn mặt tuần tú và nụ cười tà ác của hấn,hấn nếu coi trọng như vậy vì sao còn muốn cô đến hầu hạ?

Không sao,cô chịu đựng,chịu đựng đến khi hấn xuất viện!

Quần áo giặt xong lúc cô muốn mở cửa phòng rửa tay, nghe được bên trong phòng bệnh truyền đến một giọng nữ, Cả người Ôn Hinh vội vã đi nhanh vào, lỗ tai dán lên phía sau cửa nghe động tĩnh bên ngoài.

Doãn Vân Tuyên?

Sẽ không xui xẻo như vậy gặp cô ta ở đây?

Ôn Hinh trong lòng có chút lo lắng, nếu như bị Doãn Vân Tuyên bắt gặp cô xuất hiện ở đây ,cô ta sẽ nghĩ như thế nào?

“Tước, anh làm sao bị thương thế ?” Doãn Vân Tuyên lời nói nhỏ nhẹ chất vấn, trong ánh mắt ẩn giấu không được sự quan tâm.

“Không có việc gì,chi là ngoài ý muốn thôi!” Mạc Tư Tước liếc mắt nhìn về phía toilet, khóe miệng lại nhếch lên độ cong sung sướng.

“Vậy em ở lại cùng anh có được hay không? Anh như bây giờ, em không có cách nào yên tâm. . .”

“Được!”

Ôn Hinh nghe được trong miệng tên đàn ông kia nói chữ “Được”, thiếu chút nữa đem đầu lưỡi của mình cắn đứt, Mạc Tư Tước thật ghê tởm,hấn nhất định là cố ý !

Bạn đang đọc truyện *Cô Bé Lọ Lem Và Hoàng Thái Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 38: Yêu Đường Vụng Trộm ?

Đứng ở trong phòng rửa tay, gương mặt Ôn Hinh tức giận xám ngắt,cô khó xử níu chặt tóc dài của mình,muốn cứ như vậy xông ra,lại nghe được giọng nói lười nhác của Mạc Tư Tước, “Vậy bắt đầu từ ngày mai đi, hôm nay quá muộn. . .”

“Em không có vấn đề gì ,Tước, em không yên lòng anh ở đây một mình!” Doãn Vân Tuyên đem toàn bộ thân thể áp lên người Mạc Tư Tước, còn mang theo một chút nũng nịu.

“Ngoan,anh thích đàn bà nghe lời!” Mạc Tư Tước cúi xuống,vỗ nhẹ lên khuôn mặt trắng nõn của cô, trong con ngươi màu lam sâu thẳm lại hàm ý không được trái mệnh lệnh.

“Được...” Doãn Vân Tuyên có chút không cam lòng chu mỏ đáp ứng, sau đó đứng dậy rời khỏi.

Nghe được tiếng đóng cửa lạnh lạnh vang lên, Ôn Hình cũng thả lỏng một chút.

Không nghĩ tới chỉ một câu nói của Mạc Tư Tước lại làm cho Doãn Vân Tuyên biết điều nghe theo như vậy, Ôn Hình một mồi cử động miệng, gương mặt lạnh lùng đá văng cửa đi ra ngoài, Mạc Tư Tước giương cằm cao ngạo,giống như tướng quân vừa chiến thắng trận, khí thế nhìn tới cô.

“A, có Doãn Vân Tuyên chăm sóc, vậy ta ngày mai tôi không cần tới?” Ôn Hình nhìn thấy dáng vẻ đắc ý của hắn cho nên lên giọng hỏi.

“Cô ta đến với cô ở đây có quan hệ gì?” Dáng vẻ Mạc Tư Tước vô si làm cho Ôn Hình hận nghiêng răng nghiêng lợi, “Dù thế nào đi nữa? Chẳng lẽ anh còn muốn phải ôm một cô,trái ôm một cô sao?”

“Cô có cho tôi ôm sao?” Mạc Tư Tước cười tà, Ôn Hình tức giận tiến đến hất quần áo của hắn lên, nhìn thấy băng vải trên vai hắn do cô đột nhiên dùng sức lại chảy máu ra, trong lòng đột nhiên nảy ra một ý trả thù sáng khoái.

“Cô gái chết tiệt, cô muốn mưu sát a?”

Mạc Tư Tước không biết là thật đau hoặc hơi đau,khi Ôn Hình muốn rút tay về lúc đó hắn đột nhiên nắm lấy tay cô không buông.

“Tôi thật ra đang tìm cách! Buông tay,tôi đi kêu bác sĩ!” Ôn Hình không dám quá dùng sức, sợ vết thương của hắn lại bị chảy máu,thật ra cô lúc nào mới có thể thoát khỏi hang sói đây?

“Nói cho cô biết một phương pháp hữu hiệu nhất...” Mạc Tư Tước đem cô kéo về phía trước, Ôn Hình thuận thế ngã xuống trên người của hắn, Mạc Tư Tước nhanh chóng lưu giam chặt eo của cô, hơi thở của hắn phun lên cổ của cô, “Khi tôi quan hệ....lúc đó không có phòng bị cũng không đau,có muốn thử một chút hay không?”

Hắn thổi khí như lan,và hơi thở nam tính vào mặt cô, Ôn Hình bị lời nói hạ lưu của hắn làm cho sắc mặt lúc đỏ lúc trắng,cô dùng cả tay và chân mới đẩy hắn đá văng ra được, “Anh đi chết đi!”

Người đàn ông này quá vô sỉ !

Sau khi Ôn Hình chạy khỏi đây còn nghe được tiếng cười của người đàn ông ấy truyền đến, chỉ có như vậy mà trong nháy mắt,tim chợt đập tăng tốc,sắc mặt lại nóng rực như lửa.

Gọi tới bác sĩ giúp hắn một lần nữa băng bó kỹ vết thương, nam bác sĩ như có điều suy nghĩ ánh mắt nhìn cô, muốn nói lại thôi ám chỉ, “Mạc tiên sinh vết thương rất sâu,sắp tới tốt nhất không nên vận động kịch liệt!”

Ôn Hình nhìn ánh mắt ám muội do hắn quăng tới, sắc mặt hồng đến rì máu chỉ có thể lắp bắp gật đầu đáp ứng.

“Vật nhỏ,cô thật là quá đáng yêu!” Mạc Tư Tước vỗ vào gương mặt hồng hồng của cô đột nhiên cười lớn thànhtiếng, Ôn Hình ai oán mở to hai mắt, hung hăng liếc mắt một cái,tên đàn ông không biết xấu hổ, hắn đúng là biết cách gây vò mọi người !

Khi đi học đột nhiên nhận được điện thoại của Mạc Tư Tước gọi tới, Ôn Hình nhận được mệnh lệnh vội vã lo lắng, hắn luôn luôn không gọi theo bình thường, Ôn Hình cũng không biết khi nào ác mộng của cô mới có thể kết thúc.

Trên đường đi tới bệnh viện,Ôn Hình vừa nghĩ tới bên cạnh hắn còn có một Doãn Vân Tuyên, trong đầu liền lập tức nhớ lại hai chữ, yêu đương vụng trộm! Doãn Vân Tuyên ban ngày chăm sóc hắn ở bệnh viện, Mạc Tư Tước buổi tối trước sau như một muốn cô qua đây, vậy bây giờ cô và Mạc Tư Tước là trong tình huống như thế nào?

Lén lút...

Bạn đang đọc truyện *Cô Bé Lọ Lem Và Hoàng Thái Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Khó Hầu Hạ Hoàng Thái Tử

Ôn Hình ở trong lòng hỏi thăm cả nhà của Mạc Tư Tước một chút,lúc sau mới chậm rãi đi đến bệnh viện,đứng trong thang máy lên lầu, lúc tới gần phòng

bệnh của Mạc Tư Tước,cô xác định Doãn Vân Tuyên đã rời khỏi mới đẩy cửa đi vào.

“Tại sao lên kút thế ?” Mạc Tư Tước nhìn đáng vẻ có tật giật mình của cô,hết sức không vui nhăn lông mày,tùy ý đánh giá cô.

“Còn không phải tại anh sao?” Ôn Hinh oán trách liếc mắt hấn một cái, Mạc Tư Tước vui vẻ huyêt gió, hiện tại đáng vẻ của cô mới giống phụ nữ bình thường.

“Tôi nói vết thương của anh đã tốt lên rất nhiều rồi nha?Anh làm lỡ bao nhiêu chính sự của tôi rồi?” Ôn Hinh trước tiên đem đồ vật trong phòng sửa lại thật tốt,tất cả văn kiện ,tạp chí,đồ ăn,thuốc uống đều để tùm lum một bên,cô cũng không biết Doãn đại tiểu thư cả ngày ở đây để làm gì,thân mật với hoàng thái tử mới là chính sự sao?

“Sao? Cô mà cũng có chính sự cái gì ?” Ánh mắt hoài nghi của Mạc Tư Tước nhìn thân thể thon gầy của Ôn Hinh thăm đánh giá,vừa lúc Ôn Hinh định cãi lại là lúc,đáy mắt hấn lại nổi lên tà quang. “Tôi cũng không chê cô làm lỡ chính sự của tôi đâu!”

“Mạc Tư Tước,anh thực sự là không hơn không kém ... lộn giống!” Ôn Hinh thét chói tai, người đàn ông không biết xấu hổ còn dám nhìn ngực của cô nói không đầy đặn không tròn, còn có chút thất vọng lắc đầu, quá đã kích người!

“Buổi tối tôi muốn uống trà uyển nổi tiếng cháo cá muối, cô đi mua ——”Con người bảo thạch màu lam của Mạc Tư Tước dụ dỗ, rút ra một xấp tiền mặt ném đến trước mặt Ôn Hinh, cô nắm chặt hai nắm đấm,nặt xanh mét xoay người bỏ đi.

Cô biết hấn sẽ không buông tha bất kỳ một cơ hội nào có thể dẫn vật cô,ngày trước mỗi lần nhìn thấy hấn là thấy có Mạc Sâm đi theo, nhưng từ khi hấn nằm viện, Ôn Hinh chỉ thấy Mạc Sâm có một lần.

Tìm suốt một giờ nơi thái tử gia chỉ điểm lấy lòng hấn muốn ăn gì đó,chỉ là mỗi đêm hầu hạ hấn ăn bữa cơm, nàng cũng muốn nhanh chóng qua đời.

Một người đàn ông lớn như thế mà miệng cứ hay soi mói, đem tất cả việc của người làm giao cho cô!

Hung hăng ấn nút thang máy, cả người Ôn Hinh như muốn mất nước, mới vừa đi khỏi thang máy , thang máy sát vách vừa vận khép lại ở trước mặt cô, Ôn Hinh lơ đãng thoáng nhìn,chẳng qua là cảm thấy người đó có chút quen thuộc,người đàn ông tóc vàng mang kính râm,không phải là người cô lần trước thấy ở quán bar sao?Tên là... Daniel?

Chẳng qua là hấn tới nơi này làm gì?Cả tầng lầu này đều bị Mạc Tư Tước bao hết...

Ôn Hinh đi vào phòng bệnh cũng cảm giác được bầu không khí có chút kỳ quái,Mạc Sâm ở đây thấy cô trở về, liền nhìn hấn gật đầu sau đó đi ra ngoài.

“Có người đã tới sao?” Ôn Hinh mất sắc phát hiện trên đầu giường của Mạc Tư Tước có một bó hoa mà cô không biết tên.Sáng long lanh,còn có vài giọt nước đọng lại trên cánh hoa,về sau cô mới biết đó là hoa tường vi.

Khi tay cô vừa muốn đụng tới bó hoa kia,giọng nói của Mạc Tư Tước đột nhiên lạnh lẽo, “Đem ném!”

“Sao?” Ôn Hinh kinh ngạc ngẩng đầu,liền thấy ánh mắt chân thật đáng tin của hấn,cô kinh ngạc gật đầu “Ừ!”

“Đỡ tôi đi tắm!” Mạc Tư Tước canh lúc Ôn Hinh xoay người ,lại đưa cánh tay bị thương kia ra,cô nhất thời không có phản ứng lại,hấn tùy tiện ôm chầm bả vai của cô.

“Cháo mua rồi , anh không ăn sao?” ánh mắt Ôn Hinh có ý nhắc hấn,tay chỉ về hướng bàn trà, Mạc Tư Tước lại khẽ hừ một tiếng trực tiếp đem trọng lượng thân thể áp lên trên người cô, “Không ăn ,tôi muốn tắm!”

Ôn Hinh nổi giận, người này rốt cuộc muốn thế nào a?

Nhưng vấn đề bây giờ là,hấn chỉ bị thương ở cánh tay, vì sao đi vào phòng tắm còn muốn cô đỡ?

Bạn đang đọc truyện *Cô Bé Lọ Lem Và Hoàng Thái Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Cảnh Ngoài Ý Muốn Trong Phòng Tắm

Phòng bệnh VIP đối đãi không giống với các phòng khác,có thể so với khách sạn cấp năm sao,các thiết bị sử dụng đều đầy đủ hết, Ôn Hinh đổ đầy nước trong bồn tắm lớn,lúc quay đầu lại thấy Mạc Tư Tước đang tựa trên vách tường trắng tinh, một cánh tay bị treo, không hề ảnh hưởng đến vẻ đẹp trai của hấn,bị ánh mắt lúc có lúc không nhìn mình làm cả người cô không được tự nhiên,Ôn Hinh chán nản vì gặp trở ngại,cô tại sao phải nghe lời hấn?

“Nước nóng vừa đúng,anh đi tắm đi!” Ôn Hinh dời ánh mắt không hề nhìn hấn, trên người Mạc Tư Tước có luồng bạc hà nhẹ nhàng khoan khoái vô ý xông vào mũi cô,cô phát hiện mình càng ngày càng quen mùi vị trên người hấn.

Đó là một hiện tượng không tốt!

Lúc đi qua bên người hấn, cánh tay của Mạc Tư Tước đột nhiên bắt được tay của cô, ánh mắt khó khăn chỉ bị thương cánh tay y của hấn, “Tôi có một tay làm sao cởi quần áo?”

“Anh...” Ôn Hinh bất đắc dĩ, động tác không chút dịu dàng cởi áo của hấn ra, ngón tay vô tình chạm đến lồng ngực to lớn trên cơ thể của hấn, lại không có chút khí khái xấu hổ đỏ mặt.

“Còn có ở đây...” Mạc Tư Tước tiếp tục lôi kéo tay cô,tìm được dưới thân của hấn, Ôn Hinh may mà nhắm hai mắt lại, thoáng cái kéo quần của hấn xuống, nhưng không biết ngón tay đụng phải cái gì nóng như lửa ,dọa cô lui vài bước,cô mở mắt ra nhìn lại nhìn thấy con người tà nịnh của Mạc Tư Tước,xem ra cô còn chưa hiểu tình hình thực tế !!!

“Anh... Đừng tới đây!” Ôn Hinh không biết tại sao mình phải khản trương, Mạc Tư Tước toàn thân trần truồng đi về phía cô,càng đến càng gần,cô sợ hãi lui về phía sau , chỉ nghe thấy, “Ừm” một tiếng,cả người của Ôn Hinh đều rơi xuống bồn tắm lớn đầy nước,cả người Mạc Tư Tước cũng tiến lên lên, giữ hai cánh tay của cô lại, “Thì ra cô muốn cùng tôi tắm chung,sao không nói sớm đi?”

“Mạc Tư Tước,anh đi chết đi——” Hơi thở của Ôn Hinh chưa kịp hít thì miệng đột nhiên bị hấn ngăn chặn.

Đồ khốn, mỗi một lần đều là cường hôn cô a!

Thân thể của Ôn Hinh bị đè ở phía dưới, khuôn mặt tuấn tú của Mạc Tư Tước dán lên mặt của cô,cô rõ ràng cảm giác được ở bụng một vật cứng nóng bóng đặt lên người cô,cô dù có ngốc cũng biết đây là cái gì.

Không nhẹ nhàng thương thức giống như lúc trước dường như là hôn sâu, Mạc Tư Tước thờ ra sau đó cắn mút phần lưỡi của cô dường như muốn đem tất cả hơi thở trong miệng cô hút hết đi, gương mặt Ôn Hinh kìm nén đến mức đỏ bừng,hôn thẳng đến khi thấy cô khó chịu, Mạc Tư Tước mới thả cô ra.

Tiếp sau đó hôn xuống cổ cô, da thịt của cô rất trơn, vừa trắng vừa mềm, còn tràn ngập mùi thơm thiếu nữ, Mạc Tư Tước xuất phát từ bản năng chỉ muốn chinh phục mèo hoang nhỏ dưới thân.

“Mạc Tư Tước,anh đang làm gì?” Ôn Hinh gục ở trên người hấn thật vất vả tìm được giọng nói của mình, nhưng người đàn ông này làm xằng làm bậy đã đem mục tiêu chuyển dời đến trước ngực của cô, cách lớp áo gấm cản hai điểm kia,cả người cô mềm yếu,cũng không có khí lực.

“Tôi ở trên người cô , chưa nhìn thấy sao?” Mạc Tư Tước ngẩng đầu, cười mỉ hoặc, Ôn Hinh lại bị hai chữ kia của hấn làm tức đến toàn thân phát run.

“Anh... Không biết xấu hổ!” Ôn Hinh theo trong lồng ngực nói ra ba chữ này, mồ hôi to như hạt đậu trộn lẫn vào bọt nước ở trên trán lăn xuống,một tay của Mạc Tư Tước tách hai chân cô ra, đột nhiên cảm thấy cô có cái gì không thích hợp.

“A, Ôn Hinh,cô làm sao vậy?” Mạc Tư Tước một mực dùng sức mạnh,cô cũng hoài nghi, tất cả việc này có phải do hấn sắp xếp hay không?

“Không nên ở chỗ này, được không?” Ôn Hinh biết,cô không được giãy giụa, con người óng ánh trong suốt dày sương mù, nhìn Mạc Tư Tước trong lòng đang khó khăn, trong lòng hấn khẽ động, sau đó đem cả người cô ôm lấy, lau khô bọt nước trên người cả hai sau đó đem cô đặt lên giường bệnh.

Bạn đang đọc truyện *Cô Bé Lọ Lem Và Hoàng Thái Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Gian Phòng Màu Hồng

Sắc mặt Ôn Hinh trắng bệch, hơi thở hỗn loạn,lúc Mạc Tư Tước một lần nữa nằm lên thân thể của cô,hồ hấp của cô trở nên càng ngày càng gấp.

Mạc Tư Tước khẽ nguyên rủa một tiếng,cô sẽ không phải phát bệnh lúc này chứ? Chỉ sợ hấn chuẩn bị kỹ càng,tối nay không nhất định buông tha cho cô,bây giờ nhìn cô đau khổ như vậy đôi mi thanh tú,tay ấn lên trái tim đáng thương, hấn vẫn cảm thấy không muốn đứng dậy. “Chết tiệt!” Mạc Tư Tước phiền não gầm nhẹ một tiếng,sau đó từ trên người cô trở mình xuống giường,một tay nhấn xuống điện thoại đầu giường, lại nhìn cô gái nằm trên giường,lúc này Ôn Hinh ngay cả quần áo cũng không kịp kéo,đôi chân trần trụi nhảy xuống giường,dùng tốc độ nhanh nhất chạy nhanh ra ngoài. Bác sĩ vừa mới chuẩn bị mở cửa vào thì chạm mặt với cô, Ôn Hinh thậm chí không quan tâm đến đau đớn,sắc mặt trắng bệch như cũ, cũng không quay đầu lại cứ như vậy chạy khỏi bệnh viện. Bác sĩ không biết có chuyện gì vừa đi vào phòng bệnh, lại nhìn thấy Mạc Tư Tước cả người trần truồng trên mặt lạnh như băng tràn ngập nước, hấn quay đầu lại liền hăm dọa “Đi ra ngoài!”, sau đó Mạc Sâm chạy tới. “Thái tử, có muốn đem Ôn tiểu thư đoạt về hay không?” “Không cần, làm thủ tục xuất viện cho tôi!” Mạc Tư Tước một cước đá ngã lần bàn trà trong phòng bệnh, động tác hung ác kéo băng vải trên cánh tay xuống, mặt không có thay đổi thoải mái đi khỏi phòng bệnh. Ôn Hinh bộ dáng nhếch nhác,vẫn đề như vậy trở về trường học, ngày thứ hai cũng

không có đi tới bệnh viện, Mạc Tư Tước kia chỉ là cảm thú,cô là đồ ngốc mới bị hấn gât lâu như vậy! Tin tức Mạc Tư Tước bị thương không biết tại sao lại bị mẹ của hấn Lạc Na biết, khi hấn xuất viện Mạc Sâm đã đem ý của bà chuyển đạt đến, Mạc Tư Tước có chút đau đầu từ công ty đi ra liền trực tiếp lái xe về nhà họ Mạc. Nhà này hấn rất ít trở về, phong cảnh bên ngoài Mạc gia rất âm u, trên thực tế cũng cất giấu nhiều việc đen tối không muốn người khác biết, Mạc Tấn Kỳ năm đó lấy công chúa Lạc Na, đều chỉ là vì danh lợi và địa vị,lúc Mạc Tư Tước năm tuổi Mạc Tấn Kỳ lại dẫn về một người con riêng về, chỉ có hấn mới là hoàng thái tử danh chính ngôn thuận,em trai cùng cha khác mẹ cũng là cái gai trong lòng hấn. Lạc Na cao quý ưu nhã, bà là con lai, năm tháng không có để lại quá nhiều vết tích trên mặt bà, bà từ nhỏ đã bị hoàng gia giáo dục soi sáng, khí chất luôn luôn nổi bật như vậy, mà Mạc Tư Tước cũng di truyền ưu điểm này của bà. Nhìn thấy con trai trở về,bà vui mừng nhường lòng mảy, khỏe mắt lại che giấu không được nhớ thương đối với hấn. “Tại sao lại bị thương?” “Mẹ, chỉ là vết thương nhỏ mà thôi, đã khỏe rất nhiều rồi!” Mạc Tư Tước vỗ vỗ bả vai của mình, vô cùng thân thiết ôm lấy mẹ của mình, dự dồ hôn lên bên má bà hai cái. “Tiểu tử thôi, cả ngày chỉ biết chơi đàn bà!” Lạc Na cũng không trách mắng gì, trong khoảng thời gian này có nhiều tin tức tình cảm liên quan đến con bà, Mạc Tấn Kỳ nói bóng nói gió nhắc nhở bà,đưa con trai này hấn đã không quản được. “Con không có chơi đàn bà, chẳng lẽ để đàn bà đến chơi con?” Mạc Tư Tước mày kiếm nhảy lên cuồng ngạo không kềm chế được hỏi ngược lại. “Tur Tước, nghe nói người gần đây con và con gái nhà họ Doãn đang qua lại?” Lạc Na không để ý tới hấn đang suy nghĩ, nghiêm túc nhìn hấn, “Cô ta không được!” “Mẹ,con có chừng mực,nếu mẹ có thời gian hay là cùng với cha bồi dưỡng thêm một chút cảm tình đi!” Mạc Tư Tước vừa kéo caravat xong, đã chạy lên lầu. Gian phòng độc lập ở lầu ba,cả phòng đều màu hồng nhạt, đó là một gian phòng của cô gái, Mạc Tư Tước đẩy cửa vào, rèm cửa màu hồng nhạt bị gió thổi, màn cửa bằng lụa mỏng có treo phong linh phát ra âm thanh trong trẻo, thổi vào trong lòng Mạc Tư Tước,cũng là một mảnh bi thương. Hấn chán nản nằm ở trên giường lớn, Mạc Tư Tước một tay để lên thái dương, dùng sức hít thở không khí trong phòng, cánh tay thon dài đưa lên đầu giường lấy một khung ảnh xuống. Bên trong thiếu nữ xinh đẹp đang nhìn hấn cười rất tự nhiên. Khả Khả,anh hai rất nhớ em. .

Bạn đang đọc truyện *Cô Bé Lọ Lem Và Hoàng Thái Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 42: Trở Về Nhà Họ Doãn

Buổi sáng cuối tuần, Ôn Hinh đang ngủ mơ mơ màng màng nghe được tiếng di động ở vang lên, cô không nhìn tên người gọi đến trực tiếp đưa điện thoại đến bên tai, đang nghe giọng nói đối phương thoáng cái từ trên giường giật mình tỉnh giấc.

“Hinh nhi,anh đang ở bên ngoài trường học của em,em ra đi...” Triển Dương hưng phấn rất có sức sống gọi đến, Ôn Hinh trong giây lát nhớ tới, ngày đó cô và Triển Dương trở về,hấn có nói qua muốn cô suy nghĩ lời hấn nói. Trong khoảng thời gian này cô bị Mạc Tư Tước hành hạ quá, đầu còn nhớ đến những người khác! Không có tri hoãn nữa, Ôn Hinh nhanh chóng rời giường rửa mặt,sau đó đổi quần áo mới chạy ra trường học. Vừa ra cửa trường, liền nhìn thấy hấn đứng ở cạnh chiếc xe thể thao màu xanh,Triển Dương ở trước xe nhìn về phía cô vẫy tay. “Hinh nhi, nhanh lên xe!” Triển Dương trong giọng nói không che giấu được kích động, một con người đôi đen bóng hăm chứa mong đợi tha thiết, hấn đi tới đã muốn ôm Ôn Hinh, lại bị cô rất nhanh tránh qua bên cạnh né hấn. “Không cần, Triển Dương!” Ôn Hinh chần chờ một chút, vẫn là quyết định đem mọi chuyện nói nói rõ ràng với hấn nhưng Triển Dương căn bản không để cho cô cơ hội, trực tiếp ôm lấy eo của cô,muốn nhét cô vào trong xe. “A,anh đừng chạm vào , tôi còn có việc ——” Ôn Hinh không thích người khác dùng sức mạnh đối với cô, gang hai chân không muốn hợp tác, Triển Dương đem cô ném vào trong xe,lúc chuẩn bị lái đi,thì trước mặt đột nhiên có một chiếc xe thể thao màu trắng quen thuộc lái đến, Ôn Hinh biết đó là xe của Doãn Thiên Kinh. Doãn Thiên Kinh đương nhiên cũng nhìn thấy Ôn Hinh ngồi ở trong xe thể thao màu xanh, hấn nhấn chân ga trực tiếp đem xe ngăn chặn trước xe Triển Dương. “Triển Dương,tôi đã nghĩ rất kỹ,chúng mình không thích hợp,anh không nên tốn thời gian lãng mạn ở trên người của tôi!” Ôn Hinh không có ngần đầu bỏ lại một câu, liền mở cửa xe chạy tới bên người của Doãn Thiên Kinh, Triển Dương chú ý tới mỗi lần chỉ cần Doãn Thiên Kinh vừa xuất hiện, trong mắt cô sẽ không nhìn thấy những người khác... “Anh Thiên Kinh,tại sao anh lại tới đây?” Ôn Hinh chạy đến trước xe của Doãn Thiên Kinh, Doãn Thiên Kinh quay cửa xe xuống, ý bảo cô lên xe, Ôn Hinh cũng không do dự đi vòng qua chỗ tay lái phụ ngồi xuống, lúc ngừng đầu lại nhìn thấy ánh mắt bi thương của Triển Dương. Ôn Hinh cảm giác mình có chút tàn nhẫn. Doãn Thiên Kinh rất nhanh đem xe chạy đi, cũng rất nhanh bỏ Triển Dương lại phía sau. “Thân thể đi Tâm có chút khó chịu...” Trong lúc đó Doãn Thiên Kinh chú ý tới cô và Triển Dương cho nên nhân nhát mở miệng nói. “Mẹ em bị sao vậy?” Ôn Hinh vừa nghe đến thân thể Ôn Tổ Tâm có bệnh lại bắt đầu vội vàng về nhà họ Doãn hấn mới biết được, Ôn Tổ Tâm từ trên thang lầu ngã xuống,chân bị trật đang nằm trên giường tĩnh dưỡng. Ôn Hinh nhìn thấy Ôn Tổ Tâm, cảm giác mình thực sự rất không có hiểu,chuyện mẹ mình bị thương,cô vẫn là biết từ miệng của Doãn Thiên Kinh! “Nha đầu ngốc,mẹ em không có việc gì, chỉ là lớn tuổi không được vận động mạnh thôi!” Ôn Hinh biết chuyện không đơn giản như mặt ngoài vậy, Ôn Tổ Tâm muốn đem một số hoa khác lên trong phòng kính trồng,cho nên nhờ người khác đem tới một số giống hoa Lan ,chỉ là sau khi Doãn Chính Hào biết tình hình,nhà kính vốn là nơi trồng hoa Uất kim hương tím mà vợ trước đã chết của ông thích nhất,người khác cũng không thay thế được. Ôn Tổ Tâm là bị Doãn Chính Hào đẩy ngã,đụng xuống sàn mới bị thương, đây cũng là lần đầu tiên bọn họ cãi nhau sau khi kết hôn năm năm, Ôn Tổ Tâm vốn cho là cô đã chân chính thành nữ chủ nhân của nhà họ Doãn, nhưng vẫn là hy vọng hão huyền! “Em ở lại chỗ này mấy ngày để chăm sóc cho đi Tâm đi!” Doãn Thiên Kinh đứng ở ngoài cửa không có đi vào nhìn Ôn Hinh nói. Ôn Hinh nhìn về mặt bi thương của mẹ,gật gật đầu, sau đó nhìn sang Doãn Thiên Kinh cảm kích cười, hấn gật đầu rời khỏi.

Bạn đang đọc truyện *Cô Bé Lọ Lem Và Hoàng Thái Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Hoa Trong Nhà Kính

Ôn Hinh là lần đầu tiên ngủ lại nhà họ Doãn, biệt thự này to lớn lộng lẫy giống như là rừng ngà voi,cô cũng không phải công chúa ngủ bên trong tòa lâu

đài.

Doãn Thiên Kinh sai người an bài khách phòng ở lầu ba cho cô, sát vách gian phòng của Doãn Vân Tuyền. Nếu như năm đó Ôn Tố Tâm ra sức thỉnh cầu, bà cũng có thể cho Ôn Hinh vào ở căn phòng này nhưng bà lại không có làm vậy với lại cô cũng không cần. “Đi Tâm, đi mạnh khỏe động đến đồ mẹ con làm gì? Cha con xem hoa như bảo bối ý...” Trong miệng của Doãn Vân Tuyền mang theo một chút trách cứ, tuy rằng sau khi sinh ra cô chưa từng thấy qua mẹ của mình nhưng nhìn Doãn Chính Hào yêu quý những thứ mẹ thích cô có thể nhìn ra được, cha đối vợ mình vẫn còn tình sâu. “Người là chết, hoa lại là sống!” Ôn Tố Tâm viên mắt rung rung, đến bây giờ cảm nhận được những lời này đích thực có hàm ý nghĩa, vẫn cảm thấy lòng chua xót. Trong lòng của Doãn Chính Hào, bà còn so ra kém hoa sao? “Đi tốt nhất nên an phận làm người của nhà họ Doãn đi, đừng cố gắng để rồi cái gì cũng không chiếm được!” Vẻ mặt của Doãn Vân Tuyền vênh vênh, trong lòng Ôn Hinh rất khó chịu. “Mời cô nói chuyện khách khí một chút, mẹ tôi dù sao cũng là trường bối của cô!” “Khách khí? Cô có tư cách nói câu đó sao? Ôn Hinh, cô đừng quên thân phận của mình, cô bắt quả chỉ là con gái của chồng trước!” “Doãn Vân Tuyền, em cảm miệng cho anh!” Doãn Thiên Kỳ không biết khi nào thì đi vào gian phòng, nghe thấy mấy nói này, sắc mặt lộ vẻ không vui trách cứ em của mình. “Anh hai, anh cũng mắng em?” Doãn Vân Tuyền hung hăng tròn mắt nhìn Ôn Hinh, nhìn thấy Doãn Thiên Kỳ sắc mặt thật không tốt nhìn, cô không biết vì sao anh cả và anh hai đều đối xử tốt với Ôn Hinh. “Đi Tâm đã lấy cha cho nên Ôn Hinh cũng là em của em đây, nhìn đáng về của em đi có xứng làm chị hai không?” Gương mặt Doãn Thiên Kỳ thường ngày luôn cười hi hi đột nhiên thay đổi bản quờ trách em của mình, càng làm cho Doãn Vân Tuyền cảm thấy oan ức. “Cô ta xứng sao?” Doãn Vân Tuyền hừ nhẹ một tiếng, Doãn Thiên Kỳ sắc mặt nhất thời liền trầm xuống, Ôn Tố Tâm thấy thế vội vã khuyên ca, “Vân Tuyền, đừng nóng giận, nếu như con không thích Hinh thì ở lại nơi đây, vậy thì đi kêu nó về nhà trước!” “Dù sao mẹ cũng không có chuyện gì, Hinh thì...” Ôn Tố Tâm cầm lấy tay Ôn Hinh vỗ nhẹ, Ôn Hinh nhìn và hiểu ánh mắt mẹ ám chỉ, gì cho dù cô giả bộ không quan tâm, giờ khắc này, trong lòng vẫn là có rút đau đớn một chút. “Mẹ nghỉ ngơi thật tốt, con ngày mai trở lại thăm mẹ!” Ôn Hinh hít sâu một hơi, lạnh nhạt nhìn Ôn Tố Tâm, sau đó xoay người muốn rời khỏi, đi ra ngoài cửa lại đụng phải một bờ ngực rắn chắc. Doãn Thiên Kinh nhanh chóng bắt được cổ tay của cô, ánh mắt sắc bén nhìn về phía mọi người, “Ôn Hinh là con mang đến, xin hỏi ai muốn đuổi cô ấy đi?” Nhìn lại con người đen thẳm Ôn Hinh cảm thấy trong lòng đang khuyết một chỗ, đã bị anh ấy lấp đầy... “Hừ!” Doãn Vân Tuyền nhìn thấy Doãn Thiên Kinh tức giận dù có kiêu ngạo nhưng vẫn sợ, giậm chân, sau đó không cam lòng chạy đi xuống lầu. “Chỉ cần em nguyện ý, nhà họ Doãn cũng là của em!” Doãn Thiên Kinh đem Ôn Hinh lại đẩy trở lại, Ôn Hinh không nói được một lời, cúi đầu đi tới phòng ngủ. Lúc ăn tối, chỉ có anh em nhà họ Doãn gia và Ôn Hinh đi xuống lầu dùng cơm, Ôn Hinh mới vừa ngồi vào ghế, liền nhìn thấy Doãn Vân Tuyền quần áo chỉnh tề từ trên lầu đi xuống, Doãn Thiên Kinh gương mặt đen lại gọi cô, “Đã trẻ thế này, đi đâu?” “Không cần anh quan tâm!” Doãn Vân Tuyền kiêu căng cũng không quay đầu lại, nổi giận ùng ùng chạy ra ngoài. “Thiếu gia, Mạc tiên sinh đậu xe ở bên ngoài, tiểu thư lên xe của hần...” Quán gia từ bên ngoài tiến vào đem tất cả mọi chuyện bẩm báo. Ôn Hinh trong lòng không khỏi dừng lại một chút, ánh mắt nhìn về phía Doãn Thiên Kinh, hần trầm mặc cảm thấy lên, sau đó nói, “Ăn!”

Bạn đang đọc truyện *Cô Bé Lọ Lem Và Hoàng Thái Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 44: Phản Ứng Kỳ Quái

Đêm nay nhà họ Doãn rất yên tĩnh, lúc Ôn Hinh ăn cơm nước xong đi đến phòng của Ôn Tố Tâm, mẹ Ngô đã chuẩn bị cơm nước xong vừa mới bùng lên, Ôn Hinh vội vã nhận đồ ăn trong tay bà, “Để con cầm lên!”

Trên cánh tay Ôn Tố Tâm bị trầy da, Ôn Hinh cẩn thận tỉ mỉ dùng cái muỗng múc thức ăn đưa đến miệng mẹ, bà nhìn cặp mắt to xinh đẹp kia, trong viên mắt của Ôn Tố Tâm mắt nước mắt đột nhiên chảy xuống.

“Mẹ, mẹ làm sao vậy? Tại sao lại khóc?” Ôn Hinh lập tức khăn trương lên, cầm khăn tay lau mặt của mẹ, lại bị Ôn Tố Tâm dùng sức bắt được tay, chân thành nhìn cô, “Hinh thì, con có phải trách mẹ hay không? Cho con chịu oan ức...”

“Mẹ! Con không có oan ức, chỉ cần mẹ sống thật tốt con cái gì cũng không quan tâm!”

“Thế nhưng, Chú Doãn đối với mẹ không tốt sao?” Ôn Hinh cũng nhìn không được nữa mắt cũng đỏ lên, cô yêu thương mẹ, hiểu mẹ, cho nên cô chỉ có thể rời xa mẹ nhưng mẹ không sống tốt giống như cô tưởng tượng vậy....

“Trước đây giành không lại bà ta, hiện tại bà ấy đã chết nhiều năm như vậy, vẫn là không tranh lại bà ấy...” Ôn Tố Tâm chỉ là liên tục lắc đầu, mặc cho nước mắt vậy ra, không biết là bà đang khóc hay là đang nhớ lại việc gì.

Ôn Hinh nhẹ nhàng ra khỏi cửa, tình cảm căng thẳng mới thư giãn xuống, lúc Ôn Tố Tâm gả cho Doãn Chính Hào, Ôn Hinh chưa thấy qua mẹ khóc nhưng mà hôm nay mẹ lại khóc rất thương tâm, Ôn Hinh biết trong lòng mẹ rất đau khổ.

Trở lại phòng khách lầu ba tắm rửa, cô gọi điện thoại cho Kiều Lâm, kêu cô giúp mình xin nghỉ. Đột nhiên nghe được tiếng đàn dương cầm đứt quãng, Ôn Hinh hiểu kỳ chạy ra phòng ngoài.

Lầu ba gian phòng cũng không nhiều, anh em Doãn Thiên Kinh đều ở lầu bốn, Ôn Hinh theo tiếng đàn đi tới một gian phòng độc lập có cây đàn dương cầm, người đàn ông ngồi bên trong chính là Doãn Chính Hào.

Thì ra chú ấy đã trở về nhưng vì sao không trở về phòng lại tới đây?

Ôn Hinh cảm thấy kinh ngạc, chỉ là đứng ở ngoài cửa thùy tính, nhìn chú ấy thành thạo đàn dương cầm, thoáng cái cảm thấy người đàn ông này cách thể giới của cô thật nhiều.

Doãn Chính Hào thoáng cái nhìn thấy Ôn Hinh, trong lòng có cảm giác gì không thể nói rõ giống như là ba mươi năm trước lần đầu tiên gặp gỡ Thiên Huệ lúc đó ông đã động tâm.

Cô tóc dài xõa ngang vai hướng mặt lên trời, cách một cánh cửa nhìn ông.

Ôn Hinh tưởng mình quá rầy tới chú ấy, cô ấy nãy nhìn chú gật đầu cười, vừa muốn rời đi thì Doãn Chính Hào gọi cô lại.

“Ôn Hinh...”

Lúc đi tới trước mặt cô, trong lúc đó hần bắt chợt phát hiện, trên người cô bé này sở hữu khí chất quen thuộc, nhã nhặn lịch sự, dịu dàng như nụ hoa vừa chớm nở!

“Chú Doãn...” Ôn Hinh nhìn kỹ ánh mắt của ông, đáy lòng bồi hồi một chút, vẫn là cố lấy dũng khí đón nhận chú ấy, “Chú, có thể đối xử với mẹ con tốt một chút không?”

Trong lúc Ôn Hinh và chú ấy trò chuyện, cho tới bây giờ cũng không có trao đổi quá như vậy, mà giờ khắc này, Doãn Chính Hào nhìn thấy cô gái xinh đẹp trắng nõn trước mắt này, trong lòng lại có một cảm giác thân thiết xông đến. Ông không biết đó là cảm giác gì...

Có lẽ là ánh mắt của con bé quá mức trong suốt, Doãn Chính Hào như bị quỷ thần sai khiến gật đầu, một chốc kia ông ấy lại nhìn thấy trên mặt Ôn Hinh nở nụ cười thanh lệ, so với mặt trời còn ấm áp hơn, so với hoa còn đẹp hơn, so với ánh trăng còn sáng hơn...

Ôn Hinh tỉnh giấc cảm thấy có chút khát nước, cô rời giường rót chén nước, nhìn đồng hồ trên cổ tay chỉ qua khỏi mười hai giờ, đó quả Doãn Thiên Kinh tặng quà sinh nhật hai mươi tuổi của cô, cô đeo lên sẽ không bao giờ tháo xuống.

Trong phòng đèn treo thủy tinh chiếu lên màn cửa, Ôn Hinh đột nhiên nghe được dưới lầu truyền đến một trận động cơ, cô đi tới phía trước cửa sổ, nhìn xuống dưới biệt thự có một chiếc màu đỏ đang dừng ở đó, Doãn Vân Tuyên vui mừng từ trên xe bước xuống, đi hai bước lại đột nhiên quay đầu lại, Mạc Tư Tước cũng từ trong xe đi ra rồi nhiệt tình ôm Doãn Vân Tuyên vào trong lòng rồi hôn.

Ôn Hinh le lưỡi một cái, vừa muốn xoay người, con người màu lam trong bóng tối toát ra ánh sáng u ám, Ôn Hinh động tác đột nhiên dừng lại.

Hắn đang nhìn cô sao???

Bạn đang đọc truyện *Cô Bé Lọ Lem Và Hoàng Thái Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45: Leo Tường Mà Đến

Khoảng cách cao như vậy, hần sẽ không nhìn thấy cô đâu ha?

Ôn Hinh vừa nghĩ tới hần tới tệ như thế nào, cả người run rẩy một chút, cô buông rèm cửa sổ xuống vội vã xoay người nằm lên giường.

Mấy phút sau, cô nghe được sát vách gian phòng truyền đến một ít động tĩnh, chắc là Doãn Vân Tuyên vừa trở về phòng.

Ôn Hinh cảm giác cặp con người màu lam đang nhìn vào cô chằm chằm, cô ép buộc chính mình nhắm mắt lại ngủ, bên trong gian phòng vắng vẻ, chuông điện thoại di động đột ngột vang lên, Ôn Hinh nhìn tên xuất hiện trên màn hình, trong lòng đột nhiên nổi lên rung động.

“Xuống đây!” Điện thoại vang lên âm thanh nguội lạnh của hần bên kia đầu dây, trước sau như một đều là cưỡng ép.

Ôn Hinh trầm mặc đi đến cạnh cửa sổ, dưới ánh đèn ố vàng, cô liếc mắt liền nhìn thấy được dáng người cao ngất kia.

“Cho cô hai lựa chọn, cô đi xuống hay là để tôi đi lên?” Mạc Tư Tước tựa ở trước xe, ánh mắt nhìn về phía lầu ba, hần rất có kiên nhẫn với Ôn Hinh.

“Xin lỗi, anh hình như gọi nhầm số rồi!” Ôn Hinh không biết hần đột nhiên hành động như vậy là xuất phát từ động cơ gì, nhưng trực giác của cô cho rằng những lời này hần hẳn là nói với Doãn Vân Tuyên thì thích hợp hơn.

Mạc Tư Tước nghe giọng nói của cô, khóe miệng hiện lên nụ cười sâu xa, khép lại di động, động tác của hần rất nhanh leo tường mà vào.

Ôn Hinh vẫn không có ngủ, bên tai nghe được trên cửa sổ sân thượng truyền đến gõ cửa, cô khiếp sợ nhìn ra ngoài, nhìn theo cửa sổ thủy tinh xuất hiện ảnh ngược một bóng đen to lớn, Ôn Hinh mở tất cả đèn bên trong gian phòng, lúc này, một bóng đen anh tuấn nhảy lên, xa đi chuyển bước chân thật nhanh vào phòng ngủ trên sân thượng.

Một đôi mắt sáng ngời của Ôn Hinh đột nhiên mở lớn, nhìn thấy trước mặt đột nhiên xuất hiện một người đàn ông, môi anh đào hé mở, ánh mắt nhảy cũng không nhảy, “Anh, anh vào bằng cách nào?”

“Trèo lên !” Mạc Tư Tước anh tuấn không gì sánh được cởi bỏ âu phục trên người, chỉ mặc một áo sơ mi tối tăm, cổ tay áo xắn đến cánh tay, trên mặt lộ vẻ tà ác nở nụ cười, “Cô gái, tôi từ trước đến nay nói được thì làm được!”

Với độ cao ấy căn bản không làm khó được hắn, chỉ là Mạc Tư Tước cũng không ngờ rằng, hắn vì muốn nhìn thấy một cô gái mà không thèm chú ý hình tượng trèo tường vào!

“Anh, a...” Ôn Hinh vừa muốn kêu to, Mạc Tư Tước đã giành trước một bước nhào lên giường, một tay bịt miệng cô lại.

Khuôn mặt hai người trong lúc khoảng cách không được một cm, chớp mũi đối lập nhau, Ôn Hinh chớp đôi mắt to, cho rằng tất cả chỉ là ảo giác của cô.

“Đã trễ thế này, cô cũng không muốn kinh động đến những người khác chứ?” Mạc Tư Tước quan sát đến phản ứng đáng yêu mơ màng của cô, không khỏi buồn cười, hắn hướng dẫn từng bước, Ôn Hinh bị hắn che miệng khó chịu hoảng loạn gật gật đầu, Mạc Tư Tước mới buông cô ra.

“Anh biến thái sao, nửa đêm canh ba trèo vào trong phòng tôi làm cái gì?” Ôn Hinh phản ứng đầu tiên là đạp một chân về phía Mạc Tư Tước, lại bị hắn đơn giản nắm lấy, nhẹ nhàng lôi kéo, làm cả người cô ngã xuống giường.

“Yêu đương vụng trộm a, có phải rất kích thích hay không?” Mạc Tư Tước nhìn cô ám muội chớp mắt, Ôn Hinh nắm tay thành quyền, vừa muốn đánh tới, một cánh tay đã bị Mạc Tư Tước ôm lại.

“Đừng nhúc nhích, nếu không an phận tôi liền nằm lên trên cô!”

Mạc Tư Tước đơn giản uy hiếp một câu nhưng Ôn Hinh quả thật là không dám động, Mạc Tư Tước hài lòng cười trực tiếp ôm chặt lấy cô, hơi thở nam tính mãnh liệt thổi lên giữa cô, phát ra tiếng than thở thỏa mãn.

Hắn có phải điên rồi hay không, hơn nửa đêm còn trèo mà đến, chỉ là vì muốn cùng cô gái này cùng đắp mền thanh khiết ngủ?

Cô có phải điên rồi hay không, lại tùy ý cho người đàn ông này làm càn ô nhiễm lấy mình ?

Bạn đang đọc truyện *Cô Bé Lọ Lem Và Hoàng Thái Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 46: Cực Phẩm Cầm Thú

Trong lúc ngủ mơ, đôi bàn tay to kia xoa lên cả người của cô, Ôn Hinh mộng lung muốn mở mắt ra nhưng cuối cùng chống không lại mệt mỏi, hơi thở mang theo mùi vị bạc hà mê hoặc lòng người, quanh quẩn ở trong lòng cô.

Lần thứ hai mở mắt đã là sáng sớm, Ôn Hinh kinh hoàng lúng túng ngồi dậy, nhìn mình áo ngủ trên người vẫn nguyên vẹn rồi mới thở dài một hơi, sau một khắc thần kinh lần thứ hai căng thẳng, chẳng qua là chờ cô nhìn xem bên kia giường có người không thì đã không còn bóng dáng của Mạc Tư Tước.

Ôn Hinh dùng sức trừng mắt nhìn hay là không có!

Tối hôm qua người đàn ông kia đột nhiên leo tường mà đến, thực sự chỉ là ảo giác của cô sao?

Ôn Hinh xác nhận người đàn ông kia chính xác không ở trong phòng cô, mới vội vã xoa người xuống giường bắt đầu rửa mặt.

Lúc Ôn Hinh mở cửa phòng đi ra ngoài, Doãn Văn Tuyên cũng vừa hoàn hảo từ trong phòng đi ra, cả người cô nhẹ nhàng khoan khoái, trong lòng dường như rất tốt, lúc nhìn thấy Ôn Hinh cũng không có nhãn mặt nhìn cô.

Hai người cùng nhau xuống lầu, Ôn Hinh đi ở phía trước, vừa mới bước xuống thang lầu liền nhìn thấy người ngồi trong phòng khách khí chất nho nhã, nổi bật hơn người, trông mắt của cô thiếu chút nữa rơi ra.

Hắn, hắn, hắn... Thế nào còn ở nơi này?

“Surprise!” Mạc Tư Tước thoải mái ôm, nhìn về phía các cô đang đi tới, khóe môi nhếch lên nở nụ cười thanh tú.

“A! Tước...” Doãn Văn Tuyên nhìn thấy liền vui vẻ hơn, nhanh chóng chạy xuống lầu, cánh tay nặng nề đụng trúng Ôn Hinh một chút, ánh mắt cô nhìn sang Mạc Tư Tước, hắn nhìn cô nhảy mắt một cái. Không sai, hắn đang nhìn cô!

“Có dọa em hay không?” Nụ cười trên mặt của Mạc Tư Tước không giảm, ngay lúc Doãn Văn Tuyên nhào vào trong lòng hắn, hắn dùng lực giờ hai tay ôm cả người cô ta vào trong lòng.

“A, Tại sao anh lại ở chỗ này?” Trên mặt Doãn Văn Tuyên vui vẻ vạn phần, đầu dùng sức gật gật, cũng không để ý có Doãn Chính Hào ở đây, rồi cùng Mạc Tư Tước vô cùng thân thiết ôm nhau.

Ôn Hình rất muốn mình là trong suốt, yên lặng đi qua phòng khách, sau đó chạy tới bàn cơm, Doãn Thiên Kinh và Doãn Thiên Kỳ cũng vừa xuống lầu.

“Đến nhà em ăn bữa sáng em vui lắm sao?” Mạc Tư Tước sùng ái nheo chớp mũi của cô, lúc nhìn sang Doãn Thiên Kinh, trong không khí lưu động một loại mạch nước ngầm không biết tên.

Dễ dàng nhận thấy, đối với việc hắn đến ba anh em nhà họ Doãn đều rất kinh ngạc.

“Vui lắm! Tước, anh thật tốt quá!” Doãn Văn Tuyên hưng phấn hôn lên má hắn, Doãn Chính Hào từ trên ghế salon đứng dậy, cử chỉ đối với Mạc Tư Tước cũng là lời khen tặng có giá, “Dùng cơm đi!”

Doãn Văn Tuyên nhiệt tình lôi kéo Mạc Tư Tước ngồi xuống bên cạnh Doãn Chính Hào, Ôn Hình với mẹ ngô giúp dọn xong bát đĩa, nhà họ Doãn cũng là quen cách ăn của người trung quốc, bởi vì Mạc Tư Tước đến mà cố ý chuẩn bị thật nhiều món ăn theo phong cách nước ngoài.

Ôn Hình nghiêng đầu, trong lúc lơ đãng liếc mắt Mạc Tư Tước một cái, trên người hắn đã thay đổi một bộ quần áo khác, cô không biết hắn là căn bản không có đi hay là về rồi lại tới?

Dường như là chú ý tới cô đang quan sát mình, Mạc Tư Tước đột nhiên quay đầu lại, ánh mắt nhìn sang Ôn Hình, cô có một loại cảm giác chột dạ, cũng may Doãn Văn Tuyên không có chú ý tới giữa hai người nhưng Doãn Thiên Kinh lại nhạy cảm thấy được.

“Tôi đi xem mẹ...” Ôn Hình cảm giác mình xuất hiện như vậy hơi dư thừa, cô vừa định chạy lên lầu thì Doãn Chính Hào lại gọi cô lại, “Không cần, mẹ con đã có người chăm sóc, con ngồi đi!”

Ôn Hình khó khăn ngồi xuống bên cạnh Doãn Thiên Kinh, bàn ăn hai bên, đối diện là Mạc Tư Tước, nhìn thấy hắn khóe môi nhếch lên nụ cười xấu xa, Ôn Hình giả bộ bình tĩnh, vẫn luôn cúi thấp đầu không nhìn tới hắn.

Ôn Hình ăn tốc độ rất nhanh, uống xong nửa chén cháo, dưới chân đột nhiên bị một cái gì cứng ngắc đá trúng, cô thoáng cái rút chân về, nhưng mà bất luận cô trốn được cái kia, các chân dài cũng tùy ý mà đến, cô tức giận không ngót ngắt đầu, nhìn người đàn ông đối diện không chút sứt mẻ, trong lòng nặng thẫm mắng, mặt người dạ thú!

Bạn đang đọc truyện *Cô Bé Lọ Lem Và Hoàng Thái Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Chơi Đùa Một Người, đạp Hư Một Người.

Mạc Tư Tước vung lên khóe môi, nửa cười nửa không nhìn chăm chăm về mặt cảm giận của cô gái đối diện, dưới thân Ôn Hình mặt một chiếc váy ngắn, bởi vì hắn quấy rầy, cũng không dám gây tiếng động quá lớn, cô chỉ có thể nhịn mà thôi, kiềm nén suy nghĩ muốn đứng lên vỗ bàn.

“Hình nhi, làm sao vậy?” Doãn Thiên Kinh cẩn thận tỉ mỉ nhìn sắc mặt đỏ lên của Ôn Hình, tay cô run lên, cái muỗng theo trong tay cô rơi xuống dưới đáy bàn, cô vội vã áy náy cười, ngồi xồm người xuống nhặt.

Chẳng qua là tính tình của Mạc Tư Tước đang rất tốt, đã nhanh hơn cô một bước khom người xuống, lúc Ôn Hình đẩy ghế tựa ra ngồi chồm hồm, cách một cái bàn nhìn về mặt của Mạc Tư Tước nở nụ cười đáng đánh đòn, cô hận không thể tiến lên cào hắn hai cái.

Hai người dường như là đồng thời nắm được cái muỗng. Mạc Tư Tước mờ ám xoa lên mu bàn tay của cô hai cái, Ôn Hình vừa dùng lực rút tay lại, trừng hắn liếc mắt một cái, lấy lại cái muỗng ngồi xuống ghế.

“Lấy thêm một cái muỗng mới cho Ôn tiểu thư!” Ôn Hình mới vừa ngồi vững, Doãn Thiên Kinh bình tĩnh căn dặn người hầu.

Ôn Hình vừa định nói không cần, cô ăn xong chuẩn bị rời đi, chỉ là ánh mắt ôn hòa của Doãn Chính Hào nhìn sang cô, miệng cô vừa mở lại nhắm lại.

Trong lòng có chút khó xử, Ôn Hình căn môi trừng mắt nhìn người đàn ông đối diện, sau đó chân của hắn lại đuổi qua cô, lúc này cô không khách khí đạp một cước tới.

Nhưng mà, bởi vì dùng sức quá mạnh, bàn cũng nhẹ nhàng rung một chút, ánh mắt mọi người nhất thời tập trung trên người cô, khuôn mặt Ôn Hình ửng

đỏ trong chốc lát liền cháy lên.

“Xin lỗi,tôi không cẩn thận đá trúng Ôn tiểu thư ...” Mạc Tư Tước phong độ nhẹ nhàng mở miệng giải thích, cặp mắt màu lam có điện kì kia nhẹ nhàng nhắm lại ,hắn vừa mở miệng cho nên không có người truy cứu.

Ôn Hinh phôi tức đến muốn nổ,lúc Doãn Chính Hào rời ghế,cô vội vã cũng đứng lên, chạy rất nhanh lên lầu vào trong phòng Ôn Tổ Tâm

Mạc Tư Tước và Doãn Vân Tuyên cùng nhau đi ra ngoài cửa, đột nhiên bị Doãn Thiên Kinh ngăn cản, “Vân Tuyên, anh cho tài xế chở em đến trường học,anh và Mạc tổng có việc cần bàn!”

Doãn Vân Tuyên lập tức cong miệng nhìn sang anh trai của mình.

Mạc Tư Tước nghiêng đầu, nói cẩn thận với cô gái bên cạnh, “Đi thôi! Sau khi tan học anh đến đón em!”

“Em chờ chờ anh nha!” Khuôn mặt Doãn Vân Tuyên bỗng chốc cười tươi,biết điều đi về phía tài xế xe đang đứng, Mạc Tư Tước trong ánh mắt hiện lên một tia u ám, cùng với Doãn Thiên Kinh lần lượt đem xe nhanh chóng cách rời khỏi nhà họ Doãn.

Hai chiếc xe thể thao có phong cách riêng cực nhanh chạy trên đường,hướng thẳng về phía trước, một lúc lâu mới dừng lại trước khu mộ yên tĩnh .

Doãn Thiên Kinh xuống xe trước, đi tới trước xe Mạc Tư Tước, hắn đột nhiên kéo cổ áo của hắn giật dữ hét, “Muốn thế nào mới có thể buông tha Vân Tuyên?”

Mạc Tư Tước đưa tay đẩy hắn ra,chán ghét nhú nhú mày nhìn ngón tay bị hắn chạm qua, lạnh lùng cười, “Như thế nào cũng không bỏ qua!”

“Mạc Tư Tước, ngươi không phải người!” Ngũ quan tuấn mỹ của Doãn Thiên Kinh tức giận , căm ghét , nhưng cũng sảm hãi !

“Doãn Thiên Kinh, Doãn Vân Tuyên và Ôn Hinh, ngươi muốn bảo vệ người nào ?” Mạc Tư Tước miệt mòi cười nhẹ,đầu ngón tay đốt một điều thuốc, người đàn ông này động tác tao nhã, ngay cả hút thuốc tư thế cũng không giống người bình thường.

“Bất quá, hai cô gái này, một ta sẽ chơi đùa, một là đập hư!” Mạc Tư Tước lạnh lùng cười giống như là ma vương tới từ địa ngục,có luồng tà khí từ trên người hắn phát ra, Doãn Thiên Kinh luôn luôn giữ vững lập tức tan rã.

Hắn nắm chặt nắm tay, đón nhận ánh mắt cuồng vọng của hắn, nói từng chữ từng câu, “Tôi sẽ không để cho anh được như ý nguyện !”

“Mới mất mong chờ!” Mạc Tư Tước cười khê, ném tàn thuốc trong tay đi, hai tay không kèm chế được cắm vào túi quần,đi đến ngôi mộ cách đó không xa..

Bạn đang đọc truyện *Cô Bé Lọ Lem Và Hoàng Thái Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 48: Ánh Mắt Quen Thuộc

Tên mộ bia là hình một cô gái còn trẻ tuổi xinh đẹp,cặp mắt dịu dàng mùa kia như là có sinh mệnh nhưng chỉ là lẳng lặng nằm ở dưới nền đất lạnh lẽo làm cho lòng người sợ hãi.

Mạc Tư Tước đeo kính râm bản lớn lên để che khuất ánh mắt sắc bén kia, chỉ chạm sơ qua tầng bia cứng,tất cả cảm tình kia đều biến thành thù hận.

“Khả Khả,hãy mở mắt ra xem thật kỹ nhìn anh hai làm sao báo thù cho em!”

Một tay đặt lên mộ bia,còn tay kia chậm rãi nắm thành quyền, móng tay thon dài xẹt qua tạo một vết thương sâu nhưng hắn một chút cảm giác cũng không có.

Doãn Thiên Kinh,anh muốn hắn còn sống so với người chết còn đau khổ hơn!

Sau khi Ôn Tổ Tâm ăn sáng xong, Ôn Hinh liền đỡ mẹ xuống giường đi lại một hồi, ánh mắt của Ôn Tổ Tâm thỉnh thoảng nhìn lên người Ôn Hinh,cô vốn có cảm giác ánh mắt mẹ nhìn mình với ánh mắt của mẹ trong quá khứ có chút không giống nhau.

“Hinh nhi,mẹ không sao ,hay là con về trường học đi...”

“Mẹ, mẹ không thích con ở bên cạnh mẹ sao?” Thực ra Ôn Hinh muốn hỏi chính là có phải mẹ không thích cô ở lại nhà họ Doãn hay không.

Nếu không tại sao, anh cả chấp nhận cô, chú Doãn cũng chấp nhận cô nhưng mẹ lại không chấp nhận cô ở đây ?

“Làm sao có chuyện đó chứ? Mẹ chỉ là không hy vọng con làm trễ nãi bài vở và bài tập, mẹ cũng không có chuyện gì, chỉ một mình Thiên Kinh kinh ngạc!”

Ôn Hinh gật gật đầu, nói không rõ mùi vị trong lòng là cái gì, cô đỡ Ôn Tổ Tâm đến ghế nằm trên ban công, sau đó ngồi xổm trước mặt mẹ giúp mẹ xoa bóp chân, “Hai ngày này khóa không nhiều bài tập lắm, chờ mẹ có thể bước đi, con sẽ trở về...”

“Mẹ, con sẽ không nhận bất cứ thứ gì của nhà họ Doãn!” Ôn Hinh dường như là hiểu rõ nỗi băn khoăn của mẹ, cô nói lời thề cam kết, cô chỉ muốn quan tâm mẹ thêm một chút hay không.

“Con ngoan...” Ôn Tổ Tâm an ủi vỗ lưng của cô, vui mừng gật đầu.

Lúc xế chiều, Doãn Thiên Kinh trở về nhà rất sớm, Ôn Hinh mới từ nhà kính trồng hoa đi ra ngoài, Doãn Thiên Kinh như là cố ý tìm cô, lúc gặp cô, hân kéo tay cô vào phòng của hân.

Đó là một phòng ngủ tràn ngập hơi thở nam tính giống như khí chất của hân, màu trắng, rất sạch sẽ rất đơn giản.

“Anh cả...” Ôn Hinh bị hân đặt ngồi xuống bên giường, Doãn Thiên Kinh dùng vẻ mặt nghiêm túc nhìn cô, chân tay Ôn Hinh có chút luống cuống gọi tên hân.

“Hinh nhi, hãy cách xa Mạc Tư Tước một chút!” Doãn Thiên Kinh đột nhiên giờ hai tay ôm chặt hai má cô, bốn mắt nhìn nhau, cô cảm thấy thật ấm áp tim cũng đập không theo quy luật, loại cảm giác này mãi mãi như là cây non được che chở dần dần khỏe mạnh, cô vẫn luôn biết người đàn ông này cũng rất mê người mà cô cũng không thoát khỏi hấp dẫn của hân.

“Hai công việc em làm bên ngoài anh sẽ xin nghỉ giúp em, sau này em cứ mạnh khỏe ở lại trường học, anh sẽ tạo điều kiện cho em học xong đại học!”

Ôn Hinh bị hân ra nhiều mệnh lệnh liên tiếp làm cho có chút mù tịt, lúc cặp con ngươi sáng ngời kia nhìn Doãn Thiên Kinh, cô thấy trong ánh mắt hân chưa bao giờ có quyết tâm như thế.

“Nếu xem anh là anh cả của em thì hãy nghe lời anh!”

“Anh Thiên Kinh...” Ôn Hinh ngay cả cơ hội phản bác cũng không có, nếu như nói trước đó Doãn Thiên Kinh còn có thể tôn trọng cô, thương hại cô, hiện tại hân là trực tiếp vì cô sắp xếp xong mọi việc.

“Cứ quyết định như vậy nha Hinh nhi, những việc anh làm đều muốn tốt cho em!” Con ngươi đen kịt của Doãn Thiên Kinh tỏa ra ánh sáng dịu dàng, khi cánh môi lạnh băng của hân chạm tới trán cô, Ôn Hinh ngậm chấp nhận không lên tiếng.

Nếu như cô có việc liên quan đến nhà họ Doãn, cô hy vọng là Doãn Thiên Kinh!

Khi Ôn Hinh rời phòng của Doãn Thiên Kinh có nhìn thấy đầu giường có đặt một tấm ảnh gia đình, ngoài anh em Doãn Thiên Kinh còn có vợ chồng Doãn Chính Hào chụp chung, đứng ở chính giữa là nữ chủ nhân của nhà họ Doãn, mắt ngọc mây ngài, da trắng nõn nà.

Tuy chỉ nhìn có một lần, Ôn Hinh nhìn vẻ mặt của bà thật đẹp và hạnh phúc, thế nhưng cô cảm thấy ánh mắt của nữ chủ nhân nhà họ Doãn kia có chút quen thuộc...

Bạn đang đọc truyện *Cô Bé Lọ Lem Và Hoàng Thái Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49: Trong Vòng 3 Ngày

Sân thượng phòng của Ôn Hinh và Doãn Vân Tuyên chỉ cách một khe nhỏ, Ôn Hinh rất thích từ góc độ này nhìn lên bầu trời đầy sao mệnh mông bát ngát, tấm màn đen kết hợp với ánh trăng mông lung càng hiện ra vẻ đẹp đêm tối.

Sau bữa cơm tối Ôn Hinh đẩy cửa kiếng đi ra sân thượng, trước mặt thổi tới một trận gió mát, mái tóc dài choàng lên vai bị gió nhanh chóng thổi tung, cô tức khắc thấp lặc tóc dài phi trên vai đầu, bị gió thổi phất phới cực kỳ giống hải tảo xinh đẹp, mềm mại dài nhỏ phất phới trên không trung.

Bên tai đột nhiên truyền đến từng đợt âm thanh, cô vừa quay đầu, nhìn thấy trên ban công đối diện kia có một phong cảnh khác, cả người đều đại ra che miệng, không thể tin tưởng lui về phía sau.

Cho đến thân thể đi lui đến sát vách tường trên sân thượng, ánh mắt Ôn Hinh nhìn chằm chằm vào đôi nam nữ đang kịch tình.

Tuy rằng cô đã sớm biết Mạc Tư Tước là người phóng đảng không kèm chế được, lưu luyến bụi hoa nhưng mà tận mắt thấy hắn mạnh mẽ, cô không hiểu tại sao phải cảm thấy chướng mắt như thế.

Mạc Tư Tước đem cả người Doãn Vân Tuyên đặt lên cao, áo cô ta xốc xếch, nửa thân trần đặt ở trên vách tường, một đôi chân trắng tinh quăn ở bên hông hắn, mị nhãn như tơ, môi đỏ mọng nhẹ thò ra dường như khó chịu, hoặc như là hưởng thụ kích thích mình muốn.

Quần áo trên người Mạc Tư Tước hoàn hảo, chỉ là khóa quần kéo ra, hung mãnh dùng sức đưa đẩy trong thân thể cô gái kia, hai tròng mắt xanh lam lại nhìn thẳng tập tới nơi Ôn Hinh đứng cách đó không xa.

Cô nhìn thấy hắn đang cười, động tác bên hông không giảm chút nào, hắn như là một con báo sẵn mỗi cuồng đã, cả người tỏa ra hơi thở làm cho người ta sợ hãi.

Ôn Hinh không biết tại sao mình muốn chạy trốn, trong đầu hiện lên hai thân thể quấn giao vào nhau, trong bụng cô sôi trào muốn nôn mửa.

Trong lòng như bị kim châm đau đớn, cô hoảng loạn chạy trở về phòng, thân thể mềm nhũn trực tiếp ngã ở trên mặt đất, trên mặt đột nhiên có cảm giác mát lạnh làm cho chính cô cũng giật nảy mình.

Tay vừa sờ lên đó chính là nước mắt của cô!

Không biết qua bao lâu, cho đến khi trước mặt bị một bóng đen bao phủ, thân thể của cô bị người đó dùng lực nâng lên, tiếp theo rất nhanh đề cô lên trên giường, cô giật mình hoàn hồn bắt đầu ra sức giãy giụa, “Buông tôi ra!”

“Tại sao muốn khóc?” Mạc Tư Tước nhẹ nhàng nâng cằm cô lên, ngón tay lau giọt lệ dính ở khóe mắt cô, rồi nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, cô ngước mặt nhìn ngu quan tuần mỹ của hắn.

“Buồn nôn!” Ôn Hinh chán ghét ánh mắt nhìn sang nơi khác, đáy mắt kia chỉ có châm chọc và xem thường, làm cho Mạc Tư Tước tức giận.

“Tôi buồn nôn?” Mạc Tư Tước cười nhạt hai tiếng, chẳng những không có buông cô ra, mà là rất nhanh nắm chặt hai cổ tay đem cả người cô ôm chặt vào lòng ngực, trên người hắn còn mang theo vết tích và mùi nước hoa trên người của Doãn Vân Tuyên, Ôn Hinh cũng nhận không được cảm thấy thật dơ bẩn.

“Anh đừng đụng vào tôi!”

“Không cho tôi đụng sao? Như vậy ai có thể đụng vào cô, là Doãn Thiên Kinh sao?” Gương mặt Mạc Tư Tước u ám, kiêu ngạo trong cơ thể đã bị cô gái trước mặt kích thích ra rồi.

“Ôn Hinh, đừng tưởng rằng Doãn Thiên Kinh tốt như thế nào, hắn so với tôi còn dơ bẩn hơn nhiều!” Ngón tay thon dài của hắn ở trước mặt cô chuyển động, Ôn Hinh một tay đẩy hắn ra, “Ồ trong mắt tôi, anh Thiên Kinh chính là người tốt nhất, anh cắt cho tôi ——”

Ôn Hinh giống như con thú nhỏ gào thét, đánh vào lòng ngực hắn, cũng không quan tâm quyền uy của hắn cũng không cho phép hắn nói xấu người khác.

“Cô gái, tôi nói rồi, sẽ không cho cô có cơ hội lần thứ ba cự tuyệt tôi ——” Mạc Tư Tước gần như thô lỗ hôn lên môi của cô, hoàn toàn không để ý cô kịch liệt giãy giụa, cho đến khi trong miệng truyền đến nhàn nhạt mùi máu tươi, hắn không biết là của hắn hay của cô, mùi vị tanh tanh ngọt ngọt lại khơi dậy thú tính nguyên thủ trong người hắn.

“Trong vòng 3 ngày, tôi sẽ khiến cô ngoan ngoãn nằm lên giường của tôi!” Tay hắn đè cái ót cô lại miệng ngậm chặt môi cô, nâng người phun hơi thở ở trên mặt cô, lát sau hắn đẩy cô ra cuồng vọng rời khỏi.

Bạn đang đọc truyện *Cô Bé Lọ Lem Và Hoàng Thái Tử* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 50: Một Màn Tàn Nhẫn

Cả một đêm Ôn Hinh cũng chưa chợp mắt, vừa rạng sáng ngày thứ hai liền chạy tới phòng Ôn Tổ Tâm, cô phải rời khỏi nơi đây, không bao giờ muốn gặp người đàn ông tá ác kia nữa.

Doãn Chính Hào có thói quen chạy bộ sáng sớm, sau khi hắn ra ngoài, Ôn Hinh đi tới chỗ Ôn Tổ Tâm từ biệt, Ôn Tổ Tâm cũng không có kêu cô ở lại, chỉ là ánh mắt hơi đỏ ứa nhìn cô.

Cô không biết Mạc Tư Tước có ở lại chỗ này qua đêm hay không, cô ở chỗ này hai ngày, buổi tối căn bản đều sẽ thấy hắn, thậm chí là giờ khắc này, cô

cũng không biết chính mình đang sợ cái gì.

Dường như mắt mác trong lòng có liên quan đến hấn...

“Hình nhi, vợ vĩ như vậy muốn chạy đi nơi nào?” Doãn Thiên Kinh xuống lầu, nhìn thấy thân thể nhỏ nhắn hoang mang của cô chạy ra bên ngoài, hấn ở sau lưng cô đuổi theo.

“Anh hai, trong trường học em có chút việc, em phải trở về...” Lòng mi của Ôn Hinh có chút kích động, ngón tay cứng ngắc một lúc lâu cũng không có ngừng đầu nhìn hấn.

Doãn Thiên Kinh cũng không có hỏi tới, mà là trực tiếp nắm tay cô, “Anh đưa em trở về!”

Bàn tay nhỏ bé của cô bị hấn khóa lại trong lòng bàn tay to, thật ấm áp. Cô dùng ánh mắt len lén nhìn tới khuôn mặt hoàn mỹ kia, sự ngưỡng mộ trong lòng đối với hấn càng ngày càng đậm.

Xe của Mạc Tư Tước cũng không ở nhà họ DOãn, Ôn Hinh ngồi ở trong xe Doãn Thiên Kinh, rời khỏi nơi đây, cô mới cảm giác mình cuối cùng cũng cách xa ác ma.

Trở lại trường học, Ôn Hinh không có đi làm hai nơi, hai ngày tới đều bình an vô sự, cô đem ước hẹn ba ngày trước của Mạc Tư Tước quên mất sạch sẽ.

Triển Dương gọi lần điện thoại, cô cũng không có đón nhận, mà hấn cũng không có trường học tìm cô.

“Hình nhi, có nghe nói gì chưa? Doãn Văn Tuyên cũng chuyển tới Thượng Phong ý!” Lúc Kiều Lâm đi tới, Ôn Hinh đang ngồi ở thao trường thính phòng ghi chép, cô ngừng đầu, cầm lấy ly kem trong tay Kiều Lâm, có chút buồn bực hỏi, “Cô ta chuyển tới nơi này làm gì?”

Doãn Văn Tuyên học ở hệ học viện âm nhạc nghệ thuật, Doãn Thiên Kinh vốn tính đưa cô đến Vienna (thủ đô nước Áo) đào tạo chuyên sâu, chỉ là Doãn Chính Hào và Ôn Tố Tâm đều không đồng ý.

“Hỏi cậu nha!” Kiều Lâm ngồi xuống bên cạnh cô, trừng mắt nhìn, “Cô ta không phải là nhắm vào cậu mới tới chứ?”

“Không thể nào!” Ôn Hinh vợ vĩ lắc đầu phủ nhận, chuyện cô và Doãn Văn Tuyên có liên quan cũng không có bị phơi bày ra, ngoại trừ Kiều Lâm, cũng không có người nào biết hai người là chị em.

Ôn Hinh chán ghét nhếch lông mày, Doãn Văn Tuyên chán ghét cô như vậy, vì sao còn muốn chuyển đến trường học của cô.

Sau một khắc, trong lòng cô trầm xuống, câu trả lời đó làm cho cô âm thầm sợ hãi, không phải là... Là bởi vì người đàn ông kia sao?

Cả buổi trưa cô thấp thỏm không yên, vẫn chưa có đụng phải Doãn Văn Tuyên, Trong lòng Ôn Hinh hồi hộp từ từ đi xuống bên dưới, cô lạc quan nghĩ tới có lẽ đây là do Doãn Thiên Kinh an bài.

Lúc tan học, Ôn Hinh đột nhiên nhận được một tin nhắn xa lạ, phía trên ghi địa chỉ một khách sạn, kêu Ôn Hinh buổi tối đi đến, chỉ là trên màn hình ghi tên là Giản Ny, Ôn Hinh thoáng cái liền nghĩ người.

Ôn Hinh gọi lại, dãy số kia cũng không có người nhận, cô suy nghĩ hồi lâu cũng không biết tại sao Giản Ny muốn hẹn cô, giữa các cô, chỉ có gặp một lần ở bệnh viện, mà cô ấy cũng không nhận ra mình!

Ôn Hinh do dự một chút hay là đi hẹn, trước khi ra cửa Triển Dương lại gọi điện thoại tới, Ôn Hinh không kiên nhẫn nhận điện thoại, hấn dường như là uống rượu say, chỉ là một mực kêu tên của cô, Ôn Hinh trực tiếp cúp điện thoại, sau đó đón xe đi khách sạn hoàng triều.

Đi tới gian phòng 3012, cửa khép hờ, Ôn Hinh gõ hai tiếng cũng không có người trả lời, cô trực tiếp đẩy cửa phòng ra đi vào, bên trong gian phòng u ám, quần áo tán loạn trên mặt đất, trên chiếc sofa có hai người lả tả đang nằm, hai người đó dĩ nhiên là Giản Ny và... Doãn Thiên Kinh!

Bạn đang đọc truyện *Cô Bé Lọ Lem Và Hoàng Thái Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 51: Đến Trong Lòng Tôi (1)

Trong không gian khắp nơi đều đầy rẫy hơi thở ám muội kiểu điển, mồ hôi sau khi kích tình, Ôn Hinh chỉ cảm thấy trong óc như có thứ gì đó nổ tung, ánh mắt chưa xót nhìn cảnh này, thậm chí ngay cả bước chân cũng bất động.

Cô gái trên giường đã nhận thấy cô đến, cho đến khi cô ấy mặt duy nhất một chiếc sơ mi nam đi tới trước mặt Ôn Hinh, Ôn Hinh biết được đó là áo của

Doãn Thiên Kinh.

Về mặt Giản Ny kêu căng,từ trên cao nhìn xuống nhìn xuống sắc mặt trắng bệch của cô , cười giễu cợt “Nhìn thấy không? Hắn cũng cùng tôi ngủ chung, không chỉ là hôm nay, trước đây còn rất nhiều lần...”

Cô gái này không thể nghi ngờ là đẹp mà còn mê hoặc người , có thể làm cho người ta nhìn thấy cũng phun máu!

Giản Ny xoay người, đôi gò bồng đảo tuyết trắng mê người trên dưới phô phồng , trên thân có nhiều vết hôn, Ôn Hinh thấy được một câu cũng không có nói, chỉ là bước chân lao đảo rời khỏi nơi làm cô hít thở không thông.

Trước mặt dần dần bị nước mắt thấm ướt, cô lại quật cường không khóc, cô khóc cái gì chứ, cô có tư cách gì để khóc?

Trong đầu Ôn Hinh đột nhiên vang lên lời nói đêm đó của Mạc Tư Tước, hắn nói, Doãn Thiên Kinh cũng không sạch sẽ hơn so với hắn!

Thế nhưng, hắn là anh Thiên Kinh của cô, hình tượng của anh ấy ở trong lòng cô luôn như sạch sẽ vậy , vĩ đại như vậy, anh ấy làm sao có thể cùng với tình nhân của Mạc Tư Tước làm chuyện đó chứ.

Thật sự là quá dơ bẩn !

Cô chạy như điên ra khỏi khách sạn, thậm chí không để ý người đi ngang qua đường dùng ánh mắt kỳ lạ quan sát, cô biết mình hiện tại nhất định là rất nhếch nhác, chờ lúc ngừng lại, cô đặt tay lên trái tim thờ hồn hèn, trong lòng rối loạn giống như là lá cây tuôn rơi, thoáng cái liền mất đi phương hướng.

Di động trong túi đột nhiên vang lên, Ôn Hinh tiếp nhận, còn không kịp thương cảm liền khó khăn chạy đến quán bar địa ngục.

Kiều Lâm nói, Triển Dương uống rượu say không thấy được cô sẽ không chịu rời khỏi!

Khi Doãn Thiên Kinh mở mắt ra, nhìn hoàn cảnh chung quanh và cô gái bên cạnh, khuôn mặt tuấn tú nhả nhận xuất hiện một chút tức giận, hắn dùng lực kéo cổ tay Giản Ny, nơi đó có một vết sẹo, đụng phải vẫn sẽ đau.

“Cô bày kế gạt tôi?” Doãn Thiên Kinh chân mày cau lại, nhanh chóng xoay người xuống giường, giữa ung dung mang theo một tia hối hận. Hắn không nên mềm lòng, còn tính giúp cô ấy thế nhưng mà cô gái chết tiệt này lại hạ thuốc hắn.

“Thiên Kinh, anh không có cự tuyệt tôi, anh là tự nguyện !” Giản Ny vén mái tóc xoắn trước ngực mê người, đi tới phía sau hắn ôm lấy hông của hắn, người đàn ông này bất luận lúc nào cũng bình tĩnh như vậy, cho dù bị hạ thuốc ngay cả ở trên giường cũng rất dịu dàng.

So với Mạc Tư Tước cuồng dã và hung mãnh, cô thích người thứ hai hơn.

Doãn Thiên Kinh im lặng không lên tiếng, chỉ nhẹ nhàng đẩy ngón tay của cô ra, trước khi rời đi đưa cho một tờ chi phiếu cho cô , ánh mắt xa lạ nhìn xuyên qua cô, “Giản Ny, cô tại sao trở nên hạ giá như vậy ?”

Cô bất chấp vò tờ chi phiếu kia trong tay, cô bị coi thường bởi vì muốn giúp người đàn ông lúc trước đã bỏ rơi mình.

Ôn Hinh đẩy ra đám người kia ra, nhìn xung quanh bốn phía phía quầy bar, Kiều Lâm mất sắc phát hiện cô, sau đó kéo cổ họng hô to, “Hình nhi, ở đây!”

Thần trí của Triển Dương đã mơ hồ, hai má dần hồng, sợi tóc dựng thẳng , trong tay cầm lấy chai rượu, quơ cánh tay qua lại vừa ném vừa la hét.

“Hình nhi, vì sao không thích anh? Vì sao! TT_TT “

Sắc mặt Ôn Hinh cũng không tốt, trực tiếp đi tới trước mặt hắn, đoạt lại chai rượu trong tay hắn, sau đó cùng với Kiều Lâm kéo hắn đi ra ngoài.

“Không, không đi, tiếp tục uống, chỉ có say mới không nhớ đến em!” Triển Dương dường như là phản xạ có điều kiện đẩy Ôn Hinh ra, Kiều Lâm giờ tay đỡ lấy cô, lúc quay đầu lại nhìn thấy Triển Dương lao đảo chạy tới gây sự ở sàn nhảy.

Lúc hai người đuổi theo, rượu vang khắp nơi, tiếng mắng vang lên, phía trước đã là một mảnh hỗn loạn...

Đám người rồi rít tán ra, Triển Dương bị hai bảo vệ cường tráng giữ lại, người đàn ông đứng ở đối diện chính là Trì Hạo.

Bạn đang đọc truyện *Cô Bé Lọ Lem Và Hoàng Thái Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Đến Trong Lòng Tôi (2)

Đám người rối rít tản ra, Triền Dương bị hai bảo vệ cường tráng giữ lại, người đàn ông đứng ở đối diện hẳn chính là Trì Hạo.

Thì ra Triền Dương nhìn thấy người con gái trong lòng Trì Hạo rất giống Ôn Hinh, hẳn liền tiến đến kéo cô gái kia ôm vào lòng hẳn, Trì Hạo là ai, là một trong bốn thái tử rất có quyền thế ở nơi đây, nghe đồn hẳn là người có thủ đoạn rất nham hiểm, nếu đắc tội người của hẳn, thường thường so với đắc tội Mạc Tư Tước còn thê thảm hơn.

“Mẹ kiếp, người của Trì thiếu gia mà cũng dám động, bộ không muốn sống nữa sao?” Thủ hạ của Trì Hạo sắc mặt ai nấy đều rất hung dữ, một cước đạp vào người Triền Dương đang say khướt, hắc bạch lưỡng đạo cùng làm ăn từ trước đến nay không có ai dám ở trước mặt Trì Hạo gây chuyện, mà sau lưng của hẳn còn có tên hoàng thái tử kia chống đỡ, người nào dám ở trên đầu của hẳn nhỏ lông, hẳn tự nhiên sẽ cho người đó chết thảm.

“Quý xuống nhận sai cho tôi, chuyện ngày hôm nay coi như xong...” Trì Hạo trong miệng lầm bầm châm một điếu thuốc, chậm rãi thở ra vòng khói, ánh mắt lợi hại như lưỡi dao, nghe dường như là không có chuyện gì nhưng muốn đánh lộn đến mười phần.

“A, các người cũng quá khi dễ người đi?” Kiều Lâm nổi giận, ngón tay dài và nhỏ chỉ về phía Trì Hạo, Ôn Hinh nhìn thấy đáy mắt hẳn có vẻ u ám, trong lòng sợ hãi, liền vội vàng kéo cô bạn thân ra.

“Thế nào? Cô không phục?” lòng này Trì Hạo nhử lại, nhất thời đi về phía các cô, khí thế như vậy, phía sau hẳn như là mang theo một sức gió lớn lúc, Ôn Hinh và Kiều Lâm hối hận đã không còn kịp rồi.

“Xin lỗi, bạn của tôi uống rượu say, nếu có gì đắc tội với anh, kính xin anh tha thứ!” Ôn Hinh kéo Kiều Lâm về phía sau, lúc cô đi tới trước mặt Trì Hạo, với thái độ dừng cảm nghênh đón.

Ánh mắt của người đàn ông đó rất đẹp, chỉ là màu sắc quá mức hắc ám, còn có hơi thở khát máu.

“Sao...” Trì Hạo lần đầu tiên nhìn thấy có con gái dám đứng đối diện với hẳn như một bông hoa cúc dại, thật hợp với khẩu vị của hẳn.

“Được rồi, cô ngủ với tôi một đêm, tôi sẽ tha hẳn như thế nào?”

Đáy mắt Trì Hạo thoáng hiện vẻ hồ ly nham hiểm, Ôn Hinh thật muốn chạy đến tát hẳn một bạt tai, người đàn ông này cũng là đồ cận bã, tính nhân của hẳn còn đứng ở phía sau mà hẳn còn dám nói.

“Ta không phải làm nghề đó đâu nha!” Ôn Hinh nâng cao giọng nói.

“Làm sao bây giờ đây? Bỏn thiếu gia coi trọng cô, nên cho cô hai lựa chọn, một là hẳn quý xuống cho ta? Hai là theo tôi lên giường?” Trì Hạo đùa giỡn cười khanh khách, ngón tay Trì Hạo chỉ về hướng người đứng cũng không vờng kia, vừa không nghiêm túc xoa cằm của Ôn Hinh, cười tà ác.

Nụ cười như vậy, đùa giỡn và lưu manh không thua gì Mạc Tư Tước.

“Tôi chọn, loại thứ ba!” Thân thể Ôn Hinh chợt chuyển động, tức giận đá hẳn một cước, sau đó vọt tới bên người Triền Dương kéo hẳn bỏ chạy.

“Tuyệt diệu, tôi thích...” Trì Hạo cười nhẹ một tiếng, cánh tay đột nhiên đưa về phía giữa không trung, bên trong quán bar ủa ra một đám người bạn áo đen, bọn hẳn chạy ra mới vài bước, trước sau đã bị vây quanh.

Triền Dương nhìn thấy mấy người này ý thế, rượu đã tỉnh phân nửa, hẳn đem Ôn Hinh và Kiều Lâm kéo ra phía sau người, nhắc chân xông về hướng mấy người đó, “Dám động cô ấy, lão tử liều mạng với các người!”

Nhất thời trong quán bar đều hỗn loạn, mọi người chạy trốn tứ phía, tiếng hét tiếng bình rượu đập bẻ chới tai, Ôn Hinh nhìn Triền Dương bị đánh đầu rơi máu chảy, Kiều Lâm cũng là chưa bao giờ hoảng loạn như vậy, “Hinh nhi, làm sao bây giờ? Người đàn ông kia là Trì Hạo!”

“Muốn chọn lựa thứ ba phải không? Tôi cho cô ——” Tay Trì Hạo nhắc lên, tiếng đánh nhau bốn phía lập tức dừng lại, dưới đất đã là một đồng hồ hỗn độn, ngay cả quán bar còn phải cúi đầu khom lưng trước Trì Hạo.

Trì Hạo vỗ tay vài cái, trước mặt Ôn Hinh liền có một chén rượu.

Kiều Lâm đề phòng nhìn hẳn, bắt được tay Ôn Hinh nhìn cô lắc đầu.

“Nếu như uống chén rượu này, nếu cô còn có thể đi ra ngoài cửa, tôi quyết không ngăn cản...” Trì Hạo tùy ý cười, ngón tay chỉ lồng ngực của mình, rồi chỉ về phía Ôn Hinh.

“Hinh nhi...” Triền Dương và Kiều Lâm đồng thời gọi cô, Ôn Hinh nhìn ly rượu màu sắc quái dị rượu kia, không do dự, một ngụm uống xong, sau đó, cô nhìn thấy Trì Hạo đột nhiên giơ tay đến gần đặt lên vai cô, cả người cô như mềm nhũn ngã vào lòng ngực hẳn.

“A, ở đây náo nhiệt như thế...” Một giọng nói hài hước ở trong đám người truyền đến, chờ hình dáng của hẳn xuất hiện ở trước mặt Ôn Hinh, thân ảnh anh tuấn cao lớn kia liền chỉ về hướng cô vẫn tay, “Ngaoan, qua đây! Đến trong lòng tôi...”

Chương 53: Đến Trong Lòng Tôi (3)

Ánh mắt đa tình cộng với giọng nói sùng nịch làm cho người đứng ở chỗ này ngớ ra một chút.

Người tới chính là Mạc Tư Tước, cả người hần đều là trang phục màu trắng, đứng chấp tay, sợi tóc màu nâu nhạt rơi ở khóe mắt, một tay lại duỗi ra ở không trung, chiếc nhẫn đuôi giới ánh sáng rạng rỡ chói mắt mọi người.

Phía hần chỉ về, chính là... Ôn Hinh!

Ôn Hinh như là bị ma quỷ sai khiến, lúc Mạc Tư Tước gọi cô, thân thể cô theo bản năng đi qua dựa vào người hần.

Có thể ở trong tiềm thức của cô Mạc Tư Tước tuy không tốt như so với Trì Hạo còn an toàn hơn.

“Hạo, cậu chơi quá rồi đấy...” Mạc Tư Tước một tay ôm chầm lấy Ôn Hinh, cánh tay của hần mạnh mẽ có lực, cách quần áo mỏng manh thấm vào da thịt của cô, thân thể của cô run rẩy một chút, tất cả thân thể nàng đều bị hần ôm vào trong lòng.

“Thì ra, cô ta là của người của cậu a!” Trì Hạo nhìn hai người vô cùng thân thiết dựa sát vào nhau, hiểu rõ cười, sau đó vỗ vỗ tay kêu thuộc hạ rút lui.

Hần từng thế sẽ không cùng với anh em của mình tranh giành đàn bà!!

“Hiện tại tôi sẽ cho cô hai lựa chọn, một là theo hần đi, hai là theo tôi đi?” Tay của Mạc Tư Tước đã từ eo nhỏ nhắn của cô trượt đến cầm trọn bóng của cô, cúi đầu nhẹ nhàng chiếm lấy, chậm rãi cho cô nhìn thẳng hần.

Ôn Hinh nhìn thoáng qua Trì Hạo không kềm chế được, ánh mắt không có chú ý tới hần tà ác đã khóa lại tay Kiều Lâm.

Ôn Hinh không trả lời chỉ là dùng sức nín chặt áo của Mạc Tư Tước, hần khẽ cười một tiếng, lập tức ôm ngang eo cô, nâng cả người cô lên đi đến phòng trên lầu, “Tôi muốn cô !”

“Người Anh em, hãy hưởng thụ thật tốt!” Trì Hạo giơ hai ngón tay lên, sau khi bóng lưng một nam một nữ biến mất, sau đó hần đi về phía Kiều Lâm.

“A ——” Ôn Hinh bị ngã đầu choáng váng hoa mắt, ngực như có một dòng nước ấm rót vào chậm rãi thấm vào tay chân của cô, chờ Ôn Hinh ý thức được tình cảnh của mình, cô mới biết được chén rượu vừa rồi có vấn đề.

“Mạc Tư Tước, anh đang làm gì?” Ôn Hinh nắm chặt áo của mình, cuộn thân thể của mình lui vào trong góc tường, thân ảnh cao lớn của Mạc Tư Tước tới gần cô mỗi một bước quần áo của hần càng ít đi một thứ, cho đến khi hần hoàn toàn trần truồng đi đến trước mặt cô.

Nhìn dáng người cân xứng hoàn mỹ kia, Ôn Hinh cảm thấy thân thể có một luồng khí nóng trào lên.

Miệng khô lưỡi khô ráo, cô theo bản năng liếm môi đỏ mọng của mình, cô không biết mình cử động như vậy càng kích thích thú tính của đàn ông.

“Ôn Hinh, hôm nay là ngày thứ ba, còn nhớ rõ tôi đã nói gì không...” Khuôn mặt Mạc Tư Tước như vị thần tuần mỹ gần ngay trước mắt, Ôn Hinh rõ ràng muốn đẩy ra hần ra, thân thể lại phản bội ý thức nhích tới gần hần.

Kỹ thuật hôn môi của Mạc Tư Tước rất cao, thoáng cái đã tìm ra nơi nắn cảm của cô, môi mỏng khêu gợi ngậm vào vành tai trắng nõn của cô, khi thì nhẹ mút khi thì dùng sức gặm cắn, Ôn Hinh biết mình như vậy không nên, thế nhưng cô không chế không được, thân thể cô rất lạnh, thân thể của hần quá nóng, cả hai dính chặt như vậy làm cho cô căn bản không thể chống đỡ được.

Cho đến khi hai người bọn họ ôm cùng một chỗ đi về phía giường lớn, cô cũng không biết quần áo trên người mình lúc nào bị hần cởi hết.

Thân thể bởi vì hần xoa lên mà trở càng nóng, Ôn Hinh cảm giác được tay hần, môi của hần, từ cổ của cô kéo dài một đường xuống phía dưới, rồi ngậm lên nụ hoa xinh đẹp, ngực cô vừa trắng vừa tròn, rồi đến dưới bụng bằng phẳng, cuối cùng lại đến giữa hai chân của cô... Trong lúc đó...

Một khối mỹ lệ non nớt, ánh sáng thánh khiết, Mạc Tư Tước cho tới bây giờ chưa từng thấy qua đường cong hoàn mỹ như thế, thân thể cô trắng tinh vô ngần khi hần âu yếm lại nhiễm nhân nhạt phấn hồng, giống như là lá cây dính nước mưa, tươi mát như vậy, mê người như vậy, chỉ là nhìn cô hần trong nháy mắt liền hóa thành dã thú, chỉ muốn đem cô ăn nhập vào trong người.

Chương 54: Vết Máu Màu Đỏ

“Trong vòng 3 ngày,tôi sẽ khiến cô ngoan ngoãn nằm lên giường của tôi!”

Lúc Ôn Hinh ý loạn tình mê là lúc cô chợt nhớ lại những gì đêm đó Mạc Tư Tước ở nhà họ Doãn đã nói với cô, thân thể không khống chế được run rẩy.

Thì ra cô chỉ là từ móng vuốt của người đàn ông kia nhảy qua móng vuốt của một người đàn ông khác mà thôi!

“Không, đừng đụng vào tôi...” Chỉ dựa vào một tia lý trí còn sót lại, Ôn Hinh giơ thẳng lên hai chân đá hấn, đáy mắt của Mạc Tư Tước đã màu đỏ do kìm nén dục vọng vô tận.

“Chớ phản kháng, hai bằng hữu của cô còn đang trong tay Trì Hạo, đêm nay cô đã định trước trốn không thoát...” Mạc Tư Tước một ngum chiếm hữu nụ hoa trước ngực cô, Ôn Hinh đau, tóc dài màu đen trải ra ra giường màu trắng, một đôi mắt trong suốt kia đã rơi đầy nước mắt, làm cho Mạc Tư Tước có ý muốn tàn nhẫn chà đạp lên.

“Cầm thú, Mạc Tư Tước anh là người vô sỉ,anh và Trì Hạo là bạn có đúng không?” Ôn Hinh cánh tay quơ qua quơ lại trước mặt của hấn, Mạc Tư Tước dưới cơn nóng giận, cầm lấy cổ tay của cô đem cổ tay cô ấn lên trên đỉnh đầu.

“Ôn Hinh,cô không ngu ngốc cho nên đừng giãy giụa nữa,tôi cam đoan một hồi cô sẽ khóc cầu xin tôi...”

Tiếng nói của Mạc Tư Tước vừa dứt,thân người to lớn cúi xuống, không đợi cô chuẩn bị cho tốt, hấn nóng như lửa xông vào nơi mềm mại của cô, Ôn Hinh mở to hai mắt, ngay cả kêu một tiếng đau cũng kêu không được.

Một thoáng kia khi hấn tiến vào, kèm theo tiếng động của đồng hồ kim cương bị rớt xuống, trong lòng Ôn Hinh có một khoảng trống rỗng, đó là quả do Doãn Thiên Kinh tặng cho cô.

Trước mắt hiện ra hình ảnh Doãn Thiên Kinh và Giản Ny, Mạc Tư Tước và Doãn Văn Tuyên trần truồng ,trong lòng Ôn Hinh co rút, móng tay tàn nhẫn khắp nhập vào vai của Mạc Tư Tước, tuyệt vọng lắm lắm, “Mang, mang bao...”

Bỏ qua giây giụa của cô, mồ hôi Mạc Tư Tước vung xuống hấn nhanh chóng lướt động, mỗi một lần đều đâm sâu như vậy, dùng sức như vậy, thời điểm hấn đang thỏa thích,cô đột nhiên co rút lại thân thể nhìn hấn van xin.

“Bần...” Ôn Hinh thấy hấn bất động, ánh mắt không thể tưởng tượng được nhìn cô,cô chán ghét nhắm mắt lại tránh mặt hấn,tiếp theo đó có thứ gì đó trượt ra.

“Chê tôi bần sao?” Mạc Tư Tước lạnh lùng cười, hạ thân dùng sức thêm một chút xông mạnh vào, trừng phạt hôn lên môi cô thật mạnh, “Không mang theo, cho cô cũng bần như tôi!”

“Anh...” Ôn Hinh không nghĩ tới hấn sẽ vô sỉ như vậy, mở mắt ra nhìn lại ánh mắt tràn đầy dục vọng đó,cô lại một lần nữa từ bỏ giây giụa.

Ôn Hinh bị hấn dẫn vật chết đi sống lại,hiệu lực của thuốc trong cơ thể cô đã hết, thể nhưng Mạc Tư Tước vẫn không chịu buông tha cô, ở một phen kịch liệt giãy xéo, Ôn Hinh cắn chặt môi, mồ hôi cuộn cuộn, sắc mặt trắng bệch đẩy ra hấn, “Đừng tiếp tục nữa...”

Mạc Tư Tước như đang khát máu liếm đi bọt nước trên mặt cô, một tay đột nhiên mơ hồ che lên ánh mắt của cô, ánh mắt của cô quá mức thuần khiết, có một lúc hấn cho là mình đang làm tội ác.

“Van xin anh,đừng tiếp tục nữa...” Thân thể Ôn Hinh đau, trái tim cũng rất đau, thân thể của cô căn bản không chịu được vận động kịch liệt của tình yêu như vậy.

“Tôi thích hơn nếu cô van xin tôi,tôi muốn cô...” Mạc Tư Tước hơi thờ tà mị thổi nhập vào lỗ tai của cô, thân thể Ôn Hinh dính đầy mồ hôi của cả hai, thân thể đã trở nên không giống của cô.

“Gọi tên của tôi!” Mạc Tư Tước giống hồ săn mồi đặt ở trên người cô, lần đó ở bệnh viện, hấn ở bên trên cô một lần cho nên sẽ không đơn giản tin cô như vậy, bàn tay che ngực của Ôn Hinh bị hấn đẩy ra, hấn bắt đầu xoa lên chiếm hữu ngực cô, lúc này ngay cả sức lực để mắng hấn cũng không có.

“Mạc Tư Tước,tôi đau quá,anh buông tôi ra đi...”

Tiếng nói của Ôn Hinh vừa dứt, đã ngắt.

“Ôn Hinh?” Mạc Tư Tước phát hiện thân thể cô lạnh băng,mới biết cô không phải đang giả vờ, hấn cuồng quít ôm lấy cô, mặc quần áo liền xông ra

ngoài.

Trên giường lớn, vết máu màu đỏ kia, nở rộ như là hoa hồng, xinh đẹp vô hạn...

Bạn đang đọc truyện *Cô Bé Lọ Lem Và Hoàng Thái Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Chúng Ta Đính Hôn Đi

Lúc Mạc Sâm tới bệnh viện phát hiện Mạc Tư Tước đang đứng ở một nơi rộng rãi, sắc mặt lạnh lùng nghiêm nghị, trên áo sơ mi trắng còn dính nhọt nhoe vãi vết máu, hắn dừng lại vài giây sau đó đi tới bên cạnh hắn, “Thái tử, đã báo cho người đó...”

“Ừ...” Mạc Tư Tước nhún nhật lên tiếng, sau đó chán chường xoa lên đầu tóc, có chút phiền não xoay người qua, giọng không được tốt lắm nói, “Đi thôi!”

“Không tới xem Ôn tiểu thư sao?” Mạc Sâm nhìn ra được hắn do dự, cẩn thận từng li từng tí hỏi.

Sắc mặt của Mạc Tư Tước càng u ám, hắn hung hăng trừng Mạc Sâm một cái, sau đó đi xuống lầu trước.

Hắn mới vừa đi ra bệnh viện, phía trước một thân ảnh cao to vội vàng về phía hắn, khóe miệng của Mạc Tư Tước nhếch lên nụ cười thắng lợi, cứ như vậy cùng với hắn gặp thoáng qua.

Bác sĩ nói, giác mạc của tim bẩm sinh bị hao tổn, trong y học chưa có cách chữa trị hay phẫu thuật cho căn bệnh này, nói cách khác kiếp này cô không thể có một trái tim hoàn hảo như người bình thường.

Có một khắc Mạc Tư Tước cảm thấy hối hận...

Tối hôm qua khi cô ở dưới thân uyển chuyển hầu hạ hắn, cô đau, cô cầu xin nhưng hắn không hề không được chính mình!

Ôn Hinh! Đây là kiếp nạn của cô!

“Hinh nhi!” Doãn Thiên Kinh rất nhanh chạy ào vào phòng bệnh, nhìn người thiếu nữ nhỏ nhắn xinh xắn động lòng người đang nằm trên giường kia, lại một lần nữa cảm nhận được trong lòng rất đau.

Đôi mi thanh tú nhíu lại cho dù là đang ngủ cũng là bất an nhíu lại.

Trong nháy mắt tay hắn nắm lấy bàn tay nhỏ bé của cô, cô giống như là bắt được cọng rom cứu mạng, nắm chặt chặt tay của hắn.

Ôn Hinh mở mắt ra, nhìn thấy vẻ mặt lo lắng của Doãn Thiên Kinh trước mặt, ngạc nhiên nhìn hắn.

Tay cô còn bị hắn nắm trong tay, Ôn Hinh kinh ngạc vội vã từ trong tay hắn rút tay của mình ra, trông mắt to tươi đẹp căng đầy mây đen u ám.

“Không có việc gì, Hinh nhi, có anh ở đây!” Doãn Thiên Kinh không để ý kiêng kỵ của cô, trực tiếp tiến đến ôm lấy cô, thân thể của cô còn rất yếu, trong mắt của hắn xẹt qua vẻ lo lắng, bàn tay mạnh mẽ đã chiếm lung thon của cô, có chút buồn phiền trách móc, “Vì sao không nói cho anh biết em có bệnh tim?”

Từ ngày Ôn Tố Tâm gả cho Doãn Chính Hào trở đi, hắn biết tất cả tin tức của cô trong năm năm nhưng lại không biết tin tức quan trọng nhất.

“Đừng nói cho mẹ em biết, em không sao!” Ôn Hinh yên tĩnh dựa trong lòng của hắn, lòng ngực của hắn rắn chắc như thế, ấm áp như thế, như là mạnh mẽ có thể tránh gió làm cho cô khó có thể phòng bị.

“Ôn Hinh, em là đồ ngốc vì sao ngay cả di Tâm cũng không biết...” Doãn Thiên Kinh nhận không ra trong lòng xẹt qua một vết thương là bởi vì cô hay là bởi vì hắn...

Ôn Hinh cứ để yên cho hắn ôm, đến khi Doãn Thiên Kinh cảm giác được trước ngực một mảnh ẩm ướt, cô cúi đầu chôn ở bả vai hắn, cô lúc này cực kỳ giống như một đóa hoa bị gió mưa trui dập lè loi, trái tim hắn từ từ đau, đầu ngón tay khẽ vuốt lên mặt cô, sau đó nâng lên mặt của cô lên, Ôn Hinh tránh nhìn mặt hắn.

“Anh cả, em rất khó chịu...” Móng tay của Ôn Hinh áp chặt vào lòng ngực của hắn, cô lần đầu tiên ở trước mặt người khác không kiêng nể gì cả khóc lớn, thế nhưng chính cô cũng chia không rõ ràng là do yêu thương hay là bởi vì nguyên nhân khác.

Trong lòng cô có một chỗ trống, hiện tại càng không hoàn chỉnh .

“Anh biết,tất cả anh đều biết...” Doãn Thiên Kinh thương tiếc hôn mái tóc của cô, đem cô ôm chặt vào trong lòng “Sau này có anh bảo vệ em, Hình nhi...”

Doãn Thiên Kinh nhắm mắt lại lúc mờ mắt đã nói ra một quyết định trọng yếu.

“Chúng ta đính hôn đi!”

Bạn đang đọc truyện *Cô Bé Lọ Lem Và Hoàng Thái Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 56: Cô Ta Không Thể

“Còn Giản Ny thì sao?” Ôn Hình kinh ngạc thốt ra,cô không có quên tối hôm qua ở khách sạn nhìn thấy một màn kia.

“Thì ra em đã thấy...” Doãn Thiên Kinh hiểu rõ cười, hẳn tại sao có thể đã quên tất cả mọi việc cũng do Mạc Tư Tước tí mỉa mai bài chứ?

Ôn Hình cho tới bây giờ cũng không nghĩ tới sẽ có một ngày như thế, Doãn Thiên Kinh dịu dàng nói với cô, chúng ta đính hôn đi!

“Hình nhi, Giản Ny chỉ là quá khứ!Anh không phủ nhận giữa bọn anh có phát sinh quan hệ!”

“Em tin anh không?” Ý muốn phải bảo vệ cô trong cơ thể của Doãn Thiên Kinh lại mạnh như vậy,cô nhỏ nhắn xinh xắn như thế, yếu đuối như thế, lại ngoan cường như thế,lại đẹp mê người... như thế.

Hắn cho rằng tim của mình đã chết, lại không nghĩ rằng thì ra nó vẫn luôn là sống .

“Đem thân thể em giao cho anh, Hình nhi, chúng ta đính hôn!” Doãn Thiên Kinh dùng sức nắm bắt bả vai của cô, Ôn Hình ngẩng đầu nhìn thấy đáy mắt anh ấy có vẻ quyết tâm,anh ấy đang nghiêm túc!

Doãn Thiên Kinh nói được thì làm được,đêm đó đã đem Ôn Hình mang về nhà họ Doãn,ngay lúc hai người bọn họ cùng xuất hiện, tất cả mọi người dùng ánh mắt hoài nghi nhìn về phía bọn họ.

Ôn Hình có chút khiếp sợ,lòng bàn tay bị Doãn Thiên Kinh nắm chặt ,cô toát ra mồ hôi lạnh.

Doãn Thiên Kỳ dường như phát hiện xảy ra điều gì, nhanh chóng đi đến chỗ cả hai, sau đó tách hai người bọn họ ra,cười vui vẻ.

“Anh cả, tại sao lại nghiêm túc như thế, có chuyện trọng yếu muốn tuyên bố sao?” Doãn Thiên Kỳ nhìn về phía Doãn Thiên Kinh sau đó lại là nhìn về phía Ôn Hình, khuôn mặt tin xảo còn ung hồng, khóe miệng có chút ứ động muốn nói mà không dám nói, vừa nhìn cũng biết là như con gái sắp lấy chồng.

“Anh hai,anh...” Ôn Hình ngộ ngộây môi, vừa muốn mở miệng, Doãn Thiên Kinh đã đẩy hắn ra lại lần nữa nắm tay Ôn Hình đi tới trước mặt Doãn Chính Hào và Ôn Tổ Tâm, thành kính nói, “Cha, dì Tâm,con muốn đính hôn với Hình nhi!”

Không đợi Doãn Chính Hào mở miệng, Ôn Tổ Tâm liền kích động đứng lên, ánh mắt cẩn thận nhìn hai bàn tay nắm chặt với nhau.

“Không được!”

Ôn Hình vốn cho là người đầu tiên phản đối sẽ là Doãn Chính Hào,cô lại không nghĩ rằng là Ôn Tổ Tâm.

“Mẹ...” Ôn Hình hai mắt trừng thật to thành khăn nhìn bà, nhưng Ôn Tổ Tâm không có chính diện đáp lại cô, giọng nói của bà sột rượt nhìn thẳng vào Doãn Thiên Kinh nói, “Thiên Kinh, Hình nhi nhà của chúng tôi không xứng với con!”

Ôn Tổ Tâm không phải là không biết,anh em Doãn Thiên Kinh vẫn luôn đối với Ôn Hình rất tốt,bà trước giờ vẫn một lòng một dạ muốn chăm sóc Doãn Vân Tuyên bởi vì quan tâm Vân Tuyên cho nên...với lại hai người đó không thể kết hôn...

“Con không ngại,con muốn cùng cô ấy ở cùng một chỗ!” Khi ánh mắt của Doãn Thiên Kinh nhìn cô, trong lòng quý trọng kiên định , muốn cùng cô ở cùng một chỗ có thể ngay cả bản thân cũng thấy kỳ lạ .

“Vậy con thích cô ấy sao?” Doãn Chính Hào đột nhiên bình tĩnh mở miệng, ánh mắt sắc bén nhìn con trai của mình.

Doãn Thiên Kinh nhìn không chớp mắt, khuôn mặt lạnh lẽo, chỉ là nhẹ nhàng mà trả lời một chữ, “Dạ!”

Thích chỉ là một loại cảm giác, Ôn Hinh đối với hắn mà nói là đặc biệt nhất, là quan trọng nhất!

” Em cũng không đồng ý!” Lúc mọi người im lặng là lúc phía sau lại vang lên một tiếng nói lạnh lùng.

Ôn Hinh và Doãn Thiên Kinh đồng thời quay đầu lại, nhìn thấy Doãn Văn Tuyên kéo cánh tay một người đàn ông anh tuấn, dáng người cao lớn đang đi thẳng về phía bọn họ.

Bọn họ giống như hoàng tử và công chúa đang bước vào trong lâu đài, mang theo hào quang long lánh như một đôi do trời đất tạo nên, đứng đúng ở trước mặt Ôn Hinh cô chóng mặt một chút, cô thậm chí ngay cả đầu cũng không dám ngẩng lên.

Ký ức tối hôm qua chen chúc mà đến cô cầu xin nhưng hắn tàn bạo xông vào, tay cô có chút run rẩy, tim cũng níu chặt lại.

Bạn đang đọc truyện *Cô Bé Lọ Lem Và Hoàng Thái Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 57: Hai Người Đàn Ông Giằng Co

Bọn họ giống như hoàng tử và công chúa đang bước vào trong lâu đài, mang theo hào quang long lánh, như một đôi do trời đất tạo nên, đứng đúng ở trước mặt Ôn Hinh, cô chóng mặt một chút thậm chí ngay cả đầu cũng không dám ngẩng lên.

Ký ức tối hôm qua chen chúc mà đến, cô cầu xin nhưng hắn tàn bạo xông vào, tay cô có chút run rẩy, tim cũng níu chặt lại.

Ánh mắt cực nóng kia như mang theo tức giận muốn thiêu đốt người cô, từ đỉnh đầu phía trên truyền đến, Ôn Hinh chỉ còn cách nắm chặt cánh tay của Doãn Thiên Kinh, chân mới có thể đứng vững.

“Chỉ có một mình cô ấy cũng muốn gả nhà họ Doãn của chúng ta sao?”

“Cô ta xứng sao?” Doãn Văn Tuyên hai tay khoanh lại, từ trên cao nhìn xuống Ôn Hinh.

“Doãn Văn Tuyên, em cầm miệng cho anh! Việc này không tới phiên em phản đối!” Doãn Thiên Kinh hét to một tiếng, Doãn Văn Tuyên ghen ghét trừng mắt liếc Ôn Hinh một cái, sau đó lại nghe hắn tiếp tục nói, “Anh không phải đến trung cầu ý kiến của các em, chỉ là muốn thông báo các em một tiếng thôi!”

Doãn Chính Hào không nói được một lời nhưng nhìn ra được vẻ mặt ông rất tức giận, ngón tay nắm chặt cái chén, ánh mắt lại nhìn chằm chằm vào Ôn Hinh.

“Hinh nhi, chúng ta đi...” Doãn Thiên Kinh thân nhiên đem Ôn Hinh kéo ra phía sau, sau đó đi về phía Ôn Tổ Tâm cúi đầu một cái, không để ý mọi người phản đối liền kéo Ôn Hinh rời khỏi nơi đây.

Lúc đi ra một khoảng cổ tay kia của cô bị một người khác kéo lại, cô thậm chí không cần quay đầu lại cũng có thể cảm giác được ra sức mạnh kia đến từ đâu.

Về mặt anh tuấn của Mạc Tư Tước không có một chút biểu tình, thậm chí là không thèm nhìn cô một cái, mà là lướt qua người đối diện với Doãn Thiên Kinh.

“Buông tay!” Hai người đàn ông đồng thời mở miệng, ai cũng không có buông tay.

Con người màu lam tối sầm, chợt lóe lên độ cong sắc bén nhìn lại giống như ngọn núi đang bắn ra tia lửa, nếu không cẩn thận sẽ lan đến người đứng ở chính giữa kia.

“Hinh nhi, em vào trong xe trước đi!” Doãn Thiên Kinh là người buông lỏng tay trước, Mạc Tư Tước nhú mày sau đó cũng buông tay cô.

Ôn Hinh nhìn thấy giữa hai người có mạch nước ngầm bắt đầu khởi động, nhận được ý của Doãn Thiên Kinh, cô nghe theo ngồi vào trong xe.

Trong dinh viện, gió đêm phơ phất vắng vẻ không tiếng động, hai người đứng đối diện.

“Đỉnh hôn? Anh và cô ta sao?” Mạc Tư Tước một tay cầm ở trong túi quần khinh thường nhìn về phía Doãn Thiên Kinh, chỉ thấy hắn hai tay nắm chặt, trán nổi gân xanh khô như hạn không thể lột da người đối diện.

“Mạc Tư Tước,ngươi đáng chết ——” Khuôn mặt của Doãn Thiên Kinh đỏ lên, nhào tới trước mặt Mạc Tư Tước dùng sức đập bẻ quá khứ.

Mạc Tư Tước bị tập kích nên lui về phía sau hai bước, một đám cũng không có trốn.

Khỏe miệng chảy ra vết máu đỏ tươi, hắn tùy ý lấy tay lau đi,từ trong mắt của Doãn Thiên Kinh khúc xạ ra , tất cả đối với hắn đều là hận ý “Nếu như cậu có thể thuận lợi tổ chức lễ đính hôn,tôi nhất định sẽ...”Con người xinh đẹp Mạc Tư Tước màu lam chuyển động, hơi thở chậm rãi hướng tới gần hắn, “Chúc mừng cậu!”

Hắn cười phóng đảng,nụ cười chường tai gai mắt chiếu thẳng vào Doãn Thiên Kinh, hắn nhìn thấy một người đàn ông khát máu đi một bước về phía hắn,quần áo màu đen, dung nhập ở trong đêm tối, chỉ một đôi mắt làm người ta rùng mình.

Một đám này hắn không có đánh trả.

“Nhớ kỹ, tôi chỉ cho cậu lúc này thôi!” Ánh mắt Mạc Tư Tước thâm thúy có ý đồ khác.

“Tôi sẽ không sẽ cho anh có cơ hội tới gần Hinh nhi !” Ánh mắt của Doãn Thiên Kinh lạnh lẽo nói, “Mạc Tư Tước, từ hôm nay trở đi cô ta chính là của tôi !”

“Ừm... Vậy cậu tốt nhất nên giữ chặt cô ta!”

Cánh môi Mạc Tư Tước vén khỏi, mỉm cười, một tay đột nhiên vỗ lên vai hắn, “A,tôi đã quên nói cho anh biết một việc...”

“Thân thể của cô ấy thật sự là cực kỳ xinh đẹp, làm cho tôi xung động muốn được nếm thử lần thứ hai!”

Nói xong, hắn tùy tiện cười.

Bạn đang đọc truyện *Cô Bé Lọ Lem Và Hoàng Thái Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 58: Mất Đồng Hồ đeo Tay

“Đồ khốn!” Doãn Thiên Kinh vung cao cánh tay phải nhanh chóng hướng về phía Mạc Tư Tước, hắn nhanh nhẹn bắt được cánh tay của người đó dùng sức đẩy ra, Doãn Thiên Kinh bất ngờ không kịp đề phòng bị hắn đẩy ra ngoài, hắn lại xông lên trước đến xóc lên cổ áo của hắn.

“Anh cả,anh làm gì thế?” Doãn Vân Tuyên chạy đến liền nhìn thấy hình ảnh hai người đàn ông đang vung tay,cô vội vã chạy đến phía sau Mạc Tư Tước, lôi kéo cánh tay hắn, không hiểu nhìn bọn họ.

“Mau buông tay...” Doãn Vân Tuyên đứng ở chính giữa hai người,con người của Doãn Thiên Kinh đau khổ vô hạn, sau đó buông tay xuống ra, xoay người đi đến chiếc xe thể thao cách đó không xa.

“Tước,anh bị thương thế nào, có đau hay không?”

Phía sau, Doãn Vân Tuyên đang lòng kiểng đầu ngón chân, ngón tay đụng lên khoe môi của hắn, Mạc Tư Tước nhìn chiếc xe thể thao màu trắng rời khỏi, lạnh lẽo hất cánh tay của Doãn Vân Tuyên ra, cũng không quay đầu lại lái xe rời khỏi nhà họ Doãn.

Sau khi Ôn Hinh về trường học, Kiều Lâm cũng đã đã trở về,cô ta lo lắng cả đêm nhìn thấy sắc mặt mệt mỏi của Ôn Hinh xuất hiện, về mặt cô ấy này nhìn cô bạn, “Hinh nhi,cậu không sao chứ? Tại sao sắc mặt kém như vậy?”

Ôn Hinh lắc đầu, cả người cũng không có lực ngã xuống trên giường, sau đó thuận miệng hỏi, “Cậu trở về lúc nào? Triển Dương đâu?”

“Cậu không biết sao tối hôm qua cái tên Trì Hạo căn bản không thả người, sau đó hắn muốn đánh nhau a...”

Ôn Hinh kinh ngạc, vội vã từ trên giường nhảy xuống, khăn trương nhìn cô.

“May là sau đó Doãn Thiên Kỳ xuất hiện, hắn đã cứu chúng ta, sau đó còn cùng đánh nhau với Trì Hạo!”

Ôn Hinh thổn thức, lúc này mới nghĩ đến vết thương trên mặt của Doãn Thiên Kỳ, nguyên nhân thì ra là như vậy.

“Triển Dương bị thương không nhẹ,được đưa vào bệnh viện nhưng không có gì vấn đề lớn còn cậu không cần lo lắng!” Kiều Lâm sau đó lại bỏ sung, Ôn Hinh gật đầu, Doãn Thiên Kỳ và Triển Dương quan hệ nhất định rất tốt, hắn tất nhiên sẽ không thấy chết mà không cứu.

Chỉ là trong lòng cô oán hận đối với Mạc Tư Tước lại càng lớn, hấn dám nói mà không giữ lời!

Ôn Hinh nhìn cổ tay của mình, nhớ tới tối hôm qua bị Mạc Tư Tước siết chặt đến nỗi rút cả đồng hồ ra, trong lòng hơi đau, cô còn có thể lấy được trở về sao?

Mạc Tư Tước dừng xe ở trước cửa trường học, Ôn Hinh đang chuẩn bị đi vào bệnh viện thăm Triển Dương, phong cách xe thể thao của hấn dừng lại lập tức làm cho người khác chú ý.

Ôn Hinh không phải lần đầu tiên nhìn thấy hấn xuất hiện ở ở đây, trước kia là bởi vì Trần Tư Dao, bây giờ là bởi vì... Doãn Văn Tuyên sao?

Không nhìn hấn nữa, cô sợ chính mình sẽ nhìn không được muốn đánh hấn, Ôn Hinh cảm thấy sự khó thở, cô tránh đi đường vòng, rất xa liền thấy được Doãn Văn Tuyên một thân váy thực nữ vui vẻ đi tới bên cạnh hấn.

Đầu của Triển Dương bị thương, mặt mày hốc hác, lúc nhìn thấy Ôn Hinh xuất hiện tinh thần hấn lập tức phấn khởi, Ôn Hinh chỉ dừng lại một chút liền đi ra, bởi vì cô phát hiện ánh mắt cha mẹ của Triển Dương nhìn của cô rất là... Hà khác.

“Cậu dưỡng thương thật tốt, hôm khác mình sẽ trở lại thăm cậu!” Triển Dương còn muốn hỏi cô tối hôm qua bị Mạc Tư Tước mang đi sau đó xảy ra chuyện gì, Ôn Hinh đã bỏ trốn mất dạng.

Ra khỏi bệnh viện, cô chưa có trở về trường học, mà là đến quán bar kia, đến gian phòng kia, trên giường còn có một vết máu đỏ tươi, không có ai dám động tới bởi vì đây là do hoàng thái tử căn dặn.

Không biết có phải là tác dụng tâm lý hay không, Ôn Hinh từ đầu đến cuối chỉ cảm thấy ở đây còn đầy rẫy mùi vị kích tình đáng ghét.

“Làm sao không có nhỉ?” Ôn Hinh ngồi xổm đầu giường và phía trước cửa sổ tỉ mỉ tìm kiếm, cũng không thấy một bóng người đang đứng bên ngoài.

“Cô đang tìm cái này sao?” Ngay lúc Ôn Hinh định từ bỏ, cô xoay người, thiếu chút nữa đụng vào thân ảnh cao to phía sau.

Bạn đang đọc truyện *Cô Bé Lọ Lem Và Hoàng Thái Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 59: Tôi Thích Anh Ấy!

Vật mà Mạc Tư Tước đang cầm trong tay kia chính là đồng hồ kim cương, hấn nửa cười nửa không nhìn cô.

Ôn Hinh thoáng cái đụng phải ngực của hấn, Mạc Tư Tước không đưa tay ra đỡ cô, mà là trừng mắt nhìn, giờ đồng hồ trong tay lên cao.

“Đưa cho tôi!” Hai mắt Ôn Hinh sáng ngời, nhảy dựng lên nắm chặt cánh tay hấn, chỉ là hấn rất cao cánh tay lại giờ lên cao cố ý gây làm khó cô.

Ôn Hinh nhướn đầu ngón chân, hé ra khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên, trong ánh mắt mang theo vẻ lo lắng nhìn cô như vậy so với tối hôm qua sinh động hơn.

“Mạc Tư Tước, anh đưa cho tôi...” Ôn Hinh quýnh lên, trực tiếp giẫm lên chân của hấn, hấn không thể cao thêm một chút.

Trên người hấn có mùi thuốc lá nhân nhật, còn có mùi nước hoa dễ ngủ, Ôn Hinh ngửi được đó là mùi vị đặc biệt trên người hấn.

“Anh rốt cuộc muốn thế nào?” Ôn Hinh tức giận vô cùng, cố ý giẫm lên chân hấn một cái, lúc cô biết hấn cố ý làm khó dễ mình, cô thật muốn cắn chết hấn.

“Cô hôn tôi một cái, tôi sẽ cho cô!” Vẻ mặt của Mạc Tư Tước cười vô cùng lưu manh, sau đó gương mặt tuấn tú cúi xuống gần mặt Ôn Hinh.

Ôn Hinh suy nghĩ một vài giây, thân thể lại một lần nữa phản bội ý thức, đôi môi đỏ mọng cong lên tính hôn lên cánh hoa của hấn.

Chẳng qua là lúc cô định hôn lên, Mạc Tư Tước đột nhiên đi qua một bên khuôn mặt tức giận.

Cánh tay rắn chắc của hấn giống như gông sắt khóa chặt eo cô, eo cô mảnh khảnh trình giống như chỉ cần dùng một chút lực là có thể bẻ gãy.

“Ôn Hinh, một cái đồng hồ cũng đáng cho cô chiều tôi một cách miễn cưỡng sao? Chiếc đồng hồ này có phải là Doãn Thiên Kinh tặng không?”

Mạc Tư Tước giận dữ, hấn thích chính là dã tính của cô là khoái cảm chinh phục của cô, chứ không phải muốn cô mờ mịt nghe theo.

Thế nhưng vì sao chiếm được cô, hấn vẫn thấy chưa đủ?

“Mắc mớ gì tới anh!” Ôn Hinh chạy xa khỏi hấn nhìn thấy Mạc Tư Tước nhũn mày, cô không biết hấn lại đang tức giận cái gì.

“Ôn Hinh, cô hôm qua mới lên giường với tôi, hôm nay muốn cùng người đàn ông khác đánh hôn sao?”

Mạc Tư Tước dùng sức đẩy cô ra, một cước đá văng chướng ngại vật dưới chân, trong gian phòng nhất thời trở nên lộn xộn.

“Cô cho tôi là người chết sao?” Đáy mắt hấn lóe ra tia lửa nổi giận, giận không thể kiềm nén.

“Mạc Tư Tước, anh có thể cùng với Doãn Vân Tuyên lên giường, bây giờ lại tới ép buộc tôi...” Trong mắt Ôn Hinh không hề có sợ hãi, dũng cảm nhìn lên con người thịnh nộ của hấn, bi thương hỏi lại, “Anh xem tôi là hạng người gì?”

“Ôn Hinh!” Mạc Tư Tước cười khê, vẻ mặt trở nên lạnh lùng nghiêm nghị, hấn vươn một ngón tay ở trước mặt cô quơ quơ, “Đừng vọng tưởng so với tôi, tôi muốn ai thì với người đó!”

Tay hấn vừa chuyển động đã nâng cằm của cô lên, da thịt của cô có thể so với tơ lụa thượng đẳng, khi hấn nằm ở trong lòng bàn tay hấn, thì mềm mại trơn lán!

Tròng mắt của Ôn Hinh quật cường không nhìn tới hấn.

“Đừng tìm hấn đánh hôn...” Mạc Tư Tước không biết lúc nào đã đi tới phía sau của cô, tiếng nói mang theo từ tính thôi miên yêu cầu cô. “Tôi không cho.....!”

Sau đó hấn tự đề nén mình, không cho phép, hấn không cho phép!

“Không!” Thân thể của Ôn Hinh giống như là bị quất roi, cô tỉnh táo đẩy hấn ra, ánh mắt trong suốt đáp trả hấn, “Tôi thích anh ấy, tôi thích anh Thiên Kinh!”

Bởi vì cô nói thích kia, Mạc Tư Tước lại một lần nữa không khống chế được.

Trong tay hấn đang siết chặt cái đồng hồ, tối hôm qua bị hấn làm rách bết, Mạc Sâm đem nó sửa lại thật tốt đưa đến trước mặt hấn bởi vì hấn biết Ôn Hinh sẽ vì nó mà đến tìm hấn, chỉ là hiện tại hấn lại một lần nữa đem nó quăng ra ngoài.

Ôn Hinh kinh hô một tiếng, lập tức chạy đến dưới sàn nhặt lên tiếp theo chạy ra ngoài cửa.

Ôn Hinh và Doãn Vân Tuyên chính diện đối mặt, cô vừa mới mở cửa liền thấy cô ta đứng ở trước mặt, cô tiến thoái lưỡng nan, Doãn Vân Tuyên đẩy cô ra nhìn về phía trong phòng, trên giường có một vết máu đỏ tươi.

Bạn đang đọc truyện *Cô Bé Lọ Lem Và Hoàng Thái Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 60: Có Cái Gì Đó Không Giống

“Các người đã làm gì?” Doãn Vân Tuyên tức giận con người nhuộm thành màu đỏ nhanh chóng đi tới, không đợi Ôn Hinh chạy ra ngoài, cô bước nhanh đến kéo cô đến trước mặt, cánh tay vung lên rất nhanh hạ xuống.

“Đồ hèn hạ! Cô lại dám cướp người đàn ông của tôi!” Động tác trong tay của Doãn Vân Tuyên lưu loát giờ lên cao, lại bị Mạc Tư Tước ở phía sau một tay bắt được.

“Cô nên chú ý lời nói của mình, tôi không phải là người đàn ông của ai hết!” Ánh mắt của Mạc Tư Tước lạnh lẽo, không lộ vẻ gì nhìn về phía Doãn Vân Tuyên.

Sau đó hấn lại liếc mắt nhìn Ôn Hinh một cái, thờ ơ nói.

“Ôn Hinh, con hồ ly tinh này, cô với mẹ cô đều như nhau không biết xấu hổ!” Doãn Vân Tuyên nhìn thấy Mạc Tư Tước thần nhiên, tất cả ánh mắt đều hướng về phía Ôn Hinh không nói được một lời.

Cô nên sớm nhìn ra được ở nhà họ Doãn, ở trường học, còn có tối hôm qua hấn động thủ với anh cả, tất cả là bởi vì Ôn Hinh!

“Doãn Vân Tuyên, cô quấy đủ chưa?” Mạc Tư Tước nghe được cô nói lời nhục mạ Ôn Hinh, trong lòng rất khó chịu.

Ít nhất hẳn nghĩ người khi dễ cô chỉ có thể là hán còn người khác thì không được! Cho dù là Doãn Vân Tuyên.

“Tôi quậy thế nào? Mạc Tư Tước, anh có phải cùng cô ta lên giường rồi không? Anh tại sao có thể đối với tôi như vậy?” Doãn Vân Tuyên cảm thấy trong phòng tràn đầy không khí ám muội, cái giường kia còn trước mặt hai người này, thế nhưng vì sao bọn họ muốn còn muốn cho cô nhìn thấy chứng cứ!

Lúc này Doãn Vân Tuyên bị oán hận và đố kị làm mất bình tĩnh, thái độ đối với Ôn Hinh càng ác liệt hơn.

Cô chán ghét cô ta, hiện tại càng hận không thể băm cô ta!

“Tốt nhất nên có chừng mực, tôi muốn lên giường với ai, đến phiên cô hỏi sao?” Sắc mặt của Mạc Tư Tước ảm đạm không muốn cùng cô nói nhảm nói cuội nữa.

Ôn Hinh từ đầu tới đuôi cũng không có mở miệng, chỉ là ánh mắt lạnh nhạt nhìn bọn họ, sau đó yên tĩnh xoay người rời khỏi.

Đối với cô mà nói, bọn họ cãi nhau không có liên quan đến cô.

“Ôn Hinh, cô đứng lại đó cho tôi, con nhỏ xấu xa này, tôi sẽ không bỏ qua cho cô!” Doãn Vân Tuyên thấy cô muốn đi, cho nên không để ý hình tượng là to, Mạc Tư Tước phiền não đẩy cô ta ra, bởi vì dùng sức quá mạnh, làm cho cô ngã sấp xuống.

“An phận một chút cho ta, dám gây phiền phức cho cô ấy, tôi sẽ không cho cô sống tốt!” Mạc Tư Tước từ trên cao nhìn xuống cô, nghiêm túc cảnh cáo.

Mạc Tư Tước không có đuổi theo ra ngoài, mà là đi tới phía trước cửa sổ, nhìn thân ảnh nhỏ bé của Ôn Hinh đi ra, cho đến khi cô biến mất ở trước mắt hán.

Doãn Vân Tuyên từ phía sau ôm lấy hán, oán ức ghen ghét, “Tước, em so với Ôn Hinh còn làm tốt hơn, anh đừng rời khỏi em, em yêu anh...”

Tay cô nhanh chóng vút vào trong quần áo của hán, lấy lòng hán.

Cô cho tới hôm nay đều không hiểu người đàn ông này, hán có thể rất nuông chiều cô, rất thương cô nhưng chưa nói với cô mấy chữ kia.

Cô và mấy cô gái bên cạnh hán không giống nhau, hán nói đúng đối với cô không phải vui đùa một chút, hán sẽ lấy cô, Doãn Vân Tuyên vốn cho là chính mình là người duy nhất của hán, thế nhưng còn có một người tên là Ôn Hinh...

Mạc Tư Tước không hề động đậy cũng không có cự tuyệt, hán xoay người về sau, nhanh chóng ôm cô lên đi về phía giường lớn hán muốn biết, có cái gì không giống cô và Ôn Hinh rốt cuộc có cái gì không giống!

Ôn Hinh đem đồng hồ đi sửa, cô cảm thấy may mắn, bị Mạc Tư Tước quăng hai lần vẫn có thể dùng tốt chỉ có vỏ ngoài bị rách, sửa lại một chút có thể giống như mới.

Cô cảm thấy hài lòng mới tới trường học, không ngờ Doãn Thiên Kỳ tìm đến cô.

Trên khuôn mặt tuần tú của Doãn Thiên Kỳ lộ vẻ kỳ lạ, Kiều Lâm cũng đứng ở bên cạnh hán nhìn thấy Ôn Hinh trở về, cô nhanh chóng chạy đến phía cô.

Bạn đang đọc truyện *Cô Bé Lọ Lem Và Hoàng Thái Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 61: Chịu Đựng Tôn Thương

“Anh hai, anh đến tìm em hay là tìm Lâm Lâm?” Ôn Hinh cười vui vẻ chào hỏi người đàn ông cao to, Doãn Thiên Kỳ mặc áo thun cộc tay kẹp hợp với quần jeans, tinh thần phấn chấn đi đến trước cửa đại học Thượng Phong.

“Được lắm, Hinh nha đầu, còn dám trêu ghẹo anh hai em, lên xe đi! Chúng ta cùng nhau đi ăn một bữa cơm!” Doãn Thiên Kỳ cười gõ nhẹ lên trán cô, sau đó một tay ôm lấy cô, ba người cùng đi về phía xe thể thao đang dừng ven đường.

Doãn Thiên Kỳ hiếm khi tìm đến cô, Ôn Hinh biết anh hai nhất định là có chuyện, mà cô cũng không có hỏi tới Doãn Thiên Kỳ, anh cả ngày hôm qua đưa cô về trường học sau đó không nói gì liền rời khỏi.

Bởi vì có thêm Kiều Lâm cho nên không khí buổi tối coi như sinh động, Doãn Thiên Kỳ vốn là rất mê người, Ôn Hinh cũng chưa từng thấy qua dáng vẻ nghiêm túc của hán.

“Lâm Lâm, có muốn suy nghĩ một chút làm bạn gái của anh hay không? Anh tốt xấu gì cũng vì cứu em mà phá tướng ...” Doãn Thiên Kỳ nửa cười nửa đùa sau đó nghiêm túc chỉ vào gương mặt bị thương của mình, hằm ngòi bên cạnh Ôn Hinh đối diện với Kiều Lâm nói.

“Thôi đi anh hai. Bạn gái của anh cứ tăng lên đều đều , không được làm hư Lâm lâm của em!” Không đợi Kiều Lâm trả lời, Ôn Hinh liền thần nhiên cự tuyệt hẳn.

“Tiểu nha đầu!” Doãn Thiên Kỳ vô cùng thân thiết vỗ lên đầu Ôn Hinh, sau đó gõ mặt bàn nói, “Nhân dịp em và anh cả còn chưa có đính hôn, anh muốn nghe em gọi anh hai nhiều một chút!”

“Cái gì? Ôn Hinh và anh cả của anh đính hôn?” Kiều Lâm ngồi bên cạnh giật mình, ánh mắt tìm tòi nhìn về phía Ôn Hinh, cô có chút e lệ cúi thấp đầu xuống.

“Được lắm! Ôn Hinh, cậu giấu giếm thật là kỹ đó nha!” Kiều Lâm giả bộ tức giận đá Ôn Hinh một cước, cô ngại ngùng nói lại, “Chỉ là đột nhiên quyết định ...”

“Bất quá, Doãn Thiên Kỳ rất đáng tin , mình tin anh ấy là người tốt!” Kiều Lâm hiên ngang lăm liết vỗ vai Ôn Hinh, lại nhìn thấy ánh mắt không hài lòng của Doãn Thiên Kỳ, “Sao, vậy là có ý gì? Tôi không đáng tin sao? Tôi nói cô mà theo tôi sẽ rất tốt, Lâm Lâm, suy nghĩ một chút đi?”

” Nhị thiếu gia nhà họ Doãn, anh tốt hơn đừng để mắt đến em, em sợ bị bạn gái của anh hại chết!”

Kiều Lâm thần nhiên nhún vai, bởi vì quan hệ không tốt với Doãn Văn Tuyên, Kiều Lâm đối với mọi người nhà họ Doãn rất bài xích, chỉ có Doãn Thiên Kỳ là ngoại lệ, cô đã sớm biết trong lòng của Ôn Hinh luôn đặt lên người Doãn Thiên Kỳ.

Ôn Hinh đứng dậy đi toilet, Doãn Thiên Kỳ cũng đi trước ngoài tính tiền, chờ Ôn Hinh rửa tay xong đi ra, Doãn Thiên Kỳ tựa ở trên vách tường chờ cô.

“Anh hai...” Ôn Hinh đi tới, Doãn Thiên Kỳ một tay khoác lên trên vai của cô, nghiêng mặt nhìn về phía cô, ngũ quan tuấn mỹ đường cong rõ ràng, “Thật sự đã suy nghĩ kỹ, muốn cùng anh cả ở chung một chỗ sao?”

“Phải!” Ôn Hinh gật đầu, từ trong lỗ mũi lên tiếng.

“Hinh nhi, có thể hay không đáp ứng anh một việc?” con người đen của Doãn Thiên Kỳ chuyên chú nhìn chăm chăm cô, “Anh cả trước đây đã từng bị tổn thương, vì thế nếu em quyết định với anh ấy ở cùng một chỗ, em sẽ không là người buông tay trước được không?”

“Cho dù quá trình rất gian nan, cũng muốn đứng ở bên cạnh anh ấy, anh cả đối với em là nghiêm túc!”

Ôn Hinh chưa từng thấy qua vẻ mặt nghiêm túc như thế của Doãn Thiên Kỳ, khi anh ấy nói với cô những lời này, cô thấy rất bất ngờ .

“Em sẽ ở cạnh anh ấy !” Ôn Hinh thận trọng hứa hẹn, Doãn Thiên Kỳ hài lòng cười, sau đó xoay người, Ôn Hinh gọi hắn lại, “Anh hai, em muốn biết anh cả vì sao...”

Vì sao Doãn Thiên Kỳ sẽ nói anh ấy từng chịu tổn thương?

Ôn Hinh nhớ tới Doãn Thiên Kỳ, chỉ có hai chữ lạnh lùng.

Doãn Thiên Kỳ dừng một chút, một chân vừa bước ra ngoài, chỉ để lại một câu: “Năm năm trước, anh cả hại chết một cô gái !”

Bạn đang đọc truyện *Cô Bé Lọ Lem Và Hoàng Thái Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62: Không Được Kết Hôn Với Ôn Hinh

Ôn Hinh không biết mình như thế nào trở về trường học , chỉ là Kiều Lâm một mực bên tai đòi quay về, cô bị Kiều Lâm kéo xuống xe, lúc đó Doãn Thiên Kỳ truyền đến một nụ hôn gió, rồi lái xe rời khỏi bọn họ .

“Ôn Hinh, tốc độ của cậu rất nhanh a, lúc nào thì đính hôn đây?”

“A?” Ôn Hinh quay đầu lại phía sau, một trận gió lạnh thổi qua, cô cảm thấy có chút lạnh vội che kín quần áo trên người, nhiều lần tự hỏi mình sau đó mới ném cho Kiều Lâm một câu bắt chước câu trả lời của bạn mình, “Mình cũng không biết, nghe theo ý anh cả thôi!”

“Được nha, gả vào nhà họ Doãn, cậu có thể đem Doãn Văn Tuyên giấu nấp dưới lòng bàn chân , sau đó mình đoán cô ta còn phải gọi cậu một tiếng chị dâu a...” vẻ mặt của Kiều Lâm vui sướng khi người gặp họa, còn lắc cánh tay của Ôn Hinh đi về phía ký túc xá.

Trong một đêm Ôn Hình nhiều lần suy nghĩ,cô cho tới bây giờ cũng không biết trong lòng của Doãn Thiên Kinh còn có một đoạn “Khắc cốt ghi tâm” như vậy.

Ngoại trừ khiếp sợ,cô còn có chút đau lòng, chỉ là cô càng muốn biết anh cả thích cô gái kia sao?

Doãn Thiên Kinh đã có hai ngày chưa có trở về nhà họ Doãn ,Doãn Vân Tuyên lúc trở lại đã là hừng đông, Ôn Tổ Tâm đã thấy hoàn hảo trở về, mới cảm thấy yên tâm

“Di Tâm,đi đang ở trong phòng con làm cái gì?” Doãn Vân Tuyên cời giày cao gót dưới chân, vốn là đối với Ôn Tổ Tâm có vài phần thiện cảm,cũng bởi vì Ôn Hình và Mạc Tư Tước có quan hệ mà cô cảm thấy chán ghét.

Cô tại sao có thể quên, người đàn bà đã này đã thay thế vị trí mẹ của cô, hiện tại con gái của bà còn muốn cướp người đàn ông của cô,đúng là người mẹ như thế nào thì sinh ra người con thế đó!

“Con mệt mỏi muốn nghỉ ngơi, mời đi đi ra ngoài!” Doãn Vân Tuyên đi chân trần giẫm nát thảm thượng, Ôn Tổ Tâm vội vã thay cô tìm đôi dép, lại bị cô ta ghét bỏ đá văng ra, trực tiếp xốc chân nằm lên trên giường.

“Còn nữa mong sau này đi không nên tùy tiện vào phòng của con!”

“Vân Tuyên,con làm sao vậy? Có phải uống rượu hay không?” Ôn Tổ Tâm thấy vẻ mặt cô đỏ hồng, tha thiết để tay lên sờ trán của cô, Doãn Vân Tuyên một phen đẩy tay bà ta ra, không kiên nhẫn hướng bà quát, “Di có thể để con yên tĩnh được không? Thật đúng là tự coi mình như mẹ người ta ! Có thời gian đi quán thì quán người con gái không biết xấu hổ của di kia,vừa dụ dỗ anh cả của tôi còn muốn dụ cả người đàn ông của tôi ,đúng là không biết xấu hổ!”

“Cái gì?” Ôn Tổ Tâm bị cô đẩy ra ngoài hai bước, nghe không hiểu lời của cô, mơ hồ hỏi, “Hình nhi làm sao vậy?”

“Cô ta không có tự trọng! Cô ta và Mạc Tư Tước đã lên giường , mẹ con các người như nhau làm cho người ta buồn nôn, buồn nôn!”

Doãn Vân Tuyên hỗn hển ngã ở trên giường, sắc mặt khó coi đuổi Ôn Tổ Tâm đi ra ngoài, trong lòng càng tức giận.

Ngón tay thon dài bấu chặt dưới ra giường, trong mắt có tia không cam lòng và giận giữ làm cho cô hận nghiêng răng nghiêng lợi, Ôn Hình làm sao có thể so sánh với cô, anh cả và Mạc Tư Tước đều để ý đến cô ta như vậy!

Dám cướp đàn ông với cô, cô sẽ không bỏ qua chuyện này dễ như vậy đâu!

Doãn Thiên Kỳ nhìn Doãn Chính Hào chống cằm, thật vất vả thuyết phục Doãn Thiên Kinh trở lại, lại phát hiện vẻ mặt của cha so với lúc tuyên bố đính hôn càng nghiêm trọng hơn.

Thư phòng, Doãn Chính Hào đang đứng ngoài cửa sổ,lúc Doãn Thiên Kinh đi vào ông trầm trọng mở miệng nói, “Con không thể cùng Ôn Hình đính hôn!”

“Cha...” Cả người Doãn Thiên Kinh đều mặc một bộ đồ trắng, tuần nhã như vậy, ánh mắt phản bội nhìn hấn, “Cho dù cha và di Tâm cùng phản đối,con vẫn muốn cùng Hình nhi đính hôn!”

Về mặt của Doãn Chính Hào đau xót,ông chậm rãi xoay người, sau đó đưa ra một xấp ảnh chụp ném tới trước mặt Doãn Thiên Kinh, nhiều tấm rơi trên bàn, hình ảnh này đối với Doãn Thiên Kinh mà nói lại quen thuộc.

Trong hình một nam một nữ trần truồng cuộn cuộn vào nhau, chính là Doãn Thiên Kinh và Giản Nỵ

Bạn đang đọc truyện *Cô Bé Lọ Lem Và Hoàng Thái Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 63: Một Cái Tát

“Mẹ,mẹ tìm con sao?” Ôn Hình đẩy cửa nhà kính dùng để trồng hoa ra, Ôn Tổ Tâm đứng ở trong một nơi đầy Uất kim hương màu tím, cẩn thận tỉ mỉ tưới nước, hoa nở rất đẹp,từng đợt mùi thơm truyền đến,Ôn Hình lại cảm thấy Ôn Tổ Tâm đứng ở chỗ này cùng với một mảnh màu tím hoàn toàn hợp mắt.

Ngày đó rời khỏi nhà họ Doãn, sắc mặt Ôn Tổ Tâm cũng không tốt, Ôn Hình biết mục đích mẹ đến tìm cô thế nhưng cô có thể ích kỷ một lần hay không?

Ôn Tố Tâm nghe được giọng nói của cô, chậm rãi để ẩm nước xuống, gương mặt ôn hòa không hé ra tình cảm gì, bà chờ Ôn Hinh đứng ở phía sau bà lúc đó bà lập tức giơ tay cho cô một cái tát, tiếp theo Ôn Hinh đột nhiên bị một lực mạnh đẩy xuống dưới, cô trượt chân cả người đều ngã về phía chậu hoa, lòng bàn tay bị hoa cắt đứt, giống như có một cái khoang đâm vào làm tim cô truyền đến đau đớn.

Trái tim một trận co quắp, Ôn Hinh bưng mặt về mặt bị thương nhìn mẹ, cô mở to đôi mắt không hiểu xảy ra chuyện gì, gương mặt nhìn mẹ của mình.

Từ trước cho đến giờ Ôn Tố Tâm không hề động tay đánh qua cô, Ôn Hinh rất muốn biết là vì cái gì có thể làm cho mẹ tức giận như vậy đến nỗi muốn đánh cô.

“Con tại sao có thể cùng với Mạc Tư Tước xảy ra quan hệ, như vậy không phải làm Vân Tuyên thất vọng sao?”

“Ôn Hinh, con quá làm mẹ thất vọng rồi!”

Lúc Ôn Tố Tâm ra tay một khắc kia cũng không do dự, chỉ là nhìn ánh mắt vô tội, trong lòng không đành lòng vẫn bị tức giận khác thay thế.

“Cô ấy là chị của con, không có chú Doãn con bây giờ còn có thể ngồi ở trong trường học sao, có cuộc sống như thế này sao?” về mặt của Ôn Tố Tâm vô cùng đau đớn, thế nhưng Ôn Hinh phân không rõ, mẹ rốt cuộc là đang dạy cô hay là đang chỉ trích cô.

A, cô hiểu rồi thì ra bởi vì Doãn Vân Tuyên...

“Mẹ! Mẹ có hỏi qua có phải con tự nguyện hay không...” trong lòng bàn tay của Ôn Hinh bị hoa làm cho chảy máu, cô cắn răng nhin đau chậm rãi trên mặt đất đứng lên, đôi mắt to oan ức âm ứn nhìn cô.

“Con mới là con ruột của mẹ mà!”

Không có giải thích, thậm chí cũng không muốn ở lại, Ôn Hinh lau nước mắt trên mặt khắp khiêng đi ra ngoài, phía sau có một người mất đi màu sắc, buồn bã cúi thấp đầu xuống.

Ôn Tố Tâm đột nhiên ngậm miệng, bà cúi đầu nhìn bàn tay tê dại của mình đã đỏ lên, bà vừa rồi dùng lực mạnh như vậy đánh vào trên mặt cô, không biết là cô đau bao nhiêu...

“Tôi có phải đã làm sai hay không?” Bà nhìn lên trời thì thảo hời.

Ôn Hinh một hơi chạy ra khỏi nhà họ Doãn, trong lòng chứa đầy hờn giận, cô chậm rãi điều hòa lại trái tim mà quên cả vết thương trên tay đang đau đớn, chẳng qua là cảm thấy không thở nổi.

Cô không rõ là bắt đầu từ khi nào thì Ôn Tố Tâm đã lựa chọn Doãn Vân Tuyên thay cho cô...

Ôn Hinh đi rất chậm, cho nên suốt đoạn đường xuống dốc cô cũng không phát hiện, phía sau có một chiếc Maybach màu đỏ vẫn theo sát cô, đợi đến ngã tư đường, cô vừa quay đầu liền thấy ngay cặp mắt màu lam mê hoặc lòng người kia.

Mạc Tư Tước theo nàng một đoạn đường, dự đoán bị cô phát hiện, mà lúc này hắn chỉ là đang đề lên cái kèn xe, liền nhìn thấy về mặt tức giận của Ôn Hinh xoay người, sau đó nổi giận dùng dùng đi thẳng về phía hắn, cô không đợi hắn mở miệng liền lên xe của hắn.

Mạc Tư Tước mở cửa xe, Ôn Hinh ngồi lên xe, hắn liền giẫm hạ chân ga xe rất nhanh rời khỏi nơi đó.

Ôn Hinh hít sâu hai hơi, sau đó quay đầu lại, đột nhiên nắm chặt lấy tay của hắn, đáy mắt đau khổ còn có chút cầu xin, “Mạc Tư Tước, anh có thể buông tha tôi hay không?”

Bạn đang đọc truyện *Cô Bé Lọ Lem Và Hoàng Thái Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 64: Lựa Chọn Lần Cuối Cùng

Một dòng điện kỳ diệu lập tức theo lòng bàn tay chảy đến trong lòng của hắn, Mạc Tư Tước cảm giác trái tim bị người khác trêu chọc, nổi lên một ý nghĩ nguy hiểm.

Hắn là lần đầu tiên có loại phản ứng kỳ quái này bởi vì có một cô gái đụng vào.

“Anh đã chiếm được tôi rồi, van xin anh thả tôi đi...” Ôn Hinh khẽ rừ mi mắt xuống, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tinh khiết tràn ngập hèn mọn và cầu xin,

Mạc Tư Tước cho là mình nghe lầm, Ôn Hinh kiêu ngạo như vậy, cho dù đêm đó cô ở dưới thân vừa khóc vừa kể lể cầu xin tha thứ, cũng là bởi vì thân thể cô không chịu nổi động tác mãnh liệt của hắn, mà bây giờ cô lại ở đây cầu hắn!

“Nếu như tôi nói, không được ——” Mạc Tư Tước nheo mắt, dưới chân vẫn giẫm lên chân ga, không có giảm tốc độ một chút, Ôn Hinh đang trầm tĩnh ở trong thế giới của mình cũng không chú ý tới lúc này rất nguy hiểm.

“Ôn Hinh, cô cho là tôi chiếm được cô một lần là đủ rồi sao?”

“Không đủ ——” môi mọng của hắn phun ra lời nói u ám, Ôn Hinh chỉ cảm thấy mới xây dựng lên một thứ tình cảm, đã bị hắn tàn phá đi hết.

“Phải ở bên cạnh tôi, đến khi tôi cảm thấy chán ...” tròng mắt của Mạc Tư Tước màu đỏ tươi, cô chấp ra mệnh lệnh.

Không hiểu rõ trong lòng hắn bị kích thích cái gì, hắn không chỉ một lần tự nói với mình bởi vì cô là người đàn bà mà Doãn Thiên Kinh quan tâm nhất, vì thế hắn mới tốt với cô nhưng mặt khác đáy lòng có một giọng nói nói cho hắn biết, không phải như thế ...

“Anh đừng mơ tưởng!” Ôn Hinh thoáng cái rút tay mình về, con ngươi nhìn hắn đầy tức giận, cô tại sao có thể quên, người đàn ông này không có nhân tính, hắn căn bản là ác ma!

“Ôn Hinh, tôi hỏi cô một lần cuối cùng, muốn ở cùng một chỗ với Doãn Thiên Kinh hay là vẫn ở bên cạnh tôi?” Mạc Tư Tước cố gắng khắc chế kiêu ngạo đang tăng vọt trong cơ thể, ánh mắt sắc bén quét về phía cô gái nhỏ sắc mặt trắng bệch.

“Căn bản không cần chọn, tôi thích anh ấy, người đàn ông tôi yêu là Doãn Thiên Kinh!”

Câu nói cuối cùng của Ôn Hinh còn chưa nói xong, thân thể bất ngờ không kịp đề phòng ngã về phía trước, cô không có thắt dây an toàn bởi vì hắn đột nhiên giẫm phanh làm cô thiếu chút nữa đụng vào kiềng thủy tinh phía trước, cô không có quay đầu lại cảm thấy từ trên người hắn toát ra luồng khí đang rất tức giận.

Mạc Tư Tước không nhớ rõ đây là lần thứ mấy cô khiêu chiến phòng tuyến của hắn.

“Được, tốt lắm!” Mạc Tư Tước mở cửa ra, trực tiếp đẩy Ôn Hinh xuống xe, trên khuôn mặt tuấn tú u ám như hôm nay trời mưa xối xả, “Ôn Hinh, cô đừng hối hận!”

Lúc này ở nhà họ Doãn cô bị té ngã, chân Ôn Hinh mềm nhũn giờ lại bị Mạc Tư Tước đẩy ra ngoài liền trực tiếp ngã xuống mặt đất, hai cái tay chống trên mặt đất, bị hoa mắt rồi bị đá ven đường làm đau, Ôn Hinh tức giận xoa nắn cái rồi đứng lên, lúc này mới phát hiện Mạc Tư Tước đã lái xe đến một nơi vắng vẻ.

Đã là chạng vạng, Ôn Hinh nhìn trước sau bốn phía, thật dài nha giống như là không có điểm cuối chỉ có một mình cô đứng ở ven đường, khó khăn di chuyển từng bước.

Cô không khỏi nhớ tới lần đó ở ngoại ô chỗ đó không có người ở, Mạc Tư Tước bị tập kích một lần, trong lòng sợ hãi càng sâu, vừa rồi nhất thời chọc giận hắn, sớm biết thế thì cô đã nhìn rõ đường đi a ...

Ôn Hinh càng nghĩ càng cảm thấy oan ức, hôm nay đối với cô mà nói thực sự là xui xẻo, chân đau, bàn tay đau, gương mặt đau, thậm chí ngay cả trái tim cũng không quy luật quận đau.

“Mạc Tư Tước, con mẹ nó, thẳng khôn! Không có phong độ ... Nơi này là nơi nào a?” Ôn Hinh trên người chỉ mặc duy nhất một cái váy dây, hai cái tay ấn lên gương mặt che chỗ sưng đỏ, cô thầm nghĩ Mạc Tư Tước vô số lần ở trong lòng, đột nhiên có một chiếc xe màu đỏ quay trở lại.

Bạn đang đọc truyện *Cô Bé Lọ Lem Và Hoàng Thái Tử* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 65: Chỉ Có Tôi Năng Động

“Lên xe!” Mạc Tư Tước mở cửa xe, về mặt lạnh lùng ...

Nếu như không phải phát hiện trên tay có vết máu chường mắt kia, hắn thật muốn đem cô gái xấu xa làm hắn phiền lòng quăng ở chỗ này.

Thế nhưng, hắn phát hiện mình không đành lòng bởi vì khi cô nắm tay hắn lúc đó vết máu dính trên cánh tay phải của hắn, hắn mới biết được thì ra cô bị thương.

Ôn Hinh hít mũi một cái, trong con ngươi hiện lên kích động có vui mừng có, vội vã chạy vào ghế phụ ngồi xuống.

Đường như là sợ chọc giận hắn lần thứ hai, Ôn Hinh ngoan ngoãn ngậm miệng, một câu cũng không có nói.

“Nha đầu chết tiệt kia, tôi thật muốn bóp chết cô...” Mạc Tư Tước nhìn đáng vẻ biết điều của cô như vậy, trong lòng con tức không chỗ phát tiết, chỉ phải oán hận vỗ mạnh tay lái.

Mạc Tư Tước lái xe rất nhanh đến một nhà bệnh viện tư nhân, Ôn Hinh biết là bệnh viện lần trước hắn bị thương ở đó.

“A, anh đưa tôi tới nơi này làm gì? Tôi muốn về trường học!” Ôn Hinh đề tay lên trên đầu gối, váy của cô rất ngắn dường như không thể che nổi vết thương trên đầu gối của mình, Mạc Tư Tước dừng xe liền đi ra ngoài, sau đó một cái cánh tay chống ở trên cửa xe hướng cô ngoắc ngón tay, “Nhanh lên một chút đi ra!”

Ôn Hinh kinh ngạc nhưng vẫn mở cửa xe chuẩn bị xuống xe, chỉ là Mạc Tư Tước thân hình chợt cúi xuống, lúc một chân cô vừa đi ra, hắn đã ôm ngang kiểu công chúa đi vào bệnh viện.

Không có hẹn trước, thậm chí không cần đăng ký, Mạc Tư Tước ôm cô đến khoa chỉnh hình, lập tức có bác sĩ vì cô xử lý vết thương trên đùi và trên tay.

”Vết thương trong lòng bàn tay rất sâu, dù đã thanh lý qua nhưng có thể sẽ để lại sẹo...” Bác sĩ chuyên tâm từng động tác trong tay, sau đó nói với Mạc Tư Tước đang đứng ở một bên.

Ôn Hinh cười khổ một cái, mùi vị bị cắt tay thế nào cô rất rõ ràng! Chỉ là vết thương lại do Ôn Tố Tâm thay cô gây ra.

Ôn Hinh giấu bàn tay xuống không muốn nghĩ tiếp, Mạc Tư Tước đứng ở sau lưng cô chú ý tới hành động nhỏ của cô, hắn nhú nhú mày không có mở miệng.

Từ trong bệnh viện đi ra, trời đã tối rồi, Mạc Tư Tước không nói một lời ôm cô lên xe, Ôn Hinh muốn cự tuyệt, một phút trước còn uy hiếp cô làm tình nhân của hắn, tại sao có thể đối với cô dịu dàng như thế?

Xe đi về phía đại học Thượng Phong, trên đường đi Mạc Tư Tước có dừng xe một lần, lúc trở lại trên tay có thêm một hộp sữa tươi và một phần món ăn cô yêu thích, động tác thô lỗ kín đáo đưa cho cô, sau đó tàn bạo cảnh cáo, “Bị thương thêm một lần nữa cho tôi xem!”

“Thân thể của cô, chỉ có một mình tôi mới có thể làm cho nó chảy máu!” Ôn Hinh trong lòng dâng lên một phần cảm kích cũng bởi vì hắn bổ sung thêm một câu mà tất cả tiêu tan thành mây khói.

Người bị thương là cô, hắn tức giận cái gì nha!

Lúc tới trường học, Mạc Tư Tước liếc mắt nhìn kính chiếu hậu, sau đó đưa một ít thuốc của bác sĩ đưa cho Ôn Hinh, “Vết thương không nên đựng nước, một tuần sau tôi tới đón cô!”

Ôn Hinh không có cự tuyệt, cũng không có đáp ứng, yên tĩnh xuống xe, Mạc Tư Tước thật nhanh lái xe rời đi.

Ôn Hinh đứng ở nơi đó nhìn đuôi xe màu đỏ biến mất, vừa muốn xoay người đã bị một thân ảnh màu đen đột nhiên xuất hiện trước mặt làm hoảng sợ.

“Anh cả, anh tại sao ở chỗ này?” Thấy rõ mặt người sau, khóe miệng Ôn Hinh nhếch lên lộ vẻ sung sướng, Doãn Thiên Kinh giang hai tay ra, Ôn Hinh thoáng cái bị hắn ôm vào trong lòng.

“Anh chờ em...” Doãn Thiên Kinh sờ mái tóc của cô, nhìn thẳng vào đôi mắt to như sao, khóe miệng cũng cong lên tươi cười.

Trong lòng Ôn Hinh hoảng sợ, anh ấy ở chỗ này chờ cô, vậy anh ấy vừa rồi cũng có thể thấy được cô xuống xe của Mạc Tư Tước

Bạn đang đọc truyện *Cô Bé Lọ Lem Và Hoàng Thái Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 66: Tiệc Đính Hôn Không Được Chúc Phúc

“Di Tâm nói em đã trở về, tại sao lại đợi anh?” Doãn Thiên Kỳ đem cô kéo vào trong xe, sau đó chậm rãi lái tới phòng ăn gần trường học.

“A, không có chuyện gì, em không muốn quấy rầy anh!” Ôn Hinh rơi vào bất an đi theo phía sau Doãn Thiên Kinh, trời đã tối, trong phòng ăn cũng không có nhiều người, Doãn Thiên Kinh kéo ghế ra cho cô, vừa rồi lên xe hắn liền chú ý tới vết thương trên đùi cô.

Hắn đang đợi cô mở miệng trước!

“Hình Nhi, em phải nhớ kỹ anh sẽ là anh là chồng tương lai của em, có chuyện gì nhớ phải nói với anh, biết không?” Doãn Thiên Kinh ở ngồi xuống bên người cô, bàn tay to lớn ấm áp đặt lên bàn tay nhỏ bé của cô, trong mắt có chút yêu thương. “Tại sao bị thương thế kia ?”

“Em không cẩn thận vấp ngã...” Ôn Hinh nhìn ánh mắt thâm tình, mùi vị trên người hắn làm cho cô cảm thấy yên tâm.

Doãn Thiên Kinh vén tóc trên trán cô, nhẹ nhàng hôn lên, hắn không thích miễn cưỡng cô cho dù hắn biết cô nói dối.

“Đã gặp Mạc Tư Tước sao?” Một lúc lâu, món ăn được bung tới, Doãn Thiên Kinh một vì cô chia thức ăn, một bên thờ ơ hỏi.

Ôn Hinh không nói, chỉ là gật đầu. Sau đó, mỗi cô co giật muốn giải thích cái gì, nhìn đáng về thờ ơ của Doãn Thiên Kinh cô lại trầm mặc.

Cô ăn rất ít, trước đó có uống qua một ly sữa tươi, trong bụng ấm áp, mà cô không biết là bởi vì hành động vô tâm của Mạc Tư Tước hay là bởi vì Doãn Thiên Kinh xuất hiện.

Đã dần bắt đầu vào mùa thu, Doãn Thiên Kinh nắm tay Ôn Hinh đi ra khỏi phòng ăn, xe của hắn liền dừng ở bên ngoài, chờ cô về phía sau trường học, hắn cõng cô lên xe rồi phóng lên vai của cô.

“Anh cả, em không lạnh...” Ôn Hinh lắc đầu cự tuyệt, khoảng cách từ nơi này đến ký túc xá khoảng bảy tám phút là đủ.

“Mặc!” Doãn Thiên Kinh nắm lấy tay phải của cô, cẩn thận nhìn chăm chăm cô gái trước, làn da của cô rất trắng, ánh mắt vừa lớn vừa tròn, Doãn Thiên Kinh nhớ kỹ lần đầu tiên thấy cô là trong hôn lễ của Ôn Tố Tâm và Doãn Chính Hào, khi đó cô mới mười lăm tuổi, trong hôn lễ long trọng, mọi người đều chú ý vào trên người đôi vợ chồng Doãn Chính Hào tái hôn, thế nhưng cô yếu đuối mà kiên cường trong mắt hắn lại hóa thành phong cảnh đẹp nhất.

Doãn Thiên Kinh ngây ngốc nhìn cô, cô rất quật cường, kiêu ngạo, thông minh, thoát tục, có bao nhiêu lần cô ở trường học, chỗ cô làm việc, hắn chỉ là ở phía xa lẳng lặng nhìn cô, mà cô cho tới bây giờ cũng không biết.

Thở dài một cái, tay Ôn Hinh vuốt lên khe rãnh trên trán, Doãn Thiên Kinh nghiêng người, đem cô kéo vào trong lòng, hơi thở ấm áp thổi vào vào bên tai cô, “Hình nhi, ví như không có ai chúc phúc, không ai đồng ý, không có tiệc đính hôn xa hoa, em có đồng ý ở cùng cùng một chỗ với anh không không?”

Ôn Hinh dường như đã dự liệu được giữa bọn họ sẽ gặp phải nhiều vấn đề, cũng cảm thấy trên lưng của Doãn Thiên Kinh gánh trách nhiệm thật lớn.

Điều có thể làm, chỉ là nắm thật chặt hắn, không bao giờ buông ra.

“Chỉ cần trong lòng anh không thay đổi, em cái gì cũng không quan tâm!” Ôn Hinh ôm cổ hắn, hướng về hắn hứa hẹn.

“Hình Nhi...” Doãn Thiên Kinh cực kỳ đau lòng khi biết cô vô cùng hiểu ý người, mặt của hắn chôn ở giữa tóc của cô, nói thật nhỏ ba chữ, Ôn Hinh vuốt sợi tóc hắn không có nghe rõ hắn nói gì (TMN đoán ba chữ đó chính là.....ANH YÊU EM...O ____<) chờ cô mở to đôi mắt đầy sương mù nhìn về phía hắn, lúc đó Doãn Thiên Kinh đã kim lòng không được hôn lên môi của cô.

Trong xe ánh đèn rất ám, chiếu vào khuôn mặt mềm mại thanh tú của cô, Doãn Thiên Kinh trong lòng có chút vội vàng, dường như tím lất cô gái nhỏ bé dưới thân, cô đẹp như vậy, tinh khiết như vậy, lúc hôn cô trái tim của hắn không thể để nén run động.

Bạn đang đọc truyện *Cô Bé Lọ Lem Và Hoàng Thái Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 67: Tách Bọ Họ Ra

Doãn Thiên Kinh hôn dịu dàng như nước, hoàn toàn không giống với Mạc Tư Tước mạnh mẽ đoạt lấy. Ôn Hinh khi trong lòng của hắn dần dần hóa thành một làn nước, hắn một tay ôm eo của cô, một tay nâng cằm của cô, tinh tế thương thức, môi nhẹ nhàng mút lấy.

Môi của cô của cô rất mềm rất ngọt, Doãn Thiên kinh dần dần cảm thấy chỉ hôn môi thôi không đủ, ngón tay dài nhỏ cũng theo cô trượt vào trong quần áo của cô, đụng vào đôi bông đào mềm mại, hắn chuẩn xác nắm lấy.

Ôn Hinh bị hắn hôn thở hồng hộc, lúc bàn tay của hắn đưa về giữa hai chân của cô, cô cúi đầu gọi hắn một tiếng. “Anh...”

Chỉ là một từ “Anh” này khiến cho Doãn Thiên Kinh có loại cảm giác không tôn trọng, trong chốc lát, hắn tỉnh táo lại, tượng giống như điện giật cấp tốc rút tay về, sau đó sửa lại quần áo của cô, trán hắn áp lên trán cô lâm lâm, “Xin lỗi Hình Nhi, anh không nhịn được!”

Ôn Hinh nghe ra giọng nói của hắn chán nản và thương tiếc, nhẹ nhàng lắc đầu, cô không phải muốn cự tuyệt hắn...

“Hình nhi, đợi đến ngày đính hôn em hãy trở thành người phụ nữ của anh!” Doãn Thiên Kinh vuốt ve gương mặt cô, cũng không có nhận được sự đồng ý của cô. Cô là người mà hần muốn nắm tay cùng nhau đi suốt cuộc đời, tánh mạng của hần cũng chỉ muốn giao cho cô!

Ôn Hinh buông thõng ánh mắt, gò mà nổi lên hai vết đỏ ửng không bình thường, anh ấy rõ ràng biết cô đã không sạch sẽ nhưng anh ấy vẫn muốn ở cùng cô...

Ôn Hinh xuống xe, Doãn Thiên Kinh cũng không quên đưa thuốc mà Mạc Tư Tước đưa cho cô, anh ấy nói một tuần sau đính hôn.

Mạc Tư Tước nói một tuần về sau đón cô!

“Tại sao còn chưa ngủ?” Lúc Doãn Chính Hào trở về phòng thì nhìn thấy Ôn Tổ Tâm quần áo chỉnh tề ngồi ở trên sofa như là cô ý chờ hần.

Kết hôn năm năm, giữa bọn họ có nhiều thời gian tôn trọng lẫn nhau, hình thức sống chung như vậy làm cho Ôn Tổ Tâm cảm thấy giữa bọn họ càng ngày càng không giống như là một đôi vợ chồng.

Thế nhưng, bà chỉ sợ là mình là một thể xác thay thế, bà muốn chiếm vị trí Doãn phu nhân đây là điều bà luôn dự đoán được.

“Hình nhi và Thiên Kinh không thể đính hôn!” Ôn Tổ Tâm đứng dậy thấy ông đang cởi âu phục, sau đó giúp ông cởi caravat ra, Doãn Chính Hào nắm tay bà cứng đờ, sau đó đẩy bà ra đi tới trên ghế sofa ngồi xuống.

“Dù cho chúng ta đều phản đối, chuyện Thiên Kinh muốn làm, con nó vẫn là sẽ làm!” Doãn Chính Hào khó xử nhũn mày, Ôn Tổ Tâm đã thoải mái đến phía sau hần, hai cái tay linh hoạt giúp hần xoa bóp trên vai.

Doãn Thiên Kinh là con của Doãn Chính Hào, dù bên trái hay bên phải đều khó quyết định. Khi hình chụp bị tung ra hần cũng đứng về phía Ôn Hinh nhắc nhở con.

Cô bé kia, hần mỗi lần thấy cô đều có cảm giác kỳ lạ.

Điểm này, Ôn Tổ Tâm cũng thâm đoán được...

“Chính Hào, em có thể xin anh một việc không?” Ôn Tổ Tâm xoa bờ vai của hần, lực đạo vừa đủ để thư giãn, Doãn Chính Hào đột nhiên ngăn lại động tác của bà, vỗ lên mu bàn tay bà ý bảo bà tiếp tục.

“Anh cho Hinh nhi xuất ngoại đi...” Ôn Tổ Tâm cũng dừng lại động tác, sau đó đi tới trước mặt hần nói, “Thiên Kinh không phải vẫn muốn đưa Vân Tuyên xuất ngoại du học sao? Anh đã luyện tiếu Vân Tuyên vậy thì đưa Hinh nhi đi có được hay không?”

Doãn Chính Hào không ngờ tới Ôn Tổ Tâm sẽ có đề nghị như vậy, bởi vì bảo bối Vân Tuyên là do Thiên Huệ dùng tính mạng lưu lại, vì thế hần phá lệ quý trọng con gái của mình, thương yêu cô, Ôn Tổ Tâm gả tới đây lúc cũng là lúc có ý đưa Vân Tuyên ra nước ngoài, chỉ là Doãn Thiên Kinh có ý định đưa cô đi Vienna đào tạo chuyên sâu, bọn họ cũng không có đồng ý.

Trong nháy mắt, Doãn Chính Hào hiểu dụng ý của bà “Em muốn tách hai người đó ra?”

Bạn đang đọc truyện *Cô Bé Lọ Lem Và Hoàng Thái Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 68: Chúc Em Hạnh Phúc

“Tổ Tâm!” Doãn Chính Hào nắm tay bà, trầm trọng nói, “Anh đã có nghĩ qua, Ôn Hinh là con gái của em gả cho Thiên Kinh là lựa chọn tốt nhất!”

Ở lại nhà họ Doãn, ở lại bên cạnh Ôn Tổ Tâm, trở thành người chân chính của nhà họ Doãn!

Cái ý nghĩ này đột nhiên hiện ra ở trong đầu của hần nhưng làm cho hần có chút kích động.

“Cũng bởi vì nó là con gái của em, em có quyền quyết định cuộc sống của nó, em không thể gả con nó cho Thiên Kinh.”

Ôn Tổ Tâm về mặt kiên định, thái độ dịu dàng cầu khẩn, “Chính Hào, em trước đây cũng không có cầu anh chuyện gì, lúc này đây, anh nhất định phải đáp ứng em.”

“Thiên Kinh so với Hinh nhi lớn hơn rất nhiều, bọn họ không thích hợp, em cũng biết Thiên Kinh từng có đàn bà khác ở bên ngoài, em không thể để cho Hinh nhi và hần ở chung một chỗ...”

Trong lòng của Ôn Tố Tâm do dự, bất an, việc này căn bản là một đoạn lệch lạc, bị kịch bắt đầu phát sinh từ lúc trước, cô nhất định phải ngăn bị kịch này lặp lại lần nữa.

“Hình nhi còn nhỏ, con bé còn có cuộc sống mới, cho con nó xuất ngoại học hỏi thêm kiến thức, con nói theo em sau này sẽ sung sướng hơn...”

“Chính Hào, anh có thể hiểu trái tim của em sao? Coi như hiểu cho nỗi lòng của em, chấp nhận ý kiến của em đi...”

Từng câu từng chữ của Ôn Tố Tâm đã hòa vào trong lòng của Doãn Chính Hào làm hắn cảm thấy đau đớn.

Không tiếng động trầm mặc, trong lòng hắn đã có quyết định.

Ôn Hinh từ trong phòng học đi qua thao trường, liền nhìn thấy Triển Dương ở rất xa vui vẻ cùng một đám học sinh Thượng Phong chơi bóng rổ.

Cô tự giác đi về phía hắn, Triển Dương vừa mới quăng thêm một quả, sau đó xung quanh một trận vang dội tiếng huýt gió và tiếng vỗ tay.

“Anh xuất viện rồi sao? Vết thương đã lành chưa?” Ôn Hinh đứng ở trước mặt hắn, chọc chọc vào đầu của hắn, Triển Dương cũng không tránh, qua loa lau mồ hôi trên mặt, không trả lời vấn đề của cô, chỉ là dùng ánh mắt thâm thúy nhìn Ôn Hinh, “Nghe nói em muốn đính hôn?”

Ôn Hinh gật đầu, không thể phủ nhận.

Là Kiều Lâm nói cho hắn biết sao?

Triển Dương đột nhiên cười tự giễu hai tiếng, sau đó một tay đặt lên vai, nghiêm túc hỏi cô, “Hình nhi, em là bởi vì Doãn Thiên Kinh mới cự tuyệt anh sao?”

Ôn Hinh tiếp tục gật đầu, không chần chừ, chậm rãi cúi đầu xuống.

“Nếu như là hắn, anh không ý kiến, anh biết hắn là người tốt!” Triển Dương đặt ở trên vai hơi dùng sức Ôn Hinh có thể cảm giác được, chỉ là không đợi cô nhìn thấy trong mắt của hắn chợt lóe lên bi thương, hắn đã buông tay ra sau đó nói nói với cô, “Anh chúc em hạnh phúc!”

Ôn Hinh nhìn thân ảnh hắn cao lớn một lần nữa lẫn vào vào trong đám người, trước sau như một nở nụ cười thế nhưng cô biết, từ giờ khắc này, bọn họ không trở về như lúc trước được!

Không phải hắn không tốt, mà là hắn không phải người kia của cô!

Cảnh này vừa vụt bị tất cả người khóa thẻ dục của Doãn Văn Tuyên nhìn thấy, cô giống như công chúa đứng phía sau nhìn, đem ánh mắt căm hận tập trung trên người Ôn Hinh.

“Này Ôn Hinh thật không đơn giản, ngay cả Triển công tử cũng cự tuyệt, nhất định là câu được con cá lớn hơn rồi.”

“Văn Tuyên, cô biết không, tối hôm qua mình còn đã gặp cô từ xe của hoàng thái tử xuống, sau đó lại cùng anh của cô ôm chặt đến không có khe hở, tôi còn nhìn thấy anh của cô mặc quần áo lại cho cô ấy mới trở về!”

Bên cạnh hai cô gái liu riu bàn luận. Gương mặt xinh đẹp của Doãn Văn Tuyên đã tức giận hăng giọng.

“Tất cả các cô im miệng cho tôi!”

Cô u oán ở sau lưng liếc Ôn Hinh, sau đó vênh vào tự đắc rời khỏi.

Doãn Văn Tuyên bị chọc tức lúc nhận được điện thoại Mạc Tư Tước thì hoàn toàn bộc phát.

“Anh không đi tìm em thì đừng tới tìm anh! Đừng vọng tưởng anh nuông chiều mà kiêu căng, em biết hậu quả thế nào mà !”

Mạc Tư Tước hoàn toàn không để cho cô cơ hội có nói chuyện, chỉ là ngắn gọn truyền đạt mệnh lệnh, thoáng cái đem Doãn Văn Tuyên đánh vào địa ngục.

Cô lúc đó cầm điện thoại di động quăng xuống đất, sau đó không vào phòng học nhìn chăm chăm thầy giáo và các học sinh khác, rồi cứ như vậy đi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Cô Bé Lọ Lem Và Hoàng Thái Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 69: Đừng Làm Tôn Thương Con Bé

Ôn Hinh không nghĩ tới ngày đó sau khi Ôn Tố Tâm đánh cô một cái tát ,sau đó chủ động tìm đến cô.

Hơn bốn mươi tuổi đáng vẻ của bà vẫn thùy mị, cả người bận bộ váy màu đỏ thắm, đoan trang hiền thực, cổ có quấn một cái khăn lụa ,trang điểm rất đẹp.

Ôn Hinh đi tới bên người bà, vẫn là kêu bà một tiếng, “Mẹ!”

Ôn Tố Tâm kêu tài xế đi về trước,sau đó cùng Ôn Hinh tìm một quán cà phê ngồi xuống.

“Hinh nhi, mẹ ngày đó nhất thời xúc động đánh con, con còn trách mẹ không?” Ôn Tố Tâm giống như khi còn bé như nắm tay cô , ở trong trí nhớ của Ôn Hinh, Ôn Tố Tâm rất ít khi ôm cô.Khi đó cuộc sống nghèo khổ,Ôn Hinh tuy còn nhỏ nhưng rất hiểu chuyện .

Ôn Hinh lắc đầu mất hơi ảm ước,có thể cô đã nhận ra Doãn Vân Tuyên ở trong cảm nhận của mẹ vị trí đã vượt trên cả cô.

“Vân Tuyên từ nhỏ sẽ không có mẹ, mẹ thấy cô ấy đáng thương nên chăm sóc như con gái. Hinh nhi, mẹ cũng yêu con như vậy chỉ là Chính Hào đối với con có ân, con có thể hiểu mà đúng hay không?”

Ôn Tố Tâm nói xong từ trong túi lấy ra một vật được bao lại đưa tới trước mặt Ôn Hinh, Ôn Hinh ngẩng đầu, đã thấy được đồ vật bên trong, hé ra vé máy bay và một xấp tiền mặt.

Cô không thể tin nhìn mẹ, trong giọng nói có vẻ run rẩy, “Mẹ, mẹ muốn con đi sao?”

“Chính Hào nguyện ý đưa con xuất ngoại, Hinh nhi, đi đi con! Coi như là vì mẹ,mẹ muốn cho con một cuộc sống mới.....”

“Mẹ!” trên khuôn mặt thuần khiết nhỏ nhắn của Ôn Hinh tràn đầy vẻ quật cường,cô lại đem phong thư kia đẩy trở lại, “Con sẽ không đi !”

“Người trong lòng con là Thiên Kinh,con sẽ không có quan hệ không rõ ràng với Mạc Tư Tước, vì thế mẹ không cần lo lắng!”

“Con nói cái gì?” Ôn Tố Tâm nghe được câu trả lời của cô, ly cà phê trong tay không thể kiềm chế run rẩy,bà cố hết sức để con có thể rời đi,không phải chỉ vì Vân Tuyên mà còn vì.....

“Con sẽ không đi,con sẽ cùng Thiên Kinh đính hôn.Mẹ !hãy cho phép con tùy hứng một lần, lúc này đây con sẽ không nghe lời mẹ nói !” Ôn Hinh nói xong liền đứng lên,nhìn về phía Ôn Tố Tâm áy náy cúi đầu,sau đó rời khỏi.

Tay chân của Ôn Tố Tâm như nhũn ra,chạy đầy mồ hôi,bà không ngờ rằng hai đứa này đã yêu nhau, đây là chuyện không thể !

Hinh nhi là do bà nuôi lớn lên ,con bé gọi bà hai mươi năm tiếng mẹ, cho dù bà hận người phụ nữ kia nhưng bà hoàn toàn không nghĩ tới có ngày như hôm nay!

Ôn Tố Tâm vội vã lấy điện thoại cầm tay ra,ấn vài chữ số rồi nói, “Vân Tuyên,con bé không chịu đi!”

Người kia dường như mắng một tiếng bà vội vã an ủi, “Không nên thương tổn con bé,đi Tâm cầu xin con...”

Khép lại di động, tay bà đột nhiên run rẩy không ngừng,bà nhắm mắt, tim đập kịch liệt, đời này bà đã làm hai chuyện sai nhưng cô không muốn có kết thúc như hôm nay!

Ôn Hinh một hơi chạy tới trường học, vừa mới chuẩn bị vào cửa, Doãn Vân Tuyên liền chạy ra ngăn cản cô.

“Đi theo tôi...” Doãn Vân Tuyên không nói lời gì kéo cánh tay của cô, kéo cô vào trong xe, Ôn Hinh nhìn thấy đó là xe của Doãn Thiên Kinh, cũng không có giấy gựa mà chấp nhận cùng cô ta lên xe.

“Cô muốn làm gì? Thiên Kinh đâu?” Xe chạy được một khoảng. Ôn Hinh cảm thấy có cái gì không đúng, người lái xe cũng không phải là Doãn Thiên Kinh.

Cô vội vã lấy điện thoại cầm tay trong tay ra, chuẩn bị gọi cho Doãn Thiên Kinh lại bị Doãn Vân Tuyên nhanh chóng đoạt lấy.

“Ôn Hinh, đây là hậu quả tự cô tìm !” Vẻ mặt của Doãn Vân Tuyên hung ác, nhào tới cướp di động của Ôn Hinh,móng tay sắc bén của cô không lưu tình chút nào làm mặt cô bị thương, đầu của Ôn Hinh đau đớn liên tục vào hôn mê.Cô lúc này mới biết cô bị Doãn Vân Tuyên hãm hại!

Bạn đang đọc truyện *Cô Bé Lọ Lem Và Hoàng Thái Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 70: Chọc Trúng Đại Phiền Toái

“Chỉ bằng cô mà muốn gả cho anh của tôi? Nằm mơ đi!” Bàn tay dài nhỏ của Doãn Văn Tuyên dùng sức vỗ vào trên mặt Ôn Hinh, trong đôi mắt chứa đầy tức giận và đố kỵ không thể đếm được.

Xe đột nhiên dừng lại ở một nơi hoang vắng, nơi đó có hai người đàn ông đang chờ. Không đợi Doãn Văn Tuyên xuống xe, cửa xe đã mở ra, Ôn Hinh hôn mê đang nằm trong xe bị người ta bế đi ra ngoài.

“Làm thật sạch sẽ, tôi không muốn nhìn thấy cô ấy nữa!” Doãn Văn Tuyên hai tay khoanh trước ngực, giống như nữ vương đang sai khiến người đàn ông nhuộm tóc hồng.

Cô tận mắt thấy Ôn Hinh bị đưa lên thuyền, rồi xa đất liền, môi cô bất giác giương lên mỉm cười thắng lợi.

Cô cũng không muốn tuyệt tình như thế nhưng Ôn Hinh không chịu hợp tác. Nếu như cô đồng ý nghe theo an bài của Ôn Tổ Tâm ngoan ngoãn xuất ngoại, cũng sẽ không có kết quả như ngày hôm nay.

Doãn Văn Tuyên không muốn gặp lại Ôn Hinh nữa, do quan hệ của cô và Mạc Tư Tước làm cho cô chịu si nhục giờ mới bình phục.

Việc có đi không về, lạnh lẽo thốt ra —— Thái Lan!

Nơi ban đêm lóe lên đèn đỏ, từ xa có thể nhìn thấy được là nơi dơ bẩn. Có người nói bất kỳ cô gái nào đi vào, cho dù là đứng đi vào thì cũng sẽ bỏ đi ra, mà Ôn Hinh sẽ được đưa đến đó, nơi cô đến đây quán đâm ô, gay, nô lệ tập trung một nơi!

“Cô gái này làn da thật tốt, vừa trắng vừa mềm...”

“Đại ca, tay em hơi ngứa, có thể thử xem trước được hay không?”

Trên thuyền tổng cộng chỉ có ba người, đều là vẻ mặt hứng thú, có ý nghĩ phóng đảng nhìn về phía cô gái nằm hôn mê.

“Đi đi, đây chính là hàng thượng đẳng, coi chừng ông chủ chặt tay các người!” Người đàn ông được gọi là đại ca liếc mắt nhìn Ôn Hinh, đẹp thì đủ đẹp, chỉ là sắc mặt vô cùng tái nhợt, trong người lại có bệnh, làm cho người ta cảm thấy thương tiếc.

“Fuck!” Hắn phun nước bọt xuống. Hắn là Hắc Hạt Tử bao nhiêu năm nay, hắn chuyên nhập cư trái phép vô số thiếu nữ, cũng không loại cảm giác kỳ quái như thế này.

“Đại ca, dù sao chỉ có ba người chúng ta biết, các người không nói ông chủ sẽ không biết, cho dù là hàng tốt nhất đến lúc đó vẫn bị người khác đập hư, không bằng hiện tại cho chúng ta đã nghiền đi!”

Tên em út đứng đó xoa tay, đã không thể chờ đợi được muốn nếm thử món ngon.

“Đúng vậy, đại ca, trước đây mấy con nhóc khác không phải là chúng ta đùa trước sao? Không ai biết đâu!” Một người tóc hồng cũng nhin không được nữa phụ họa theo.

Hắc Hạt Tử buồn đầu hút một hơi thuốc, không có phản đối nữa.

“Mẹ kiếp, tôi không chịu nổi nữa rồi...” Vẻ mặt người đàn ông vô cùng thích thú nhìn vào dây nơ cột bên hông chuẩn bị cởi quần áo trên người Ôn Hinh, thuyền đột nhiên nghiêng sang một bên, bọn họ đụng phải một người, không đợi bọn họ đứng lên, trong khoang thuyền đột nhiên có vài người đi tới dáng người cao lớn, trán của bọn họ tối đen như mực cổ họng bị chặn lại.

Ôn Hinh là bị sức nặng của ai đó làm đau cho nên tỉnh lại, lúc cô còn chưa hiểu đã xảy ra chuyện gì, liền nhìn thấy khuôn mặt tuần tú hiện lớn ra trước mắt, cô lắc đầu, môi anh đào phun ra hai chữ, “Tri Hạo ——”

“Tri nhớ không tòi, còn nhớ rõ tên của tôi!” Tri Hạo cười lưu manh, sau đó nén lại nụ cười phóng đảng không kiềm chế được ôm lấy Ôn Hinh nhưng trong lòng cảm thấy rất ảm áp.

Cô biết, hắn sẽ không làm tổn thương cô!

“Hắc Hạt Tử, cậu có biết cô ta là tình nhân của người nào không?” Tri Hạo ôm lấy Ôn Hinh, cúi đầu kiểm tra một chút xem thân thể của cô có lành lặn không. Sau đó đi về phía đầu khoang thuyền nhìn mấy người bị giữ lại thấp giọng nói, “Đừng trách tôi không cho cậu mặt mũi, lần này người chọc phải đại phiền toái rồi!”

Khi Ôn Hinh mở mắt ra, nhìn thấy xung quanh thế nhưng dừng lại một chiếc du thuyền to lớn, chấn động kịch liệt vừa rồi chính là chiếc này đụng phải sao???

Bạn đang đọc truyện *Cô Bé Lọ Lem Và Hoàng Thái Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 71: Hành Trình Đến Anh Quốc

Trên thuyền có rất nhiều người, Hắc Hạt Tử đã không nhận ra được người đàn ông anh tuần trước mắt như ma vương, mà hắn hiện tại chính là dù ông chủ có ra mặt cũng cứu không được mình.

Cô gái này không ngờ là tình nhân của Mạc Tư Tước!

“Biết nên làm như thế nào rồi phải không?” Trì Hạo bình tĩnh bước trên boong tàu, tay đang ôm Ôn Hinh còn có thể dễ dàng nhảy lên du thuyền. Khi hắn đem Ôn Hinh để xuống, hắn dùng hai tay che lên ánh mắt của cô, thủ hạ của hắn lập tức rút súng ra ——

Ôn Hinh chỉ nghe được cách đó không xa ba tiếng đau khổ hét lên. Khi muốn mở mắt ra, ý thức lại một lần nữa lâm vào nơi đen tối.

Trì Hạo, không giống lần trước ở quán bar nhìn thấy hắn lúc đó bất cần đời, hắn rốt cuộc là ai?

Tỉnh lại lần nữa, giống như là ngủ một thế kỷ dài đằng đặc như vậy, đập vào mi mắt chính là một thế giới tươi đẹp.

Màn màu tím, màu sáng của trang sức, còn có màu xanh biếc của đồ vật. Ôn Hinh thoáng cái từ trên giường ngồi dậy, mở to ánh mắt nhìn căn phòng tràn ngập lãng mạn.

Nơi này là nơi nào?

Cô cúi đầu liếc mắt nhìn quần áo trên người, áo ngủ màu trắng làm bằng tơ lụa, đối diện với tấm kính rơi xuống đất hé ra khuôn mặt trắng nõn tinh xảo, sợi tóc dài thẳng đôi mắt to long lanh nháy một cái, không phải là cô sao?

Ôn Hinh đi chân trần ở trên thảm nhung, cửa gỗ khắc hoa lúc này bị đẩy ra, đi tới một dáng người cao ngất, bốn mắt nhìn nhau.

“Cô đã tỉnh?” Mạc Tư Tước hai tay đứng ở trong túi quần, áo sơ mi trên người chỉ buộc lại một cúc áo, trên tóc còn nhỏ vài giọt nước, dường như là mới đi bơi về.

“Mạc Tư Tước?” Ôn Hinh phòng bị che ngực, lúc nhìn đến khuôn mặt quen thuộc thoáng cái hắn đã đi tới trước mặt cô lo lắng hỏi, “Tại sao tôi lại ở chỗ này? Đây là nơi nào?”

Cô nhớ kỹ khi cô nhắm mắt một khắc đó còn nhìn thấy Trì Hạo, là hắn cứu cô!

“Đương nhiên là tôi mang cô tới!” Mạc Tư Tước nghiêng người đi vào gian phòng, ánh mắt rơi vào chân trắng của cô không mang dép đi trên thảm, cảm thấy không vui lòng mày nhăn lại, hắn đột nhiên vỗ hai tay, lập tức có hai người hầu mặc đồ màu hồng đem quần áo chỉnh tề đến.

Mạc Tư Tước cúi người, sau đó liền ôm lấy Ôn Hinh đi đến bên giường.

Nhìn thấy đôi mắt to mơ màng của cô, Mạc Tư Tước như bị ma quỷ ám hắn hôn lên má cô một cái, cười yếu ớt nói, “Nơi này là, Anh quốc!”

“Cái gì?” Ôn Hinh vì giật mình mà môi anh đào mở lớn hồi lâu không có khép lại, nụ cười trên mặt thay đổi trong nháy mắt.

Cô, cô, cô tại sao ở Anh quốc?

“Tôi ngủ bao lâu? Anh đưa tôi tới nơi này làm gì?” Ôn Hinh liếc mắt trừng mắt nhìn, chỗ ngồi trước mắt giống như trong cung điện lộng lẫy cũng không làm cho cô mừng rỡ, cô chỉ là giật mình và giận giữ.

“Mạc Tư Tước, anh là đồ xấu xa!”

“Em đừng có không biết tốt xấu, nếu như không phải anh... em bây giờ còn có thể ngồi ở chỗ này sao?” Mạc Tư Tước dễ dàng bắt được cổ tay của cô. Sau khi Trì Hạo cứu người trực tiếp đem cô đưa tới sân bay, bởi vì hắn đang vội đi Anh quốc!

“Anh...” Ôn Hinh đầu đau nhói, nhớ lại trước đó Doãn Vân Tuyên đối với cô..., trong lòng có chút sợ hãi, bây giờ đối với Mạc Tư Tước thành kiến cũng ít vài phần.

“Thay quần áo!” Mạc Tư Tước giống như trấn an sờ đầu của cô, sau đó rời khỏi, để cho hai cô gái phía sau đem quần áo tới.

“Tôi tự thay...” Ôn Hinh không có thói quen bị người khác hầu hạ, cô liếc mắt nhìn Mạc Tư Tước, sau đó cầm lấy quần áo vào toilet, cô không nhìn thấy lúc Mạc Tư Tước xoay người một phút kia, khỏe mỗi vùng lên nụ cười như có như không

Bạn đang đọc truyện *Cô Bé Lọ Lem Và Hoàng Thái Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 72: Gia Tộc Chris

Ôn Hinh nhìn trước mắt một cột đá rực rỡ, dùng mạ vàng chế tạo thành là nơi hội tụ của nghệ thuật kiến trúc, hoàn toàn không thể dùng từ ngữ để hình dung thanh thế lớn cỡ nào.

Hành lang trên lầu bằng cẩm thạch được điêu khắc tỉ mỉ, giống như tòa thành lấp lánh chiếu sáng. Ôn Hinh lần đầu tiên thấy được bối cảnh và thân phận to lớn của Mạc Tư Tước là như thế nào đúng là danh bất hư truyền.

Thì ra người thừa kế gia tộc Chris chính là hắn, nhìn kỹ thấy được những hào quang khí khái của hắn đều là số một không ai sánh bằng.

Chỉ cần một mảnh hoa hồng trang viên thì có hơn hai ngàn cái bình. Ôn Hinh đứng ở phía sau Mạc Tư Tước nhìn về phía ông lão tóc vàng nằm ở trên ghế, trong tay dựng cây gậy làm từ gỗ lim, còn cầm lên đó hoa văn hình con rồng linh hoạt giống như có sự sống, ánh mắt nheo lại ngồi ở phía dưới che ánh nắng, dưới quai hàm còn có chòm râu màu trắng bạc nhìn sơ qua cũng biết ông là một người cao quý.

“Ông ngoại, cơ thể ông có tốt hơn chút nào không?” Mạc Tư Tước đứng lại ở trước mặt ông, Chris, Gil, cũng là chủ nhân của tòa trang viên này, thân phận cao quý hoàng thất bá tước Anh quốc. người đàn ông lập tức mở mắt nhìn thấy gương mặt anh tuấn đứng trước, lập tức vỗ vị trí bên người, đã có quần gia vì hắn mà kéo ghế ra.

“Muốn gặp cháu, thật đúng là không dễ dàng a!” Bá tước Chris tươi cười chân thành nhìn Mạc Tư Tước, trong miệng mang theo một chút đáng tiếc, ánh mắt hiền lành chỉ có khi đang nhìn cháu ngoại mà ông thương yêu mới có thể lộ ra nụ cười như vậy.

Trong tưởng tượng của cô người quý tộc rất là nghiêm khắc, vẻ mặt căng thẳng của Ôn Hinh cũng chậm chậm nói lỏng ra.

“Cháu không phải là cố ý tới thăm ông sao?” Mạc Tư Tước cười nhàn nhạt, sau đó nhìn qua Ôn Hinh đang đứng sững sờ bên cạnh, cô bất ngờ không kịp đề phòng bị hắn kéo đến ngồi xuống trên đùi hắn, nhìn sang ánh mắt ông lão đang mỉm cười, cảm thấy có chút khó xử.

“Đây là Ôn Hinh...” Mạc Tư Tước chỉ vào Ôn Hinh giới thiệu với bá tước Chris, sau đó lại bổ sung mấy chữ, “Là người yêu của con!”

Ôn Hinh trầm mặt dùng cánh tay mạnh mẽ thúc vào lồng ngực cứng rắn của hắn, thường hắn một cái liếc mắt, ai là người yêu của hắn!

“Ha ha, vẫn là cô gái đẹp Phương Đông, cháu cũng nên kiềm lòng, ông ngoại trước khi nhắm mắt, có thể nhìn thấy cháu trai của ông chưa?”

“Dạ, sẽ như ông ngoại mong muốn!” Mạc Tư Tước ôm Ôn Hinh, bàn tay hạ xuống vuốt lưng cô, “Hai ngày này cháu sẽ ở tại chỗ này, cháu muốn tìm bác sĩ phù hợp...”

Ôn Hinh đột nhiên ý thức được một vấn đề nghiêm trọng, một tuần sau là ngày đính hôn của cô và Doãn Thiên Kinh nhưng mà bây giờ đã qua bốn ngày, cô bị Mạc Tư Tước đưa tới Anh quốc, cô có thể vội vàng trở về sao? Doãn Thiên Kinh có thể tìm cô tìm phát điên hay không?

Có lẽ là Mạc Tư Tước căn dặn cái gì, thái độ mấy người ở nơi này đối với cô đều rất cung kính, Mạc Tư Tước đến buổi trưa đều ở chung với ông ngoại hắn một chỗ, nghe nói thân thể bá tước Chris không tốt, qua tuổi bảy mươi ông dường như có ý định gọi Mạc Tư Tước ở lại Anh quốc kế thừa tước vị của hắn.

“Điện hạ, hoàng thái tử đã đến, còn mang theo một vị tiểu thư!”

Lúc bước vào biệt thự, Daniel một thân màu đen chính trực, vệ sĩ trung thành đi theo phía sau hắn lăm lăm bảo bên tai.

“Nhanh như vậy đã tới rồi?” Trên ngũ quan xuất sắc Daniel không có một chút mừng rỡ, nghe vậy nhẹ nhàng cẩn thận chọn một đôi giày.

“Dạ, bá tước đã tổ chức chiêu đãi, chỉ chờ điện hạ trở về!”

Daniel không kiên nhẫn gạt bỏ mấy người vệ sĩ, sau đó bước chân lên xuồng đất đi về hướng Chris, Gil đang chuyên dụng thư phòng cũng đi đến.

Cả người Mạc Tư Tước mặc quần áo ở nhà, nhàn nhã thoải mái xuống lầu, vừa lúc đụng vào người đang lên lầu.

Ánh lửa trong lúc đó cháy lên giống như biểu thị chiến tranh giữa hai người.

“Đã lâu không gặp, rất vui được gặp cậu!” Mạc Tư Tước vươn tay ra trước, đưa tay về phía người đàn ông tóc vàng.

Bạn đang đọc truyện *Cô Bé Lọ Lem Và Hoàng Thái Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 73: Công Chúa Của Tôi (1)

Daniel tiến lên một bước đứng song song với Mạc Tư Tước. Thân hình cao ngất của hắn so với Mạc Tư Tước cao hơn hai cm, con trai ngoại quốc cường tráng khỏe mạnh, so sánh với dưới Mạc Tư Tước lại có vẻ đẹp phương đông hào phóng.

“Đã lâu không gặp, cháu ngoại yêu của cậu!” Daniel bắt tay hắn. hai người đều hơi dùng lực, trên mặt lại lộ nụ cười hoàn mỹ, “Hoan nghênh trở về!”

“Ở đây cũng là nhà của cháu, không cần khách khí!” Mạc Tư Tước lơ đãng cười. Sau đó rút tay mình về nhìn hắn gật đầu rồi vuốt cằm, phong độ nhẹ nhàng xuống lầu.

Mạc Tư Tước từ nhỏ sinh trưởng ở Anh quốc, bá tước Chris vẫn luôn bồi dưỡng cho hắn là người sau này thừa kế gia tộc, học tập, tu dưỡng, võ thuật, buôn bán, lúc hắn mười tuổi Chris thu dưỡng nghĩa tử là Daniel.

Mạc Tư Tước và mẹ hắn Lạc Na công chúa mới là hòn ngọc quý duy nhất trong tay bá tước Chris. Nếu so về tuổi tác Daniel chỉ so với Mạc Tư Tước chỉ lớn hơn sáu tuổi. Hắn cũng tự xưng một tiếng cậu. Chẳng qua là cuộc độ sức giữa hai người bắt đầu từ khi Mạc Tư Tước hai mươi lăm du học trở liên chính thức bắt đầu.

Lúc Mạc Tư Tước trở về, bá tước Chris mở buổi tiệc tối long trọng mời các người trong gia tộc, địa điểm ở khách sạn lớn nhất Luân Đôn.

Buổi tối, Ôn Hinh mặc lễ phục dạ hội màu đen do Mạc Tư Tước chuẩn bị, thiết kế trễ ngực, lộ ra những đốt xương tinh xảo, váy ngắn đến gối có viền ren, màu đen huyền bí, vì che kính cảm xúc xiềng xích của cô. Mạc Tư Tước thay quần áo khác đưa cô xuống lầu, trong ánh mắt rất là xinh đẹp.

“Đêm nay, cho cô một lần làm công chúa!” Đứng ở ngoài cung điện xanh vàng rực rỡ. Mạc Tư Tước nắm lấy tay cô, xoay người hôn lên mu bàn tay cô đóng dấu lên.

Ôn Hinh cho tới bây giờ cũng không có ảo tưởng qua. Cô lần đầu tiên đi thăm đồ, không phải cùng với Doãn Thiên Kinh mà lại cùng người đàn ông tà ác này.

Bọn họ cùng nhau đi tới, cùng hưởng thụ mọi người vinh dự cao thượng, tiếng vỗ tay vang dội và tiếng ly rượu va chạm, bắt đầu tối nay là điệu nhảy mở màn.

Đêm nay Mạc Tư Tước là đối tượng mọi người truy đuổi, Ôn Hinh lại là xinh đẹp tự nhiên khiến cho náo động.

Bất kể là từ trong tối ngoài, hay là từ đầu đến chân, bọn họ hiển nhiên trở thành một đôi người yêu chú ý nhất.

Trong đám người, đồ xô ái mộ ánh mắt nhìn cô gái phương đông diện bộ lễ phục màu đen, trang sức từ trên xuống dưới nổi bật nhất là vương miện màu hồng cài trên mái tóc dài mềm mại của cô.

Như lần đó ở tiệc sinh nhật nhà họ Doãn, cô xinh đẹp kinh người cũng không phải nhân vật chính. Chỉ có đêm nay cô trở nên xinh đẹp giữa rừng tinh linh.

Cả người Mạc Tư Tước diện áo đuôi tôm màu trắng áo, chu toàn thật đẹp ra mắt mọi người. Trong lúc đó, bá tước Chris tiến cử hắn với các quý tộc khác màu da. Ánh mắt trong đám người đó đổ dồn vào cô và hắn. Mạc Tư Tước nhìn Ôn Hinh trừng mắt nhìn.

Cô cảm ơn hắn, đêm nay hắn cho cô thành một công chúa trong mộng.

Giờ khắc này, Ôn Hinh mới thả lỏng phòng bị và thành kiến đối với hắn, tại đây trông như toà lâu đài trong mộng. Hắn là Mạc Tư Tước, cô là Ôn Hinh

“Tiểu thư xinh đẹp, có thể mời nhảy một điệu không?” Bên tai vang lên một giọng khàn trầm thấp. Ôn Hinh quay đầu, một đôi mắt xanh biếc mê người nhìn thẳng vào cô, tim cô đột nhiên nhảy thêm mấy nhịp.

Gương mặt này cô gặp qua mấy lần. Lúc cô làm công ở quán bar, còn có lúc Mạc Tư Tước bị thương nằm ở bệnh viện có thoáng nhìn thấy.

Cô dường như đã quên, hắn đã đưa danh thiếp cho cô. Chris gia tộc chấp hành tổng tài —— Daniel.

Hắn và Mạc Tư Tước là quan hệ như thế nào?

Ôn Hinh chú ý tới ngón út của hắn có mang chiếc nhẫn hồng giống như đúc chiếc nhẫn của Mạc Tư Tước!

Bạn đang đọc truyện *Cô Bé Lọ Lem Và Hoàng Thái Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 74: Công Chúa Của Tôi(2)

Gia tộc Chris rất lớn. Mạc Tư Tước có vài người chú và anh, đối với hắn một mình thừa hưởng quyền thừa kế đều tỏ vẻ nghi ngờ và đổ kị.

Chẳng qua là quyền hành hiện tại cũng có phần của người đàn ông mắt xanh trước mắt này!

Ôn Hinh thiếu chút nữa đã bị con người mê hoặc này hút vào, không đợi cô mở miệng, người đàn ông giống như hoàng tử kia thực hiện lễ nghi, sau đó nắm tay nàng kéo vào trong sân nhảy.

“Chúng ta đã gặp qua!” Ôn Hinh nhìn hắn cười mỉm, khẳng định nói.

Daniel nhìn tròn mắt đen sáng của cô cười nhạt, sau đó hắn cũng rất khẳng định nói một câu, “Chúng ta sau này còn có gặp lại!”

Trong sân nhảy càng ngày càng nhiều cặp đôi, Ôn Hinh cũng không am hiểu nhảy waltz, thế nhưng dưới sự hướng dẫn của Daniel cứ bước theo nhịp, gần gũi nhìn hắn, Ôn Hinh cảm thấy người đàn ông này trên người tràn ngập hơi thở lạnh như băng làm cho người ta không dễ tới gần.

Thời gian nửa điệu nhảy, âm nhạc đột nhiên thay đổi. Thân thể Ôn Hinh đột nhiên bị xoay tròn một trăm tám mươi độ, nàng chỉ nghe được bên tai truyền đến một giọng nói dễ nghe, người đàn ông trước mặt cô đã đổi thành Mạc Tư Tước.

Mạc Tư Tước nắm lấy tay trái của cô, cảm giác được trong lòng bàn tay của cô có vết thương chạm vào tay hắn, ánh mắt hắn trầm xuống, khóe miệng tươi cười cứng một chút, rất nhanh lại khôi phục trêu đùa, “Có vui không?”

“Người ấy là cậu anh sao?” Vừa rồi Mạc Tư Tước và Daniel trao đổi bạn nhảy lúc, nàng là nghe được hắn gọi người kia là Daniel. Chẳng qua là tuổi tác của bọn họ dường như ko xê xích bao nhiêu.

“Cách xa hắn một chút biết không?” hơi thở của Mạc Tư Tước thoáng cái xâm nhập vào vành tai cô. Ôn Hinh bị động bị hắn vòng vào trong lòng, lại nghe được giọng nói nhỏ, “Hắn rất nguy hiểm...”

“Mạc Tư Tước, chúng ta lúc nào về nước?” Ôn Hinh không để ý đến ám hiệu của hắn, mà là hỏi sang một vấn đề khác.

Mạc Tư Tước cũng không có tức giận, chỉ là ôm chặt lấy cô hơn, eo của cô rất nhỏ, hai tay hắn có thể ôm hết.

“Ôn Hinh, tin tôi một lần, được chứ?”

“Ngày đính hôn, tôi cam đoan cô có thể về kịp!”

“Chẳng qua là hai ngày này, ngoan ngoãn ở bên cạnh tôi...”

Giọng nói của Mạc Tư Tước nước đá, không nặng không nhẹ rơi vào trong tai Ôn Hinh, cô như bị quỷ thần sai khiến gật đầu.

Cô nhìn theo đáy mắt hắn thấy được chân tình thật lòng, cô biết hắn sẽ không lừa gạt cô!

Hai tay cô chậm rãi vòng lên cổ hắn thật chặt. Ôn Hinh không có phát hiện, phía sau cách đó không xa, có ánh mắt lưỡng đạo hứng thú nhìn chằm chằm vào bọn họ.

Giữa trưa đêm đồng hồ báo đã đến mười hai giờ, tiệc tối kết thúc, Ôn Hinh quay đầu nhìn đám con gái xinh đẹp bao vây vào Mạc Tư Tước, khóe môi cô giương lên, đi ra khỏi cung điện.

Đã quá mười hai giờ, công chúa trong mơ cũng nên tỉnh.

Trong lúc đó cô hoảng hốt, dưới chân cô có mộ thân thể nghiêng nghiêng, một chiếc giày liền từ trên bậc thang chày xuống, cô kinh hô một tiếng, một chiếc giày đã rơi xuống mấy chục bậc thang phía dưới, một người đàn ông anh tuấn đã giúp cô nhặt giày lên. Sau đó từng bước từng bước đi đến bên cạnh cô.

Cho đến khi đứng lại trước mặt cô, hần đột nhiên xoay người, đem giày thủy tinh màu hồng đưa dưới chân cô.

Ôn Hinh lộ vẻ xúc động, e lệ đưa ra chân, sau đó khi hần nâng chân nàng lên, cô lễ phép nói, “Cám ơn!”

Người đầu tiên mang giày cho cô, lại là người đàn ông xa lạ này!

“Tiện tay thôi mà!” Con mắt của người đàn ông này chói lọi như sap, màu sắc lại là màu hổ phách. Ôn Hinh ngẩng đầu nhìn lại ánh mắt của hần, đó là một người đàn ông cực kỳ tuấn mỹ, mũi thẳng, cánh môi mỏng manh, mái tóc rất mỏng.

Ôn Hinh về sau mới biết được, thì ra ở Anh quốc Luân Đôn, cô đã gặp một người đàn ông, lại là người đứng đầu mafia Italia sâu xa khó hiểu—— Lôi Ân!!!

Bạn đang đọc truyện *Cô Bé Lọ Lem Và Hoàng Thái Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 75

“Hinh nhi” Bên hông đột nhiên bị một cánh tay có lực giữ lại, một cổ mùi vị bạc hà lan tỏa cùng với giọng nói của hần vừa đủ ở bên tai khiến mặt của Ôn Hinh đỏ bừng như bị mặt trời mùa hè thiêu đốt trong nháy mắt, không biết giọng nói ấy có phải thật sự từ miệng người người đàn ông này bật ra hay không.

Mạc Tư Tước ôm Ôn Hinh vào trong lòng, ra ngoài được hai bước rồi đứng lại, nhìn khuôn mặt tà mị của người đàn ông khác, nhìn hần gật gật đầu, sau đó ôm lấy Ôn Hinh đang đứng bên cạnh bước đi.

Trong lúc đó người đàn ông ấy rõ ràng trao đổi ánh mắt, chẳng qua là Ôn Hinh không hiểu gì.

Lôi Ân đứng đón gió, nhìn hai bóng người một cao một thấp biến mất, ánh trăng chiếu xuống một bóng đen thê lương trong lòng hần đau đớn bởi vì một người phụ nữ tác động

Xe một đường hướng về trang viên hoa hồng, cả đoạn đường hai người không nói gì, hơn hai mươi chiếc xe đi theo ở phía sau. Ôn Hinh hưởng thụ đãi ngộ có một không hai, vẫn đang cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

Đường Tư Tước chú ý vô cùng đúng lúc, khi xuống xe cũng nắm tay cô đi lên lầu, tính toán tối nay đều tốt đẹp.

Ở hành lang trước của phòng, có vài bác sĩ mặc áo trắng đang đứng, khi Mạc Tư Tước đẩy mạnh Ôn Hinh vào trong phòng, bọn họ cũng theo sau tiến vào.

“Đưa tay trái ra!” Mạc Tư Tước vẫn nắm tay phải của cô, lúc cô hát ra hần đột nhiên nhắm vào cách tay khác của cô .

“Làm gì nha?” Ôn Hinh nhìn mấy bóng người ra vào trong phòng, cô có chút sợ hãi đưa tay giấu vào phía sau, thân thể cũng theo đó mà lui .

“Thấy cô ngứa chưa?” Mạc Tư Tước dễ dàng lôi cô trở về, một bàn tay không khách khí xoa đầu của cô, “Để xóa sẹo trên tay cô!”

Chuyện hần hứa hẹn với cô trước đây nhất định sẽ làm được! Vết thương trên tay Ôn Hinh đã muốn khép lại, chẳng qua là vết sẹo nhẵn nhụi kia như uốn lượn ở trong mắt hần.

Mạc Tư Tước phát phát tay, ấn Ôn Hinh ngồi xuống ghế sofa, hai gã bảo vệ tiến lên như muốn trói cô lại, kéo tay cô lên phía trước, bác sĩ đã ngồi xổm trước mặt cô.

Đường tư tước dùng tiếng Anh nói vài câu với bác sĩ, sau đó một bàn tay bịt kín mắt Ôn Hinh, như là dụ dỗ an ủi cô, “Không đau, rất nhanh thôi!”

Ôn Hinh cảm thấy không cần phải như vậy, vết thương đối cô mà nói cũng không sao, vì hiện tại thân thể cô không khỏe mạnh, cho nên làm sao quan tâm đến một vết sẹo nhỏ như thế?

Chẳng qua là Mạc Tư Tước không cho cô cơ hội phản kháng, cô chỉ cảm thấy trong lòng bàn tay truyền đến một trận đau, đến khi mở to mắt, trong lòng bàn tay đã là một mảnh trắng mịn bằng phẳng.

Trong phòng chỉ còn lại một mình cô, nằm thoải mái trên giường lớn, Ôn Hinh cẩn thận nhìn chăm chăm lòng bàn tay mình, vết khâu giải phẫu được xử lý tốt lắm, nhưng mà cho dù là y học tiên tiến vẫn không bù lại được khuyết điểm, một dấu vết rất cang giống như vết thương trong lòng cô, đến giờ phút này, cô oán Ôn Tổ Tâm, hận Doãn Vân Tuyên !

Cô là em nên nhường nhịn nhưng cũng không có nghĩa là được ức hiếp cô. Doãn Văn Tuyên đoạt đi người mẹ duy nhất của cô, cô có phải cũng nên nhận một thứ gì đó trong tay của cô ta không.

Ôn Hình nhìn chăm chăm lòng bàn tay mình đến xuất thần, cũng không có chú ý một bóng người đang tới cách cô càng ngày càng gần, chẳng qua là mùi vị mê hoặc của người đàn ông kia xông vào mũi cô trước.

Mạc Tư Tước tắm rửa xong, mặc quần áo ngủ đi ra liền nhìn thấy cô đang ngẩn người, hần lập tức tiến đến bên giường vỗ tay cô, “Người ta nói tay là khuôn mặt thứ hai của người phụ nữ, cho nên không thể để xấu, biết không?”

“Anh đối với phụ nữ thật đúng là hiểu biết a.” Ôn Hình nhìn không chớp mắt rút tay mình về, nổi giận dưng dưng nói.

Mạc Tư Tước khẽ cười, sau đó lấy khăn đưa vào tay cô, “Giúp tôi lau tóc!”

Bạn đang đọc truyện *Cô Bé Lọ Lem Và Hoàng Thái Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 76: Cảm Giác Luyện Ái (1)

Ôn Hình nhìn hần xem thường, sau đó bất đắc dĩ ngồi chồm hổm ở trên giường, cẩn thận giúp hần lau tóc.

Sợi tóc của hần thực nhuyễn, màu nâu nhạt rõ ràng. Ôn Hình vốn không biết thì ra tóc của đàn cũng có thể xinh đẹp như vậy.

Mạc Tư Tước nhắm mắt lại hưởng thụ, để đôi tay nhỏ bé tùy ý của cô ở đỉnh đầu hần dịu dàng lau, hai người ôn hòa ở chung một chỗ, đã tạo thành một loại ẩn ý.

“Ngày mai đưa cô đi Tháp Eiffel xem hoàng hôn!” Mạc Tư Tước nằm xuống nói, cũng nhân tiện đem Ôn Hình kéo vào trong ngực, hần tắm rửa xong mùi thơm ngát lưu lại quanh quần bên mũi Ôn Hình, hai tay cô luôn cuộn co lại, nghĩ đến ở chung một giường với hần, cảm giác sợ hãi đêm đó hiện lên, cô kháng cự đẩy hần ra tạo khoảng cách giữa hai người.

“Mạc Tư Tước, anh có thể hay không.” Ôn Hình vô hình bị hần giày vò, nhưng mà thái tử gia dường như không có dấu hiệu giác ngộ, hần một phen kéo chần bên cạnh, sau đó đắp lên hai người, miệng có chút giận giữ khiến trách, “Ngủ!”

Ôn Hình không dám động nữa, phía dưới chăn hai người đều sát nhau, thời điểm cô sắp ngủ, cô mộng lung cảm giác được một bàn tay của hần vừa vịn đặt ở trên trái tim của cô.

Tháng mười ở Luân Đôn, gió thổi dịu nhẹ, từng đợt mùi thơm trong trang viên lý tán ra, ánh mặt trời chiếu vào trong phòng. Ôn Hình mở mắt liền nhìn thấy người nằm bên cạnh ngủ quan đẹp đến hoàn mỹ – Mạc Tư Tước, cặp mắt xanh ngọc mở to, cực kỳ giống vương tử từ trong truyện tranh đi ra.

“Cô không phải đã yêu tôi rồi chứ?” Mạc Tư Tước trừng mắt nhìn, vươn một bàn tay xoa xoa chớp mũi Ôn Hình, làm khuôn mặt nhỏ nhắn xuất hiện một chút đỏ ửng khả nghi. Ôn Hình ngẩn ra, lúc này mới ý thức được chính mình đã dỗi theo hần từ lâu.

Chuyện xấu bị phát hiện làm cho cô chột dạ lập tức nhảy lên đứng dậy, bởi vì dùng sức quá mạnh, đầu lập tức đập vào cằm Mạc Tư Tước, hần nhin đau kêu rên hai tiếng, sau đó nhúu mày cảm tức nhìn về mặt vô tội của cô gái đó, “Đáng chết, kích động như vậy làm cái gì?”

“Anh.” Ôn Hình lẩm bẩm một tiếng, có chút lo lắng liền phản kích, “Không biết xấu hổ!”

Mạc Tư Tước thời điểm tức giận cũng thích cười, chẳng qua là cười lạnh không có độ ấm, hần nhếch khóe môi, một bàn tay vuốt ve cằm, nheo mắt nhìn cô, “Cô sẽ không, thật sự yêu tôi chứ?”

“Anh có bệnh à!” Ôn Hình vội vàng từ trên giường nhảy xuống trừng mắt nhìn hần như nhìn quái vật, người đàn ông này thật đúng là tự cao tự đại, cô bởi vì hần có một loạt hành động khác thường, cho nên buông xuống thành kiến với hần, đã vậy hần còn nói mà không biết ngượng!

Ôn Hình bùm mặt trốn vào toilet, nghe được Mạc Tư Tước không có khắc chế cúi đầu cười. Cô nhìn nữ tử trong gương mặt hoa đào, má hồng nhuận, đây là cô sao?

Vì sao, tim thoáng cái nhảy nhanh như vậy?

Thời điểm cô thay quần áo xong ra ngoài, Mạc Tư Tước cũng đã ăn mặc chỉnh tề, một thân màu trắng nhàn nhã, nhìn hần như ánh mặt trời lấp lánh. Ôn Hình ảo não gõ vào đầu chính mình, cô làm sao vậy, tại sao càng nhìn thấy hần càng hợp mắt?

“Chúng ta mặc thế này có phải giống một đôi tình nhân chẳng?” Mạc Tư Tước lập tức tiến đến trước mặt cô, dương cầm hỏi.

Cô còn trẻ tinh thần phấn chấn, cùng với hấn cô cảm thấy chính mình cũng trẻ mấy tuổi!

Trong lòng Ôn Hinh cảm thấy không giống như bình thường, bởi vì lời nói của hấn mặt lại nóng lên. Mạc Tur Tước đem về mặt then thùng khả ái của cô thu hết đáy mắt, khoe mắt ẩn chứa nụ cười nhợt nhạt, hấn bỗng dưng nắm tay cô, mười ngón tay đan lại, trong nháy mắt, hai người dường như đều nghe được tiếng tim đối phương đập, giống như có cái gì âm áp từ trái tim tràn ra.

Bạn đang đọc truyện *Cô Bé Lọ Lem Và Hoàng Thái Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 77: Cảm Giác Luyện Ái (2)

Thời điểm bọn họ đi không có người lái xe, hai người mặc quần áo giống đôi tình nhân bình thường cùng nắm tay đi ở ngã tư Luân Đôn.

Bởi vì tướng mạo xuất sắc cùng khí chất cao ngạo, bọn họ đi trên đường, dẫn tới rất nhiều ánh mắt chung quanh đều tập trung ở trên hai người bọn họ.

May mà không phải ở trong nước, ở Anh quốc không có bao nhiêu người nhận ra Mạc Tur Tước, cho nên hấn có thể không kiêng nể sánh vai với một phụ nữ rong chơi ở trên đường Luân Đôn.

Từ phố tình nhân lãng mạn, đến hoa viên thế kỷ mộng ảo, lại đến trấn nhỏ đơn giản Ôn Hinh sống hai mươi năm, cho tới bây giờ đều không có giống ở đây muôn màu muôn vẻ quá.

Mà một ngày này, cũng là ngày cuối cùng cô ở lại Luân Đôn!

Đi ở trên đường nhỏ phồn hoa, rực rỡ muôn màu tùy ý có thể thấy được rất nhiều vật phẩm trang sức. Hai tay của Mạc Tur Tước để trong túi, nhìn thân ảnh nhỏ nhắn sôi nổi phía trước, biết cô lâu như vậy, chưa bao giờ thấy cô cười vui vẻ như vậy.

Thì ra, chỉ cần ra sức một chút, hấn có thể làm cô cảm động nhưng hấn muốn cũng không phải chỉ như thế này!

“Mạc Tur Tước, anh lại đây!” Ôn Hinh đứng lại trước một cửa hàng nhỏ trên phố xá sầm uất, không biết là phát hiện cái gì đó ngạc nhiên, cách đám người đám người nhón nháo, Ôn Hinh cười hai lúm đồng tiền như hoa hướng về phía hấn ngoắc tay.

Hồ hấp của Mạc Tur tước cứng lại, trơ mắt nhìn thân ảnh nhỏ hòa nhập vào đám người bên trong, hấn lại liếc mắt một cái liền thấy được cô.

Lúc đợi Mạc Tur Tước đến gần cô, Ôn Hinh đột nhiên đứng lên, hé ra bộ mặt nạ quý dữ tợn cùng một tiếng khê gọi. Mạc Tur Tước một tay chụp lấy đầu của nàng, lấy mặt nạ trên mặt nàng ra, nửa cười nửa không nhìn cô, “Ôn Hinh, cô thực ngại thối!”

Sao? Hấn không có bị dọa ?

Ôn Hinh xoa cái trán nhìn nhìn mặt nạ màu đen trên tay, còn có trước mặt hình động vật, cô chọn cái này là để dọa người, nhưng mà nam nhân này tại sao lại không sợ?

“Cô nghĩ rằng ta là cô a, cô gái ngốc!” Mạc Tur Tước đoạt lấy cái mặt nạ quý quặng trở về quầy hàng, sau đó đưa tay kéo cô đi. Ôn Hinh đi ở phía sau nói rõ bất mãn, Mạc Tur Tước đắc ý cười, sau đó kéo cô vào một cửa hàng bán ngọc cổ.

Ngón tay thon dài của Mạc Tur Tước đang cầm một vòng phi thúy màu sắc trong suốt, cuối cùng dừng lại trên một cái vòng ngọc màu xanh biếc.

Ông chủ cửa hàng theo yêu cầu của hấn đưa chiếc vòng tay tới trước mặt hấn. Mạc Tur Tước trực tiếp túm tay trái của cô lên, cỡi đồng hồ xuống, sau đó đem vòng tay bằng ngọc xanh biếc trực tiếp đeo vào tay cho cô.

“A, anh làm gì nha?” Ôn Hinh giận dữ, muốn tháo vòng tay, cô dùng lực ra sao cũng tháo không được.

Vòng ngọc kia như là cố ý làm ra riêng cho cô vậy, Mạc Tur Tước vừa lòng nhíu mày, nhìn đồng hồ từng bị hấn làm hỏng trong lòng hấn dấy lên cảm giác thành tựu.

“Tốt lắm, tháo không được, vậy thì đeo đi!” Hấn nói cực kì miễn cưỡng, Ôn Hinh đi qua muốn cản hấn. Mạc Tur tước đã muốn bỏ chiếc đồng hồ đi, “Cái này, ta muốn!”

Ôn Hinh nghĩ rằng, nếu hấn có thể đối phương thức đưa cô cái vòng ngọc, cô có lẽ sẽ nhận, nhưng chẳng qua thái độ này của hấn không khỏi quá ngang ngược đi?

“Đeo , không được bỏ ra nữa!” Mạc Tư Tước nắm cổ tay cô, mệnh lệnh không nói chen vào.

Ôn Hình khóc không ra nước mắt,cô muốn tháo nhưng tháo không ra a!

” Mạc Tư Tước, cái này không phải giả chứ?” Ôn Hình quơ quơ vòng ngọc trong tay, hoài nghi theo dõi sắc mặt hắn.

Mạc Tư Tước trừng mắt tà ác liếc mắt nhìn cô một cái, sau đó lãnh khốc ném một câu, “Cô cho rằng ta là ai!”

Bạn đang đọc truyện *Cô Bé Lọ Lem Và Hoàng Thái Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 78: Đừng Bỏ Lại Ta

Ôn Hình thậm chí đã quên , cô cho là Mạc Tư Tước cố ý,liền đưa tay cướp chiếc đồng hồ cũ về.

Ánh mặt trời chiếu xuống phản xạ với ánh xanh lấp lánh của vòng ngọc, cũng như chính tâm trạng cô,tàn ra một chút ám áp và lo lắng.

Hai bàn tay nắm chặt với nhau,khi ra đến cửa cũng không nói lỏng, một đám đông chật chội chen nhau đi lên cầu,Mạc Tư Tước đột nhiên buông tay cô ra,say đó đẩy Ôn Hình ra ngoài.

Ngẩng đầu nhìn phía hoàng hôn, Ôn Hình cảm nhận được những tầng mây nối tiếp bồng bềnh trôi, ánh nắng chiều lặn lẽ chìm xuống phía tây,cô nhìn chăm chăm một khắc duy mỹ này ngay cả nháy mắt cũng không dám .

Mạc Tư Tước đứng ở bậc thang trên đỉnh tháp, cách xa cô mười bước, như si như say nhìn cô vui sướng đến hai má nhiễm hồng ,giờ khắc này cô ở trong mắt hắn là phong cảnh đẹp nhất.

“Thật đẹp!” Ôn Hình hợp hai tay lại, hưng phấn vỗ to, khó kìm lòng nổi tán thưởng ,tháp cao chùng ngàn thước, cảm giác ám áp như chính mình được giẫm lên mây, người chung quanh dần dần trở nên đông, thời khắc chứng kiến cảnh đẹp này, cô muốn chia xẻ với người bên cạnh.

“Mạc Tư Tước.” Ôn Hình quay đầu đi tìm bóng dáng của Mạc Tư Tước, chẳng qua là cô hoảng sợ xoay người, trước mắt tất cả đều là người ngoại quốc tóc vàng mắt xanh, không có thân ảnh của Mạc Tư Tước.

Ôn Hình lập tức hoảng hốt,cô đẩy đám người đi ra tìm kiếm thân ảnh tuần dật kia, nhưng mà không có, nơi nào cũng không có.

Trong lòng Ôn Hình tràn đầy sợ hãi,ở một quốc gia giữa một đám người xa lạ,cô mới phát hiện,cô hoàn toàn ý lại vào Mạc Tư Tước.

Trong mắt cô không thấy người khác tồn tại, phong cảnh đẹp lại không có người kia cùng cô thưởng thức cũng thật là vô vị.

Ôn Hình có chút vội vàng,cô thực sợ hắn bỏ lại cô một mình, trong lòng dâng lên cảm giác bất lực .

Nhưng làm, hắn ở nơi nào?

Ôn Hình cho tới bây giờ cũng không biết, thì ra cảm giác không có người giúp lại thống khổ như vậy.

Mạc Tư Tước đứng ở trên đỉnh, nhìn bóng dáng cô thấp thòm lo âu,hắn lạnh lùng nhếch khóe môi, sau đó đẩy ba mỹ nữ tóc vàng chủ động chạy tới trong ngực hắn ra, muốn đi đến phía cô.

Khóe mắt Ôn Hình hồng hồng , bên tai quanh quẩn những thanh âm xa lạ, giờ đây đối với cô mà nói cái gì cũng đều là xa lạ !

Cô nâng ánh mắt nhìn quanh bốn phía, hai chân như nhũn ra ngồi ở trên thềm đá, nước mắt cứ như vậy lặng lẽ chảy xuống.

Mạc Tư Tước, anh tại sao không trở lại tìm ta ?

Sau đó, có một đôi tay lạnh như băng bắt ngò xoa lên mắt cô, một loại hơi thở đặc mùi đàn ông tỏa ra,gìọng trầm thấp của Mạc Tư Tước vang lên, “Hình Nhi.”

Lúc này đây cô thật sự nghe được, là hắn đang gọi cô, hắn đang gọi cô!

“Đừng bỏ lại ta, Mạc Tư Tước, dẫn ta đi.” Ôn Hình lập tức nắm tay hắn, toàn bộ thân mình đều nhào vào lòng hắn, Mạc Tư Tước cảm thấy mỹ mãn ôm lấy một khối nhuyễn ngọc ôn hương, môi bạc dán bên vành tai cô nói, “Cô là cam tâm tình nguyện theo ta sao?”

Ôn Hinh dùng sức gât gât đầu, nước mắt vẫn rơi trên con ngươi trong suốt, Mạc Tư Tước không kìm lòng được, hôn lên những giọt nước mắt, thấp giọng lầm bầm, “Ôn Hinh, đây là chính cô lựa chọn, đừng oán ta .”

Tiếng nói vừa dứt, hấn đã dùng sức ôm lấy cô, lời lẽ giao triền, lại một lần nữa cuồng nhiệt hôn cô hận không thể cùng cô hòa thành một.

Trên tầng cao nhất của tháp Luân Đôn, một đôi nam nữ triền miên cuốn quýt dưới ánh hoàng hôn rực đỏ, tạo thành một bức tranh tuyệt mỹ động lòng người.

Bạn đang đọc truyện *Cô Bé Lọ Lem Và Hoàng Thái Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 79: Về Nước

Trên giường lớn, hai thân thể gât gao giao triền cùng một chỗ, ôm, hôn cuốn quýt khiến đầu óc Ôn Hinh choáng váng mơ hồ, thân thể như là mất hết ý thức, cảm thụ duy nhất chính là khoái cảm do người đàn ông kia mang lại, lợi dụng kỹ xảo quen thuộc, đưa cô vào một thế giới mới mẻ.

Loại kích thích này đánh úp đến cực điểm làm cô thậm chí quên mình đang ở nơi nào!

Chỉ có thể gât gao ôm cổ của hấn, để hấn tùy ý xâm nhập dùng sức tiến vào đưa đẩy trong cơ thể cô, cô nhắm mắt lại, nghe tiếng tim hấn đập mạnh mẽ, cô hạnh phúc muốn khóc.

“Ôn Hinh, Ôn Hinh, Ôn Hinh.” Mạc Tư Tước nắm tay cô, không ngừng rên rỉ gọi tên cô.

“Gọi tên ta!” Hấn ở bên tai cô ra lệnh, cô lúc này bị hấn yêu thương đáng vẻ nhu mì làm cho trong lòng hấn phần khích không thôi, chỉ muốn làm cho thời gian vĩnh viễn dừng lại một khắc này, thật tốt, cô làm cho hấn cảm giác lưu luyến.

“Mạc Tư Tước.” Ôn Hinh bị hấn mê hoặc, nâng thân thể lên môi đỏ mọng gọi tên hấn.

“Không, không đúng, gọi ta là Tước.” Hấn vẫn đang trong thân thể cô ra sức luật động, thỉnh linh bỗng một cỗ nhiệt lượng trào dâng khiến Ôn Hinh không chịu được kích thích, cô thấp giọng khóc đáp lại hấn, “Tước.”

Mạc Tư Tước thỏa mãn cười nhẹ, chậm rãi dịu dàng hôn lên trên khuôn mặt cô, giờ khắc này, hấn đã hoàn toàn chiếm được cô, mặc kệ là thân thể, hay là tâm.

“Đáp ứng ta, không dính hôn với Doãn thiên kinh, !” Cuối cùng, Mạc Tư Tước ở bên tai cô cường thế ra lệnh, thân thể Ôn Hinh không khống chế được run run, ở dưới thân hấn lần lượt nở rộ, cuối cùng vô lực gât đầu.

Trong đầu chợt Ôn Hinh chợt lóe lên khuôn mặt dịu dàng của Doãn thiên kinh, nhưng rất nhanh đã bị người đàn ông trước mắt này chiếm cứ .

Ban đêm, Ôn Hinh mơ mơ màng màng cảm giác được người bên cạnh chuyển động, cô dường như nghe thấy Mạc Tư Tước đứng dậy gọi điện thoại, chẳng qua là trong chốc lát, hấn đã lại trở về bá đạo vòng tay ôm chặt cô.

Cả người như là hư thoát, lần nữa mở mắt, Ôn Hinh giật mình há to miệng, người đàn ông bên cạnh đã hôn lên môi, “ Tỉnh rồi à? Người đẹp!”

Trên người hấn còn lưu lại hương bạc hà nhẹ nhẹ, còn mang theo cả hương vị của nước gạo râu, cả người cũng phong thần tuấn lãng, áo sơ mi màu đen mặc ở trên người hấn càng tuấn đạt, tiêu sái lỗi lạc.

“Chúng ta về nước ?” Ôn Hinh từ trong lòng hấn dịch chuyển, ngồi trở lại vị trí bên cạnh, cô cũng không biết bọn họ lên máy bay lúc nào, mà cô lại ngủ trong ngực hấn lâu như vậy?

“Chỉ có hai người đi !” Mạc Tư Tước sùng nịch nheo nheo chớp mũi của cô, cười rất sâu.

Ôn Hinh cả kinh, quay đầu nhìn bốn phía, trong khoang hạng nhất ngoại trừ hai người bọn họ, một người cũng không có.

Nghĩ đến vấn đề sau khi về nước, trong lòng Ôn Hinh đột nhiên có chút mất mát. Khi ở Anh quốc cô và Mạc Tư Tước quan hệ trong lúc đó thực chất đã có tính đột phá, cô còn có thể dính hôn với Doãn Thiên Kinh sao?

Hai giờ sau, máy bay đáp xuống

Ôn Hinh trầm mặc bị Mạc Tư Tước nắm tay đi ra sân bay, vừa ra cửa Đường Sâm liền mang theo vài tên thủ hạ che chở bọn họ rời khỏi. Ôn Hinh bị Mạc Tư Tước ôm vào trong ngực, mặt không có lộ ra, nhưng cô vẫn thấy được chung quanh có thật nhiều phóng viên ẩn núp.

Trở về nước, hần là hoàng thái tử, mà cô chẳng qua là một sinh viên bình thường không có chút tiếng tăm gì.

“Chúng ta muốn đi đâu?” Trong xe, Ôn Hinh khó khăn mở miệng hỏi hần, một tuần ngắn ngủi, cô dường như đã trải qua từ thiên đường đến địa ngục chênh lệch nghìn phần.

Mạc Tư Tước gãi gãi lòng bàn tay của cô, nghiêm túc hỏi, “Em không nhớ rõ hôm nay là ngày gì sao?”

Bạn đang đọc truyện *Cô Bé Lọ Lem Và Hoàng Thái Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 80: Tiệc Đính Hôn Của Ai Với Ai (1)

“Cái gì?” Ôn Hinh đột nhiên sợ hãi, mặt nghiêng của hần chiếu trên buồng xe giống như một đạo ngăn cách, kiên cường chắn ngang giữa hai người.

Sau đó cô nhớ tới, hôm nay là ngày Mạc Tư Tước đáp ứng đưa cô tham dự cuộc đính hôn đó.

Chẳng qua là so với sự bình thản của hần, trong lòng Ôn Hinh giống như ngũ vị, cô đoán không được tâm tư của hần.

Mạc Tư Tước vuốt mái tóc của cô cũng không có trả lời, mà phân phó Mạc thâm ngồi trước, “Lái xe!”

Xe dừng lại ở bên ngoài khách sạn Hoàng Triều, Ôn Hinh xuống xe, nhìn thấy ngoài khách sạn có hàng trăm chiếc xe lồng lẩy, ngoài cửa thì dùng hoa tươi kết hợp thành khí cầu chong chóng chất biểu hiện là buổi tiệc lớn, đâm vào mắt cô có chút phát đau.

Rõ ràng cho thấy là buổi tiệc đính hôn có chuẩn bị, sắc mặt Ôn Hinh trắng bệch nắm chặt hai tay, bị động để Mạc Tư Tước ôm vào hội trường.

Trên sân nhà nền đá cẩm thạch bóng loáng, đường vân rõ ràng, trải dày một tầng thảm đỏ, khách khứa tụ tập khắp nơi, cảnh tượng hết sức xa hoa làm cho Ôn Hinh không dám chuyển động.

Khi bọn họ đi tới, ánh mắt mọi người trong đại sảnh đều nhìn về phía bọn họ, trên khuôn mặt tuần tú của Mạc Tư Tước lộ nụ cười khéo, hần tao nhã gật đầu, khách khứa ủa vào thăm hỏi, sau đó khi hai người hóa trang đi tới, ánh mắt thâm tình của hần dừng lại ở trên người Ôn Hinh, hần vỗ vỗ hai má của cô, cười sùng nịnh, “Ngoan, đi thôi! Một lát cho cô một niềm vui!”

Cổ họng của Ôn Hinh thoáng cái như bị ai chọc thủng, đáy lòng cô có một giọng nói rất mãnh liệt nói rằng, Mạc Tư Tước lần này đặc biệt an bài, có phải hay không toàn tâm toàn ý vì cô?

Ôn Hinh bị đưa lên phòng hoá trang trên lầu, thay một thân lễ phục màu trắng xinh đẹp, thiết kế hở vai, eo thon, tới đầu gối, ôm trọn lấy thân hình hoàn mỹ của cô, mái tóc dài được cuốn lên thành búi đẹp đẽ, gò má tinh xảo điểm một chút má hồng, cô lúc này nhìn cô non nớt giống baby.

Vòng ngọc màu xanh trên cổ tay cô càng tôn lên màu da thịt trắng ngần, càng thêm lấp lánh rạng rỡ, lồng lẩy loá mắt

Khi cô bước những bước nhỏ xuống lầu, đi từng bước, cách giữa đại sảnh người đàn ông tuần mĩ ở bên cạnh đến gần từng bước. Thời khắc này trong mắt của cô không còn có người khác tồn tại, cơ thể hần đường cong tuyệt mĩ, thân hình cao ngất, khí chất cao quý tao nhã, trong lòng cô giờ đây không có người nào có thể sánh kịp với hần.

Khỏe môi của Mạc Tư Tước lộ ra nụ cười, ánh mắt đối diện với cô, trên mặt Ôn Hinh ngượng ngùng mỉm cười, đi lên thảm đỏ, từng bước một đi tới chỗ hần.

Hôm nay nam nhân vật chính là hần, nữ nhân vật chính là cô.

Một nhân thức làm cho lòng của cô không thể khống chế nổi run run. Ôn Hinh cảm giác được giờ khắc này kích động bao nhiêu, so với khi ở Doãn gia, Doãn Thiên Kinh bất chấp tuyên bố bọn họ đính hôn, còn làm cho cô vui sướng, kích động hơn, trước mắt khoảng cách mấy chục bước ở trong mắt cô lại dài dằng dặc như vậy.

“Đến đây đi, bảo bối!” Mạc Tư Tước chậm rãi vươn cánh tay, trên khuôn mặt tuần tú thượng hiện lên một chút kinh ngạc, ánh mắt sáng rực nhìn chăm chăm về hướng cô. Ôn Hinh cảm giác tim chính đập lại nhanh vài phần, cô đứng tại chỗ, nhìn hần đưa tay hướng cô, hần kêu cô, kêu cô đi qua.

Chẳng qua là, hần lúc này tươi cười đã có chút ngại ánh mắt của cô. Ôn Hinh lấy lại bình tĩnh, chỉ tưởng chính mình nhìn lầm rồi, khi chờ cô có lấy dừng khí, hướng về trong lòng hần tiếp tục đi tới, chung quanh đột nhiên tuôn ra một trận vũ tay, Ôn Hinh chỉ cảm thấy bên người một trận gió nhẹ thổi qua, phía sau một thân ảnh màu trắng nặng nề đụng vào cô, sau đó hướng tới phía trước hần chạy đi.

Chương 81: Tiệc Đính Hôn Của Ai Với Ai (2)

Người phụ nữ kia cũng một thân lễ phục trắng tinh, ngực thấp, vóc người xinh đẹp không bị cản trở, cứ như vậy lướt qua cô nhào vào trong lòng Mạc Tư Tước.

Ôn Hinh nhìn bóng lưng của người phụ nữ kia, cho dù là hóa thành tro cô cũng nhận biết được, người phụ nữ bụng dạ khó lường kia chính là Doãn Vân Tuyên

Sắc mặt của Ôn Hinh trong nháy mắt không còn chút máu, cô nhìn Mạc Tư Tước thu cánh tay vào. Khi Doãn Vân Tuyên đưa tay tới trước mặt hắn, hắn cúi người, tao nhã cầm tay người kia, nghe mọi người chúc phúc cùng nhau hướng về phía đèn flash.

Cô đột nhiên nở nụ cười, khóe môi cứng nhắc kéo ra một tia cười mệt mỏi, tia sáng của đèn flash chiếu lên khuôn mặt tuấn mỹ tà mị kia, Ôn Hinh hiện tại mới biết được, cô cho tới bây giờ cũng chưa có hiểu được người đàn ông này.

So với Doãn Vân Tuyên xinh đẹp và quý giá, cô bình thường tựa như một gốc cây hoa cúc hoang dã, cô tại sao còn có thể ảo tưởng, hắn muốn cho cô một buổi tiệc đính hôn long trọng nha?

Thì ra từ đầu tới cuối, cô chính là một đại ngốc bị người ta lừa gạt!

Ôn Hinh muốn cất tiếng cười to, thế nhưng nàng nhìn thấy Doãn Vân Tuyên kia mang vẻ mặt đắc ý, cô ta kéo cánh tay Mạc Tư Tước, vẻ mặt tươi cười khiêu khích, cô ta hướng cô khoe ra, khoe ra thành công của cô ta!

Ôn Hinh một tay che ở trái tim, nhưng dưới chân vẫn bước đi từng bước một tiến lên phía trước, hai tròng mắt thâm thúy của Mạc Tư Tước híp lại, trên mặt căng thẳng đã không có vẻ tươi cười.

Đúng vậy, hôm nay vốn là ngày Doãn Thiên Kinh cùng cô đính hôn, hiện tại lại trở thành tiệc hắn và Doãn Vân Tuyên đính hôn!

Cô hiện tại chẳng khác gì thằng hề bị hắn đùa giỡn trong lòng bàn tay, thế nhưng chính cô vẫn không thể tin được, một khắc trước người đàn ông này còn triền miên với cô, giờ khắc này làm sao tàn nhẫn ở trước mặt cô đính hôn với phụ nữ khác!

Đáy mắt Ôn Hinh một mảnh yên tĩnh, một bước cuối cùng tiến đến đứng vững trước mặt hắn, cô ngừng đầu, con ngươi phủ một tầng sương mù dày không hề chớp mắt nhìn hắn, hắn hôm nay thật là đẹp trai, âu phục màu trắng, đính nơ đỏ, kiểu căng lãnh thuận, ánh mắt lãnh lạnh nhìn cô xinh đẹp cánh môi hé ra nụ cười, lại vô lực, chỉ phun ra ba chữ, “Vì sao?”

Trong mắt cô ẩn chứa những giọt lệ nóng bỏng, tựa hồ chỉ cần vừa nhẹ nhàng đụng sẽ vỡ tan, bỗng chốc trong lòng Mạc Tư Tước như bị ai đánh, một khắc như vậy, hắn chỉ nghĩ vươn cánh tay ra đem cô ôm vào trong lòng.

Nước mắt của phụ nữ với hắn mà nói là không có bất luận giá trị gì, thế nhưng với cô, làm cho lòng hắn sinh thương tiếc.

Thế nhưng, hiện tại người đàn bà dựa sát trong ngực hắn, là Doãn Vân Tuyên hắn một lòng muốn đoạt được, ánh mắt Mạc Tư Tước chợt tắt, vòng chặt cánh tay, vẻ mặt lạnh lùng nhìn cô, “Tôi cho rằng, cô đã hiểu...”

Ánh mắt hắn tuyệt tình, giọng nói lạnh như băng, tựa như một chậu nước lạnh, thoáng cái làm cho cô thanh tỉnh lại, thế nhưng, hắn rốt cuộc là người đàn ông như thế nào, tại sao có thể có nhiều mặt như vậy, cô không tin cái buổi tối kia ở Luân Đôn, hắn đối với cô là thật tâm, thì ra tất cả đều là giả vờ!

“Như vậy, những ngày ở Anh quốc thì sao?” Giọng nói của Ôn Hinh có chút rét run, cô cố chấp mà lại khát khao chống lại con ngươi màu lam của hắn, cô muốn một đáp án, một cái đáp án có thể cho cô hết hy vọng.

Mạc Tư Tước nghiêng mặt, không vết tích rút cánh tay của mình trên người Doãn Vân Tuyên về, sau đó tiến lên một bước, bóng đen phủ lên thân thể của cô, đầu ngón tay lạnh lẽo của hắn nâng cằm của cô, một con ngươi màu lam sâu như ốc xoáy, xung quanh đột nhiên trở nên rất yên tĩnh, ngay cả Doãn Vân Tuyên trở nên khản trương, cô ta không xác định, không có tin tưởng, chính là người đàn ông này lại cho cô một tin vui như vậy.

“Cô thật là ngây thơ!” Tay Mạc Tư Tước đột nhiên buông xuống, bắt được cổ tay mang vòng của cô, con ngươi lam thâm thúy hướng về con ngươi tĩnh lặng của cô, cười hỏi, “Hôm nay là lễ đính hôn của tôi và Doãn Vân Tuyên, tin vui này có đủ lớn hay không?”

Chương 82: Đau Đến Tê Dại

Không có gì, so với vui mừng này cô càng thấy vui hơn!

Ôn Hinh mấp máy đôi môi bị cô cắn đến tím bầm, cô dùng hết khí lực toàn thân thoát khỏi tay,sắc mặt Mạc Tư Tước tối sầm, lúc cô vội vã xoay người là lúc con người sáng lấp lánh của hắn cũng bỗng âm ảm xuống.

“Tôi đã biết!” Mắt Ôn Hinh đỏ hồng giữ không cho những giọt nước mắt trong suốt rơi xuống, đó là cô còn muốn vì mình lưu lại một tia tôn nghiêm cuối cùng, cô xoay người bỏ đi, không hề liếc hắn một cái.

Chỉ để lại ba chữ kia, cô biết từ mới bắt đầu, hắn đối với cô cũng không phải là thật sự.

Cô rõ ràng nghe thấy âm thanh thanh thủy rơi xuống,nặng trĩu,đó là thanh âm cõi lòng tan nát...

Bước chân của hắn dường như muốn theo cô đi ra ngoài, người phụ nữ phía sau không cam lòng cản trở đường đi hắn, cánh tay gắt gao kéo cánh tay hắn, “Tước, thời gian đã đến, chúng ta cùng đi khai sâm banh đi!”

Ánh mắt Mạc Tư Tước lạnh lẽo, ngoài dự liệu của cô hắn bắt lấy cái cổ của cô,hắn nghiêng người lên phía trước, ghé vào tai cô nói, “Doãn Vân Tuyên, vị trí Mạc thiếu phu nhân không phải dễ ngồi,cô ngồi vững cho tôi !”

Doãn Vân Tuyên chưa thấy qua Mạc Tư Tước cười đến khát máu như thế, hắn bây giờ nhìn qua cực kỳ giống sư tử ngủ say vừa mới tỉnh , gương mặt phun ngum lớn, đối với cô tàn bạo giờ càng nanh.

Mạc Tư Tước dùng sức bóp cổ cô, sau đó phút chốc đem cô ta đẩy ra, trực tiếp đi khỏi đại sảnh,xung quanh bị không khí lạnh chấn động đều lùi lại vài bước , dùng ánh mắt ngưỡng mộ nhìn về phía người đàn ông áo trắng.

Mạc Tư Tước vươn cánh tay, một tay chỉ hướng đèn treo, tàn nhẫn nói, “Nghỉ thức đính hôn hủy bỏ, nhưng Doãn Vân Tuyên từ hôm nay trở đi chính thức là vị hôn thê của Mạc Tư Tước!”

Mạc Tư Tước nói xong một câu như ném hai quả bom, làm cho mọi người trở tay không kịp, bao gồm Doãn Vân Tuyên, cô rung rung cắn răng, nhìn bong bóng Mạc Tư Tước vô tình rời đi, khách khứa tới tham gia yến tiệc đã đi qua nịnh bợ cô ta, cho dù là nghi lễ đính hôn đã bị hủy bỏ, cô lại được chính miệng Mạc Tư Tước công nhận cô là vị hôn thê của hắn!

Ôn Hinh đi một vòng lớn dọc theo quảng trường trung tâm cuối cùng qua cầu vượt, đến khi cô cảm giác được dưới chân truyền đến một trận đau nhức không thể chịu đựng, cô cúi đầu, nhìn chính bàn chân trần trụi của mình sưng đỏ, nước mắt trước đó che giấu giờ từ từ rơi xuống.

Ôn Hinh ngồi xổm người xuống ôm đầu gối, rớt cuộc sụp đổ òa khóc.

Từ trong khách sạn đi ra, cô liền cởi bỏ giày cao gót,bỏ mũ xuống, cô thậm chí muốn cởi cả quần áo tượng trưng cho sự sỉ nhục trên người xuống, tất cả chuyện có liên quan đến người đàn ông kia, toàn bộ cô đều không muốn!

Ôn Hinh không ngừng cọ xát chiếc vòng trên tay, muốn đem chiếc vòng tay tháo ra,chẳng qua là mặc cho cô dùng sức như thế nào, cổ tay bị sước da nhưng vẫn phí công, trên chiếc vòng tay nhiễm máu tươi của cô, màu sắc càng trở nên trong sáng linh lung.

“Ôn Hinh,cô thực sự là người ngốc nhất trên đời!” Ôn Hinh rũ tay xuống, không thể tiếp tục tổn thương tới mình, thân thể là của cô, nếu ngay cả chính cô cũng không yêu quý, còn có ai sẽ yêu quý cô?

Cô từng nghe qua một câu nói như vậy, thời gian khổ sở chỉ cần hướng nhìn bầu trời, như vậy nước mắt sẽ không chảy ra.

Ôn Hinh cố gắng ngửa đầu, trong mắt một mảnh khô khốc, cô đưa tay lên mặt xoa xoa nhưng nước mắt lại chảy vào trong lòng của cô,cô nghe thấy tim của mình đang khóc.

Ôn Hinh,cô có phải bị bệnh hay không? Cô cười thống khổ đúng vậy cô có bệnh,lòng của cô sinh bệnh , đã lâu thật lâu...

Chương 83: Không Nên Thích Hấn

Khuôn mặt Ôn Hinh vùi vào đầu gối, xung quanh xe cộ đi qua, rất nhanh đem thân ảnh nhỏ nhắn xinh xắn của cô loại bỏ ở góc hẹp.

Cô cứ như vậy ngồi xõm, nước mắt không tiếng động chảy vào trong lòng sau khi phủ đầy bụi đứng lên, tất cả âm thanh ầm ỹ xung quanh với cô đều không quan hệ.

Thời gian dường như dừng lại vào giờ khắc này, Ôn Hinh không biết mình khóc bao lâu, giờ khắc này, cô giống như đã chảy hết nước mắt cả đời.

Cô rút cuộc cũng ý thức được, thì ra cô đã bắt tri bất giác trúng cái bẫy của Mạc Tư Tước .

Một đoạn tình cảm vừa mới bắt đầu, cũng đã bị cạm bẫy dụ dỗ của hắn bóp chết !

Hiện tại tỉnh mộng, tan nát cõi lòng , đây là cảm giác động tâm, cô không muốn thừa nhận, thế nhưng cô đúng là đối Mạc Tư Tước động tâm——

Gió thổi qua, nước mắt trên mặt đã cạn khô, Ôn Hinh ngẩng đầu lên, tia sang rực rỡ chiếu vào làm cô chói mắt, cô thấy hoa mắt, vô thức lấy tay che đi ánh mắt, bởi vì ngồi xõm đã lâu, chân cũng đã tê dại.

Trước mặt đột nhiên bị một đạo bóng đen bao phủ, nhanh tay lẹ mắt đỡ lấy cô đang lao đảo bước đi. Ôn Hinh bỏ tay bịt mắt ra, lúc nhìn thấy người đàn ông trước mặt vẻ mặt mệt mỏi, sắc mặt tiêu tụy , ủy khuất trong lòng cô tựa như nước suối cuộn trào mãnh liệt, đến lúc này Ôn Hinh mới phát hiện, cô đối với Doãn Thiên Kinh là xuất phát từ một loại bản năng ý lại.

“Anh Thiên Kinh...” Ôn Hinh thoáng cái nhào vào trong ngực của hắn, hai tay như bắt được phao cứu mạng găt gao bầu vú trên cổ của hắn.

Khóe môi Doãn Thiên Kinh lộ ra nụ cười tái nhợt vô lực, hắn không có hỏi gì cả, chỉ nhẹ nhàng ôm chặt cô, sau đó an ủi vỗ vai của cô, để cô tùy ý ở trong ngực hắn tìm kiếm an ủi.

“Anh Thiên Kinh, hắn và Doãn Vân Tuyên đính hôn!”

“Em thật là khó chịu...”

“Hắn vì sao phải đối với em như vậy?”

“Xin lỗi, em đừng như... Thích hắn...”

Ôn Hinh ở trong ngực hắn khóc như mưa, Doãn Thiên Kinh lắng lắng nghe cô khóc lóc kể lể, hắn dùng chính nhiệt độ ấm áp của cơ thể của cô để làm lạnh trái tim nóng bỏng của hắn, nghe trong miệng cô kêu tên một người đàn ông khác.

“Không nên nói xin lỗi, Hinh Nhi...” Doãn Thiên Kinh vuốt ve tóc của cô, dịu dàng ghé vào bên tai cô, dùng giọng nói cầu khẩn, “Xin em đừng thương hắn... em còn có anh, có anh thích em là đủ rồi!”

Hắn lần đầu tiên trong cuộc đời ăn nói khép nép với một người phụ nữ, từ trước đến nay hắn là người đàn ông giống như gió hiên hoà lãnh đạm, khi nhìn hắn âu yếm cô gái thương tâm tuyệt vọng vì một người đàn ông khác khóc , hắn thực sự cảm thấy bất lực.

Cho dù là năm năm trước, tim của hắn bởi vì một cô gái mà chết quá một lần, nhưng đây không phải là tình yêu mà là áy náy!

Ôn Hinh không biết mình bị Doãn Thiên Kinh mang đi thế nào , thậm chí là vết thương dưới chân bị hắn xử lý qua, cô đều không có cảm giác nào.

Chờ lúc cô hồi phục tinh thần, Ôn Hinh mới phát hiện, cô được Doãn Thiên Kinh mang về biệt thự ở bên ngoài của hắn. Doãn Thiên Kinh không có nói cho cô biết, lúc Doãn Chính Hào và Ôn Tố Tâm phản đối với hắn và Ôn Hinh đính hôn, hắn liền tỉ mỉ bố trí tòa biệt thự này, dùng để làm nhà mới của hắn và Ôn Hinh !

“Nha đầu ngốc!” Ôn Hinh nghe được trong miệng Doãn Thiên Kinh nhẹ giọng lầm bầm, hắn chuyển chú ngồi xõm trước mặt cô, động tác nhẹ nhàng chậm chạp giúp cô đi giày vào, hành động lại để cho Ôn Hinh nhớ lại dạ tiệc ở Luân Đôn kia. Thì ra dù cho cô đi vào hải thủy tinh cô cũng không phải công chúa!

Ôn Hinh bắt gặp con ngươi đen sẫm của Doãn Thiên Kinh, cô lúc này mới chú ý tới, Doãn Thiên Kinh sắc mặt rất trắng, hơn nữa trên người hắn còn mặc quần áo trong bệnh viện.

Cô nhất thời yên lặng, cô dường như cũng đã quên, hôm nay hắn là ngày cô và Doãn Thiên Kinh đính hôn!

Chương 84: Năm Năm Trước

“Anh dẫn em đến một nơi!” Doãn Thiên Kinh vén sợi tóc của cô, sau đó đứng lên vào phòng thay một bộ quần áo, lúc đi ra, tay đã dắt Ôn Hinh ra khỏi biệt thự.

Một viên, Ôn Hinh nhìn người đàn ông bên cạnh giấu vẻ mặt đau xót ở sâu trong nội tâm, cô thấy rõ hình cô gái trẻ tuổi xinh đẹp trên bia mộ. Ôn Hinh đột nhiên nhớ tới Doãn Thiên Kỳ đã từng nói với cô một câu kia.

Đại ca đã từng hại chết một cô gái!

Cô gái kia chính là cô gái nằm ở đây sao?

Ôn Hinh yên tĩnh đứng ở bên cạnh hắc, Doãn Thiên Kinh cong thân thể, đưa tay đặt một bó hoa hồng trắng xuống, sau đó nửa thân thể ngồi xổm xuống, ngón tay thon dài chậm rãi xoa lên mộ bia lạnh băng. Trong hình là một cô gái cực kỳ xinh đẹp, Ôn Hinh nhìn ánh mắt của cô, bị đôi đồng tử thâm thúy màu xanh hấp dẫn mà kim lòng không được.

“Khả Khả, anh tới thăm em...” Con người của Doãn Thiên Kinh tĩnh lặng chợt nhộn nhạo làn sóng, lúc đang nhìn khuôn mặt xinh đẹp động lòng người còn trẻ tuổi kia, trong lòng của hắc có tội ác.

Ôn Hinh lặng lẽ đi tới bên cạnh, nghiêm túc nhìn Doãn Thiên Kinh nói với không khí, trò chuyện với cô gái kia.

Doãn Thiên Kinh như vậy cô chưa từng thấy qua, trên khuôn mặt hắc tái nhợt toát ra vẻ bi thương, mắt ửng đỏ, không nhúc nhích vẫn duy trì cái kia tư thế, thanh âm chân thật dịu dàng như vậy, Ôn Hinh nghe được cũng chỉ có hai chữ, Khả Khả, là tên của cô gái đó sao?

Quả thật là cô gái động lòng người! cô nghĩ thầm, một cô gái hoàn mỹ như vậy, mới là người trong lòng anh hai trăm quý yêu thương nhất?

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, Ôn Hinh đứng xa xa nhìn một bức tranh xinh đẹp kia. Một người đàn ông tuấn mỹ bận áo trắng như tuyết ngồi xổm trước bia mộ lạnh băng, gió nhẹ thổi qua, hoa bồ công anh rơi xuống đầy đất như là ánh mắt thiếu nữ, triền miên, lưu luyến...

Trên vai Ôn Hinh Cũng dính một mảnh hoa bồ công anh, cô vừa muốn lấy tay phui đi, đã có một đôi bàn tay to vì cô phui đi màu trắng trên vai.

Doãn Thiên Kinh theo thói quen dắt tay cô đi, lúc Ôn Hinh trầm mặc đi theo phía sau hắc, hắc đột nhiên dừng bước, xoay người, đem Ôn Hinh ôm lấy ngồi ở đằng sau, sau đó lên xe.

Ôn Hinh cầm lấy tay vịn, quan sát đến hắc vẻ mặt lo lắng, trong lòng của cô không hiểu có một chút vị chất.

Doãn Thiên Kinh cũng không vội vã lái xe, mà là đốt một điếu thuốc đặt ở miệng hút hai cái, dáng vẻ hắc hút thuốc rất u buồn. Ôn Hinh nhìn ra được đáy mắt hắc có phần bi thương, là bởi vì cái người con gái tên là Khả Khả kia sao.

“Hinh nhi...” Doãn Thiên Kinh dùng sức ho khan hai tiếng, sau đó khép hờ mắt, lúc lại mở mắt ra, do bị sặc thuốc Ôn Hinh nghe được giọng nói hắc hơi khàn vang lên, “Năm năm trước, có một cô gái mang thai con của anh, thế nhưng anh lại hại chết cô ấy!”

Doãn Thiên Kinh nói thật bình tĩnh, vẻ mặt vô cùng tái nhợt đã không có cảm xúc gì, năm năm sau, hắc có thể tâm bình khí hòa ở trước mặt cô vạch trần vết sẹo của mình, đó là việc duy nhất hắc làm sai ở kiếp này.

Ôn Hinh bởi vì khiếp sợ, một đôi con ngươi êm dịu trũng lớn hơn nữa, một đôi con ngươi màu đen lấp lánh tỏa sáng nhìn chăm chú vào hắc, ngực phập phồng, cẩn thận hé ra trên khuôn mặt nhỏ nhắn tràn ngập khó tin.

” Khi cô ấy biết anh lúc đó anh mới mười bảy tuổi, chênh lệch tuổi tác như vậy, anh không muốn làm tổn thương cô, nhưng là cô cố chấp cùng nhiệt tình làm cho anh không thể chống đỡ được, vì thế ta phạm vào một sai lầm chí mạng...” Doãn Thiên Kinh chậm rãi nói đến cảnh năm năm trước làm sao quen biết Mặc Khả Khả.

Chương 85: Anh Làm Sao Có Thể Quên Đau Khổ

Cô ấy sức sống tràn trề, là thiên kim đại tiểu thư ngồi tít trên cao, bởi vì một lần đi du lịch, cô ấy bị lạc, lúc đó trời đã tối rồi, sau đó cô gặp hấn, hấn giúp cô về sau đã bị cô quyến lấy .

Cô là em gái của Mạc Tư Tước, Doãn Thiên Kinh sau khi biết thân phận của cô vẫn đối với cô trốn tránh cách xa, thế nhưng Mạc Khả Khả không buông tha luôn xuất hiện ở chỗ làm việc của hấn, xuất hiện ở phòng ăn, lại tạo ra một ít nhỏ nhỏ ngoài ý muốn, làm cho hấn cho dù là phiền chán cũng đối cô không phát tán tức giận.

Có đôi khi hấn suy nghĩ, có thể cũng là bởi vì tích cách hấn lãnh đạm cho nên mới làm cho cô không thể từ bỏ theo đuổi hấn!

Doãn Thiên Kinh ngay từ đầu coi thường, về sau càng dung túng, thậm chí là toàn bộ buổi tối bị cô tiểu quý đùa giỡn, lúc quá chén hấn mê loạn tiến nhập thân thể của cô, sau đó trôi qua hấn thật là hối hận.

Hấn không yêu cô gái này, thế nhưng cô cũng không phải là đối tượng hấn có thể chơi đùa.

Sau đó cô tự cho là người phụ nữ của hấn, lợi dụng tất cả mọi dịp xâm nhập vào cuộc sống của hấn. Doãn Thiên Kinh nghĩ thầm, nếu như không phải về sau nhìn thấy Ôn Hình động tâm, có thể hấn sẽ thuận theo ý trời tiếp nhận Mạc Khả Khả rồi, chẳng sợ hấn không thương cô.

Ôn Tổ Tâm gả cho Doãn Chính Hào ngày đó, hấn gặp được kẻ mẫu mang đến một em gái, đó là một cô bé gầy yếu mà lại thanh tú, lúc Doãn Thiên Kinh lần đầu tiên nhìn thấy cô, liền nảy mầm một loại xúc động muốn bảo hộ cô bé đó.

Mãi đến về sau hấn mới biết được, thì ra hấn vẫn muốn cô, chờ đợi cô!

Cô yên tĩnh đứng ở góc u ám, con người đen nhánh sợ hãi nhìn chằm chằm nơi xa lạ này, đó cũng là lần đầu tiên Ôn Hình tới Doãn gia.

Cũng cùng một ngày đó, Mạc Khả Khả xảy ra tai nạn xe cộ, bởi vì hấn một ngày trước đã đáp ứng cô, muốn đưa cô cùng đi ngắm mưa sao băng. Thế nhưng hấn lại thất hứa !

Về sau, đêm đó thực sự có mưa sao băng, thời gian cô bị đưa đến bệnh viện đã mất máu quá nhiều , trong bụng đã mang thai một tháng.

Doãn Thiên Kinh quý gồi trước mặt cô, máu nhiễm đỏ cả âu phục màu trắng, một hồi ánh sáng lấp lánh mưa sao băng, cũng mang đi tính mạng cô gái xán lạn ở bên hấn!

Sau khi Mạc Khả Khả ra đi, Mạc Tư Tước về nước, Doãn Thiên Kinh như cái xác không hồn trải qua một đoạn cuộc sống không bằng chết. Từ đó về sau, tim của hấn trở nên càng lạnh hơn, cả người cũng càng trở nên trầm mặc.

Đến lúc Giản Ny xuất hiện, Doãn Thiên Kinh biết, hấn là bởi vì trong lòng đối Khả Khả có vài phần áy náy, vì thế ở trên người Giản Ny thấy được vài phần bóng dáng của Khả Khả, hấn đối với cô ta dùng vài phần thật tình. Nhưng mà Mạc Tư Tước bởi vì muốn trả thù, vì thế tìm tới Doãn Văn Tuyên và Ôn Hình!

Hiện tại Doãn Thiên Kinh đang mâu thuẫn , thống khổ , hấn thế nào nhẫn tâm nói cho cô biết. Người Mạc Tư Tước muốn trả thù chính là hấn, cho tới bây giờ hấn đều luyện tiếu cô khổ sở...

Thấy cô vì Mạc Tư Tước khóc, lòng hấn như đao cắt, hấn biết, hấn thua, thất bại thảm hại, bởi vì hấn yêu cô gái này!

Ôn Hình ngơ ngác nghe thanh âm hấn trầm như đại dương mệnh mông, cảm quan toàn thân đều kêu gào lên, giờ khắc này, cô yêu thương Doãn Thiên Kinh, thì ra ở chỗ sâu trong nội tâm của hấn lại chôn giấu một đoạn quá khứ bi thảm như vậy.

Nhưng cô hiện tại cũng không biết, thì ra cô gái đã mất kia, chính là em gái của Mạc Tư Tước!

Doãn Thiên Kinh dùng chính vết thương trong tim của mình để cảm hóa trái tim không trọn vẹn của cô, “Hình nhi, em xem, anh cũng có một đoạn tình cảm thương tâm, làm cho hai trái tim vỡ vụn của chúng ta kết thành một trái tim hoàn chỉnh , được không?”

Doãn Thiên Kinh cầm lấy tay cô, phủ lên lồng ngực của hấn, trong mắt Ôn Hình đã chứa đầy nước mắt, thế nhưng vì sao lúc gạt đầu cô lại chần chờ?

Bạn đang đọc truyện *Cô Bé Lọ Lem Và Hoàng Thái Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 86: Cạm Bẫy Dị Dàng

Khi ra trải qua với người đàn ông khác, giờ cô thực sự không thể vui vẻ đi tiếp nhận một người đàn ông khác .

Ôn Hinh do dự và không xác định, cũng làm cho Doãn Thiên Kinh nhận thức được, lòng của cô đã cách hần càng ngày càng xa !

“Anh hai!” Ôn Hinh vừa muốn mở miệng, Doãn Thiên Kinh vươn một ngón tay chặn môi của cô, sắc mặt hần trắng bệch, đột nhiên lại dùng sức ho khan, cô sợ hãi, vội vã đưa tay dịu hần đi, cả người Doãn Thiên Kinh không kịp đề phòng bất ngờ lao đảo hướng trên người cô.

“Anh, anh cả, anh làm sao vậy?” Bà vai gầy yếu của Ôn Hinh không chịu được trọng lượng lớn của hần, cô vội vã lấy điện thoại di động ra gọi điện thoại cho Doãn Thiên Kỳ.

Tới bệnh viện, cô trở mắt nhìn Doãn Thiên Kinh đổ bệnh, cô không nghĩ tới anh hai ở trong cảm nhận của cô luôn luôn cao lớn anh dũng cũng sẽ có ngày sinh bệnh.

“Doãn thiếu gia là trúng độc rượu, dạ dày bị xuất huyết nhiều, trước đó đã rửa ruột quá một lần , thế nhưng hần còn chưa có khỏi liền xuất viện ...” Bác sĩ nhíu mày, khó xử nhìn Doãn Thiên Kỳ nói.

Doãn Thiên Kỳ không kiên nhẫn phát phát tay, sắc mặt hung tàn xốc áo bác sĩ lên, “Phải chữa hết cho anh ấy!”

“Anh hai...” Ôn Hinh yếu ớt đi tới phía sau hần, kéo vạt áo của hần, bộ dáng nổi giận của Doãn Thiên Kỳ làm vị bác sĩ run run.

dọa người

“Ôn Hinh, em có nhớ em đã đáp ứng anh cái gì?” Sắc mặt Doãn Thiên Kỳ xanh mét, trên khuôn mặt tuấn tú đã không còn vẻ ngang ngạnh cợt nhả như trước, mà là lạnh lùng, mắt nhìn từ trên cao thẳng xuống cô.

“Xin lỗi...” Ôn Hinh nhỏ giọng trừu khí, lông mi dài rũ xuống, tựa như đứa bé phạm lỗi.

Cô làm sao có thể quên, cô đã từng chính miệng đáp ứng Doãn Thiên Kỳ, chỉ cần Doãn Thiên Kinh không buông tha cô, cô sẽ vẫn ở bên cạnh hần!

“Em mất tích mấy ngày nay, có biết anh cả tìm em đến điên rồi?” Doãn Thiên Kỳ siết chặt nắm tay, bởi vì biết Doãn Thiên Kinh yêu thương Ôn Hinh, vì thế hần cũng yêu thương cô, yêu thương cô cùng Vân Tuyên như nhau, thế nhưng hần là người duy nhất nhìn thấy Doãn Thiên Kinh sống như một cái xác không hồn , hần quyết không cho phép bất luận một người phụ nữ nào lại thương tổn anh cả một lần nữa!

“Em ở cùng Mạc Tư Tước ở cùng một chỗ!” Ánh mắt của Doãn Thiên Kỳ rét lạnh tựa đao hướng về phía cô, Ôn Hinh cúi đầu thấp hơn, ngón tay run rẩy đặt ở đằng sau ,cô không biết, buổi tối cuối cùng ở Luân Đôn cuối cùng, thời gian cô cùng Mạc Tư Tước kích tình triền miên Mạc Tư Tước đã gọi di động Doãn Thiên Kinh ,cả đêm, quá trình cô cùng hần làm yêu , tất cả đều bị Doãn Thiên Kinh nghe được.

Khi cô dưới thân hần uyển chuyển vui sướng, kiều mị rên rỉ, thậm chí là vô cùng thân thiết kêu tên của hần...

Thì ra ngay cả hành động thân mật tối ngày hôm ấy, cũng là một cái bẫy do Mạc Tư Tước tỉ mỉ lập ra!

Ôn Hinh lập tức ngã ngồi ở trên mặt đất băng lạnh, chiếc vòng ngọc trên cổ tay đập xuống nền phát ra tiếng vang thanh thúy, cô lại cảm thấy rất châm chọc.

Một đêm kia, cô cùng Mạc Tư Tước làm tới khi nào, Doãn Thiên Kinh liền nghe tới khi nào, cô không dám nghĩ giống lúc đó trong lòng anh là cảm giác gì, một người sắp thành vị hôn thê của anh đang nằm dưới thân người đàn ông khác rên rỉ.

Mạc Tư Tước, hần rốt cuộc có bao nhiêu đáng sợ?

“Năm năm, ta không thấy qua đại ca uống say, thế nhưng tối hôm qua, hần là muốn uống đến chết.Ôn Hinh, em và hần rốt cuộc đang làm cái gì? Mạc Tư Tước là bạn trai Vân Tuyên , em làm như vậy ...người nào thất vọng nhiều nhất ?”

Con người đen của Doãn Thiên Kỳ trừng lớn, cổ tay nổi gân xanh.Ôn Hinh cho rằng, sau một khắc hần sẽ xông lại đánh cô , thế nhưng hần không có, cho dù là cô bị coi thường vờ ngó ngàng, Doãn Thiên Kỳ cùng Doãn Thiên Kinh như nhau, cho tới bây giờ đều sẽ không làm thương tổn cô!

Bạn đang đọc truyện *Cô Bé Lọ Lem Và Hoàng Thái Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 87: Anh Rể.....

Doãn Thiên Kỳ chửi rủa và trách cứ, lại để cho trong đầu hỗn loạn của cô rõ ràng một điểm, thì ra bị Mạc Tư Tước tổn thương thấu tim, lại trở thành

một mảnh tàn khóc!

Hắn hôm nay đối với cô tàn nhẫn bao nhiêu, cô sẽ đối với hắn hận càng sâu sắc !

Nước mắt trên mặt Ôn Hinh ngừng lại, cô chậm rãi từ trên mặt đất đứng lên, cô che miệng nói xin lỗi với Doãn Thiên Kỳ, “Anh hai, em không biết sẽ như vậy, thực sự xin lỗi...”

Cô hiện tại biết lúc Doãn Thiên Kỳ xuất hiện ở trước mặt cô, sắc mặt tái nhợt, còn mặc đồ bệnh nhân, thì ra anh cả là từ trong bệnh viện chạy đến !

Mạc Tư Tước tàn nhẫn đâm cô mô một đai, lại sát thêm muối lên vết thương của cô. Tim của Ôn Hinh đã đau tới tê dại, đàn ông như vậy còn có gì đáng để cô lưu luyến ?

“Hinh nhi, đừng nghĩ ngợi gì nữa, anh muốn em lấy thân phận em vợ đối đãi với hắn. Hắn và Vân Tuyên đã đính hôn, sẽ là anh rể của em, em không nên để người làm anh này cảm thấy khó xử, cũng không nên làm cho dì Tâm khó xử, đúng không?” Trong mắt Doãn Thiên Kỳ chưa chút, hắn muốn đưa tay ôm cô, nhưng tới cuối cùng vẫn là nhịn xuống, cô làm thương tổn anh cả, cũng làm cho Vân Tuyên khó xử, trong lòng hắn có chút oán hận .

“Em hiểu, em biết mà anh hai, sau này sẽ không, sẽ không...” Ôn Hinh rơi lệ đầy mặt, áy náy cúi đầu thật thấp trước mặt Doãn Thiên Kỳ, sau đó vội vàng chạy ra ngoài, Doãn Thiên Kỳ nhìn thấy dưới đôi giày trắng vãi bột của cô đã lưu lại vết máu màu đỏ.

Chạy ra bệnh viện, sắc trời đã tối, Ôn Hinh dọc theo bóng người thừa thốt ở hành lang đi ra, hai mắt sưng đỏ rồi cuộc cũng không chảy ra một giọt nước mắt.

Đi tới một quán bar, cô đột nhiên dừng bước, ánh mắt yếu ớt nhìn lại bên trong, cô đột nhiên liền cười.

Sau đó lấy di động ra, gửi tin nhắn cho Mạc Tư Tước, sau đó tắt máy, nhắc chân đi vào trong quán bar huyền ảo kia.

Cũng gian phòng đó, cô nằm ở trên cái giường kia, nhớ tới Mạc Tư Tước chiếm lấy lần đầu tiên của cô, cô đem cả khuôn mặt đều vùi vào trong chăn, cảm thấy bụng dưới lý truyền đến đau đớn khó chịu, có thứ gì đó theo trong thân thể chảy ra.

Chiếc Maybach màu đỏ dọc theo thành phố lượn một vòng, cuối cùng ổn định dừng ở trước cửa quán bar kia.

Biết cô tới đã thật lâu, hắn vội vã vào phòng đã thuê, lúc nhìn thấy thân ảnh xinh đẹp nằm trên giường màu trắng lớn kia, tim của hắn đều nóng lên.

Ôn Hinh nhìn thấy hắn xuất hiện, bình tĩnh ngồi dậy, sau đó hướng hắn nở nụ cười, “Anh rể...”

“Xuyt, không nên gọi là anh rể...” Toàn thân Mạc Tư Tước máu đều sôi trào , lúc nhìn thấy cô một chốc kia, tất cả lý trí cùng bản tính lãnh khốc đều bị hắn dứt bỏ rồi!

Hắn hiện tại chỉ có một cảm giác, hắn muốn cô, muốn cô, muốn cô đến chết a!

Mạc Tư Tước đi tới dùng sức ôm lấy cô, cái miệng nhỏ nhắn kêu tên kia làm cho hắn tức giận, từ trong buổi đính hôn một khắc cô rời đi, hắn đã muốn đuổi theo cô, may là bây giờ cô đang nằm trong ngực hắn!

Mạc Tư Tước tính trừng phạt hôn lên môi của cô, đôi môi như cánh hoa của cô lạnh băng, thậm chí là thân thể cũng lạnh, đối mặt với khinh bạc của hắn, cô không phản kháng, càng không có ý đón nhận hắn, hắn từ trong ánh mắt trống rỗng của cô thấy được vẻ tuyệt vọng, tim của hắn nhất thời liền co rút đau đớn.

“Hinh nhi...” Hắn hôn một cái lên trán của cô, sau đó gọi tên của cô.

“Tước...” Ôn Hinh cười tươi như hoa, đột nhiên tay vòng lên cổ của hắn, sau đó chậm rãi tiến sát vào hắn, một ngụm cắn vành tai hắn. Khi hắn đau đến thở không ra hơi, cô cầm lấy tay của hắn hướng về phía hạ thân cô. Mạc Tư Tước sờ thấy một cổ chất lỏng ẩm ướt, sau đó liền nghe thấy cô yêu kiều vừa cười vừa nói, “Hôm nay, em cũng muốn cho anh một tin vui!

“Em đã mang thai con của anh...” Cô nhướn môi lên, cười tuyệt mỹ, nụ cười khuynh thành tuyệt sắc kia, làm cho Mạc Tư Tước đến hô hấp cũng quên.

Bạn đang đọc truyện *Cô Bé Lọ Lem Và Hoàng Thái Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 88: Trở Về Nhà Họ Doãn

Mạc Tư Tước ngửi được mùi tanh của máu tươi, hắn nhéo lại con ngươi màu lam, sâu không lường được nhìn chăm chăm cô, có chút không xác định hỏi

, “Em nói cái gì?”

“Anh quên rồi sao? Một tháng trước, ngay phòng này, trên chiếc giường này, anh đã chiếm đoạt em...” Ôn Hinh đưa ngón tay trắng nõn xoa ngũ quan tuần mỹ của hân, sau đó vừa cười vừa nói, “Em bảo anh mang bao, anh không chịu...”

“Vì thế, nơi này có...” Ôn Hinh lôi kéo tay hân, dùng sức ấn bụng của mình, sau đó cười có chút lạnh lẽo, “Nhưng mà bây giờ không có, anh cảm thấy sao?”

Ngực của Mạc Tư Tước đau như bị đánh một đấm, hân thở hổn hển, vết tích trong tay làm tim cho hân đột nhiên lạnh.

“Mạc Tư Tước, tin vui này có đủ lớn hay không?” Ôn Hinh học dáng vẻ của hân, nghiêm túc nháy con ngươi nhìn chăm chăm ánh mắt của hân, Mạc Tư Tước lại rơi vào hố sâu do cô giăng cho, hân kinh ngạc không thể tự kiềm chế.

Ôn Hinh nhìn vẻ mặt hân bay phách lạc của hân, cô lại nổi lên nụ cười, sau đó lạnh lùng đẩy hân ra, không nói một câu đi ra ngoài.

Trên giường lớn màu lớn có một vết máu màu đỏ kinh sợ, giống như cô lần đầu tiên nằm dưới than hân nở rộ đẹp đẽ. Lúc này ngón tay Mạc Tư Tước run rẩy một chút, sau khi hiểu ý lời cô nói, hân bỗng nhiên hoàn hồn, rất nhanh đuổi theo, thế nhưng đã không có bóng dáng của cô.

“Ôn Hinh, người phụ nữ đáng chết này!” Mạc Tư Tước khề nguyên rủa một tiếng, vội vã lên xe phát động cơ, dọc theo đường phố tìm bóng người của cô.

Ôn Hinh nhìn chăm chú vào xe của hân biến mất, sau đó từ phía say cây ngô đi ra, cô ôm cánh tay một mình sưởi ấm, nhìn trời nhẹ nhàng cười. Sau đó đi vào một phòng trọ đối diện, cầm băng vệ sinh đi vào WC.

Cô lần đầu tiên cảm thấy may mắn, kinh nguyệt của mình tới thật là đúng lúc!

Tới bệnh viện, Doãn Thiên Kinh đã tỉnh, đang chuẩn bị nhổ kim tiêm đi ra ngoài tìm cô.

“Ôn Hinh đã tới, anh cả, anh đừng lộn xộn nữa!” Doãn Thiên Kỳ giờ một tay ngăn chặn cánh tay của hân, ngăn lại hân xuống giường, sau đó nhìn thấy Ôn Hinh xuất hiện, hướng cô vẫy vẫy tay. Ôn Hinh vội vã chạy tới, vẻ mặt áy náy nhìn hân, “Xin lỗi, anh cả, đều là em không tốt!”

”Nha đầu! Anh không trách em, chớ tự trách mình!” Doãn Thiên Kinh kéo cô ngồi xuống ở bên giường, hai mắt sưng to như hai quả hạch đào làm cho trong lòng hân sinh thương tiếc.

“Anh cả, anh có sao không?” Ôn Hinh quên ngón tay của hân, nhìn thần sắc hân suy yếu, cô vội nói, “Chờ anh khỏe đã, chúng ta sẽ ở chung một chỗ đi! Anh cả, em nguyện ý dùng nửa trái tim cộng với của anh thành một trái tim hoàn chỉnh!”

“Xin lỗi, em sau này không bao giờ vờ ngờ ngẩn nữa, anh cả, em biết sai rồi!” Ôn Hinh một tay hoàn ở hông của hân, Doãn Thiên Kinh vuốt mái tóc của cô, vui mừng cười.

Doãn Thiên Kỳ nhìn hai người ôm cùng một chỗ, bất động thanh sắc rời khỏi bệnh viện, sau đó đi về nhà họ Doãn báo bình an.

Ôn Tổ Tâm vừa rạng sáng ngày thứ hai liền tới bệnh viện, lúc nhìn thấy Ôn Hinh trong lòng có vài phần áy náy.

Không phủ nhận, trong lòng của bà còn tồn tại vài phần tư tâm, bà chỉ là muốn làm cho Ôn Hinh và Doãn Thiên Kinh tách ra, không nghĩ tới sẽ có cục diện hôm nay.

Mà bà càng không có nghĩ tới, Doãn Văn Tuyên tâm tư ác độc, con bé cũng không phải dựa theo cách lúc trước trực tiếp đưa Hinh Nhi xuất ngoại!

”Di Tâm, con không sao. Chuyện Hinh nhi cũng không cần đi bận tâm, con sẽ an bài!” Doãn Thiên Kinh được Ôn Hinh nâng ngồi dậy, hân đã nhờ Doãn Thiên Kỳ đi xử lý, chờ hân xuất viện, hân liền đưa Ôn Hinh đến biệt thự của mình, ở đây hân sẽ chăm sóc cô!

“Chuyện này không được!” Ôn Tổ Tâm một lời liền cự tuyệt, làm cho Doãn Thiên Kinh không vui lắm nheo mày, hân đối với mẹ kế có vài phần tôn trọng, nhưng đi áy không có tư cách xen vào cuộc sống của hân.

“Thiên Kinh, Chính Hào cũng rất lo lắng thân thể của con, về nhà điều trị một khoảng thời gian được không?” Ôn Tổ Tâm nghe được bọn họ muốn ở chung, tim đập càng nhanh hơn, bà kiên quyết muốn tống Ôn Hinh rời khỏi, không phải là vì ngăn cản bọn họ ở một chỗ sao?

”Di Tâm sẽ không ngăn cản các người, Văn Tuyên vừa mới đính thành hôn, con và Hinh nhi đợi một khoảng thời gian nữa có được hay không?”

Điều bộ Ôn Tổ Tâm mềm mại, nếu như không ngăn cản được quyết định của hân, bà chỉ có thể kéo dài thời gian không thể để cho Doãn Thiên Kinh và Ôn Hinh đơn độc ở bên ngoài, chỉ có bà biết nguyên nhân thực sự bọn họ không thể cùng một chỗ...

Doãn Thiên Kinh nghe Ôn Tổ Tâm thành khẩn nói, sau đó liếc mắt nhìn Ôn Hinh, gật gật đầu, sau đó còn nói thêm, “Sau này Hinh Nhi cũng về nhà họ Doãn, sau này đều là người một nhà!”

Ôn Tổ Tâm không có lý do gì cự tuyệt, chỉ có thể gật đầu đồng ý, chỉ ít ở dưới mắt bà, bà còn có thể nhìn bọn họ!

Ôn Hinh đi về trường học thu dọn đồ đạc về nhà họ Doãn, Kiều Lâm rất là không muốn kéo tay cô ra khỏi trường học, Ôn Hinh cười gỡ đầu của cô, “Mình cũng không phải không trở lại đi học, sau này còn có thể mỗi ngày gặp mặt nha!”

“Không giống đầu nha, trước đây chúng ta đều ngủ chung !” Kiều Lâm bĩu môi, giúp cô đem hành lý để lên xe.

Tới đón Ôn Hinh chính là Doãn Thiên Kỳ, nhìn thấy dáng vẻ Kiều Lâm như không muốn, hấn huyết sáo, hướng cô ám muội trừng mắt nhìn, “Lâm Lâm, nếu không em cũng theo anh về nhà đi, em muốn ở bao lâu cũng được!”

“Cút!” Tâm trạng Kiều Lâm đang khó chịu, nghe dáng vẻ hấn lưu manh huyết gió, trực tiếp làm lộ câu thô tục.

“Chắc chắn, thật không đáng yêu!” Doãn Thiên Kỳ khề thờ dài hai tiếng, sau đó không nói.

“Hinh nhi, nếu như Doãn Vân Tuyên dám ức hiếp bạn,mình sẽ giúp cậu đánh con nhỏ đó!” Kiều Lâm cuối cùng vẫn là không yên lòng bám vào nói, Ôn Hinh liên tục gạt đầu, Doãn Thiên Kỳ bên cạnh nhin không được xen vào nói nói, “Cô yên tâm đi, có anh cả của tôi ở đó, không ai dám khi dễ cô ấy!”

“Cúi chào!” Ôn Hinh hướng Kiều Lâm phất phất tay, xe trượt đi ra ngoài, sau đó hướng về phía nhà họ Doãn.

Ôn Hinh ở gian phòng cách vách Doãn Vân Tuyên, thế nhưng từ giờ khắc này, cô sẽ không lui nữa, lại càng không để cho bất luận kẻ nào tổn thương được cô dù chỉ một chút!

Ôn Hinh vừa vào Doãn gia, sau đó xe Mạc Tư Tước cũng chạy đến, mái tóc hấn mất trật tự, hai mắt màu đỏ tươi, cầm có vài cọng rau, giống như một người săn bắn nguy hiểm.Hấn không coi ai ra gì, trực tiếp túm lấy cổ tay Ôn Hinh, sau đó kéo cô lên lầu, sau đó đóng mạnh cửa phòng!

“Ngày hôm qua em nói những đó là có ý gì?” Mạc Tư Tước phẫn nộ đẩy ngã cô trên giường, hai cánh tay nặng nề ngăn chặn cô.Ôn Hinh nhìn thấy hấn bận bộ quần áo ngày hôm qua đầy mất mạng theo tơ máu, trong lòng không khỏi xống lên một trận trả thù khoái ý.

Cô cười duyên một tiếng, sau đó hỏi ngược lại, “Anh thông minh như vậy, không biết là có ý gì sao?”

Mạc Tư Tước tuy rằng đã đoán được, thế nhưng một khắc cô nói có như vậy, hấn thật là mừng rỡ như điên , thế nhưng người đàn bà đáng chết này, lại dám lừa gạt hấn!

Hấn đưa tay, trực tiếp đưa vào trong quần lót của cô, sờ đến một tầng trở ngại, lúc này tròng mắt của hấn u ám, toàn thân tản ra hơi thở băng lãnh.

Bạn đang đọc truyện *Cô Bé Lọ Lem Và Hoàng Thái Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 89: Sinh Đứa Nhỏ Cho Hấn

Không phải lần đầu tiên có hành động thân mật như vậy, nhưng những cử chỉ vuốt ve hiện tại của hấn chỉ là làm cho Ôn Hinh cảm thấy buồn nôn.

Cô cười tùy tiện, hoàn toàn không đem khuôn mặt nổi giận của Mạc Tư Tước đặt vào mắt, càng không sợ chết cười nhạo , “Em không có mang thai a, cũng không có sinh non a, chỉ là tới tháng mà thôi!”

Mạc Tư Tước rút tay về, dùng sức bóp cầm của cô lên, luồng sức mạnh kia giống như muốn đem khớp xương cầm cô bóp nát.

Hấn đối với phụ nữ luôn luôn dịu dàng, chỉ là cô gái này, làm cho hấn hận không thể bóp chết cô!

Hấn giận giữ, có một loại sỉ nhục bị lừa giỡn tự nhiên nảy sinh, hấn là hoàng thái tử tập đoàn K-N, lần đầu tiên có phụ nữ dám đùa giỡn với hấn!

Hấn cũng không cho bất kỳ người phụ nữ nào có cơ hội mang thai, chỉ có cô là ngoại lệ, về mặt đêm đó của cô như rất chán ghét hấn, kháng cự hấn xâm nhập, cô chê hấn bẩn, hấn Mạc Tư Tước lúc nào lại bị một người phụ nữ như vậy ghét bỏ?

Nhưng cho dù là như vậy, hấn phá lệ không có mang bao, không chỉ là muốn trừng phạt cô, khi đó trong tiềm thức hấn, hấn cho phép cô là ngoại lệ .

Mà hấn vốn cho là cũng có thể là ngoại lệ, thế nhưng cô lại không cần tốn nhiều sức làm cho hấn lên trời xuống đất!

“Ôn Hinh,em biết lừa dối anh kết quả sẽ ra sao không?” Mạc Tư Tước một đêm không ngủ, trong lòng hấn vùng vẫy , giày vò , thậm chí là hối hận.

Hấn lần đầu tiên trong đời thương tiếc một người phụ nữ.Ở buổi tiệc đính hôn, một khắc cô rời khỏi ,hấn cũng đã hối hận.

Thậm chí hấn muốn bồi thường cô cho dù là hấn cưới Doãn Vân Tuyên, vị trí của cô ở trong lòng của hấn cũng đã vượt qua bất luận kẻ nào!

Hắn đang suy nghĩ, trước đó hắn đã vốn một lòng quyết tâm báo thù cho Khả Khả nhưng hắn phát hiện tim của mình đã càng ngày càng không thể khống chế, thấy cô cười hắn sẽ hài lòng, thấy cô khóc trong lòng của hắn cũng giống như kim đâm vô cùng khó chịu!

Thế nhưng, cô hôm nay rồi lại vui vẻ dựa sát vào bên người đàn ông khác, Mạc Tư Tước nóng giận, cô dám dùng chuyện đùa nhỏ để lừa dối hắn, cô gái này thực sự rất cố gắng lực!

Giờ khắc này, hắn càng kiên định quyết tâm của mình, hắn không muốn buông tha cô! !

“Anh muốn thế nào đối với em đều không sao cả, Mạc Tư Tước, em mệt mỏi, anh tha em đi!” Ánh mắt của Ôn Hình nhìn sang nơi khác, hít sâu một hơi, sau đó cúi đầu nhìn hắn.

Hắn dính hôn, cô hết hy vọng, bọn họ là thực sự không thể dây dưa mãi như thế!

“Anh cho em một con đường sống đi...” Khóe mắt Ôn Hình có một giọt lệ trong suốt rơi lên mu bàn tay của hắn, da thịt của hắn bị thiêu đốt đến phát đau, hắn nâng tay lên, hôn xuống giọt lệ kia, miễn cưỡng, thì ra đây là mùi vị nước mắt của cô, cũng là mùi vị đau lòng của hắn.

“Ôn Hình, anh cho em biết, chỉ cần em còn ở nhà họ Doãn, ở bên người Doãn Thiên Kinh, anh sẽ không bao giờ bỏ qua cho em!” Mạc Tư Tước từ trên cao nhìn xuống nhìn khuôn mặt mỹ lệ của cô bây giờ một mảnh trắng bệch, đôi môi đỏ mọng đã thành màu tím do hôm qua hắn dùng răng gặm cắn.

Hắn nâng cằm của cô, cúi người xuống cánh môi của cô mút vài cái, Ôn Hình há miệng cắn môi hắn, thẳng đến hai người trong miệng đều tràn ngập mùi máu tươi, Mạc Tư Tước mới buông cô ra, kéo mở cửa phòng Doãn Thiên Kỳ đứng ở bên ngoài, Mạc Tư Tước lo lắng lau đi vết máu khóe miệng, sau đó lướt qua hắn trực tiếp rời khỏi.

“Đừng đến dạy tôi, anh còn chưa đủ tư cách!” Trước lúc Doãn Thiên Kỳ mở miệng, câu nói Mạc Tư Tước đập lại, trực tiếp ngăn chặn cái miệng của hắn.

Ôn Hình đứng ở trong nhà ẩm trồng hoa, nhìn một mảnh hoa xinh đẹp màu tím, ở trong đầu cô tưởng tượng dáng vẻ của nữ chủ nhân Doãn gia, đến cuối cùng viên ngọc cô hơi âm ỉ, không biết là bởi vì thương cảm hay là bởi vì Mạc Tư Tước...

Đến Doãn gia mấy ngày nay, cô và Ôn Tố Tâm một câu cũng không có nói qua, có mấy lần, Ôn Hình nhìn thấy vẻ mặt Ôn Tố Tâm muốn xin lỗi cô lại mềm lòng, bởi vì cô biết mẹ lúc trước một mình nuôi nấng cô lớn lên vất vả bao nhiêu, thế nhưng nàng cô không hiểu nổi lúc mẹ đuổi cô đi lại rất lạnh lùng.

Doãn Vân Tuyên ngồi ngay ngắn, cẩn thận từng li từng tí nhìn người bồi đối diện, ngày đó cô và Mạc Tư Tước đính hôn, Mạc Tấn Kỳ và vợ ông ấy đều không có tham gia, mà hôm nay cô cũng là lần đầu tiên nhìn thấy người mẹ là công chúa hoàng gia của Mạc Tư Tước.

Cả người bà đều đỏ ửng, khí chất xuất chúng, hai đầu lông mày xinh đẹp rất giống Mạc Tư Tước, Doãn Vân Tuyên có chút đứng ngồi không yên, rồi lại không thể không cười lấy lòng.

“Mẹ!” Cô dâng trà cho Lạc Na, mùi vị trà thơm ngát phiêu tán khắp nơi, Doãn Vân Tuyên ngọt ngào gọi mẹ.

“Đừng gọi sớm như vậy!” Ngón tay thon dài của Lạc Na dọc theo chén, sau đó nhướn mí mắt, nhàn nhạt liếc mắt nhìn cô gái trẻ tuổi bồi đối diện.

Lời nói của bà lạnh nhạt và xa cách, làm cho Doãn Vân Tuyên lúng túng một chút, sau đó nhu thuận phụ họa, “Dạ, bà mẫu!”

“Cô biết Tư Tước vì sao đính hôn với cô không?” Lạc Na nhìn cô gái thả lỏng, cảm thấy có chút không thoải mái, cô gái này tại sao không biết con trai của mình lấy cô ấy có mục đích gì.

“Tôi nghĩ, tuyệt đối không phải là bởi vì yêu cô...” Không đợi Doãn Vân Tuyên trả lời, bà nhấp một miếng trà, lạnh nhạt nói.

Doãn Vân Tuyên hé ra đẹp ngủ quan có chút lung túng, cô rõ ràng được cảm giác được mẹ của Mạc Tư Tước không thích cô, thế nhưng cô cũng không cần phải bà ấy phải thích.

Cô Doãn Vân Tuyên cũng là từ nhỏ được người khác che chở, cô không cần phải xem sắc mặt ai, càng không có ai có thể trực tiếp ra oai phủ đầu cô như vậy.

“Bà mẫu, anh ấy có yêu con hay không, chỉ có con rõ ràng nhất!” Khuôn mặt trắng nõn của Doãn Vân Tuyên có chút giận dữ, “Hơn nữa, con cũng rất yêu anh ấy! Nếu như hôm nay bà mẫu chỉ muốn nói cho con biết những lời đó, vậy con sẽ không phụng bồi!”

Doãn Vân Tuyên nói, cũng đã cầm lấy túi chuẩn bị đứng lên, Lạc Na đột nhiên đem cái chén trong tay buông xuống, ánh mắt nhìn chăm chăm vào cô, “Muốn trở thành con dâu Mạc gia, bắt không được tim con tôi, tôi thiếu phải lưu hạt giống của hắn!”

“Doãn Vân Tuyên, Tư Tước từng có rất nhiều đàn bà, ta không hi vọng cô trở thành một nửa của Tư Tước, thế nhưng hiện tại hắn thừa nhận thân phận của cô, tôi cũng sẽ không phản đối nữa!”

“Tôi bây giờ đối với cô chỉ có một yêu cầu, mau chóng có con với Tư Tước!”

“Mạc gia không phải là nhà giàu có bình thường, thân phận Tư Tước, cô cũng biết...” Lạc Na từ trong túi lấy ra một xâu chìa khóa, sau đó đưa tới trước mặt Doãn Vân Tuyên, căn dặn, “Như vậy, cô sau này đến ở chỗ nó đi!”

Biệt thự Mạc Tư Tước chưa từng có người phụ nữ nào ở qua, Doãn Vân Tuyên nhiều lần quần quít lấy hần muốn ngủ lại, hần cũng không có đồng ý!

Doãn Vân Tuyên chỉ có dung từ khiếp sợ để hình dung tâm tình hiện tại, cô làm sao cũng không ngờ tới, Lạc Na không thích cô, đồng thời trông cậy cô sinh cho Mạc Tư Tước một đứa con!

“Đạ,con biết!” Doãn Vân Tuyên mừng rỡ gật gật đầu, sau đó đưa tay đón lấy chìa khóa biệt thự, đang lúc tay cô vừa muốn đựng, đột nhiên xuất hiện một bàn tay to cướp đi——

Bạn đang đọc truyện *Cô Bé Lọ Lem Và Hoàng Thái Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 90: Bà Xã?

“Mẹ, mẹ ở đây làm cái gì nhai?” Mạc Tư Tước vội vàng tới, trên trán còn chảy mồ hôi. Hần rất nhanh từ trong tay Lạc Na đoạt lại cái chìa khóa, sau đó không vui nhìn về phía Doãn Vân Tuyên.

“Cô lên xe chờ rồi!” Mạc Tư Tước trực tiếp kéo người Doãn Vân Tuyên ra, sau đó tuyệt không dè dặt đẩy ra ngoài.

Doãn Vân Tuyên nhìn sắc mặt hần không vui, biết điều chạy ra ngoài. Mạc Tư Tước vừa ngồi xuống, Lạc Na cũng một lần nữa ngồi trở lại.

“Mẹ biết cô ấy là em gái của Doãn Thiên Kinh, thế nhưng hiện tại con đã xác định cô ấy là vị hôn thê của con, cô ấy nhất định phải sinh con cho con nha!”

“Ông ngoại con sắp không được rồi...” Tay Lạc Na cầm ly trà có chút run, con người lam thâm thúy của Mạc Tư Tước phút chốc trợn to.

Hần mới từ Anh quốc trở về không có bao lâu, ông ngoại làm sao gặp chuyện nha?

“Daniel bên kia đang nhắm chăm chăm, hần nhất định sẽ trên con, còn có Mạc Tư Ly cũng mau trở lại, Tư Tước con nhất định phải sinh một đứa con!”

Lạc Na đối với con riêng của Mạc Tấn Kỳ rất không cam lòng, nhưng là sự tồn tại của hần cũng chính là chứng minh Mạc Tấn Kỳ phản bội bà. Bà không thể để cho quyền kế thừa của Mạc Tư Tước rơi vào tay đứa con riêng kia!

“Mẹ! Những việc đó con có thể ứng phó, mẹ không cần lo lắng, đồ của con, ai cũng cướp không được!” Ngón tay thon dài của Mạc Tư Tước gõ lên mặt bàn, còn đối với an bài của Lạc Na, hần cũng không đáp lại.

“Tư Tước, con cũng không còn nhỏ. Nếu như là người phụ nữ khác thì không nói gì, nhưng mẹ không hy vọng là Doãn Vân Tuyên, mẹ vừa nhìn thấy cô ấy liền nghĩ đến Khả Khả!”

“Nếu như cô ấy có thể cho con một đứa bé trai hoặc gái, ân oán quá khứ coi như xong đi!”

Lạc Na vỗ nhẹ tay của con trai, lấy lùi để tiến khuyên bảo.

Bà cũng không tán thành con mình làm cách như thế. Nhưng Mạc Tư Tước là hy vọng duy nhất bây giờ của bà. Hần hiện tại trước gặp sói sau có hổ, bà chỉ hy vọng hần bình an là đủ rồi.

“Mẹ! Chuyện của con không cần mẹ nhúng tay vào, mẹ sau này cũng đừng tìm Doãn Vân Tuyên! Chuyện con không muốn làm, ai cũng không miễn cưỡng được!” Mạc Tư Tước không kiên nhẫn đứng lên, sau đó áy náy nhìn về phía Lạc Na gật gật đầu, sau đó đi ra ngoài.

Mạc Tư Tước phát động động cơ, Doãn Vân Tuyên ngồi ở bên cạnh sắc mặt ửng đỏ nhìn hần, ánh mắt cô xấu hổ muốn ám chỉ hần chuyện gì gì đó. Mạc Tư Tước nhú mày, sau đó cũng không quay đầu lại nói với cô, “Không cần nói, để cho tôi yên tĩnh một hồi!”

Mạc Tư Tước một tay điều khiển tay lái, tay kia chống ở cửa sổ xe, vỗ về cái trán, sau đó đột nhiên giảm chân ga chạy thẳng về phía trước. Doãn Vân Tuyên nhìn hần chạy như thế, khuôn mặt nhỏ nhắn có chút buồn bực.

Đem Doãn Vân Tuyên đuổi về Doãn gia, Mạc Tư Tước cũng không có dừng lại mà là trực tiếp lái xe đi.

Ánh mắt hắn không tự chủ được nhìn về phía lầu ba, trên ban công kia có một bóng người nhỏ nhắn xinh xắn ngồi ở ghế, tầm mắt cùng lúc nhìn thẳng hắn. Ôn Hình nhanh chóng mở rộng tầm mắt, Mạc Tư Tước lại rất nhanh giấu chân ga.

Doãn Vân Tuyên chưa có trở về phòng mà trực tiếp mở cửa phòng Ôn Hình, đi tới trước mặt Ôn Hình lấy cái điện thoại cô đang nghe giật ra.

“Làm cái gì?” Nụ cười của Ôn Hình trầm xuống, hơi không vui. Cô vào đây mấy ngày này đều tận lực không chọc tới cô ấy, còn cô ấy muốn tìm đến gây chuyện, Ôn Hình cũng sẽ không nhịn nữa.

“Cô và Mạc Tư Tước cùng đi Anh quốc?” Doãn Vân Tuyên vênh váo tự đắc liếc xéo cô, trong mắt thiếu sót không cam long và đố kỵ, cô rõ ràng cảm giác được Ôn Hình thay đổi, là anh cả dung túng cô ấy hay là Mạc Tư Tước?

Cô không nghĩ ra ngày đó an bài đồ đưa cô đi, thế nhưng ba người kia trong một đêm liền mất đi tin tức, mấy ngày đó Mạc Tư Tước cũng mất tích. Trong lòng cô có loại dự cảm không tốt, thế nhưng Mạc Tư Tước từ Anh quốc trở về, lại cho cô một niềm vui ngoài ý muốn nhưng cô thế nào cũng không nghĩ tới, hắn mấy ngày nay ở cùng một chỗ với Ôn Hình!

Như vậy Mạc Tư Tước cũng biết, cô làm những chuyện kia với Ôn Hình, thế nhưng hắn lại không có hỏi cô!

Doãn Vân Tuyên không biết cô và Ôn Hình người nào mới là người quan trọng trong lòng hắn. Ngày hắn đính hôn với cô, hắn cũng dung túng cô xúc phạm tới Ôn Hình, thế nhưng vì sao hiện tại cảm giác của hắn đối với lại như gần như xa?

“Đúng thì thế nào?” Ôn Hình không e dè thừa nhận, mắt to buống bình một mảnh thần nhiên, như vậy càng làm cho Doãn Vân Tuyên thở gấp tức giận!

“Ôn Hình, cô là người không biết xấu hổ! Hắn bây giờ là vị hôn phu của tôi, cô không sợ làm thất vọng anh tôi sao?” Ngực của Doãn Vân Tuyên phập phồng, vung lên tay định đánh cô. Ôn Hình rất nhanh bắt được tay cô, sau đó trở tay cho cô một cái tát.

Doãn Vân Tuyên tỉnh mộng, cô gái luôn ủy khuất cầu toàn lại dám đánh cô?

“Đây là chuyện cô nợ tôi! Doãn Vân Tuyên, tốt nhất cô nên quản người đàn ông của mình, đừng đến đây chọc tôi, đây là lời khuyên tôi dành cho cô!” Lòng bàn tay của Ôn Hình phát đau, một tát này, cô dùng toàn lực trong lúc đó cô và Doãn Vân Tuyên đều đau!

Cô đẩy Doãn Vân Tuyên ra, sau đó đi ra gian phòng, lên lầu bốn.

Doãn Vân Tuyên đứng ở tại chỗ ngốc sững sốt hồi lâu, trên gương mặt truyền đến lửa nóng đau đớn, lúc này cô mới ý thức được Ôn Hình thật là thay đổi!

Quá khứ cô chẳng qua là khinh thường và tranh đoạt của cô ấy, nhưng mà bây giờ cô ấy từ một tiểu cừu biến thành tiểu mèo hoang hung hãn. Câu cuối của cô ấy, càng làm cho Doãn Vân Tuyên cảm thấy sợ hãi!

Doãn Thiên Kinh buông tạp chí trong tay xuống, nhìn chăm chăm người nằm ở trong ngực hắn, vẻ mặt không yên lòng của Ôn Hình, sau đó gãi gãi lòng bàn tay của cô, đem cả người cô ôm vào trong lòng.

“Làm sao vậy? Vân Tuyên ức hiếp em à?”

Ôn Hình nhìn lại ánh mắt dịu dàng của hắn, lắc đầu, sau đó nằm úp sấp trong ngực Doãn Thiên Kinh, nghiêm túc hỏi hắn, “Anh cả! Nếu như em đánh Vân Tuyên, anh có còn không yêu em nữa không?”

Ôn Hình nằm ở trên người hắn, rừ lông mày xuống, có chút hối hận hỏi ra vấn đề này. Cô làm sao không biết, tất cả mọi người Doãn gia đều lo cho Doãn Vân Tuyên, mà cô chỉ là một người ngoài!

“Đương nhiên yêu thương!” Doãn Thiên Kinh chuyển động hai tròng mắt, vuốt vuốt tay cô, sau đó phóng tới bên mép hôn một cái, “Anh đau lòng cho Hình nhi, tay có đau hay không?”

Ôn Hình bỗng dừng ngẩn đầu, nhìn thấy đáy mắt Doãn Thiên Kinh vô cùng trù mến, cô cảm động ôm lấy cổ của hắn, hôn lên cằm của hắn, “Anh cả...”

“Em gái đương nhiên quan trọng, nhưng bà xã quan trọng hơn!” Doãn Thiên Kinh thâm tình nhìn chăm chú vào con người đen trong suốt của cô, sau đó hôn lên môi của cô, ngón tay của Ôn Hình luồn vào mái tóc đen nhánh của hắn, bị động chấp nhận hắn hôn môi mình.

Bà xã... hai chữ đó, sau này, cô chính là vợ của Doãn Thiên Kinh a!

Ôn Tố Tâm lúc đi vào nhìn thấy trong phòng hai người đang triền miên ôm hôn, bà lập tức thay đổi sắc mặt, sau đó nặng nề mà kêu tên Ôn Hình, “Hình Nhi!”

Ôn Hình thoáng cái đẩy Doãn Thiên Kinh ra, khuôn mặt tinh xảo có vẻ hoảng loạn. Doãn Thiên Kinh thật ra khí định thần nhàn lau nước miếng của mình dính bên khóe môi Ôn Hình đi, sau đó tiếp nhận chén thuốc bắc do Ôn Tố Tâm bung tới.

“Đã trễ thế này, con ở trong phòng Thiên Kinh làm cái gì? Về phòng của mình đi!” Ôn Tố Tâm nhìn cô nháy mắt, Ôn Hình vội thè lưỡi, sau đó nghe lời đi ra ngoài, Ôn Tố Tâm sau đó cũng đi theo ra ngoài.

Chương 91: Lại Gặp Mặt

“Hình Nhi!” Ôn Tố Tâm đi theo phía sau Ôn Hinh, đi tới cửa cầu thang lầu ba, bà đột nhiên gọi bóng người phía trước lại.

Ôn Hinh đến Doãn gia mấy ngày đây là lần đầu tiên cô và Ôn Tố Tâm nói chuyện, Ôn Hinh vừa nghe đến giọng nói của bà liền dừng bước, sau đó quay đầu nhìn bà ta, “Mẹ!”

“Con và Thiên Kinh...” Sắc mặt của Ôn Tố Tâm có chút lung túng, do dự nhưng không biết mở miệng hỏi cô như thế nào.

“Các con, có hay không...”

“Hình Nhi, bây giờ đang ở Doãn gia, con và Thiên Kinh giữ một khoảng cách thích hợp được không?” Ôn Tố Tâm cầm lấy tay cô, dùng giọng thương lượng hỏi, Ôn Hinh nhìn hàng lông mày giữa nếp nhăn, dùng ánh mắt yêu thương nhìn không được nghe lời gật gật đầu, “Mẹ, con biết!”

“Con ngoan!” Tay Ôn Tố Tâm không tự chủ được sờ lên gương mặt cô, hành động quen thuộc này làm cho Ôn Hinh nhớ lại lúc nhỏ, vẫn là thật ấm áp như vậy.

Đúng lúc này, dưới lầu đột nhiên truyền đến một tiếng động thật lớn, Ôn Tố Tâm vội vã xuống lầu, Ôn Hinh cũng theo chạy xuống đi, sau đó liền nhìn thấy Doãn Chính Hào uống say khướt do người hầu đỡ đang đi lên lầu.

“Tôi đến đây!” Ôn Tố Tâm từ trong tay người hầu đỡ hắt, Ôn Hinh cũng chạy đến bên kia phụ đỡ cánh tay của hắn.

Bởi vì Doãn Thiên Kinh mấy ngày này đều ở nhà tĩnh dưỡng, Doãn Thiên Kỳ bận rộn tán gái, công ty đều do một tay Doãn Chính Hào đảm nhiệm.

Trong trí nhớ của Ôn Hinh, Doãn Chính Hào là người đàn ông biết không chế chính mình, nhưng mà hôm nay ông ấy sao lại uống say như vậy?

“Uống rượu nhiều như vậy... mẹ đi lấy cho chú ấy chén canh uống để giải rượu!” Ôn Tố Tâm và Ôn Hinh cùng nhau đỡ Doãn Chính Hào vào gian phòng, nằm lên trên giường, sau đó lại không yên lòng đi xuống lầu.

“Chú Doãn, Chú Doãn!” Ôn Hinh thấy Doãn Chính Hào không phản ứng, dùng khăn lau mặt cho Doãn Chính Hào nhìn thấy Doãn Chính Hào uống rượu tới độ hết mặt, cô lại nghĩ tới Doãn Thiên Kinh đêm đó uống rượu uống đến trúng độc, trong lòng lại không nén được quặn đau.

“Thiên Huệ, Thiên Huệ...” Doãn Chính Hào đột nhiên mở mắt, ánh sáng đèn treo thủy tinh trên cao chiếu vào mắt ông, sau đó ông cầm lấy tay Ôn Hinh, trong miệng kêu một tên của một người phụ nữ khác.

Ôn Hinh hoảng sợ, vội vã ném khăn mặt trong tay xuống, muốn giãy giụa lại bị Doãn Chính Hào dùng sức nắm lấy được tay, “Thiên Huệ, em đã trở về có phải hay không, anh rất nhớ em...”

Ôn Hinh cố gắng nghe trong miệng hắn kêu tên, Thiên Huệ... Là tên mẹ của Doãn Thiên Kinh?

“Mẹ!” Khi Ôn Hinh nhìn thấy Ôn Tố Tâm trở về, vội vã đứng lên, Doãn Chính Hào vẫn cầm lấy cô không tha, hai mắt mơ màng nhìn chăm chăm Ôn Hinh, đó là ánh mắt mê luyến của một người đàn ông nhìn một người phụ nữ mình yêu, “Thiên Huệ...”

“Chính Hào, anh uống rượu say rồi, đây là Ôn Hinh a, Thiên Huệ đã chết!” Tay Ôn Tố Tâm có chút run, sau đó kéo tay ông ấy ra không để nắm tay Ôn Hinh, đem canh giải rượu ngồi bên cạnh đút vào miệng ông ấy, ông ấy không uống đầy ra, ánh mắt vẫn là nhìn về phía Ôn Hinh.

Ôn Hinh đột nhiên cảm thấy Ôn Tố Tâm rất đáng thương, chẳng lẽ ở sâu trong nội tâm của Doãn Chính Hào đều rất thủy chung không quên được người vợ đã mất?

Thế nhưng, mỗi ngày nằm ở bên cạnh hắn, cùng hắn tay kẻ vai áp là mẹ cô nha!

“Mẹ, để con đút chú ấy uống!” Ôn Hinh nhìn Doãn Chính Hào vẫn kháng cự Ôn Tố Tâm tới gần, sau đó cô bung chén canh từ trong tay Ôn Tố Tâm đút canh cho Doãn Chính Hào, hắn cười uống cạn chén canh giải rượu từ trong tay Ôn Hinh.

Ôn Hinh một lần nữa đỡ hắn nằm xuống giường, kéo chăn qua đắp lên trên người của hắn, ông ta cũng đã qua tuổi năm mươi, đầu cũng có một chút tóc bạc, thế nhưng ông cũng có lúc không kiên cường.

Cô ngẩng đầu nhìn Ôn Tố Tâm bà đang chăm chăm nhìn cô không chớp mắt, giống như là muốn nhìn cô để tìm kiếm bóng dáng của ai đó, Ôn Hinh

không phải lần đầu tiên có loại cảm giác kỳ quái này .

“Mẹ, cái tên Thiên Huệ kia ...” Ôn Hinh nhắc tới cái tên kia , Ôn Tố Tâm lại vội vàng che lỗ tai hình như có chút quá kích, “Hinh Nhi, đừng hỏi, đừng hỏi mẹ...”

Ôn Hinh đột nhiên ngậm miệng, ánh mắt phức tạp liếc mắt nhìn Ôn Tố Tâm, sau đó im lặng đi ra ngoài.

Cô đã từng ở trong phòng Doãn Thiên Kinh thấy ảnh gia đình, ảnh kia là nữ chủ nhân Doãn gia, thì ra tên là Thiên Huệ, tên và người của bà đều như nhau làm động lòng người...

Thân thể Doãn Thiên Kinh đã không còn lo ngại , ở nhà nghỉ ngơi nửa tháng sau, hẳn liền chuẩn bị đưa Ôn Hinh vào ở biệt thự của hân.

Bởi vì hân biết Doãn Vân Tuyên sẽ đề phòng Ôn Hinh, Mạc Tư Tước cũng thành khách quen của Doãn gia, chẳng qua là lần đó lúc cô lừa hân, hân tức giận bỏ đi , Mạc Tư Tước đã có thời gian rất lâu chưa có tới Doãn gia .

Doãn Vân Tuyên cả ngày rầu rĩ không vui đi học cũng không đi, Ôn Hinh về sau từ miệng Doãn thiên Kinh nói mới biết được, ông ngoại của Mạc Tư Tước qua đời, hân đi Anh quốc!

Ôn Hinh đột nhiên cũng nhớ tới thời gian không lâu cô cùng với Mạc Tư Tước ở cùng nhau trong trang viên hoa hồng , ông lão vẫn còn rất khỏe, làm sao mới hơn một tháng ông ngoại của hân đã qua đời?

“Thích ở đây sao?” Doãn Thiên Kinh không biết khi nào đã đi tới phía sau ôm lấy cô, trên người hân có mùi nước hoa phai nam rất nhẹ nhàng khoan khoái, cho cô một loại cảm giác rất yên tâm và thư thái .

Ôn Hinh đột nhiên cảm giác được cùng Doãn Thiên Kinh ở cùng một chỗ, cô thay đổi xuất phát từ bản năng ý lại!

Bởi vì từ nhỏ không có cha, Doãn Thiên Kinh trong cảm nhận của cô chính là ngọn núi lớn kia, mà cô dần dần không rõ được, đối với Doãn Thiên Kinh là tình yêu hay tình thân chiếm đa số, vẫn là tình thân chiếm đa số sao?

“Thích, ở đây có thể nhìn sao trời!” Ôn Hinh đứng trên sân thượng tay chỉ vào ngôi sao trong suốt trên một tấm màn đen đầy ánh sao sáng, như là choàng một lớp vải mỏng, ở đây mỗi một chỗ bố trí đều dựa theo phong cách cô thích.

“Chờ sau khi em tốt nghiệp, chúng ta liền kết hôn!” Doãn Thiên Kinh hôn vào cổ trắng nõn là của cô một cái, đầu mùa đông khí trời đã có cảm giác lạnh một chút , Ôn Hinh trên người mặc áo khoác của Doãn Thiên Kinh.Mặc dù Ôn Tố Tâm mãnh liệt phản đối nhưng Doãn Thiên Kinh vẫn đưa Ôn Hinh ra ngoài!

Ôn Hinh im lặng gật gật đầu, cô tin Doãn Thiên Kinh, vì thế nguyện ý đem tất cả của mình đều giao cho Doãn Thiên Kinh!

Những ngày không có Mạc Tư Tước , cuộc sống của Ôn Hinh lại như mới bắt đầu, thế nhưng trong lòng cô rất rõ ,dù cô tự nói với mình như thế nào, cô cũng không thể làm như chưa từng quen biết người đàn ông kia!

Doãn Vân Tuyên không đến tìm cô gây phiền phức, giữa các cô bây giờ là nước giếng không phạm nước sông, Ôn Hinh trong lòng mơ hồ mong mỏi Mạc Tư Tước lại xuất hiện ở trước mặt cô ,tim cô còn có thể bình lặng như nước không?

“Hinh nhi, Hinh Nhi!” Ra khỏi thư viện, Ôn Hinh ôm sách vở dờ ra, Kiều Lâm đột nhiên tiến đến bên tai cô lớn tiếng kêu tên của cô.

Ôn Hinh hết hồn, tay đang ôm sách vở vội rút xuống.cô vội vã ngồi xổm người xuống nhặt, sau một lát, trước mặt đột nhiên xuất hiện một đôi giày da kiểu nam,cô ngẩng đầu nhìn lại, đứng trước mặt cô là một người con trai cao lớn, ngũ quan sắc sảo, Ôn Hinh chớp mắt một cái, hân đã ngồi xổm người xuống đối diện với cô, tươi cười mị hoặc, “Hi, chúng ta lại gặp mặt!”

Bạn đang đọc truyện *Cô Bé Lọ Lem Và Hoàng Thái Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 92: Làm Giao Dịch

Ôn Hinh có chút cảm giác được nuông chiều mà lo sợ, đây là lần thứ ba cô cùng Daniel chính thức gặp mặt!

Người đàn ông này cho cô cảm giác quá mức thông minh, Ôn Hinh vô ý thức muốn cách xa hân một chút.

Ôn Hinh vội vã lượm sách lên nhưng lại bị rút xuống, sau đó hân nhìn cô cười, “Thật khéo, anh lại tới Trung Quốc ?”

“Tôi là đặc biệt đến tìm cô !” Khóe môi Daniel cười rất đẹp, Kiều Lâm nhìn thấy người ngoại quốc đẹp trai anh tuấn tưởng người cao to liền đi tới đứng chỗ bọn họ, trái tim nhỏ của Kiều Lâm đã nhảy cuồng loạn không ngừng, thấy Daniel đứng ở trước mặt bọn họ cô càng kích động nói không ra lời.

Ôn Hinh trừng mắt nhìn, sau đó hồ nghi nhìn hấn. Cô không cho là giữa bọn họ quen biết đến nỗi đặc biệt đến tìm cô!

“Có thể tìm chỗ nào nói chuyện được không?” Daniel chỉ vào cách đó không xa một chiếc màu đen Spyker Takeover, rồi đưa tay tay làm động tác mời Ôn Hinh, cô vừa muốn cự tuyệt thì Kiều Lâm cố ý đẩy cô đi theo Daniel, “Hinh nhi đi đi, sách mình giúp bạn mang về!”

Kiều Lâm vừa nói vừa lấy đồng sách trong lòng Ôn Hinh, Ôn Hinh bắt đắ dĩ liếc mắt, cô nhìn thấy Kiều Lâm muốn mình đi cùng người đàn ông này?

Lúc Ôn Hinh lên xe mới phát hiện, bên cạnh Daniel không có tài xế, cũng không có vệ sĩ.

Cô đột nhiên nhớ lại hấn và Mạc Tư Tước có quan hệ ra sao, người đàn ông này không phải là cậu của Mạc Tư Tước sao?

Daniel dẫn Ôn Hinh tới quán bar cô đã từng làm lúc trước, Ôn Hinh còn nhớ rõ lúc Daniel lần đầu tiên xuất hiện ở đây, những phụ nữ nơi đây bàn tán rất nhiều, vẫn đề nêu ra đa số là vây quanh hấn!

Trong phòng rất tối Ôn Hinh thậm chí không dám ngẩng đầu nhìn cặp mắt xanh của hấn, vì sao cùng là màu mắt xanh giống nhau, tại sao Mạc Tư Tước lại cho cô thấy cảm giác rất hấp dẫn người nha ?

“Anh tới tìm tôi, là...” Ôn Hinh không được tự nhiên ho khan một tiếng, sau đó hơi thở có chút yếu mở miệng hỏi.

Thân hình cao lớn của Daniel ngồi thẳng ở bên người cô, sau đó một tay đặt lên vai Ôn Hinh, vỗ nhẹ hai cái, “Cô hình như rất sợ tôi? Ôn Hinh tiểu thư?”

Ôn Hinh liền vội vã lắc đầu, cô nghe được Daniel cười nhẹ hai tiếng, sau đó trên bàn trà hấn rót rượu ra ly đích thân đưa cho Ôn Hinh, Ôn Hinh khách khí cự tuyệt, hấn không có miễn cưỡng mà là ngửa đầu uống một hơi cạn sạch.

Rượu nho có màu hồng từ môi của hấn chảy xuống, đó là màu sắc tươi sáng trong ánh đèn nhìn hấn có vẻ lẳng lơ, trong lòng Ôn Hinh nhất thời lại khản trương lên.

“Ôn tiểu thư, chúng ta có thể làm giao dịch được không?” Daniel đột nhiên quay đầu, sau đó lúc Ôn Hinh nhìn con mắt màu xanh đối diện của hấn cảm thấy luống cuống, tay phải hấn nhẹ nhàng chuyển động xoay chiếc nhẫn ở ngón út tay trái.

“Cái gì?” Ôn Hinh có chút không rõ ràng, người đàn ông này có thân phận có bối cảnh lại tìm tới cô, khẳng định không phải đơn giản xuất phát từ thiện ý.

“Giúp tôi lấy trên người của Mạc Tư Tước một món đồ, tôi có thể hoàn thành một bất luận tâm nguyện gì của cô, bao gồm —— giết người!” Daniel đột nhiên nói nhỏ bên tai Ôn Hinh, cuối cùng hai chữ kia theo trong miệng hấn phun ra lập tức làm cho Ôn Hinh toàn thân bốc lên lạnh lẽo.

“Tại sao là tôi?” Ôn Hinh cảm thấy thân thể có chút phát run, người đàn ông này thật sự là quá nguy hiểm, cô không khỏi nhớ tới một lần kia ở ngoại ô, lúc cô và Mạc Tư Tước bị tập kích, hai tên mang súng kia cũng là người ngoại quốc, có phải là Daniel phái người làm không?

Thế nhưng, hấn không phải là cậu của Mạc Tư Tước sao? Tại sao lại muốn hại Mạc Tư Tước?

“Bởi vì tôi biết, cô là người mà Mạc Tư Tước thích nhất!” Khóe môi Daniel nhếch lên lạnh lùng cười, “Hơn nữa, cô từng đã giúp tôi một lần!”

Hấn chuyển động chiếc nhẫn trong tay, lúc bọn họ lần đầu tiên gặp mặt cũng là Ôn Hinh nhặt được chiếc nhẫn của hấn.

Ôn Hinh đột nhiên đứng lên, bóng tối trong phòng làm cho Ôn Hinh cảm thấy lạnh, cô không biết lấy ở đâu ra dũng khí, đứng dậy trực tiếp cự tuyệt hấn, “Ông tìm lộn người rồi, Mạc Tư Tước đã đính hôn, hiện tại tôi và hấn đã không có quan hệ!”

“Hơn nữa, tôi sẽ không giúp ông!”

“Oh?” Daniel nhú lông mày, trong con ngươi hiện lên vẻ đẹp gấp rút, sau đó lặp lại một lần, “Cô xác định, không cần suy nghĩ thêm sao?”

Trực giác của Ôn Hinh cho thấy hấn nhất định tiếp tục làm chuyện bất lợi đối với Mạc Tư Tước, cho dù hận hấn cô cũng không muốn đi làm chuyện bất lợi đối với Mạc Tư Tước!

“Ông thực sự tìm lộn người, tôi thực sự không có một chút quan hệ nào đối với Mạc Tư Tước, tôi cũng không thể giúp được ông!” Ôn Hinh nói sau đó xoay người đi, giọng nói trầm lạnh của Daniel lại chậm rãi vang lên, cách rất xa rồi lại thoáng cái rất gần.

“Như vậy, chúng ta cùng đi làm thí nghiệm đi!”

Ôn Hinh chỉ cảm thấy trong cổ họng đau xót, ý thức cô bắt đầu mơ hồ mọi thứ như sụp đổ, nhìn khuôn mặt của Daniel ra hình lập thể cô cảm thấy ngu quan của hấn rất ấn tượng tất cả in sâu vào trong trí não của cô.

Hấn muốn làm cái gì?

Trong phòng tắm khi dòng nước trên vòi hoa sen đã ngưng chảy , trên giường lớn người con gái đang loay hoay nghịch tóc quần rất đẹp, trên người mặc bộ váy ngủ trong suốt nhìn thấy rõ cơ thể của người chủ nó , tảng lớn da thịt bại lộ bên ngoài, sắc mặt đỏ hồng, ánh mắt khêu gợi .

Doãn Vân Tuyên xịt một ít nước hoa lên trên người , nhanh chóng lấy thuốc tránh thai trong ngăn kéo ra, trên người Mạc Tư Tước cuộn một cái khăn tắm đi ra, cả người cô đều dán tới trên người của hắn.

“Tước, em rất nhớ anh...” Doãn Vân Tuyên đã không thể chờ đợi nữa đôi tay đưa vào bên trong chiếc khăn tắm của hắn, cô phóng thẳng nhảy qua ngồi ở trên người hắn. Mạc Tư Tước mặt không có một chút biểu hiện nhìn thân thể cô đang đưa, từng đợt mùi thơm thúc dục từ thân thể cô lan ra, hắn gần đây hết sức căng thẳng.

Doãn Vân Tuyên thấy hắn phối hợp, tay nhỏ bé đã chuyển qua bụng dưới, ra sức xoa lên làm cho hắn dâng trào, lúc nhẹ lúc nặng không thể kìm chế. Mạc Tư Tước gầm nhẹ một tiếng đem cả người cô đẩy ngã xuống giường, tư thế như chẻ tre lúc chuẩn bị xâm nhập. Mắt của Mạc Tư Tước nhíu lại nhìn vị trí ngoài sân thượng, đột nhiên ôm lấy cả người Doãn Vân Tuyên hướng về phía sân thượng.

Hắn mang cặp chân dài của cô ta về phía cửa sổ, ánh mắt vẫn không nhúc nhích nhìn chằm chằm sát vách, Doãn Vân Tuyên dường như là nhìn thấu tâm ý của hắn, cô yêu kiều một tiếng, sau đó chủ động kéo váy, nhìn lưng của hắn rất cường tráng.

“Ôn Hinh không ở chỗ này, cô ấy đến ở trong biệt thự của anh trai em rồi...”

Vân tuyên đoán được dụng ý của Mạc Tư Tước giống như có một lần trước đó, ngay trước mặt Ôn Hinh hắn nổi cơn điên đột nhiên muốn cô, thật ra chính là cố tình làm cho Ôn Hinh nhìn thấy?

Trong lòng Doãn Vân Tuyên đổ kị, thân thể giống như con rắn quấn lên Mạc Tư Tước, đôi mắt của Mạc Tư Tước lại trở nên xa xăm và u ám.

Chết tiệt người con gái này , cô ta dám ở chung với Doãn Thiên Kinh!

Lòng ngực của Mạc Tư Tước kịch liệt đập phồng , Doãn Vân Tuyên mềm mại bốc lửa chuẩn xác ôm lấy hắn , hắn phiền lão bút ra , sau đó đem Doãn Vân Tuyên trực tiếp vứt xuống trên mặt đất, hắn rất nhanh trở lại trong phòng mặc bộ quần áo sơ mi chỉnh tề.

Trên trán nổi gân xanh, hắn không nhớ rõ chính mình có mấy ngày mấy đêm không ngủ , qua Anh quốc sau khi trở về, hắn liền muốn nhìn thấy người con gái kia, thế nhưng cô lại một lần nữa mồn chạy trốn hắn!

Bạn đang đọc truyện *Cô Bé Lọ Lem Và Hoàng Thái Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 93: Làm Vip Tình Nhân Của Anh Đi!

Ngồi vào trong xe hắn châm một điếu thuốc, sau đó chậm rãi nhả khói ra.

Ngón tay kẹp điếu thuốc có chút run rẩy, Mạc Tư Tước nghe thấy tiếng tim đập của mình, một chút một chút, hắn đang gọi tên của người con gái kia !

Chỉ có hắn biết ở cô có bao nhiêu vị ngọt ngào và tuyệt vời làm cho người ta điên cuồng, hắn đối với cô có những điểm ngay cả mình đều không thể nắm giữ, chỉ cần vừa nghĩ tới cô ở dưới thân của Doãn Thiên Kinh rồi bị người đàn ông đó tiến vào, hắn cuồng nộ muốn muốn giết người!

Hai mắt màu đỏ tươi, hắn ném tàn thuốc trong tay xuống, một cước giẫm hạ chân ga, trong lòng lửa giận thật lâu sau mới bình tĩnh .

Ôn Hinh, Ôn Hinh, Ôn Hinh, Ôn Hinh...

Mạc Tư Tước nhấn mạnh ga chiếc xe của mình, cửa sổ xe và mui xe đều mở ra ,gió sắc nhọn từ gương mặt và bên tai gào thét mà qua, mắt hắn sáng như đuốc nhìn chằm chằm ngay phía trước, trong mắt cái gì đều nhìn không thấy. Trên đường xe cộ đi lại rất nhiều, thế nhưng chiếc xe Maybach màu đỏ của hắn xen kẽ dòng xe cộ trên đường để chạy qua giống như sư tử mở miệng, hắn đang chờ nuốt chửng con mồi.

Trong xe tiếng nhạc du dương vang lên, Mạc Tư Tước chân ga không giảm, một tay gắng tai nghe màu xanh lam lên, sau đó liền nghe đến âm thanh của Trì Hạo truyền tới, “Tước, một mình cậu ở trong xe sao?”

Mạc Tư Tước vội vã nhìn lại bốn phía, phía bên kia đường thấy chiếc xe màu đen Bingley đứng ở chỗ đèn xanh đèn đỏ của Trì Hạo, hắn ghé đầu ra cửa sổ xe hướng về phía Mạc Tư Tước vẫy tay.

Mạc Tư Tước cũng vươn cánh tay lên cao theo hướng hắn giơ giơ lên, có chút buồn bực trong lòng nói, “Cậu theo tôi sao?”

“Thế nào? Tâm tình không tốt? Có muốn cùng nhau uống một chén hay không, gọi thêm Hách Liên Dã đến...”

“Không được, tôi còn có việc, các cậu chơi đi!” Mạc Tư Tước nhíu mắt lại sau đó cúp điện thoại, chiếc xe thể thao màu đỏ Maybach lại cấp tốc chen vào dòng xe cộ .

Lúc xe sắp chạy đến biệt thự cảnh giang, Mạc Tư Tước lại nhận được một cú điện thoại, đang nghe đối phương nói trong điện thoại, hắn lập tức giảm hạ phanh lại, sau đó quay đầu lại rất nhanh hướng quán bar đi tới .

Vừa xuống xe hắn liền cấp thiết hướng trên lầu phóng đi, một mạch chạy lên tới phòng trên lầu ba, lúc đang nhìn trên ghế sa lon có người con gái đang nằm , hắn phần nộ gầm thét, “Daniel, người đã làm gì cô ta?”

Daniel mặc bộ quần áo màu đen, cũng chỉ lẻ loi một mình xuất hiện, Mạc Tư Tước khẩn trương nhìn chăm chăm người con gái đang ngủ mê man, không phát hiện sắc mặt cô có cái gì bất kỳ khác nhưng vẫn là nhìn không được lo lắng.

“Đừng khẩn trương như vậy, tôi và Ôn tiểu thư cũng coi như là quen biết, tôi mời cô ta đến không được sao?” Daniel lắc hai chân thon dài, ngồi xuống ở đối diện Ôn Hinh. Mặt của Mạc Tư Tước vô cùng dữ tợn, sau đó đá văng bàn trà trước mặt đi , động tác có chút vội vàng ôm lấy Ôn Hinh.

“Người đừng lãng phí tâm tư , đồ của tôi, người lấy không được đâu nha!” Mạc Tư Tước dễ dàng ôm lấy Ôn Hinh, giờ cầm lên cao ngạo lạnh lùng nhìn về phía Daniel.

Chris bá tước đột nhiên chết bất ngờ, ông ấy lập di chúc rất nhanh cũng sẽ được công bố, mà Mạc Tư Tước là người thừa kế hợp pháp , sáu mươi phần trăm cổ phần của Chris gia tộc cùng tài sản cũng sẽ rơi vào tay của Mạc Tư Tước, bao gồm tước vị mà Mạc Tư tước được hưởng!

“Trung quốc các người có câu tục ngữ , chỉ thích người đẹp không thích giang sơn...” Daniel cũng không vội vã, mà là thận trọng một tắc tắc bức tiến, khóe mắt nheo lại cười nói, “Tôi muốn biết, cháu ngoại thân thiết , cháu có phải loại này hay không ?”

Hắn chẳng qua là thử dò xét người con gái kia có vị trí gì trong lòng hắn , phần khẩn trương ứng của Mạc Tư Tước giống như hắn phán đoán!

Chẳng qua là đồ hắn muốn, cũng nhất định phải có trong tay !

“Daniel, đừng nghĩ mình quá thông minh, cũng đừng vọng tưởng ở trên địa bàn của tôi dương oai, tôi sẽ không dễ dàng tha thứ người lần thứ hai!”

Ánh mắt của Mạc Tư Tước tà nịnh, nói từng chữ từng câu.

“Nói như vậy, vị tiểu thư xinh đẹp này so với quyền kế thừa, cậu đã chọn về sau rồi ?”

” Cây thân cháu ngoại trai cậu phải biết thủ đoạn của tôi, không đạt được mục đích tôi thề không bỏ qua! Tôi sẽ cho cậu một lần cơ hội, cậu là muốn người con gái này , hay là muốn giang sơn?”

“Cn gái à ? Tôi muốn bao nhiêu thì có bao nhiêu, người nghĩ rằng tôi sẽ để ý sao?” Mạc Tư Tước hừ lạnh sai bước bỏ đi, chỉ có hắn biết Ôn Hinh ở bên hông tay hắn đã dùng bao nhiêu sức, có thể người con gái khác có thể như nhau, thế nhưng Ôn Hinh, cô ấy là vô giá !

Thế nhưng Daniel có bản tính hung ác, hắn vừa mới bắt đầu thì đã biết vì thế hắn sẽ không bỏ qua !

“Như vậy, chúng ta thử chờ xem sao!”

“Tôi thực sự... Rất không thích phải giết người...” Daniel lắc lư ly rượu để dài, cười quý dị.

Lúc Ôn Hinh tỉnh lại, nhìn thấy khung cảnh màu sắc quen thuộc, còn có mùi vị bạc hà thanh nhã quen thuộc.

Cô lần đầu tiên bị xe của Mạc Tư Tước đụng vào, chính là bị hắn đưa về ở đây.

Ở đây... Là nhà của hắn?

Cảm giác ấm áp len lỏi trong đầu cô giống như có mấy con kiến nhỏ cắn của cô. Cô lắc đầu cảm giác chói sáng biến mất, trước mắt dần dần hiện rõ ràng, màu trang sức rất đậm là phong cách của Mạc Tư Tước.

Chẳng qua là cô tại sao ở nhà của Mạc Tư Tước ?

Ôn Hinh bước chân trần xuống giường , ở đây cực kỳ xa hoa làm cho cô lú lờ nói không nên lời, lúc Ôn Hinh mở cửa phòng nghe được giọng nói của Mạc Tư Tước từ phòng khách truyền đến, hắn đang gọi điện thoại.

Ôn Hinh lại lần nữa phải trở lại về phòng, cô đột nhiên nhớ tới tình cảnh lúc bọn họ lần đầu tiên gặp mặt , cô từ trong căn phòng này nhảy xuống .

Cô đẩy cánh cửa trên ban công bước ra ngoài , lúc cô ghé vào trên ban công nhìn xuống không khỏi tròn tròn mắt, dưới lầu là một hồ bơi nước trong vắt, cô đang buồn bực bên hông đã bị một cánh tay rất mạnh ôm lấy.

“Thế nào? Muốn nhảy xuống bơi?” Mạc Tư Tước giọng khàn khàn nói với cô, Ôn Hinh co rụt vai lại tránh được nụ hôn của hắn, tia nắng ban mai rực rỡ bám theo đám sương chiếu vào khuôn mặt trắng nõn của cô, nhìn cô như vậy làm cho trong lòng của hắn có chút khuấy động.

“Bây giờ là mùa đông, hôm khác dẫn em đi tắm suối nước nóng!” Mạc Tư Tước tự nói cũng không ngại Ôn Hinh không để ý lời nói của mình.

“Tại sao tôi lại ở chỗ này?” Ôn Hinh háng giọng, cô nhớ kỹ ngày hôm qua Daniel tìm đến cô, thế nhưng về sau...

“Ôn Hinh!” Ngón tay của Mạc Tư Tước xoa lên da thịt như ngọc của cô, hơi thở phun ở trên mặt cô, hắn ghé vào bên tai cô mê hoặc, “Em hãy ở bên cạnh anh, làm VIP tình nhân của anh đi!”

“Có thể không có người con gái khác, chỉ có mình em...”

“Em muốn cái gì anh cũng có thể đáp ứng!”

“Ngoại trừ danh phận cùng với hôn nhân, anh sẽ cho em tất cả thế giới!”

Mạc Tư Tước nói thành khẩn, nghiêm túc, không phải mệnh lệnh mà là khẩn cầu, cặp mắt màu xanh kia đảo quanh, hắn muốn thành thực đối mặt với tim của mình, hắn không bỏ được cô xuống cũng không buông cô ra được!

Hắn không biết yêu cũng sẽ không yêu, thế nhưng hắn lần đầu tiên động lòng với một người con gái. Hắn nghĩ nếu chỉ có giữ cô ở bên cạnh hắn mới có thể vui vẻ, vậy hắn sẽ đem cô nhốt lại ở chung với hắn cho dù là cả đời!

Bạn đang đọc truyện *Cô Bé Lọ Lem Và Hoàng Thái Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 94: Thật Sự Kết Thúc

Ôn Hinh trầm mặc nghe hắn nói chuyện ngang ngược, nếu như đổi lại là lúc trước cô sẽ cảm động nghe hắn nói những lời này. Bởi vì hắn là một người đàn ông kiêu ngạo hắn sẽ không chỉ có một người con gái mà bỏ cả khu rừng!

Thế nhưng bây giờ hắn có thể có lập trường gì để đến nói với cô những lời này?

Ôn Hinh quay đầu lại đối diện với hắn cười thật tươi, cứ cười như vậy với hắn, như nhìn thấu tới tận con tim của hắn. Mạc Tư Tước nhớ tới ngày ấy lúc cô lừa dối hắn bản thân mang thai, chính là dùng nụ cười như thế nhìn hắn.

Ngoài mặt là cô gái yếu ớt, chỉ có lúc ở cạnh mới phát hiện cô so với hắn càng cố chấp càng tuyệt tình hơn!

“Tôi có cần phải cảm động đến rơi nước mắt hay không, sau đó ôm chân của anh sẽ chờ anh đến yêu thương tôi?”

“Mạc Tư Tước, anh rút cuộc anh nghĩ tôi là cái gì?”

“Tôi Ôn Hinh không phải là người anh gọi thì lập tức đến, không cần thì anh muốn làm gì thì làm!”

“Tôi cho anh biết, tôi không muốn, không muốn, không muốn lại bị anh dụ dỗ!”

Ôn Hinh đột nhiên cắn lên bờ vai cách áo sơ mi của hắn, Mạc Tư Tước buồn không lên tiếng, tùy ý để cô giống như con thú con phát tiết bất mãn trong lòng.

“Tôi có thể cho Doãn Vân Tuyên những gì tôi cũng có thể cho em như vậy, Hinh nhi chúng ta ở cùng một chỗ đi...” Cổ họng của Mạc Tư Tước căng thẳng, mồ hôi trên trán chảy xuống, hắn dùng tay kia đặt lên vai của cô, mái tóc dài của cô xoa xuống gò má, Mạc Tư Tước không phát hiện ra cô muốn phản cảm ghét hắn.

“Tôi sẽ không tin anh!” Ôn Hinh nhả ra, trong miệng tràn ngập mùi tanh của máu hắn, hắn tại sao lại tàn nhẫn đối với cô như vậy?

Ôn Hinh một tay vịn lan can, sau đó thả người nhảy, thân thể của nàng nghiêng ở trên lan can, cô mặc trên người bộ váy liền áo, bên ngoài là một cái áo khoác nhỏ, tóc dài thả xuống ở trước ngực, xinh đẹp như vậy nhìn hắn cười, tim của Mạc Tư Tước nhú lại cùng một chỗ.

Ôn Hinh chính là bình thường như vậy, ai cũng thay thế không được Ôn Hinh!

“Mạc Tư Tước, chúng ta kết thúc đi!” Ôn Hinh giơ một tay lên, Mạc Tư Tước trầm tĩnh nhìn cô tươi cười rất đẹp, nhìn cô buông lỏng tay, thân thể

giống như con bướm cứ như vậy nhẹ theo rơi trước mặt hắn , giống như một lần kia lúc hắn muốn đưa tay kéo cô, nhưng vẫn là chậm một bước!

“Hình nhi!” Mạc Tư Tước phản xạ có điều kiện cũng theo nhảy xuống, nhưng ngay cả một góc áo của cô hắn cũng nắm không được.

“Ừm” Hai âm thanh thanh thúy từ hồ bơi vang ra, đầu mùa đông khí trời rất lạnh, thân thể của Mạc Tư Tước cứng trắng như vậy rơi vào trong nước còn cảm thấy rất lạnh, hắn hoảng loạn trong hồ bơi đi tìm bong người của Ôn Hinh.

Hắn luống cuống!

Lần đầu tiên lúc hắn đã thấy cô từ trên ban công nhảy xuống, trong lòng hắn hoảng loạn,sau đó hắn đã làm nơi cô lúc trước nhảy xuống thành cái hồ bơi này.

Hành động lỗ đàng của hắn có thể ngay cả mình cũng không có ý thức được, hắn là vì Ôn Hinh...

“Hinh nhi, Hinh nhi, em ở đâu?” Trong hồ nước lạnh lộn tóc rơi xuống mặt hắn , hắn đem lau mặt, nhìn khuôn mặt thanh tú chậm rãi trôi lên mặt nước, sau đó đi tới phía hắn.

Chậm rãi lướt qua không nhìn hắn một cái, từng giọt nước trên tóc của Mạc Tư Tước chảy xuống khoeo mắt rồi xuống trên môi, tay hắn đưa giữa không trung vô lực rũ xuống, sau đó nhìn cô từng bước từng bước ra khỏi thế giới của hắn!

Hắn đã làm cho cô bị tổn thương hoàn toàn , rốt cuộc không còn cách nào để bù đắp lại!

Giờ khắc này Mạc Tư Tước cảm giác được thế giới của mình bị suy sụp!

Ôn Hinh không biết mình làm thế nào về được tới biệt thự Cảnh Giang , lúc xuất hiện trước mặt Doãn Thiên Kinh người cô ước sững ,nhìn đáy mắt tiêu tụy của hắn toát ra thần sắc ưu thương, Ôn Hinh đưa tay vuốt lên nếp nhăn giữa trán của hắn.

Cô nhìn hắn nói, “Kết thúc, anh cả ,đã kết thúc thật rồi...”

Một đêm Ôn Hinh phát sốt , Doãn Thiên Kinh mời bác sĩ đến vì cô sốt đến bất tỉnh, cô càng lúc càng sốt cao không giảm lại không chịu đi bệnh viện.

“Đi bệnh viện!” Anh không nhân nhượng cô mà bắt cô phải đi bệnh viện, Doãn Thiên Kinh cưỡng chế ôm cô lên xe rồi lái xe đi bệnh viện.

Trong lúc ngủ mơ, cô cảm thấy hít thở có chút khó khăn, đau đầu, trái tim cũng rất đau, lúc cô bắt đầu quen biết Mạc Tư Tước , khả năng chịu đựng của trái tim cô càng ngày càng mạnh .

Cô nên cảm ơn hắn, cho dù giữa bọn họ không có kết quả nhưng giữa bọn họ đã hiểu nhau!

Tình cảm của họ giống nhau tựa như pháo hoa ,sau khi nở rộ liền hóa thành tro tàn, rục rờ nhanh tàn chỉ trong nháy mắt, là hồi ức tốt đẹp nhất trong đời cô!

Khi tỉnh lại Doãn Thiên Kinh không có ở trong phòng, Kiều Lâm nhìn vào cô với một đôi mắt sững sờ , thấy cô mờ mắt ra,kiều Lâm đưa tay đánh cô, ” Nha đầu hư , sao cậu không chết đi!”

” Biết mình có bệnh tim còn làm cho mình phát sốt, cậu không muốn sống nữa có phải không?” Kiều Lâm vừa lên tiếng, líu ríu quở trách Ôn Hinh không ngừng.

Loại cảm giác này thật là tốt, Ôn Hinh cười, vị trí trong lòng ngực còn có chút mơ hồ đau, cô cảm thấy trong lòng có chút buồn bực nhưng không thể không cười theo, “Nào có nghiêm trọng như vậy, mình chịu được hai mươi năm, không phải là rất tốt sao?”

“Hinh nhi...” Kiều Lâm nhìn bộ dạng không tìm không phổi của Ôn Hinh, đột nhiên nghiêm túc nhìn cô, “Bác sĩ nói trái tim của cậu có khả năng lại suy nhược , cậu rốt cuộc có uống thuốc đều đặn hay không?”

Cô liên tục sốt hai ngày vẫn không tỉnh , bác sĩ kết luận sơ bộ là tim của cô bị viêm.

“Có a! Mình không sao, không thấy đau!” Cảm giác ấm áp cô ôm lấy Kiều Lâm, có lẽ là Kiều Lâm rất đau lòng,cô ấy đã khóc sưng hết hai con mắt .

“Lâm Lâm, Anh cả đâu?” Ôn Hinh đầu vừa khỏe vài phần,đầu còn có chút choáng váng nhìn không ra bóng dáng của Kiều Lâm , cô dùng sức nắm lấy áo của Kiều Lâm , chống cự không nổi một mòi.

“Doãn Thiên Kinh ở chỗ bác sĩ đợi kết quả chụp CT tim của cậu!”

Kiều Lâm vuốt lại mái tóc của cô nói, Ôn Hinh bỗng dưng trương mở mắt sau đó khấn trương nhìn cô, “Đừng để cho anh cả nhìn thấy báo cáo, Lâm Lâm, cậu nhanh đi ngăn cản!”

“Đầu của mình đau mình sẽ ngủ một chút , Lâm Lâm, cậu nhanh đi...” Ôn Hinh thúc cô lại lần nữa nhắm hai mắt lại, Kiều Lâm đỡ cô nằm xuống, đắp chăn lên cho cô rồi vội vã đi đến phòng chụp CT.

Doãn Thiên Kinh tựa ở trên vách tường tròn tròn mắt, thần sắc u buồn nhìn chăm chăm ngoài cửa sổ, Kiều Lâm vội vã chạy đến trước mặt hắn, thở hồng hộc nói, “Anh cả, Hình nhi tỉnh, Anh đi thăm cô ấy một chút đi!”

Doãn Thiên Kinh nghe vậy vội vã ném tàn thuốc trong tay xuống, chuẩn bị theo hướng phòng bệnh của Ôn Hình đi đến, bên cạnh phòng xét nghiệm cũng được mở ra, lúc bác sĩ cầm trong tay một xấp báo cáo đang chuẩn bị gọi Doãn Thiên Kinh, Kiều Lâm vội vã đoạt lấy, “Đưa cho tôi, tôi cũng là bạn của Ôn Hình vậy!”

Doãn Thiên Kinh trở lại gian phòng thì thấy Ôn Hình đang ngủ, hắn khẽ thở dài, sau đó giúp cô đắp lại chăn, khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu của cô chỉ lớn bằng bàn tay, Doãn Thiên Kinh yêu thương hôn một cái lên trán của cô, sau đó bám vào bên tai cô nói, “Hình nhi, sau này phải khỏe mạnh, anh chờ em thời gian...”

Hắn muốn Ôn Hình thật khỏe mạnh vui vẻ để Ôn Hình cam tâm tình nguyện ở bên cạnh hắn.

Bạn đang đọc truyện *Cô Bé Lọ Lem Và Hoàng Thái Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 95: Người Phụ Nữ Của Cậu Có Khỏe Không ?

Ôn Hình hết sốt liền vội vã xuất viện, cô không muốn làm cho Doãn Thiên Kinh biết bệnh tình của cô, đêm khuya là thời gian tĩnh lặng cô xoa trái tim của mình, nơi đó còn đang nhay nhót.

Trong lòng của Ôn Hình đột nhiên có một cảm giác đáng sợ, trái tim của cô thiếu mất một nhịp, có thể có một ngày nào đó tim cô ngừng đập hay không?

Doãn Thiên Kinh nhìn khí sắc của cô khôi phục, miễn cưỡng đồng ý để cô về nhà tĩnh dưỡng.

Ở trong bệnh viện điều trị mấy ngày tim của Ôn Hình đã đỡ hơn rất nhiều, nhiều lúc cảm thấy nhức đầu, thời gian cô ngủ rõ ràng nhiều hơn so với trước đây. Đôi khi còn có chảy máu mũi, Ôn Hình không dám để cho Doãn Thiên Kinh nhìn thấy, vì thế vội vã xuất viện.

Cô không biết mình bị làm sao vậy, thế nhưng trong lòng có loại dự cảm bất an!

“Hình nhi!” Giọng của Doãn Thiên Kinh từ bên ngoài toilet vọng đến, Ôn Hình đang ở trong đánh răng, cô nhìn khuôn mặt trắng nõn trong gương kia, trắng không bình thường, trong lỗ mũi Ôn Hình chảy ra hai dòng máu đỏ, cô vội vã ném bàn chải đánh răng xuống vội đi rửa mặt.

“Em xong rồi, anh cả!” Ôn Hình lên tiếng, đem tóc ghim thành đuôi ngựa, trên mặt có trang điểm một chút phấn hồng, lúc kéo cửa ra đi ra ngoài Doãn Thiên Kinh thân thiết xoa lên trán của cô, không vui nói, “Sắc mặt vẫn kém như vậy, có muốn ở nhà nghỉ ngơi mấy ngày hay không?”

“Không ạ, học kỳ này lại xin nghỉ nhiều như vậy không được!” Ôn Hình hít mũi một cái cảm giác vừa rồi chảy ra trong mũi chợt biến mất, cô nhận ba tờ từ trong tay Doãn Thiên Kinh, sau đó cùng hắn đi ra khỏi biệt thự, lên xe hắn đưa cô đi tới trường học.

Tới cổng trường đại học Thượng Phong, vừa lúc cùng gặp Doãn Văn Tuyên, cô ta từ trên xe bước xuống trực tiếp đi tới xe của Doãn Thiên Kinh.

“Em đi vào trước!” Ôn Hình từ biệt với Doãn Thiên Kinh, Doãn Văn Tuyên đi tới trước mặt, cô ta cố ý đụng phải cô một cái, trên người Ôn Hình không có một chút sức lực gì, thiếu chút nữa bị Doãn Văn Tuyên đánh ngã, cô thông thả bỏ đi không nghe được Doãn Văn Tuyên trách mắng Doãn Thiên Kinh.

Anh cả, anh không phải là vì người con gái kia ngay cả em cũng không muốn thấy?”

“Nói bậy bạ gì đó! Hình nhi cũng là người một nhà, em đối Ôn Hình tốt một chút!” Doãn Thiên Kinh nhìn em gái của hắn kêu căng bốc đồng, Doãn Văn Tuyên thật là quen được cưng chiều, hành động lúc này của Doãn Văn Tuyên anh đều nhìn thấy hết, lại cũng không biết thế nào để trách Doãn Văn Tuyên.

“Các người mỗi một người đều như vậy, đều không yêu thương em...” Doãn Văn Tuyên chu mỏ, lôi cánh tay Doãn Thiên Kinh làm nũng.

“Em là báu vật của nhà chúng ta, làm sao không thương em?” Ánh mắt của Doãn Thiên Kinh chậm rãi phóng như, nhéo nhéo mặt của cô nói, “Làm sao vậy? Mạc Tư Tước lại khi dễ em?”

“Em dường như càng ngày càng không hiểu hắn...” Doãn Văn Tuyên không biết nên cố gắng như thế nào để cho trong mắt của Mạc Tư Tước nhìn thấy cô.

“Anh, em không thích Ôn Hình và anh ở chung một chỗ, thế nhưng em càng không hi vọng Ôn Hình và Mạc Tư Tước quấn quýt cùng một chỗ!”

“Văn Tuyên, em không thể ích kỷ như vậy, Hình nhi là một người con gái tốt, cô ấy đáng được anh quý trọng! Về phần Ôn Hình cùng với Mạc Tư Tước,

sẽ không con quan hệ gì nữa !”

“Đừng suy nghĩ lung tung, em phải kiên trì muốn đính hôn với Mạc Tư Tước, nhất định phải có trách nhiệm với hành động của mình?” Doãn Thiên Kinh lựa lời để nói với cô, trong lòng cũng có chút nặng nề.

Hắn ngăn cản Doãn Vân Tuyên và Mạc Tư Tước ở cùng một chỗ, thế nhưng cô không nghe cho nên hắn không biết làm sao.

Doãn Vân Tuyên rất giống Mạc Khả Khả lúc trước rất là cố chấp , Doãn Thiên Kinh nhất định phải nói để Doãn Vân Tuyên hiểu, bởi vì hắn yêu Ôn Hinh, Vân Tuyên yêu Mạc Tư Tước!

Chiếc đèn năm màu nhấp nháy xuống sàn nhảy, âm nhạc điếc tai nhức óc tiếng vang lên, trong sàn nhảy bầu không khí sôi trào nhiệt huyết đến điểm cao nhất.

Một người mặc áo sơ mi hoa văn và mặc quần jean đó chính là Hách Liên Dĩ, hắn mang theo bình rượu nhảy xuống sân khấu, sau đó đi đến ngồi ở bên cạnh người đang ngồi uống rượu ở quầy bar.

“Hắn làm sao vậy?” Nhìn thân hình hắn xác lác kiêu căng đứng ở phía sau người Mạc Tư Tước, Hách Liên Dĩ có chút kinh ngạc quan sát đến thần sắc u buồn của Mạc Tư Tước.

“Còn có thể thế nào? Vì người con gái kia.” Yêu nghiệt Trì Hạo chống tay lên vai của Hách Liên Dĩ, liên tiếp nhìn về phía người con gái bên cạnh phóng điện .

Nghe đến tiếng giận dữ của người đàn ông phía trước truyền đến , hắn vỗ vỗ lồng ngực của Hách Liên Dĩ, giọng lên cảm nói, “Thấy không? Hơn chín mươi phần trăm rồi , cô gái xinh đẹp vậy mà cũng không lọt vào mắt của thái tử gia chúng ta , đi vào phòng đi !”

Trì Hạo huyt gió, yên lặng đếm từng mỹ nhân bị Mạc Tư Tước đuổi đi. Trong đám bạn tửu lượng của Mạc Tư Tước là tốt nhất, bọn họ chưa khi nào thấy qua Mạc Tư tước say rượu cả.

“Anh nói là, hắn khác thường như thế là vì một người con gái sao ?” Hách Liên Dĩ uống cạn ly bia, cười nhạt nói, “Chuyện này quá buồn cười nha!”

“Dĩ, chúng ta đi đánh cuộc!” Trì Hạo nháy mắt , nhử mày nhìn khuôn mặt âm nhu của Hách Liên Dĩ.

“Đồng ý!” Hách Liên Dĩ đưa tay phải ra, tay trái đánh lên người Trì Hạo , mắt hai người đồng thời nhìn về phía người đàn ông trên quầy bar , Mạc Tư Tước uống tới chén thứ ba mươi sáu XO ô.

Doãn Vân Tuyên nhận được điện thoại của Trì Hạo tới quán bar , vừa vào cửa liền thấy được Mạc Tư Tước, hắn ngông cuồng phóng đấng ở trên sàn nhảy náo nhiệt , nhìn cặp mắt xanh cầu hắn còn sáng hơn kim cương, xung quanh những người con gái điên cuồng đều vây quanh hắn.

“Mọi người đều rút ngay cho tôi, anh ấy là người của tôi!” Doãn Vân Tuyên dùng sức lực đẩy những người con gái đang ở gần Mạc tư Tước ra sau đó đi tới bên người của Mạc Tư Tước , hắn hai mắt mơ màng, nhìn ngũ quan xinh xắn rất đẹp không thay đổi , thần sắc kêu gọi lắng lơ nói không nên lời .

“Hinh nhi, có phải em hay không ? Có phải là em hay không?” Mạc Tư Tước vuốt tóc trên trán, nhìn xung quanh những khuôn mặt của người con gái kia, hắn nhìn sao ai cũng ra khuôn mặt của Ôn Hinh .

Hắn đột nhiên dùng sức ôm lấy Doãn Vân Tuyên, điên cuồng hôn môi của cô, thế nhưng vì sao cảm giác không giống nha!

Doãn Vân Tuyên cúi gập gập chân, Mạc Tư Tước lại đột nhiên đem cô đẩy ra, lao đảo hướng dưới đài nhảy xuống.

“Cho ta hai ly XO!” Mạc Tư Tước mặc một bộ áo sơ mi màu xanh lam , cúc áo buông lỏng, chỉ cái cổ một lúc ở giữa , bởi vì khiêu vũ tóc trên đầu rồi bù dãn tại thái dương, nhìn hắn càng tăng thêm mùi vị dã tính .

“Thái tử, đây là vị tiên sinh kia mời ngài uống !” Người pha rượu đem đến một ly rượu hỗn hợp bảy màu sắc đưa tới trước mặt cho Mạc Tư Tước, hắn chỉ vào quầy bar phía khác, người con trai kia mắt xanh tóc vàng .

Daniel mặc một bộ y phục bình thường, lúc Mạc Tư Tước phát hiện sự tồn tại của hắn, hai ngón tay cầm ly rượu mà tay nổi gân lên, sau đó nhìn về phía hắn thăm hỏi.

Mạc Tư Tước cầm ly rượu lên đứng đối diện trước mặt hắn đập bẻ, dáng người Daniel mạnh mẽ hiện lên, quay người lại đã từ trên cao hơn một thước nhảy tới trước mặt của hắn.

Daniel ưu nhã lắc cái ly rượu trong tay, ở trong đó rượu lại có một giọt gì đó.

“Tôi tưởng anh đã chạy trở về Anh quốc !” Ngón út của Mạc Tư Tước đeo chiếc nhẫn lóe lóe chiếu sáng, chiếu rọi vào người Daniel , chiếc nhẫn rọi lên tia sáng kiên cường dường như có thể rọi trời cao giống như tia chớp.

“Tôi nói rồi, không lấy được đồ cần lấy tôi sẽ không đi!” Hai tay của Daniel khoanh trước ngực, khí sắc như cũ đứng tựa lưng ở quầy bar, sau đó

nghe mặt nhìn hần nói, “Đúng rồi, người phụ nữ của cậu có khỏe không?”

Bạn đang đọc truyện *Cô Bé Lọ Lem Và Hoàng Thái Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 96: Mỹ Nhân Ngủ

Mạc Tư Tước nheo hai con mắt màu xanh lam lại, nghe xong lời của hần bỗng đứng Mạc Tư tước túm lấy cổ áo của hần xốc lên hỏi hần “Người nói vậy là có ý gì?”

Dường như chỉ cần dính dáng đến Ôn Hinh thì hần không thể bình tĩnh!

Trong lòng của Mạc Tư Tước mắt lóe lên hai ngọn lửa, hần biết Daniel không đơn giản, hần chỉ là bày mưu nghĩ kế, còn hần ta phản kích đều ở trong lòng bàn tay của hần.

“Người đang tức giận à, cháu ngoại trai thân yêu của ta !” Daniel cười châm biếm sau đó đưa tay đẩy Mạc Tư Tước ra , có chút căm ghét hần lấy tay phất phui áo cho hết bụi bặm trên người rồi đem cái ly trong tay đặt ở trên quầy bar, bình thần nói, “Chỉ mong như lời cậu nói, cô ấy chỉ là một trong những người con gái của cậu, cậu sẽ không vì người con gái này bỏ qua tước vị!”

“Tôi sẽ nói cho cậu biết một bí mật!” Daniel thoáng cái tiến tới bên người Mạc Tư Tước , hai người đàn ông đẹp trai thân hình cao lớn hơn một trăm tám mươi cm đứng chung một chỗ rất đẹp mắt làm cho người vừa nhìn vừa khen ngợi.

“Biết bá tước chết như thế nào không?” Ánh mắt đầy tia màu của Daniel nhìn rất đẹp, hần vỗ vai Mạc Tư Tước sau đó cười kỳ lạ.

Mạc Tư Tước hô hấp cứng lại, lúc Doãn Vân Tuyên đuổi theo hần dùng lực mạnh đẩy cô ra , sau đó bất chấp chạy ra khỏi quán bar.

Mạc tư tước khởi động xe mà hai tay đang run rẩy, Mạc Tư Tước mấy ngày qua cố ý không đi tìm Ôn Hinh , không muốn nhớ tới cô nữa, thế nhưng cô vẫn chiếm giữ trong đầu của hần, hần làm thế nào cũng không xua đuổi nỗi nhớ nhưng ra khỏi tâm trí của hần được !

Doãn Vân Tuyên bị Mạc Tư Tước đẩy ngã xuống đất, trước mặt đột nhiên xuất hiện một đôi tay của người con trai, cô vừa ngẩng đầu lên liền nhìn thấy một đôi mắt màu xanh đậm ,mái tóc màu vàng ở dưới ánh đèn lóe ra ánh sáng rất đẹp, giọng nói của hần cũng làm mê lòng người như vậy.

“Xin mời, người đẹp!” Daniel nhẹ nhàng đỡ bàn tay mềm mại và người của Doãn Vân Tuyên lên, khóe môi nở nụ cười thắng lợi.

Trò chơi càng ngày càng có ý nghĩa !

Mạc Tư Tước chạy thẳng tới biệt thự cảnh giăng, biệt thự theo phong cách điền viên bên ngoài là một lan màu trắng, Mạc Tư Tước từ trong xe bước xuống trực tiếp theo hành lang đi thẳng vào.

Hành động của hần ngang ngược giống như ở Doãn gia lúc trước như vậy, nửa đêm hần leo vào phòng của cô, cũng chỉ là ôm nàng ngủ một đêm!

Mạc Tư Tước nhìn lên gian phòng có ánh sáng trên lầu hai sau đó đi tới trên sân cỏ, cầm lấy di động bấm số điện thoại của cô.

Số điện thoại của hần đã bị cô xóa mất, thế nhưng mấy số điện thoại của hần cô lại nhớ rất rõ trong đầu .

Lúc di động duy trì liên tục vang lên mười tiếng chuông, Ôn Hinh cuối cùng cũng nghe điện thoại.

Âm thanh của hần ồ ồ lại rất đơn giản, phong cách của hần trước sau như một , “Xuống đây!”

Trò chuyện như vậy, đúng như một đêm kia ở Doãn gia, Ôn Hinh cười khê ,không đợi cô mở miệng Mạc Tư Tước lại nhanh chóng nói, “Em xuống đây hay là anh đi lên?”

“Mạc Tư Tước anh lại muốn làm gì?” Ôn Hinh đi tới sau rèm cửa sổ nhìn thân hình cao lớn kia đứng ở dưới lầu, thẳng tắp như vậy đứng ở dưới cửa sổ phòng cô , cô nhìn thấy hần cúi đầu, hần ở dưới nhìn lên trong mắt của hần thâm thúy như vậy .

“Ôn Hinh, anh nói được thì làm được, đêm nay anh muốn thấy mặt của em !” Mạc Tư Tước nói xong đã cúp điện thoại, Ôn Hinh có chút đau đầu khép lại di động, do dự chỉ giằng co một phút đồng hồ, đang nhìn đến Mạc Tư Tước thực sự chuẩn bị xông lên cô đã rất nhanh chạy ra ngoài.

Doãn Thiên Kinh ở tại đối diện gian phòng của cô, cô nhẹ nhàng lên nút chạy xuống lầu, đây là một loại xuất phát từ phản ứng bản năng, có thể chính cô cũng không phát hiện ra.

Mạc Tư Tước thấy cô đi ra kích động ôm lấy cô, ở tại chỗ xoay một vòng sau đó nghiêm túc đánh giá cả người trên dưới của cô, ngoại trừ sắc mặt có chút tái nhợt còn lại không có chỗ nào bị thương.

Hắn vừa nghĩ tới Daniel nói lại cảm thấy không yên lòng, liền khẩn trương hỏi cô, “Mấy ngày nay em có khó chịu ở đâu hay không?”

Ôn Hinh bị hắn hỏi có chút kinh ngạc lắc lắc đầu, sau đó tránh ra khỏi ngực hắn, cô ngồi được trên người của hắn rất nặng mùi rượu, không khỏi nhíu lại đôi mi thanh tú, “Anh uống rượu?”

“Anh không có say!” Con người của Mạc Tư Tước u ám, cảm giác thực sự được ôm cô đây mới là cảm giác mà hắn muốn.

“VẬY anh buông em ra, em phải đi lên rồi!” Thân thể Ôn Hinh lạnh lẽo, cô đã hứa với Doãn Thiên Kinh phải biết quý trọng chính bản thân mình, cũng sẽ không gặp mặt với Mạc Tư Tước.

Thế nhưng đối mặt với sự hấp dẫn của hắn, Ôn Hinh phát hiện mình vẫn không thể tránh xa hắn được!

“Mạc Tư Tước, chúng ta thực sự đã kết thúc, xin anh sau này không nên như vậy nữa, như vậy chính ngay cả em cũng cảm thấy chán ghét!” Nước mắt của Ôn Hinh chảy xuống, bùng kín mặt khóc sau đó xoay người.

“Anh làm không được, Hinh nhi, anh không thể quên được em!” Mạc Tư Tước từ phía sau ôm eo của cô, kéo buộc cô vào trong ngực của mình.

Về mặt hắn ưu thương giật lại hai tay của cô, lúc hắn đã nhìn thấy trong tay của cô có hai luồng đỏ tươi, Mạc Tư Tước giật mình cảm giác say hoàn toàn biến mất, hắn sợ hãi lắc lắc bả vai của cô, lại làm cho Ôn Hinh càng thêm đau đầu.

“Em làm sao vậy? Hinh nhi, đừng làm anh sợ...” Mạc Tư Tước dùng áo của mình lau máu mũi cho cô, nhưng làm thế nào máu trong mũi của cô cũng không ngừng chảy được.

Ôn Hinh ôm đầu nhào vào trong ngực của hắn, Mạc Tư Tước cảm giác trước ngực nóng lên, một loại cảm giác sợ hãi trước nay chưa từng có làm cho tim của hắn thiếu chút nữa ngừng đập.

Không do dự Mạc Tư Tước ôm lấy Ôn Hinh đặt cô ngồi phía sau, rồi lên xe khởi động, cả người hắn run rẩy.

Doãn Thiên Kinh đứng ở trên ban công nhìn theo đuôi xe biến mất, hắn vừa mới nhìn thấy một truyện chính là Mạc Tư Tước ôm Ôn Hinh lên xe, cô không có phản đối.

Hinh nhi, đây là sự lựa chọn của em sao?

Ôn Hinh mê man một đêm, cảnh nhộn nhạo trong bệnh viện, lúc Mạc Tư Tước ôm nàng xuất hiện, toàn bộ bác sĩ giỏi của Bệnh Viện đều bị hắn gọi tới ở đây, thế nhưng khi kiểm tra ra kết quả, tất cả lại là bình thường!

Mạc Tư Tước tinh tường biết, lúc cùng Ôn Hinh một lần kia đi Anh quốc, ông ngoại sinh bệnh bệnh trạng của ông cùng Ôn Hinh giống nhau như đúc.

Bởi vì ông lớn tuổi, ông một lần cuối cùng nhắm mắt sẽ không còn tỉnh lại.

Trong lòng Mạc Tư Tước có thể đã có đáp án, có lẽ căn bản cũng không phải là sinh bệnh, hơn nữa là bị nhiễm một loại độc tố! Trên y học kiểm tra không ra loại độc tố này!

Hiện tại Mạc Tư Tước biết, Daniel đã định liệu trước như vậy vì cái gì mà đến. lần đó Mạc Tư Tước đem Ôn Hinh từ chỗ Daniel trở về hắn nên nhận ra, thế nhưng hắn vẫn quên và xem nhẹ.

Mạc Tư Tước nhìn người con gái gầy yếu nằm trên giường, da thịt của cô trắng bệch trong suốt, hắn đột nhiên cũng rất sợ, sợ cô sẽ ngủ một giấc không tỉnh dậy.

Mạc Tư Tước cắn hận nắm tay thành quả nắm, sau đó hung hăng nắm mạnh về phía đầu giường, sau đó một khắc cũng không muốn chờ đợi thêm nữa.

Hắn cầm lấy di động bấm dãy số của Mạc Sâm, “Mạc Sâm, Daniel muốn những gì tất cả ta đều cho hắn!”

Ôn Hinh là bị âm thanh của Mạc Tư Tước đánh thức, nhìn người đàn ông trầm lặng tại sao có lúc lại muốn nói với cô nhiều lời như thế?

Ôn Hinh đang ngủ liền nghe hắn ở đối diện nói với cô hai từ “xin lỗi”, cô muốn mở mắt ra thế nhưng đầu đau quá, mí mắt nặng nề, rõ ràng ý thức là đang tỉnh cô lại tỉnh không được.

Bạn đang đọc truyện *Cô Bé Lọ Lem Và Hoàng Thái Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 97: Cậu Muốn Cứu Ai Trước

Ôn Hinh cố gắng mở mắt ra thoáng cái từ trên giường ngồi dậy, cái trán đụng vào một lồng ngực thô ráp. Mạc Tư Tước xiết chặt bàn tay của cô, thấy cô tỉnh hẳn sung sướng hôn lên trán của cô, một môi trên khuôn mặt tuần tú thoáng cái bị quét sạch, “Bảo bối, em rốt cuộc cũng đã tỉnh!”

Ôn Hinh nhìn thấy khuôn mặt tuần tú của hắn ở trước mặt cô lớn hơn, nhấc chân phải đi đập hắn, “Mạc Tư Tước, anh ở trên giường của em làm cái gì?”

Một cảm giác hình như ngủ rất dài, mắt Ôn Hinh lim dim buồn ngủ, còn không thấy rõ hoàn cảnh chung quanh Mạc Tư Tước đã vén chăn lên xuống giường, về mặt nghiêm túc nhìn cô, “Ôn Hinh, từ giờ trở đi, em nhất định phải nghe theo lời của anh!”

“Daniel có khả năng tiêm vào người của em cái gì đó không sạch sẽ. Nếu em khó chịu ở đâu nhất định phải nói cho anh biết được không?” Mạc Tư Tước nắm tay cô, ngồi xôm trước mặt cô, ánh mắt chân thành chân ngập thương tiếc như vậy làm cho Ôn Hinh rốt cuộc biết mấy ngày qua mình không khỏe là từ đâu mà ra.

“Đừng sợ, có anh ở đây em sẽ không có chuyện gì cả !” Mạc Tư Tước phát hiện ánh mắt của cô có chút sợ hãi, Mạc Tư Tước ôm cô vào trong ngực, nhẹ giọng an ủi.

“Mạc Tư Tước, em có thể bị chết hay không ?” Ôn Hinh hít thở mạnh , ánh mắt liếm diễm nhìn Mạc Tư Tước, lúc này đây hắn ôm cô, cô cũng không có đẩy hắn ra nữa.

“Sẽ không , Hinh nhi, anh sẽ không để cho em chết ! Em còn chưa đồng ý làm VIP tình nhân của anh , anh còn chưa nói cho em biết...”

Mạc Tư Tước nghẹn ngào một chút, cổ họng hoạt động, anh rất yêu em, bốn chữ này chờ cô khỏe rồi , hắn mới nói cho cô nghe!

“Daniel muốn cái gì?” Ôn Hinh rúc vào trong lòng ngực hắn, mặc dù biết đây là tai nạn của Mạc Tư Tước mang cho cô, thế nhưng ngay lúc gặp hắn thì suốt đời cô tai nạn cũng đã bắt đầu rồi.

“Hắn muốn cái gì ,anh có thể cho hắn!” Ánh mắt của Mạc Tư Tước trong nháy mắt trầm xuống, trong đó lúc xương cốt trên ngón tay nổi lên, “Thế nhưng một mạng của ông ngoại anh ,anh nhất định muốn hắn phải trả lại!”

Ôn Hinh hít một hơi, người đàn ông kia sao đáng sợ như vậy , hiện tại là hắn muốn lợi dụng cô để uy hiếp Mạc Tư Tước, thế nhưng ngày đó hắn biểu hiện dạng như là không quan tâm vậy , bọn họ đang đánh cược, Ôn Hinh thành tiền đặt cược, thế nhưng cô không ngờ rằng kết cục sau đó nằm ngoài dự tính của bọn họ!

“Mạc Tư Tước...” Ôn Hinh chủ động cầm tay Mạc Tư Tước , giờ khắc này tim của cô là hướng về hắn, bởi vì cô biết hắn có một trận muốn đánh và cô cũng có một trận phải đánh!

Hơn nữa bọn họ đều thua không thể thua!

“Không nên nói cho bất luận kẻ nào biết !” Trong lòng của Ôn Hinh cảm thấy hối hận, hối hận đối với Doãn Thiên Kinh, cô đã hứa với anh cả là không gặp Mạc Tư Tước nhưng cô lại không làm được.

Cô luôn luôn không nghe lời như thế, để cho chính mình bị thương mới biết được chỉ có ngực của anh ấy mới là an toàn nhất !

Chẳng qua là cô bây giờ làm sao có thể nói cho hắn biết, e rằng cô không có ...

“Hinh nhi, anh hứa với em sẽ không nói cho Doãn Thiên Kinh biết!” Mạc Tư Tước đổ kị trong giờ khắc ôm nhau này, hắn nguyên ý rút lui.

Hắn cúi đầu hôn lên mí mắt cô, yêu quý hôn nhẹ lên.

Gắt gượng qua cửa ải này, hắn phải đoạt lấy cô từ bên người Doãn Thiên Kinh về với hắn , quang minh chính đại cướp về!

Có một số việc cũng nên giải quyết triệt để !

Ôn Hinh ở trong biệt thự của Mạc Tư Tước , quản gia của Mạc Tư Tước nói với Ôn Hinh ,cô là người con gái mà Mạc Tư Tước lần đầu tiên chủ động mang về, ánh mắt các người hầu nhìn của cô có vài phần cung kính, Ôn Hinh tự nói với mình,những thứ này đều là cái bẫy của Mạc Tư Tước ,cô không thể ngu ngốc mà nhảy xuống !

Mạc Tư Tước không có kiên nhẫn tiếp tục chờ đợi, chuyện mà hắn đau khổ nhất là mỗi ngày sáng sớm đều phải đi gọi cô tỉnh dậy trong nháy mắt .

Hắn rất sợ cô sẽ vẫn không để ý tới hắn, sau đó cô nghịch ngợm mở mắt ra giận dữ nhìn hắn, hắn đều rất vui mừng.

Hắn rất sợ loại cảm giác bất an trĩu xuống, vì thế lúc Daniel muốn mời hắn đi ra biển , hắn biết mình nên dùng thứ gì đó để hoán đổi hạnh phúc của mình!

Ôn Hinh gần đây cảm giác càng ngày càng không tốt, khi Mạc Tư Tước chuẩn bị đưa cô ra ngoài , cô biết nhất định là Daniel muốn hành động .

Trong lúc Mạc Tư Tước ôm cô lên xe , đột nhiên hần tháo chiếc nhẫn màu hồng ở ngón út ra sau đó dùng một sợi dây chuyền đeo lên cổ của Ôn Hinh.

“Có sợ không?” Mạc Tư Tước nắm tay của cô Ôn Hinh lắc đầu, mấy ngày qua cô và Mạc Tư Tước trong lúc đó càng ngày càng hiểu nhau hơn , nhìn ánh mắt của cô hần liền biết cô đang muốn nghĩ cái gì, muốn nói gì.

“Anh sẽ bảo vệ em, đúng không?” Ôn Hinh trừng mắt nhìn, làm cho Mạc Tư Tước trong lòng rung động không thôi.

Hần thích loại cảm giác này, cảm giác cô tin hần!

“Đúng, có anh ở đây, anh sẽ bảo vệ cho em !” Mạc Tư Tước liền hôn lên môi cô một cái , sau đó cho xe khởi động , đi tới khu bến tàu.

Trên du thuyền to lớn , Daniel buông kính viễn vọng trong tay xuống , lúc Mạc Tư Tước đang đưa Ôn Hinh đi lên boong tàu , du thuyền đột nhiên khởi động, Ôn Hinh bị Mạc Tư Tước ôm vào trong lòng ngực, nhìn cách bọn họ càng ngày càng xa bên bờ, hần bám vào bên tai nàng cúi đầu nói, “Đừng sợ!”

Trái tim đang yếu của Ôn Hinh không chịu được đập kịch liệt , lúc du thuyền dừng lại , bọn họ đã đặt mình trong biển rộng đại dương mênh mông

Có thể chứa hơn một nghìn người du thuyền dăng trên biển , tùy tiện có thể nhìn thấy được người mặc đồ đen đang mang súng Ôn Hinh chưa từng thấy qua cho dù là ngày ấy bị Doãn Văn Tuyên đưa lên trên thuyền để nhập cư trái phép, Trì Hạo tới cứu cô, lúc cô nghe được âm thanh của tiếng súng, ánh mắt của cô cũng đang bị bật kín !

Ôn Hinh không tự chủ được nhích lại gần trong ngực của Mạc Tư Tước, hần chú ý tới từng hành động nhỏ của cô, ánh mắt nhu hòa một mảnh, trên mặt biển gió thật to, cảm giác rất ấm áp , nếu như không phải Mạc Tư Tước ôm cô,cô sau một khắc sẽ bị thổi ra ngoài khơi .

Bọn họ đứng ở đầu khoang thuyền , đột nhiên nghe được từ giữa khoang thuyền truyền đến một tiếng vỗ tay rất thanh thúy , Ôn Hinh cùng Mạc Tư Tước đồng thời ngẩng đầu, Daniel đeo kính râm, mặc bộ âu phục màu trắng giống như đến từ phương tây tòa thành quốc vương, ánh mắt sắc bén lúc nhìn thấy vẻ mặt trắng bệch của Ôn Hinh , hần nhướn khóe môi lên, ưu nhã cười, “Tước, cậu vẫn là vì mỹ nhân mà bỏ qua giang sơn!”

” Thuốc giải đâu?” Mạc Tư Tước ần nhẩn lửa giận, trực tiếp hướng Daniel đưa tay ra, “Mật mã ta sẽ cho ngươi, thế nhưng ta muốn bảo đảm Ôn Hinh bình an!”

Hần lẻ loi một mình còn Daniel ở đây tất cả đều là sát thủ đứng dĩa, hần ngang tàng suy tính lợi và hại cho Daniel nghe, hần lại vươn một ngón tay lắc lắc.

“Cậu biết tôi không thích giết người, nếu như cậu có thể sớm một chút đem cái chìa khóa cùng mật mã cho tôi, cũng sẽ không có trò chơi hôm nay ...” Daniel ưu nhã cười, sau đó trong túi âu phục lấy ra một cái chai màu trắng khéo léo tinh xảo , bên trong có vài giọt dịch thể hỗn hợp lại có giá trị kinh người .

“Thế nhưng, làm sao bây giờ đây?” Daniel một tay cầm cái chai, tay kia vỗ ra tiếng, Ôn Hinh giật mình nhìn thấy Doãn Văn Tuyên hai tay bị trói dẫn theo đi ra.

“Thuốc giải chỉ có một phần, vị tiểu thư kia cũng bị tiêm vào somnus.Vậy cậu muốn cứu ai?” Daniel tháo kính râm xuống,hai mắt chuyển hướng về phía Mạc Tư Tước.

Bạn đang đọc truyện *Cô Bé Lọ Lem Và Hoàng Thái Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 98: Thì Ra Chính Là Cô

Daniel đứng cách Mạc Tư Tước cự ly không được mười bước chân,hần cầm trên tay bình nhỏ màu trắng làm cho hần khăn trương vạn phần.

Có thể hần có thể lại đánh cuộc một lần, lại đang nghe Daniel nói giải được chỉ có một phần , hần do dự...

Hần có thể để cô mạo hiểm nửa sao?

Ánh mắt của Mạc Tư Tước tập trung nhìn chăm chăm ngón tay của hần, Daniel đang ra lệnh cho thủ hạ mở trời cho Doãn Văn Tuyên , hần nhìn người con gái kia chẳng qua là cảm thấy phiền toái, vì sao cô cũng muốn đến đây để chen vào chuyện này?

“Tước, nhanh lên một chút cứu em !” Doãn Văn Tuyên vừa được thả ra, vội vã chạy tới trong lòng của Mạc Tư Tước , sau đó đem Ôn Hinh đẩy ra ngoài.

Mạc Tư Tước lạnh lùng nhìn cô một cái, lúc Ôn Hinh lao đảo thiếu chút nữa té ngã, hắn muốn đưa tay đỡ lấy cô, cuối cùng nhẫn nhịn dừng lại.

“Thế nào? Đã suy nghĩ kỹ rồi sao?” Daniel đưa cánh tay một tay kéo lấy Ôn Hinh, ánh mắt nhạy cảm không hề chớp mắt nhìn chăm chăm Mạc Tư Tước.

Mạc Tư Tước dùng sức ôm lấy Doãn Vân Tuyên, trấn định trên khuôn mặt tuần tú hiện lên vẻ hoang mang.

“Tước, em không muốn chết, em còn chưa có kết hôn với anh, còn chưa sinh con cho anh...” Về mặt Doãn Vân Tuyên sợ hãi, ngón tay dùng sức ôm lấy thắt lưng của Mạc Tư Tước, trên mặt nước mắt chảy ra, đối với Ôn Hinh thì yên lặng bình tĩnh, cô có vẻ có chút khó khăn.

Thế nhưng cô thật là không muốn chết!

Nhất là làm cho Mạc Tư Tước đối mặt lựa chọn như vậy, trong lòng cô không có đáy, cô thật không hiểu người đàn ông này!

“Vân Tuyên...” Mạc Tư Tước đột nhiên cúi đầu, một cái hố sâu màu xanh lam trong chốc lát liền hút linh hồn của cô, Doãn Vân Tuyên chứa đựng cảm động nước mắt lưng tròng, hắn cho tới bây giờ cũng chưa từng có thâm tình như vậy kêu lên tên của cô.

“Em có yêu anh nhiều không?” Mạc Tư Tước khẽ gọi môi mỏng ở bên tai cô ma sát, cặp kia tay cũng xoa lên thân thể của hắn, trên người hắn có mùi làm cho cô mê muội như vậy.

Cô thụ động gật đầu, hai mắt nhắm lại đáp lại, “Rất yêu rất yêu...”

“Có thể yêu đến vì anh mà chết sao?” Mạc Tư Tước tà khí g cười, dùng sức nắm lấy cái tay kia của Doãn Vân Tuyên, dùng sức đến Doãn Vân Tuyên có thể thâm nhập cảm nhận được thân thể của hắn phát ra uồng hơi thở khát máu.

Trong nháy mắt, cô hiểu ý lời của hắn, nước mắt thoáng cái liền dừng lại, cô mờ thật to hai mắt nhìn, không chớp mắt theo dõi khuôn mặt tuần tú cương nghị của hắn, không thể tin được, “Anh là muốn chọn chọn cô ấy sao?”

“Anh căn bản không có lựa chọn khác!” Mạc Tư Tước cười vẻ mặt tuyệt sắc, ngón tay tự do nhẹ nhàng lướt trên da thịt trắng nõn của cô, vuốt ve từng chỗ trên thân thể của cô.

Hắn bám vào bên tai cô nói thật nhỏ ba chữ, sau đó một tay đẩy cô ra ngoài.

“Giải được đưa cho tôi ——” Ánh mắt chim ưng của hắn cấp tốc tập trung trên người Daniel, sắc bén giống như một loại thanh kiếm nhìn chăm chú vào Ôn Hinh bên cạnh Daniel.

Bao hàm lưu luyến, yêu thương, ánh mắt phức tạp thật sâu làm cho Doãn Vân Tuyên đau nhói!

Cô phần nộ bầu móng tay, vừa nãy hắn nói với cô ba chữ kia giống như một cây gai đâm vào trái tim của cô, chuyện cô lo lắng rốt cuộc đã xảy ra, hắn cuối cùng cũng thừa nhận!

“OK——” Daniel chứa đựng nụ cười quỷ dị con người phút chốc chuyển hướng về phía Doãn Vân Tuyên, lúc cô giãy giụa đứng lên, Daniel đưa tay lấy cái chai ném về hướng Mạc Tư Tước.

“Hinh nhi, qua đây!” Mạc Tư Tước tìm đập không theo quy luật, trong một khắc hắn bắt được chai thuốc giải độc, hắn vui mừng khó nói lên lời, hắn sống gần tới ba mươi tuổi nhưng chỉ có giờ khắc này, hắn cảm thấy sự tồn tại của hắn thật là mãnh liệt!

Vừa nãy hắn và Doãn Vân Tuyên nói chuyện có nghe tên Ôn Hinh trong đó, cô thật sâu kinh ngạc, cô thế nào cũng không nghĩ tới, lựa chọn khó khăn như vậy mà Mạc Tư Tước sẽ không chút do dự mà lựa chọn cô.

Cô mê hoặc tim của người đàn ông này dường như biến thành thiện, Ôn Hinh không rõ, hắn đối với tình cảm của cô cuối cùng là thật hay là giả?

“Qua đây, bảo bối!” Mạc Tư Tước có chút vội vàng đi đến bên người cô, bốn phía du thuyền đều ẩn nấp những người sát thủ mặc áo đen, chỉ cần hắn vừa có động tác, sẽ lập tức bị chặn đứng, vì thế hắn không dám hành động thiếu suy nghĩ!

Đầu Ôn Hinh lại đau, âm thanh của Mạc Tư Tước lại một lần nữa ở bên tai cô ní non, cô không tự chủ được hướng bên cạnh hắn đi tới, cô tin tưởng hắn lúc này đối với mình thật lòng!

Ôn Hinh hướng đến bên người Mạc Tư Tước đồng thời Doãn Vân Tuyên cũng một lần nữa đứng lên, lúc tay Ôn Hinh đang đụng tới Mạc Tư Tước, cô đã mất đi lý trí ngã qua bên người hắn.

Cô chịu không nổi hắn tuyệt tình giống như lấy sinh mệnh trả giá, vì sao Mạc Tư Tước đối với Ôn Hinh khản trương như vậy, thậm chí là có thể hi sinh cả cô?

“Mạc Tư Tước, em không để anh quen với con tiện nhân kia!” Móng tay sắc bén của Doãn Vân Tuyên làm bị thương mu bàn tay của Mạc Tư Tước, cô kiễng chân lên giành chai thuốc giải độc trong tay của Mạc Tư Tước, chỉ là Mạc Tư Tước không cho cô cơ hội, lúc hắn bắt được tay của Ôn Hinh là lúc hắn một cước đá văng Doãn Vân Tuyên, sau đó nhanh tay mở nắp chai thuốc giải độc đổ vào miệng của Ôn Hinh.

Bên kia Daniel mắt lạnh nhìn ba người quán quýt cùng một chỗ , hần vỗ tay vang dội âm thanh từ trong hai tay hần đánh ra tiếng vang , hần cười về mặt sâu không lường được, “Quá đặc sắc !”

“Cút ngay!” Mạc Tư Tước không kiên nhẫn đem Doãn Vân Tuyên đá văng ra, hông của cô nặng nề đánh vào khoang thuyền bị kim khí ngăn lại , phía dưới là biển rộng sóng biển cuộn trào mãnh liệt Doãn Vân Tuyên nhìn thấy Mạc Tư Tước cẩn thận che chở đem giải dược đưa đến bên mép Ôn Hinh ,cô không biết tới sức lực,cô giống như bị điên chạy đến phía sau Ôn Hinh, sau đó hai tay dùng sức ôm lấy Ôn Hinh,lúc Mạc Tư Tước bất ngờ ,cô đã làm ra một hành động điên cuồng ——

“Ôn Hinh, dù cho tôi muốn chết, cũng muốn lôi cô cùng chết !” Doãn Vân Tuyên ôm Ôn Hinh xoay một vòng, sau đó đưa lưng về phía Mạc Tư Tước, dùng sức đem Ôn Hinh trực tiếp đẩy xuống biển.

“Người đàn bà này bị điên rồi!” Hai mắt Mạc Tư Tước đỏ ngầu, trong tay cái chai thuốc giải độc sắp chảy ra, hần không ngờ tới Doãn Vân Tuyên đem mục tiêu chuyển đến người Ôn Hinh .

“Hinh nhi ——” Mạc Tư Tước nghe được Ôn Hinh rơi xuống nước kia một tiếng vang thật lớn, dưới chân dòng nước và tim của hần đập cấp tốc phát ra âm thanh như nhau, hần đã không quan tâm chai thuốc giải độc trong tay , lúc Doãn Vân Tuyên lại xoay người đoạt lấy trong tay hần cái chai thuốc giải độc, trong mắt của hần hàm chứa nước mắt trong suốt lưng tròn, hướng về phía Daniel gầm thét, “Cứu cô ấy, nhấn ở trên người cô ấy!”

Doãn Vân Tuyên như nguyện cướp được giải dược, sau đó nhìn hơn mười người sát thủ lúc nhảy xuống trong biển ,cô cười ngớ ngẩn hai tiếng, sau đó ngã ngồi ở trên khoang thuyền , “Mạc Tư Tước, là anh ép tôi ..”

Ngửa đầu, một ngụm uống cạn cái chai thuốc giải độc, Doãn Vân Tuyên cười đích thực điên cuồng, “Ha ha, Ôn Hinh, giải dược chỉ có một phần ..”

“SHIT!” Daniel cũng nhảy vào trong nước, nước biển đột nhiên thủy triều lên , trong lòng hần có chút ảo não, hần không phải thật muốn sinh mệnh của Ôn Hinh , bởi vì hần biết một trăm phần trăm Mạc Tư Tước sẽ chọn cô và nắm chặt cô , chỉ là Doãn Vân Tuyên người đàn bà ngu xuẩn kia cũng không ngờ cô cũng không ở trong trái tim của hần.

“Ôn Hinh, Ôn Hinh!” Daniel dùng sức khuấy động ở trong nước, Mạc Tư Tước cùng hần ở hai phương hướng, Daniel trong lòng cảm thấy xuất hiện một cỗ mua dây buộc mình chịu tội, không đơn giản là Mạc Tư Tước nói, mà là nhấn hông kia thì ra ở trên người Ôn Hinh ...

Bạn đang đọc truyện *Cô Bé Lọ Lem Và Hoàng Thái Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 99: Lại Một Lần Nữa Phản Bội

Tình huống hỗn loạn có chút ngoài dự tính của hần!

Daniel bơi dưới nước rất giỏi, khi hần bơi ra phía ngoài khoảng năm trăm thước, rốt cuộc cũng phát hiện ra Ôn Hinh chỉ có hé ra đầu nổi trên mặt nước ,cô đang cố gắng giãy giụa , Daniel vừa nghĩ tới lúc lần đầu tiên nhìn thấy cô ,nhìn ánh mắt của cô trong sáng như ánh sao sáng ngọc, còn có điệu nhảy lúc ở Luân Đôn trong lòng của hần đã dao động.

Hần cố gắng hướng phía Ôn Hinh bên kia đi qua, bơi tới bên người Ôn Hinh, thủy triều đã nhấn chìm thân thể Ôn Hinh, hần dùng lực cầm lấy tay cô, sau đó ản vào trong nước nâng eo của cô lên.

“Ôn Hinh, Ôn Hinh, kiên trì một chút!” Daniel nhìn sắc mặt của cô trắng bệch , trong cổ lộ lên cái nhấn màu hồng đúng là hần hao hết tâm tư muốn bắt được cái chìa khóa.

Chris bá tước sớm có chuẩn bị, hần và Mạc Tư Tước trong tay kia có hai cái nhấn màu hồng giống nhau như đúc kỳ thực chính là chìa khóa mở cái kho, Chris cất chứa của cái cả đời, tất cả đều cất giữ trong kho mà mật mã chỉ có Mạc Tư Tước biết, cho nên hần chỉ có thể lấy được chiếc nhấn màu hồng ở trong tay của hần !

Lúc này thứ quan Daniel quan tâm nhất không phải là lấy chiếc nhấn ở trên cổ của Ôn Hinh, mà là muốn cứu cô!

Ôn Hinh bị nước biển làm sặc rất khó chịu, thân thể giống như bị sóng biển quán lấy ,cô không thể động đậy, ánh mắt nửa mở lại là nhìn thấy vẻ mặt khản trương của Daniel nhìn cô.

“Anh...” Ôn Hinh từ trong phổi bật ra một chữ, rồi lại ho khan không ngừng , hai người bọn họ bị bao vây ở trong một con sóng biển cao hơn ở giữa biển xanh , thủ hạ xung quanh Daniel nhìn được tín hiệu hần cầu cứu cũng hướng tới bên này .

Trên bầu trời lại róc rách những hạt mưa xuống, những hạt mưa lớn đập vào trên người hai người, Daniel có chút tổn sức ôm Ôn Hinh, thấy bóng đen cách hần càng ngày càng gần, con người màu xanh của hần mở ra .

Mạc Tư Tước từ phía sau bọn họ bơi tới , bởi vì tập trung sức lực nâng Ôn Hinh, nên Daniel ý thức được phía sau có động tĩnh , một họng súng màu đen đã đề lên trán của hắn.

Mạc Tư Tước trên mặt sóng biển ngã nhào, cặp con ngươi màu xanh lam cũng cùng không trung giống nhau tối sầm lại.

Trời mưa càng ngày càng lớn, Mạc Tư Tước nhắc môi cười, kỳ thực lúc hắn cùng Daniel nhảy xuống biển hắn liền biết, chính mình đã thắng!

“Daniel,tôi nói rồi, ngươi muốn gì đó ta cũng có thể cho ngươi, thế nhưng ——” Mạc Tư Tước kéo cò súng xuống, những hạt mưa tùy ý đánh xuống trên người của hắn, vốn là những người sát thủ mặc áo đen hướng bên này bơi tới nhưng mà đều mất tiêu hết , Daniel đột nhiên buông lỏng tay, im lặng nghe hắn nói nửa câu, “sinh mệnh của Ông ngoại , ngươi nhất định phải trả lại!”

Cách đó không xa, lại một có một du thuyền lớn hướng tới chỗ bọn họ đi tới thật nhanh , Mạc Tư Tước một tay kéo lấy Ôn Hinh, môi của hắn lạnh như băng hôn lên trán của cô, “Bảo bối,anh tới rồi !”

“Thì ra , ngươi là cố ý !” Daniel tự nhận là tất cả đều ở trong lòng bàn tay của hắn, hắn lại không nghĩ rằng, Mạc Tư Tước trong nháy mắt có thể xoay chuyển tình thế, Mạc Tư Tước đem nhẫn giao cho Ôn Hinh chính là vì dời đi sự chú ý của hắn, bởi vì Mạc Tư Tước biết mục tiêu của hắn chỉ là hắn, mà Mạc Tư Tước lại là —— muốn mạng của hắn!

“Có một việc,tôi không có lừa cậu, somnus là ta hao tổn năm năm mới nghiên cứu chế ra độc dược,thuốc giải dược thực sự chỉ có một phần, lúc ta cho bá tước thuốc thí nghiệm, giải dược còn chưa có nghiên cứu ra được...” Daniel giơ lên hai tay, lực sắc con ngươi ở trong nước mưa càng phát ra ánh sáng.

Hắn đã thua, thực sự đã thua!

Thế nhưng, hắn nhìn cặp mắt quả nho mang theo con ngươi trong suốt của Ôn Hinh chần chừ nhìn hắn, hắn học môi mỏng nhẹ nhàng mà nói ra ba chữ, thật xin lỗi!

“Vì thế, ngươi nhất định phải chết, cậu ——” Mạc Tư Tước đem Ôn Hinh mặt ấn vào trong ngực của mình, sau đó bóp cò súng.

“Pằng” một tiếng, lại một con sóng biển ập tới,cùng hỗn hợp nước mưa giống như tảng đá rơi xuống người bọn họ, xung quanh nước biển tất cả đều biến thành màu đỏ.

Ôn Hinh bất lực thông tay xuống ,tay cô lôi kéo Mạc Tư Tước tính nói không cần nổ súng ,rồi cô cười tự giễu, thì ra là cô lại tự mình đa tình một lần nữa!

Mạc Tư Tước từ đầu tới đuôi đều là muốn tính mạng của Daniel , hắn chỉ lợi dụng cô!

“Mạc Tư Tước,em không muốn hận anh...” Ôn Hinh bị hạt mưa rơi xuống gương mặt làm cho bị đau , trước mắt mơ hồ đã nhìn không thấy thân hình của Daniel .

Một khắc cực kỳ nguy hiểm, người đàn ông cô tin tưởng lại một lần nữa phản bội cô!

Thủy triều đang xuống, những hạt mưa vẫn còn tiếp tục, lúc Mạc Sâm điều khiển du thuyền đứng ở trước mặt bọn họ. Mạc Tư Tước bế Ôn Hinh đi tới phía trước, sau đó nhìn ngoài khơi yên lặng, ngoại trừ ngoài kia vẫn còn một bãi máu lẫn nước biển, xung quanh đã không có bất cứ dấu vết gì!

Hắn theo trong nước biển nhảy lên du thuyền ,hai thân hình ngấm ở trong nước đã bị tê dại , trong lòng bàn tay cũng là vết máu, chỉ có hắn biết khi hắn một khắc kia dùng súng bắn, trong lòng bao nhiêu là hoang mang !

“Đi bệnh viện!” Mạc Tư Tước phó mặc cho Mạc Sâm, sau đó cả người đều ngã xuống.

Mưa vẫn còn tiếp tục rơi xuống!

Một trận, hắn thắng được thiên hạ, lại thua cô!

“Mặt của tôi, mặt của tôi làm sao vậy?” Trong bệnh viện Doãn Văn Tuyên đoạt lấy cái gương trong tay của y tá, sau đó nhìn kia hé ra khó coi, mặt của cô đã bị băng lại ,cô sợ hãi găm rù như một con thú .

Cô rõ ràng đã uống được thuốc giải, vì sao, vì sao gương mặt cô lại bị phá hủy?

“Doãn tiểu thư, cô không nên kích động, chuyên gia của đang ở đây khám và chữa bệnh cho cô!” Bác sĩ và y tá nhìn khuôn mặt cô có chút giận giữ và mơ hồ cho nên không dám đến gần cô.

Chẳng qua là xét nghiệm kết quả, lại phát hiện trong cơ thể của cô mang một loại độc chất.

Somnus, trong y học kiểm tra không ra thành phần cùng di chứng của bệnh ,tuy là chế thuốc giải nhưng bên trong cũng có nhiễm chất độc hóa học.

Thì ra Doãn Vân Tuyên uống bình thuốc giải kia vào mới chính là nguyên nhân hủy hoại dung nhan của cô!

—— bởi vì Daniel không có tiêm somnus vào cho cô!

“Ha ha, là báo ứng sao?” Doãn Vân Tuyên hai tay bịt mắt, trên mặt rất và đau đớn, đúng lúc này cửa phòng bị một người thô lỗ đá văng ra, người đầu nhìn rất là nghiêm khắc, trực tiếp đuổi bác sĩ trong phòng bệnh ra ngoài, “Tất cả đều cắt ngay cho ta!”

Mạc Tư Tước bước nhanh tiến lên, nắm lên mớ tóc dài của Doãn Vân Tuyên, lúc nhìn thấy mặt cô máu chảy đầm đìa, hắn trực tiếp lấy tay bóp ở yết hầu của cô, từ trong lòng của hắn thốt ra một câu, “Doãn Vân Tuyên, tôi thật muốn đánh chết cô!”

Cô rõ ràng không có trúng độc, lại muốn uống thứ thuốc đó ——

Mạc Tư Tước hận, nóng nảy, hắn hiện tại cảm thấy một súng giải quyết Daniel đó chút bất tiện cho hắn, trước khi chết Daniel cũng chơi lại hắn một ván!

“Mặt của tôi đau quá, đau quá, a...” Doãn Vân Tuyên đột nhiên la to, lại có màu trắng nồng đậm theo trên mặt của cô chảy ra, cô cảm thấy rất là đau làm cho cô ôm đầu muốn liều mạng đập đầu vào tường.

“Thái tử, Ôn tiểu thư tỉnh!” Ngay lúc Mạc Tư Tước chuẩn bị đối với Doãn Vân Tuyên hạ nặng tay, Mạc Sâm cấp thiết đẩy cửa vào, đúng lúc ngăn hắn lại!

Bạn đang đọc truyện *Cô Bé Lọ Lem Và Hoàng Thái Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 100: Người Phụ Nữ Của Cậu Chính Là Người Phụ Nữ Của Chúng Tôi

Trong lòng của Mạc Tư Tước thấp thỏm bất an, đang đến gần phòng bệnh của Ôn Hinh, dưới chân hắn bước chân càng ngày càng nặng.

Trong lúc bất chợt hắn sợ, sợ sẽ thấy anh mắt của cô khi tỉnh lại nhìn hắn ôm nỗi hận!

Hắn lại để cho cô thất vọng rồi, trước khi cô hôn mê ánh mắt cuối cùng của cô nhìn hắn, hắn biết mình lại một lần nữa làm cho cô tổn thương, chỉ là hắn muốn quyết tâm thật sự lấy được thuốc giải, lần này hắn chỉ là dùng cô làm mồi, hắn nhất định phải vì ông ngoại báo thù!

Một cánh cửa chia cách, hắn ở ngoài cửa, cô ở bên trong cửa, tay hắn run rầu như bị tảng đá nặng đè ép, khi hắn cố lấy dũng khí đẩy cửa phòng bệnh kia ra, hắn không chớp mắt nhìn chăm chăm người con gái nằm trên giường.

Thì ra cặp mắt trong sáng giống như trân châu con người đen đã mất đi màu sắc ngày xưa, mà ánh mắt trống rỗng theo dõi nhìn chăm chăm hắn, Mạc Tư Tước cảm thấy khó khăn chịu đựng như vậy.

“Hinh nhi...” Hắn khó khăn bước tới bên người cô, ngoài khuôn mặt trắng bệch trơn trượt trên khuôn mặt cũng không có biểu hiện phần nộ gì, chỉ là đôi tay nhỏ bé của cô nắm thật chặt ra giường, nhìn ra cô đang ẩn nhẫn cái gì.

“Xin lỗi, Hinh nhi, em khó chịu ở đâu, nói cho anh biết, nói cho anh biết có được hay không...”

Mạc Tư Tước nắm tay của cô lên, đem cả khuôn mặt đều chôn ở trong lòng bàn tay của cô, trên cổ tay cô còn đeo chiếc vòng tay mà hắn tặng cho cô, vật cứng lạnh như băng chạm lên trên khuôn mặt của hắn, hắn chỉ cảm thấy toàn bộ trái tim đều rối rắm.

Somnus, một cái tên đẹp như vậy, hắn không biết nó sẽ mang đau khổ thế nào cho cô, thậm chí là biện pháp giúp đỡ cô cũng không có...

“Có thể giúp ta tìm Kiều Lâm qua đây được không?” Ôn Hinh mở miệng câu nói đầu tiên, dĩ nhiên là như vậy. Khuôn mặt cũng là thần kỳ yên lặng, không âm ỉ không làm khó!

Mạc Tư Tước ngốc sững sờ một chút, liền vội vàng gạt đầu, thời gian hắn ôm cô, cô cũng không có cự tuyệt.

Mạc Tư Tước cố ý phái Mạc Sâm đi tới trường đại học Thượng Phong đón Kiều Lâm đi ra, cũng giúp Ôn Hinh làm thủ tục tạm nghỉ học.

Thời gian Kiều Lâm tới, Ôn Hinh đuổi hắn ra khỏi phòng bệnh, Mạc Tư Tước phiền não, trong đầu của hắn ngoại trừ somnus ngoài ra nghĩ không được thứ gì khác.

Hắn thậm chí phát động các chuyên gia quyền uy của quốc gia làm nghiên cứu về somnus , chỉ là bọn họ ngay cả tên này cũng chưa từng nghe nói qua.

Hắn điên cuồng chạy tới phòng của viện trưởng, hai cái tay chống trước mặt hơn mười vị chuyên gia, “Một tuần, một tuần, nghiên cứu không ra kết quả, các người toàn bộ cúi hết cho ta!”

Không có thời gian đợi nữa , hắn tinh tường nhớ kỹ, hắn và Ôn Hình cùng nhau ở Anh quốc sau khi trở về không lâu sau, Chris bá tước liền bất ngờ qua đời.

Cô hiện tại mỗi một ngày đều là ở cùng thời gian thi chạy, nhưng ngay cả một chút xíu hi vọng cũng không cho hắn nhìn thấy.

Từ trước đến nay mọi việc đều thuận lợi, bàn tay của hắn ngoạn chuyển kinh doanh đều thuận lợi, mà ngay cả người con gái mình yêu thích lại cứ không được!

Hắn hận ——

“Thái tử, Trì Hạo và Hách Liên Dĩ cũng đã tới!” Mạc Sâm cẩn thận từng li từng tí đi đến phía sau Mạc Tư Tước , hai người an hem của hắn vào thời gian mấu chốt luôn luôn ra tay giúp đỡ, còn lần này hắn thật sự có loại cảm giác tận thế.

Trì Hạo và Hách Liên Dĩ cùng nhau hướng bên người Mạc Tư Tước đi tới, rất xa đã nhìn thấy thần sắc lo lắng của người đàn ông kia , bọn họ dường như không thể tin được hai mắt của mình.

“Dĩ, xem ra lần này cá cược tôi thắng!” Trì Hạo hai tay bỏ trong ở túi quần, nở nụ cười lưu manh nhìn Hách Liên Dĩ nói.

“Được rồi, cậu nghĩ cậu muốn cái gì?” Hách Liên Dĩ nhún vai, chỉ cần nhìn thấy bộ dạng chán chường của Mạc Tư Tước thì hắn liền biết mình thua.

Hắn cho tới bây giờ chưa thấy qua bộ dạng lời thôi lếch thếch của Mạc Tư Tước, hắn không bao giờ mặc một bộ quần áo quá hai ngày mới thay, nhưng là bây giờ nhìn hắn, quần áo lời thôi , cằm râu thì mọc đen, hai mắt màu đỏ tươi, con mắt không có tiêu cự, trọng yếu nhất giống như không phát hiện ra bọn họ tồn tại!

Độ cảnh giác và nhạy cảm của hắn luôn luôn rất tốt, thậm chí là bản năng cũng là vô cùng tốt , mà hai ngày trước có một cuộc chiến trên biển, thế nhưng hắn vì một người con gái đem chính mình hành hạ bản thân mới ra bộ dạng này.

Hách Liên Dĩ đối với người con gái kia tràn ngập tò mò!

“Cậu thời gian trước đùa con nhóc kia rất là cay độc,tôi cũng muốn thử xem...” Trì Hạo tiến tới trước mặt Hách Liên Dĩ, sau đó mặt không đỏ tìm không đập liền yêu cầu.

“Đi a, hôm khác tôi đưa qua cho cậu !” Hách Liên Dĩ cũng không cười, vờn một ngón tay cong cong, lấy biểu thành ý, “Đóng gói đưa qua cho cậu!”

Mấy người bọn hắn cho tới bây giờ đều là như thế này không câu nệ tiểu tiết, làm việc trên hợp tác án, xe thể thao, kim cương, vận động, thậm chí là đàn bà đều có thể sử dụng chung , Mạc Tư Tước đã từng là một thành viên cùng bọn họ, chỉ là hắn đối với phụ nữ thích sạch sẽ, nhưng không biết lúc nào đã thay đổi!

Hai người nói giỡn chạy tới trước mặt của Mạc Tư Tước , Hách Liên Dĩ từ trong túi tiền lấy ra một điều thuốc, sau đó đưa cho Mạc Tư Tước.

Mặt của hắn không chút thay đổi nhận lấy thuốc, Trì Hạo đốt thuốc lên cho hắn , trong phòng khách ba người bọn hắn ngồi cùng một chỗ hút thuốc phun khói giống như sương mù, Hách Liên Dĩ không nhìn được bầu không khí nghiêm túc như vậy liền mở miệng đầu tiên.

“Tước, anh trai nữ vệ sĩ của Trì Hạo là cao thủ dụng độc, cậu ấy đã phái người đi mời hắn , tôi tin không lâu sau liền có tin tức, đừng bi quan như thế, người con gái của cậu sẽ không sao đâu cậu đừng lo lắng quá !”

Hách Liên Dĩ nói chính là người trong hắc đạo có biệt danh là “Spider Man”_Tàng Long, có người nói thân phận của hắn thần bí, hành tung bất định, ngoại trừ người chỉ thân ra không ai có thể mời được hắn, mà hắn duy nhất có một em gái, chính là cận vệ của Trì Hạo.

Trì Hạo từ trước đến nay làm theo ý mình, muốn đạt được nhưng không muốn thúc giục, ân oán bang phái Mạc Tư Tước cũng không tham dự, thế nhưng lúc này đây, hắn nhất định phải muốn tìm ra Tàng Long, mà lần này rất vội chỉ có Trì Hạo có thể giúp.

Nữ vệ sĩ kia của Trì Hạo , Mạc Tư Tước đã gặp qua hai lần, khuôn mặt lạnh như băng, rõ ràng khuôn mặt xinh đẹp như vậy nhưng ngoại trừ Trì Hạo, đối với người nào cũng sẽ không cười.

Trên thương trường kình địch nhất chính là có việc cầu người, mà Trì Hạo lại có quyền cao chức trọng như vậy , càng không nên vì một người con gái mà phải cúi đầu, chỉ là lúc này đây hắn thực sự hi sinh không ít.

Mạc Tư Tước cảm tạ Trì Hạo, âm thanh khàn khàn nói, “Cầu xin cậu hãy mau chóng tìm được Tàng Long !”

“Tôi làm việc thì cậu yên tâm, cho dù bồi thường hạnh phúc cả đời của tôi, tôi cũng phải tìm được người cho cậu!” Trì Hạo ngửa khí nghiêm nghị vỗ tay cam đoan .

“Tôi nói, cái này có liên quan gì đến hạnh phúc cả đời của cậu?” Hách Liên Dã cười lạnh, vạch trần khuyết điểm của hắn.

“A, tôi biết, nữ bảo tiêu kia còn muốn cậu lấy thân báo đáp?” Hách Liên Dã tự hỏi tự đáp, sau đó cười đến có chút bừa bãi, “Ha ha ha ha, Trì Hạo, cậu xong đời!”

“Trời ơi! Lão tử đây chỉ là dùng mỹ nam kế mà thôi!” Trì Hạo trên mặt hiện ra vẻ đồ ửng không bình thường, Hách Liên Dã lập tức nhìn ánh mắt của Trì Hạo liền hiểu biết ngay, sau đó hai người rút cuộc nhìn thấy thần sắc của Mạc Tư Tước rất là căng thẳng.

“Chúng tôi có thể nhìn người con gái của cậu không?” Trong lúc đó rồi đi, khuôn mặt tuần tú của Hách Liên Dã lộ nụ cười thô tục, Trì Hạo cũng ở một bên phụ họa, “Người phụ nữ của cậu chính là người phụ nữ của chúng tôi!”

Bạn đang đọc truyện *Cô Bé Lọ Lem Và Hoàng Thái Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 101: Không Oán Không Hận

Mạc Tư Tước đưa con người nhẹ nhàng đảo qua, Trì Hạo lập tức hiểu ý ngậm miệng lại, sau đó ánh mắt ngượng ngùng dời đi nơi khác. Mạc Tư Tước một mình đi về phía trước, hai người vội vàng đuổi theo.

“Cô ấy ngủ rồi, các cậu đứng bên ngoài nhìn vào đi!” Thân hình cao lớn của Mạc Tư Tước đột nhiên xoay người, nói như đang bảo vệ bảo bối của mình.

Hai vị đại thiếu gia đáng thương đứng ở phía sau vóc người cao một trăm tám mươi cm chỉ có thể ủy khuất ghé trên tấm thủy tinh liếc mắt nhìn vào phía trong.

Trì Hạo có gặp qua Ôn Hinh vài lần, mà trong lòng hắn hiểu rõ người có thể làm cho bạn hắn động tâm thật đúng là không có người con gái thứ hai!

Sau khi Hách Liên Dã và Trì Hạo rời đi, Mạc Tư Tước lại trầm mặc rút một liều thuốc. Kiều Lâm rón ra rón rén mở cửa phòng đi ra liền nhìn đi ra bên ngoài kia thấy tàn thuốc rơi đầy dưới đất.

Mạc Tư Tước rất ít khi hút thuốc, thế nhưng mấy ngày nay hắn hút thuốc nhiều hơn so với trước kia!

Mắt của Kiều Lâm rất đỏ, cô chỉ cần vừa nghĩ tới trạng thái hiện tại của Ôn Hinh liền cảm thấy vừa oán vừa hận với Mạc Tư Tước, thế nhưng hắn cũng vì Hinh Nhi làm nhiều như vậy, cô nhìn ra được trong lòng bọn họ đều có đối phương!

“Cô ấy thế nào rồi?” Mạc Tư Tước vừa mở miệng, đã cảm thấy giọng nói muốn cháy khó chịu như nhau, mùi thuốc lá trên người của Mạc Tư Tước rất nồng lặc lăm cho Kiều Lâm ho khan đứng lên.

“Không có việc gì, vừa tỉnh một hồi, có ăn một chút đồ rồi, tôi đi mua cho cô ấy ít vật dụng hàng ngày, cô ấy không có thói quen dùng đồ trong bệnh viện!”

Kiều Lâm vô tình nói một câu, Mạc Tư Tước lại ghi nhớ trong lòng, hắn bây giờ mới phát hiện mình hiểu biết đối với Ôn Hinh là quá ít, hắn không biết cô thích ăn cái gì, thích màu sắc gì, thậm chí là thích tuyền đàn ông như thế nào... Hắn đều nguyện ý sửa đổi hết nha!

Hắn gật gù đầu, sau đó còn nói thêm, “Để tôi kêu Mạc Sâm đi cùng cô!”

Hắn quen ra mệnh lệnh vì thế Kiều Lâm chỉ có thể vô điều kiện phục tùng, lúc này trong phòng bệnh, ở trong phòng còn lại hai người Mạc Tư Tước và Ôn Hinh.

Hắn sợ cô ngủ, lại không biết đối mặt với cô như thế nào.

Hắn vốn cho là hắn chỉ thích cô so với người bình thường nhiều hơn một chút, thế nhưng kết quả lại làm hắn không hề ngờ tới.

Hắn muốn người con gái này, không chỉ có muốn cô sống mà còn muốn cô khỏe mạnh, hoàn chính thuộc về hắn!

Đây chính là tình yêu sao?

“Hinh nhi, anh nói rồi, sẽ không để cho em xảy ra chuyện gì, tin anh có được hay không?” Mạc Tư Tước bắt lực nói, ngay cả thuyết phục bản thân mình cũng không được, dù cho tìm được Tàng Long rồi không biết hắn có thể nghiên cứu chế tạo ra thuốc giải độc somnus hay không, mà Ôn Hinh có thể chờ được đến lúc đó hay không?

Bây giờ nhìn cô giống như búp bê không biết tức giận, ngoại trừ nhìn cô còn hô hấp chứng minh cô còn sống, hắn không biết cô có phải còn tồn tại hay

không.

Ôn Hinh vẫn không ngủ, hiện tại đối với cô mà nói, tỉnh với ngủ có gì khác nhau chứ?

Cô cũng biết Mạc Tư Tước ngồi ở đầu giường, chẳng sợ nhìn không thấy hắn, hơi thở trên người hắn chỉ dựa vào gần một chút là cô có thể ngủ được.

Trở mình một cái Ôn Hinh cuối cùng chịu đựng không nổi liền mở mắt ra, Mạc Tư Tước nhìn chằm chằm ánh mắt của cô, bên trong cặp mắt to xinh đẹp kia không có bất kỳ cảm xúc gì, thậm chí ngay cả oán hận cũng không có.

“Vân Tuyên còn ở bệnh viện không?” Con người Ôn Hinh đảo qua một vòng, có đảo qua hắn hay không, cô nghe y tá nói cả khuôn mặt Doãn Vân Tuyên cũng bị phá hủy, cô ở trong lòng thờ dài, nếu như không phải cô quá mức căm hận, có thể cô ấy và cô sẽ không có kết quả như bây giờ.

“Bị Doãn Thiên Kinh đón đi...” Mạc Tư Tước nghiêm túc trả lời, Doãn Vân Tuyên biến thành cái dạng gì hắn tuyệt không quan tâm, hắn đã nhân từ không xuống nặng tay đối với cô ấy.

“Thật ra cô ấy cũng không có sai...” Ôn Hinh không tiếng động thở dài, ở tình huống như vậy cô ấy xuất phát từ bản năng cầu sinh, lại không nghĩ rằng ông trời lại đùa giỡn với cô ấy như vậy.

“Mạc Tư Tước...” Ôn Hinh gọi hắn, “Tại sao anh lại muốn cùng Vân Tuyên đính hôn?”

Nếu như không phải yêu cô ấy, tại sao phải tàn nhẫn đối với cô ấy như vậy?

Ôn Hinh nhận ra Mạc Tư Tước cũng không thương Doãn Vân Tuyên, nếu như không phải tình yêu vậy là vì cái gì?

Mạc Tư Tước trầm mặc, trong không gian tĩnh lặng chỉ có hơi thở của hai người Mạc Tư Tước không biết từ lúc nào đã bò lên giường ôm lấy cô.

Sau một lúc yên lặng, Ôn Hinh bắt được đôi bàn tay to đặt ở bên hông bên hông của cô, “Mạc Tư Tước, để cho em đi, có được hay không?”

“Đi! Em muốn đi đâu? Trở về bên cạnh Doãn Thiên Kinh hay sao?” Đầu của Mạc Tư Tước tựa vào giữa tóc của cô, không vui từ trong lỗ mũi hừ ra hai tiếng.

Hai người bọn họ ai cũng không cố ý đề cập đến somnus, lại đều có chút suy nghĩ!

Ôn Hinh lắc đầu, tính hắn trẻ con ngang ngược làm cho Ôn Hinh có chút bật cười.

Nếu như hắn dụng tâm với cô có thể chuyện sẽ đơn giản một chút, nếu như lòng của cô cứng rắn một chút, có thể giữa bọn họ sẽ hạnh phúc hơn một chút...

“Em muốn quay lại trường học...” Ôn Hinh tựa ở trong ngực hắn, nhắm mắt lại dùng sức nói.

“Không được! Trong khoảng thời gian này đi đâu em cũng không được đi, phải ở bên cạnh anh, anh còn nợ em một thân thể khỏe mạnh!” Mạc Tư Tước từ phía sau hôn lên cái trán của cô, hắn lấy tư thế ôm đêm cô nhét vào trong ngực, giữa hai người không mang theo bất kỳ màu sắc YU hắn chỉ tham luyến mùi hương thơm ngát thanh nhã trên người cô.

“Không xong rồi...” Ôn Hinh cầm lấy tay hắn đặt lên trái tim mình, sau đó hôn lên cằm của hắn, “Nơi này có một cái hồ, anh có cảm giác được không?”

Mạc Tư Tước bị hù rút tay trở về, cô biểu hiện vẫn là lạnh nhạt nói một câu mỉa mai, lại làm cho Mạc Tư Tước nghe khó chịu như vậy.

Hắn biết, hắn mang tới cho cô không chỉ là trên thân thể bị thương, còn có tâm hồn...

“Để cho em đi! Có được hay không? Em không thích ở lại bệnh viện!” Ôn Hinh nhắm mắt quay đầu nhìn hắn, giọng hờn dỗi kia nghe thế nào cũng giống như làm nũng với hắn, tim của Mạc Tư Tước thoáng cái mềm nhũn.

“Nói gì đi nữa em cũng không được trở về bên cạnh Doãn Thiên Kinh, lúc nào anh muốn nhìn thấy em nhất định phải thấy em!” Mạc Tư Tước lui về phía sau một bước, hắn không muốn ôm chặt cô như thế, trước khi không tìm được Tàng Long, hắn có thể thỏa mãn tất cả tâm nguyện của cô!

Chỉ cần cô còn ở bên cạnh hắn là tốt rồi, hắn có thể nhìn thấy cô!

Lúc Kiều Lâm trở lại Mạc Tư Tước đã không ở trong phòng bệnh, trên người hắn lưu lại hơi thở nặng như vậy, không chỉ là trong không khí, lập tức trên người Ôn Hinh đều là mùi vị của hắn.

Hắn đã thỏa hiệp với cô!

Hai mắt của Ôn Hinh hàm chứa lệ, Kiều Lâm đi tới ôm lấy cô, “Ôn Hinh, cậu là đồ ngốc, đồ ngốc!”

“Lâm Lâm, hắn nói hắn yêu mình...” Ôn Hinh ôm Kiều Lâm thật thanh thản thoải mái, Mạc Tư Tước đi, hắn nói là bởi vì thích cô mới muốn cùng cô ở chung, cũng là bởi vì thích cô mới tạm thời buông cô ra, Mạc Tư Tước là một hoa hoa công tử dạo chơi nhân gian, hắn có thể nói ra với cô bốn chữ kia đã là cực hạn của hắn rồi.

Đến giờ phút này, Ôn Hinh vẫn cảm thấy coi thường chính mình, đã vì Mạc Tư Tước gặp bao nhiêu lần trắc trở ,nhưng cô lại không oán không hận!

Ôn Hinh cũng không phát hiện, trước lúc Mạc Tư Tước rời đi hấn đứng ở ngoài cửa, thật lâu nhìn chăm chú vào cô.

Cô đang khóc, hấn cũng đã rơi lệ...

Bạn đang đọc truyện *Cô Bé Lọ Lem Và Hoàng Thái Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 102: Thế Giới Đều Là Màu Đen

Ôn Hinh mất tích!

Mạc Tư Tước hai ngày sau mới nhận được tin tức. Lúc Trì Hạo nói cho hấn biết Tăng Long đã tìm được rồi, hấn dường như tới đại học Thượng Phong trước tiên nhưng hấn lại thất vọng, Ôn Hinh tạm nghỉ học thủ tục là hấn làm cô!

Cô căn bản không có về trường học!

Không chỉ là Ôn Hinh mà ngay cả Kiều Lâm cũng không có về lại trường học!

Mạc Tư Tước suy nghĩ quý trọng mỗi một phút mỗi một giây qua, lại muốn dùng thời gian đó để tìm cô.

Người con gái đáng ghét này lại dám lừa gạt hấn!

Doãn gia

Trong phòng của Công chúa, quần áo , đồ trang điểm, gối dựa, thậm chí là cái gương đều bị ngã xuống đất thành một đống hỗn độn

Ôn Tố Tâm đau khổ chạy tới lời Doãn Vân Tuyên còn đang phát cuồng, mấy ngày này mỗi ngày đều trình diễn một lần, bà bị cô đẩy ngã trên mặt đất mảnh kiếng quệt qua làm tay của bà bị thương , thế nhưng bà vẫn không muốn buông tay.

“Vân Tuyên, không nên như vậy, ba con, anh cả anh hai đều đang nghĩ biện pháp, sẽ tốt, con còn có thể lại đẹp như trước đây ...”

Ôn Tố Tâm khóc sắp không thở được, thì ra nhìn Doãn Vân Tuyên trước kia khuôn mặt xinh đẹp như hoa bây giờ lại bị hủy hoại thành như vậy.

Doãn Vân Tuyên chỉ là biến mất mấy ngày, lúc Doãn Thiên Kinh đưa cô về đây, cô thiếu chút nữa tự dọa mình ngã đi.

Cô không biết là cô xảy ra chuyện gì, mỗi lần vừa nhắc tới mặt của cô thì cảm xúc của Doãn Vân Tuyên luôn luôn không ổn định.

Doãn Chính Hào vì con gái đau đến tận xương tủy, sau khi mời bác sĩ đến nhà khám bệnh xong, da thịt trên mặt con bé vốn đã thối rữa cho nên nhất định phải đem làn da trên mặt bỏ đi, nhưng mà có chút bệnh khuẩn đã xâm nhập vào trong xương của cô.

Nói cách khác, cho dù bây giờ có phẫu thuật da lại từ đầu cho khuôn mặt của cô , thì mặt của cô cũng không khôi phục được nguyên bản như trước kia!

Doãn Chính Hào vô cùng đau đớn, từ khi Doãn Vân Tuyên trở về mấy đêm nay ông đều ngủ không được ngon giấc. Ôn Tố Tâm cũng vô cùng đau khổ, thậm chí là Doãn Thiên Kinh và Doãn Thiên Kỳ công việc đều buông xuôi hết, hết sức chuyên chú tìm kiếm cách giải quyết cho cô.

“Tôi không nên, không nên biến thành người quái dị, di Tâm, đều là Ôn Hinh làm hại, cô nên đi tìm cái chết, đi chết!” Doãn Vân Tuyên che hai gò má sưng đỏ, ban đêm mỗi ngày vết thương làm cô đau đớn chỉ có dựa vào thuốc an thần mới có thể đi vào giấc ngủ.

Cô cho rằng khuôn mặt của cô là đẹp nhất, cô không thể thua người đàn bà kia nhưng ngay cả khuôn mặt này cũng lại phá hủy!

“Chuyện này liên quan gì đến Hinh nhỉ? Vân Tuyên, rốt cuộc làm sao vậy?” Ôn Tố Tâm vừa nghe đến tên Ôn Hinh cũng có chút lo lắng. Trong lòng cô cuối cùng là nghiêng về Doãn Vân Tuyên, nhưng cũng chịu đựng giây vò.

“Con tiện nhân Ôn Hinh này, cô ấy chết rồi, ha ha ha ha ha...” Doãn Vân Tuyên vừa nghĩ tới tình hình Ôn Hinh so với cô thì càng nghiêm trọng , vui sướng nhể nhại cười. cô bị hủy gương mặt nhưng Ôn Hinh ngay cả mạng cũng không có!

“Em nói cái gì?” Phía sau đột nhiên có một âm thanh truyền đến, Doãn Thiên Kinh luôn luôn bình tĩnh nhưng bây giờ trong con ngươi thể nhưng tràn ngập tức giận kinh người.

“Doãn Vân Tuyên, lặp lại lần nữa!” Doãn Thiên Kinh bước nhanh đi tới trước mặt cô, sau đó hai tay dùng lực bóp mạnh trên bả vai của cô, hướng về phía cô mặt nhìn thẳng nhìn rất bí hiểm” Ôn Hinh làm bị sao vậy?”

“Cô ấy sắp chết, Ôn Hinh, cô ấy không còn sống được bao lâu, ha ha!” Doãn Vân Tuyên vung hai cánh tay của Doãn Thiên Kinh chế ngự cô ra ,giống kẻ ngu ngốc cười ngớ ngẩn .

Doãn Thiên Kinh đột nhiên dùng sức đẩy cô ra , nắm chặt bàn tay dùng sức đập bẻ tấm ván cửa, hẳn biết đây hết thấy đều có liên quan đến Mạc Tư Tước, thế nhưng vì sao, hẳn đem em gái của mình hại thành như vậy, ngay cả Ôn Hinh cũng bị liên lụy?

“Đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?” Ôn Tố Tâm lấy tay che mặt trong lòng đã không thể chịu đựng được nữa !

Xe của Doãn Thiên Kinh vừa mới ra khỏi Doãn gia trang ,chiếc xe màu đỏ Maybach đã trước mặt , Mạc Tư Tước rất nhanh từ trong xe nhảy xuống, sau đó chặn ngang trước xe của Doãn Thiên Kinh .

“Ôn Hinh đâu?”

“Hinh nhi đâu?”

Hai người cơ hồ đồng thời mở miệng, sau đó vung tay. Mạc Tư Tước bị động chịu một đòn do Doãn Thiên Kinh đột nhiên vung ra một quyền, vừa vặn đánh vào trên mũi hăn , Mạc Tư Tước lập tức phản kích, một cước hướng về bụng dưới của Doãn Thiên Kinh. Doãn Thiên Kinh cho tới bây giờ cũng chưa bao giờ tức giận như vậy.

“Anh rốt cuộc muốn làm Ôn Hinh hại thành cái dạng gì?”

“Mạc Tư Tước, có dũng khí thì tìm đến tôi, tôi lấy mạng của tôi cho cậu, thế nào ?”

“Tôi cầu xin anh hãy thả Vân Tuyên cùng Hinh nhi đi!” Doãn Thiên Kinh dùng hết khí lực toàn thân, dụng cả tay chân hướng trên người Mạc Tư Tước đánh tới, Mạc Tư Tước liền bị hăn đánh mấy quyền, cũng không có đánh trả, cuối cùng vẫn là Doãn Thiên Kinh thu tay, đỏ ngầu đôi mắt ôm nỗi hận theo dõi hăn.

“Cô ấy không ở đây với cậu sao ?” Mạc Tư Tước lau vết máu ở khóe miệng, sau đó hỏi thêm một lần.

“Mạc Tư Tước, nếu như tôi tìm được Ôn Hinh trước, tôi có chết cũng sẽ không buông tay ra nữa!” Doãn Thiên Kinh thu hồi ánh mắt, xoay người lên xe.

Mạc Tư Tước cúi đầu tiếng cười theo phía sau Doãn Thiên Kinh truyền đến, “Vậy cậu sẽ không có cơ hội này nữa !”

So với quyền lực cùng gia tài, Doãn Thiên Kinh kém xa so với hăn.

Mạc Tư Tước vừa lên xe liền bấm điện thoại cho Mạc Sâm , “Trong vòng nửa giờ, tôi phải biết rằng Ôn Hinh đang ở đâu !”

Chỉ cần cô ấy còn sống còn đang ở trong thành thị, thì hẳn chính là muốn lục tung cái thành phố này để tìm ra cô!

Khí trời dần dần chuyển lạnh, lúc Ôn Hinh nghe phone thích ý ngồi ở trên ban công phơi nắng , mấy ngày này cô luôn luôn không ngừng nghe âm nhạc, nghe radio, cô rất sợ ngày nào đó tỉnh lại ngay cả âm thanh cũng nghe không được.

Ôn Hinh ở chỗ Kiều Lâm làm sinh nhật hai mươi tuổi , cha của cô đưa cho cô quà sinh nhật, cô hiện tại không có chỗ đi chỉ có thể trốn ở nơi này.

Trong lỗ tai đột nhiên một trận ù tai, sau đó thế giới an tĩnh, Ôn Hinh dùng sức vỗ mạnh đầu, lúc hoàn hồn lại thì nghe được tiếng đóng cửa phía sau truyền đến .

“Lâm Lâm, là cậu sao?” Ôn Hinh hướng phía sau nhìn lại, trong phòng khách động tĩnh rất lớn, chỉ là Kiều Lâm vừa mới đi ra ngoài không chưa lâu , làm sao lúc này đã chờ về.

“Tại sao không nói chuyện?” Lúc Ôn Hinh đứng dậy đi ra ngoài thiếu chút nữa bị vấp vào ghế sofa trước mặt, cô ở chỗ này mấy ngày thậm chí là cảnh vật xung quanh cũng chưa có quen, còn có thể không bị vấp sao.

Trong phòng khách rất vắng vẻ, chỉ có tiếng thờ ờ ồ, lúc Ôn Hinh ngửi được mùi thơm bạc hà quen thuộc của cơ thể kia, cô xoay người bỏ chạy chẳng qua là cô đã quên, không biết cửa ở bên trái hay bên phải ?

Cô nặng nề mà ngã sấp xuống, thậm chí sức lực cũng không có để đứng lên , chỉ là chậm rãi cảm giác được phía trước có một bóng đen , thẳng đến một đôi tay xuất hiện ở trước mắt cô.

“Mắt của em làm sao vậy?” Mạc Tư Tước khó khăn phát ra âm thanh, thẳng tắp hai chân thoáng cái quỳ tới trước mặt cô.

Ôn Hinh, Ôn Hinh, em rốt cuộc còn muốn dẫn dắt anh như thế nào ?

Mạc Tư Tước giống như con thú mất đầu, hẳn mờ mịt mất đi phương hướng, hẳn hít thở không thông nghĩ mình sẽ chết tại đây bị chìm đắm trong không

gian này, không bao giờ muốn tỉnh lại nữa!

Ôn Hinh lệ tuyền như suối trào, bàn tay cô đang hướng lên không trung bị hấn bắt được, cô cảm thấy hấn đang run rẩy, hấn đang sợ!

“Thế giới của em, tất cả đều là màu đen !” Ôn Hinh cố gắng nhắm mắt lại, lại mở ra, một mảnh màu đen !

Bạn đang đọc truyện *Cô Bé Lọ Lem Và Hoàng Thái Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 103: Ba Ngày Dài Như Một Thế Kỷ

Thế giới của Mạc Tư Tước cũng là đen!

Dưới gối đàn ông có dát vàng, Mạc Tư Tước ngay cả cha mẹ của mình và ông ngoại đối với hấn ân trọng như núi hấn cũng chưa có quỳ gối qua, thế nhưng giờ khắc này, hấn không thể không cúi đầu trước ông trời !

Hấn nguyện ý dùng tài sản cơ nghiệp, thậm chí là xương máu của mình để đổi lấy một mạng của người con gái trước mặt !

Đến nơi này một khắc hấn mới hiểu được tim của mình, thì ra tình yêu thật đã tới!

“Chúng ta về nhà!” Giọng của Mạc Tư Tước run rẩy bấy, thậm chí ngay cả đứng lên bước chân đều là lão đảo, cô nhẹ như vậy bị hấn ôm vào trong ngực hấn cũng không dám dùng sức, rất sợ cô sẽ tan chảy .

Hấn còn nhớ rõ lần đầu tiên thấy cô là lúc quật cường và phản bội, vì trốn tránh hấn nên đã leo trên ban công từ phòng của hấn nhảy xuống, nhưng mà cô bây giờ lại yếu đuối giống như một trang giấy!

Mạc Tư Tước đưa Ôn Hinh mang về gia viên của hấn, bởi vì có cô hấn mới cảm giác được đó là nhà .

“Anh muốn nhốt em bên cạnh để cưng chiều cả đời !” Mạc Tư Tước hôn trán của cô, thiêng liêng mà trang nghiêm nói.

Tàng long đang nghiên cứu thử thuốc giải, mà hấn cũng có cái cổ quái là người mời hấn giải độc không ai có thể ép hấn rời núi, vì thế Mạc Tư Tước chỉ có thể đưa Ôn Hinh thâm nhập địa bàn của hấn.

Mạc Tư Tước đem Ôn Hinh dẫn tới vương cung của Trì Hạo, người đàn ông kia hấn lần đầu tiên nhìn thấy, nhìn thân hình của hấn cũng không bị hấn làm cho khiếp sợ, đó là một người đàn ông cực kỳ trẻ tuổi, giữa hai hàng lông mày có một vết sẹo dài, ngũ quan lại cực kỳ dịu dàng, vết sẹo trên mặt kia không chút ảnh hưởng tới khí chất xuất trần của hấn, một Tàng Long như vậy hoàn toàn khác với Mạc Tư Tước.

“Đưa cô ấy cho tôi!” Nữ bảo vệ đi theo phía sau Trì Hạo tư thế oai hùng lãnh diễm từ trong tay Mạc Tư Tước tiếp nhận Ôn Hinh, sau đó khi hấn không muốn nhìn một tấm cửa đá ngăn cản giữa hấn và Ôn Hinh.

Tàng Long yêu cầu duy nhất chính là lúc hấn thử độc nhất định chỉ có thể có một mình hấn!

“Hãy tin tưởng hấn, hấn có thể làm được!” Trì Hạo thấy rõ ràng trong mắt của Mạc Tư Tước không có tin tưởng Tàng Long, bởi vì giao trong tay hấn hính là một mạng người, nếu như cứu không được Ôn Hinh hấn cũng khó sống nổi !

Mạc Tư Tước dùng sức cầm tay Trì Hạo, nếu không tin người đàn ông kia hấn cũng không còn cách nào khác !

Ôn Hinh sau nửa giờ được hộ tống ra tới, Mạc Tư Tước trước tiên ôm cô vào lòng, tỉ mỉ quan sát mặt mũi của cô, Ôn Hinh đang mê man .

“Thanh dựa vào, anh của người nói như thế nào?” Trì Hạo cũng khấn trương nhìn vào khuôn mặt mỹ nhân lạnh không thay đổi, trên mặt hiện ít nghiêm túc.

Khi Trì Hạo đang nói chuyện lại nhìn thấy cửa thạch động một lần nữa mở ra, Tàng Long mặc quần áo màu đen bó sát người, tóc dài qua vai, hấn sát thử tay xong ném vào chum nước, chất lỏng vốn trong suốt tự nhiên liền biến thành màu đỏ.

“Tàng Long nói somnus là một loại độc hiếm thấy, độc tính của nó không thể lường trước được, anh ta chỉ có thể sơ bộ đoán được chỗ yếu hại của nó, muốn cứu cô ấy chỉ có thể chọn dùng một phương pháp mạo hiểm, lấy độc trị độc!”

“Người bình thường sau khi dùng giải được này có thể bị hủy hoại nhan sắc, tôi cơ bản có thể khống chế độc tố nhưng cần thời gian, cô ấy có thể kiên trì hay không còn là một vấn đề!”

“Một điều quan trọng nhất, somnus là do Daniel tìm kiếm năm năm mới nghiên cứu ra được, lại không có giải được, nhưng dù sao cũng khó có thể thanh trừ hoàn toàn độc tố trong cơ thể của cô ấy ra !”

“Đây là ý gì?” Mạc Tư Tước nhíu mày khấn trương, ánh mắt càng thâm thúy, “Ngay cả cậu cũng không chắc sao?”

“Tôi chỉ có thể cố gắng, cậu cứ chuẩn bị tâm lý thật tốt đi những ngày kế tiếp rất là khó chịu đựng nhất !” Tầng long nhìn người con gái trong lòng của Mạc Tư Tước một hồi, sau đó nghiêm túc nói với Mạc Tư Tước.

“Cầu xin cậu, cậu nhất định phải nhanh! Tôi chịu không nổi khi cô ấy đau...” Mạc Tư Tước biết rõ tính mạng của Ôn Hinh được tính bằng thời gian, thân thể Ôn Hinh cũng không thể kéo dài nổi.

Tầng Long như có điều suy nghĩ nhìn Mạc Tư Tước khúm núm cầu xin mình.

Từ xưa tới nay anh hùng khó qua ải mỹ nhân, xem ra ngay cả hoàng thái tử cũng không ngoại lệ.

Hắn nghiêng mắt xoay qua chỗ khác nhìn Trì Hạo, sau đó đột nhiên đi tới chỗ Trì Hạo hỏi một câu, “Nếu tôi cứu sống người con gái, cậu có thể lấy em gái của tôi không?”

Sắc mặt Trì Hạo chợt biến, khuôn mặt xinh đẹp đứng ở một bên hiện lên vẻ thẹn thùng.

Hắn khẽ cười hai tiếng, sau đó hạ lệnh trực khách, “Ba hôm sau mang cô ấy đến đây đi!”

Nhẹ nhàng hội ý, vội vã đưa Mạc Tư Tước và Trì Hạo rời đi, trong vòng ba ngày này Tầng Long nghiên cứu chế tạo giải được, hắn nhất định không ra khỏi động.

“Nước...” Ôn Hinh há miệng, trong miệng khô khốc, tay cô lúc này đang lục lọi phía đầu giường, bên cạnh một cánh tay đã vòng qua đây, cô mở mắt ra, khuôn mặt tuấn tú tiêu tụy của Mạc Tư Tước đã phóng to trước mặt cô.

Mạc Tư Tước vội vã xoay người xuống giường, rót một chén nước ấm cho cô, một đôi mắt to như cặp trân châu của Ôn Hinh nháy một cái nhìn hắn, cái ly trong tay hắn thiếu chút nữa rót xuống.

“Hinh nhi, em có thể nhìn thấy anh?” Mạc Tư Tước kích động tiến lên ôm cô, Ôn Hinh dùng sức nháy mắt, một ánh đèn ố vàng chiếu lên mặt người đàn ông đó, quả thực chính là một tác phẩm nghệ thuật.

“Nhìn thấy, Mạc Tư Tước, em nhìn thấy được anh...” Ôn Hinh cũng kích động ôm lấy cổ của hắn, trong nháy mắt này cô cho rằng là ảo giác của mình, thế nhưng cô dùng sức chớp mắt, nhìn thấy vẫn là khuôn mặt một trang anh tuấn kia.

“Hinh nhi, Hinh nhi của anh, anh biết ngay là em không có việc gì!” Mạc Tư Tước đối với Tầng Long tự nhiên nảy sinh một loại cảm giác kính phục, Tầng Long cho hắn hi vọng cho hắn cùng Ôn Hinh một cơ hội.

“Mạc Tư Tước, em có phải hay không... Có phải hay không đã khỏe rồi?” Trong lòng Ôn Hinh cũng rất sợ hãi, cô mới hai mươi tuổi, mới yêu một người đàn ông, chẳng sợ hắn làm cho cô mình đầy thương tích nhưng cô đối với thế giới này còn chưa tuyệt vọng!

“Sẽ tốt! Hinh nhi, em sẽ không có chuyện gì, anh muốn em làm người phụ nữ suốt đời của anh!”

Cảm giác ấm áp thấy trên bả vai một mảnh ẩm ướt, bàn tay của cô vuốt ve mặt Mạc Tư Tước!

Ôn Hinh cười cười thì ra ông trời cũng không tàn nhẫn đối với cô như vậy, chỉ ít hiện tại cô còn có thể nhìn được thế giới, nhìn người đàn ông này!

Sau một khắc, cô đẩy Mạc Tư Tước ra rất nhanh chạy xuống giường, đi chân trần đi lên trên tấm thảm Ai Cập mềm mại, cô đẩy cửa sổ ra nhìn đám sương mù bên ngoài, thật tốt, cô bây giờ lại có thể nhìn thấy.

“Hinh nhi, em hiện tại muốn làm cái gì nhất?” Mạc Tư Tước từ phía sau ôm lấy cô, bàn tay Ôn Hinh lạnh ngắt thân thể cũng rất lạnh, nhưng mà không sao, có anh ở bên cạnh em anh sẽ không để cho em bị lạnh.

“Muốn nhìn mặt trời mọc, xem mặt trời lặn, nhìn biển, nhìn tuyết... Nhìn thế giới xinh đẹp này!” Ôn Hinh nói người đã ngồi xổm xuống, chính là bởi vì thế giới của cô biến thành tối đen, cho nên cô rất sợ, cô không biết mình lúc nào sẽ thay đổi...

“Được! Đều xem, anh cùng em đi xem!” Mạc Tư Tước nghẹn ngào, hắn hẳn là cảm thấy vui mừng mới đúng, tình hình bây giờ cô rất khỏe, thế nhưng trong lòng loáng thoáng dâng lên một luồng cảm giác bất an.

Cô có thể vượt qua không?

Ba ngày này hắn có thể làm những gì cho cô?

Chương 104: Ba Ngày Dài Như Một Thế Kỷ (2)

Mạc Tư Tước lái xe chở Ôn Hinh đi ra biển, khi trời mới sáng, hắt mặc lên trên người Ôn Hinh rất nhiều quần áo giống như con nít, mang theo khăn quàng cổ cùng với bao tay, sau đó đi đến trên bờ cát.

Mùa đông trên bờ biển dường như không có ai, trong lòng Ôn Hinh vẫn còn sợ hãi, ngày đó sau khi cô bị rơi xuống nước hít thở không thông, máu của Daniel máu nhiễm đỏ khắp biển.

Mạc Tư Tước ngừng xe ở ven đường bờ biển, hắt mở mui xe ra, sáng sớm là thời gian ánh mặt trời mọc từ phía đông lên Ôn Hinh mở mắt thật to, chớp mắt cũng không dám chớp.

Mang theo vàng hào quang chậm rãi rọi lên , Ôn Hình lập tức kéo cửa xe ra, cố ý chạy đến nơi gần mặt biển để nhìn mặt trời mọc.

Ngẩn ngẩn hai mươi phút, ở trong mắt cô nhìn thấy phong cảnh rất đẹp, Ôn Hinh gãi đầu dọc theo bãi cát chậm rãi chạy, đợi cho mặt trời hoàn toàn mọc lên, Mạc Tư Tước đứng ở tại chỗ, nhìn thân thể nhỏ nhắn xinh xắn của cô không lẫn vào trong tia nắng ban mai.

“Ôn Hinh!” Hắc đột nhiên đi động chân dài,đuổi theo phía sau Ôn Hinh.

Mạc Tư Tước mắt thấy cách cô càng ngày càng gần, đang lúc đến gần cô thì hần cảm giác cô cách hần rất xa.

Rõ ràng đưa tay lên là có thể nắm lấy cô, Ôn Hinh đột nhiên ngừng lại, trong lòng Mạc Tư Tước “hồi hộp” một chút, chỉ thấy cô đột nhiên bưng kín mũi ngồi xồm người xuống, Mạc Tư Tước hoảng loạn, vội vã lấy trong túi ra chiếc khăn tay có tẩm thuốc .

“Ha ha, lừa anh nha!” Ôn Hinh thấy dáng vẻ hần khăn trương, nghịch ngợm tròng mắt nhìn, sau đó lúc Mạc Tư Trúc ôm cô, cô lấy tay đẩy hần ra, vẻ mặt cười xán lạn.

Nhìn thấy cô cười đơn thuần như vậy, Mạc Tư Tước bị dọa sợ chết khiếp nhưng lại không có một chút tức giận.

“Ồn Hinh, em có hận anh hay không?” Mặc Tư Tước cũng không buông tay cô ra, mà hai tay hắn đều cầm hai cánh tay của cô, sau đó đem thân thể cô xoay vòng chín mươi độ, hướng về mặt biển rộng.

“Muốn nói với anh cái gì, cứ nói đi, anh cam đoan không tức giận!” Mạc Tư Tước kéo bàn tay của cô lên trên miệng hôn, phía sau đầu chân hai người một lớn một nhỏ giống như một chương nhạc hoa lệ, phở phở giai điệu lãng mạn nhất.

Ôn Hình nháy mắt, dựa lưng vào lồng ngực của hắn, mặc dù trên mặt biển gió thật to thế nhưng dựa vào hắn, cô cảm thấy không lạnh một chút nào.

Cô tham lam hít thở mấy cái, sau đó nhìn ngoài khơi mênh mông bát ngát, đem cảm xúc trong lòng tất cả đều phát tiết đi ra.

“Mac Tư Tước, anh là đồ tồi, đê tiện, vô sỉ, hạ lưu, cầm thú!”

“Em chán ghét anh luôn tự cho mình là đúng, chán ghét cách lạnh lùng bá đạo của anh, chán ghét anh, chán ghét anh!”

“Người đàn ông xấu xa , người đàn ông hư hỏng , Mạc Tư Tước trên đời này là người đàn ông xấu nhất xấu nhất !”

“A!!!!!!”

Một tiếng trống làm tinh thần Ôn Hinh hăng hái thêm, trong đầu cảm thấy rất thoải mái dễ chịu cô loại bỏ ý nghĩ từ lúc quen biết Mạc Tư Trúc tới giờ từng ly từng tý.

Cô phát hiện chỉ sợ cô lại chán ghét hắn,cô biết tính mạng của mình không kéo dài được lâu nữa , nhưng cô vẫn muốn ở chung một chỗ với hắn!

Ôn Hình la đến một mối, cả người đều tựa ở trên người Mạc Tư Tước, cô nghe được tiếng tim đập kịch liệt trong lồng ngực hắn, sau đó hắn dùng áo của mình bao cô lại ôm càng chặt hơn, sau đó nhìn theo hướng biển rộng hết lên.

“Ôn Hình, xin lỗi!”

“Xin lỗi, xin lỗi, xin lỗi! ! !”

Hắn liên tiếp nói nhiều lần, mỗi một câu nói Ôn Hinh cảm giác tim của mình cũng đập nhanh, càng về sau hai người ở bên nhau trên bờ cát ôm nhau, người đàn ông cao to anh tuấn đem người con gái đẹp động lòng người che ở trong ngực, thân hình cao to anh tuấn của hắn đỡ những cơn gió lạnh thổi vào cô.

Đợi đến khi mặt trời nặn, Mạc Tư Tước cùng Ôn Hinh ngồi ở trong xe nhìn , bởi vì sợ cô không chịu được nhiệt độ lạnh lẽo bên ngoài Mạc Tư Tước nhìn khăn tay dính máu đầy đất ngoài cửa sổ xe, con người màu xanh giống như khí trời lạnh lẽo.

” Mặt trời lặn ở đây với ở Luân Đôn cái nào đẹp hơn?” Mạc Tư Tước vuốt ve mái tóc của cô, nhẹ giọng hỏi.

“Oh .. Hinh như ở trên cầu tháp nhìn đẹp hơn một chút ...” Ôn Hinh thành thực trả lời , một lần kia cô lần đầu tiên chủ động bước về phía Mạc Tư Tước ,đó cũng là phong cảnh đẹp nhất trong cuộc đời cô

Cô nghĩ, bởi vì có hấn sao ?

“Nếu em thích, sau này chúng ta cùng nhau đi nữa !” Mạc Tư Tước nhìn máu mũi cô chảy ra, tay run rẩy giúp cô lau đi.

Ôn Hinh cảm thấy toàn thân không còn chút sức lực nào, nhưng vẫn là cố gắng tròn tròn mắt, cảnh đẹp ở trước mắt cô lại trở nên bắt đầu mơ hồ.

Cô lắc đầu, không tiếng động cự tuyệt, sau này... Cô còn có sau này sao?

“Hinh nhi, không nên ngủ, chúng đi về có được hay không?”

Giọng của Mạc Tư Tước như là bài hát ru con, thấp trầm như vậy , có mùi vị ấm áp như vậy, Ôn Hinh bóp lòng bàn tay của mình , bức bách chính mình tỉnh lại .

“Mạc Tư Tước, em rất sợ, sợ lúc tỉnh dậy có thể lại không nhìn thấy hay không ?”

Cô bắt lực khóc giống như cô bé sắp chết rúc vào ngực hấn tìm kiếm cảm giác an toàn, Mạc Tư Tước nghe trong lòng yếu mềm đi , hấn cảm giận hận chính mình, tại sao lại muốn đưa cô vào trong chuyện của hấn và Daniel .

Nếu như ngay từ đầu hấn không có tìm tới cô, có thể cô bây giờ rất vui vẻ sinh hoạt bình thường, thế nhưng hấn không hối hận, bởi vì gặp cô, hấn mới cảm giác trái tim của mình được hâm nóng !

“Sẽ không , Hinh nhi, chỉ cần sống qua ba ngày này, tất cả đều tốt rồi, em cố gắng chịu đựng có được hay không?” Mạc Tư Tước hôn lên trán của cô, ngăn cản cô tiếp tục ngược đãi chính mình, trong lòng bàn tay của cô vết sẹo mờ đi, hiện tại lại bị cô nhéo mạnh đến đỏ lên.

“Nếu đau thì nhéo anh đi !” Mạc Tư Tước đem bàn tay mình tiến vào giữa lòng bàn tay của cô , bởi vì Ôn Hinh không chịu được đau đớn, trực tiếp cầm lấy tay hấn cũng nặng nề cắn xuống.

Cô không dám ngủ, rất sợ thế giới của mình lại biến thành màu đen .

Mạc Tư Tước đưa cô đi ngâm suối nước nóng ,cô còn nhớ rõ ngày đó trong hồ bơi nhà hấn , hấn nói qua sẽ đưa cô đi ngâm nước nóng.

Hấn hứa với cô cũng đã lừa gạt cô, thế nhưng đáp ứng mỗi một việc của cô hấn đều làm được!

Toàn bộ suối nước nóng đều bị Mạc Tư Tước bao hết, sương mù quanh quẩn trong nước ấm , hấn và Ôn Hinh ngâm trong làn nước, ánh mắt hấn nhìn cô cực nóng , không che dấu được ngấm cô.

Mắt Ôn Hinh né tránh, tránh được cách quan sát trắng trợn của hấn, ánh mắt của Mạc Tư Tước ngày càng nóng bỏng, đi tới về phía cô. Ôn Hinh cho là hấn sẽ làm những thứ gì, sau đó hấn cũng không có làm gì, chỉ là bắt được cổ tay của cô, nhìn chiếc vòng trên tay cô hấn hài lòng cười, “Hinh nhi thật ngoan!”

Cô biết lời hấn nói là có ý gì, bởi vì hấn từng ra lệnh bảo cô không được tháo ra , mà Ôn Hinh thật tình cũng không có tháo qua !

Buổi tối bọn họ ở lại bên trong khách sạn qua đêm, bữa cơm là đồ ăn Nhật, Ôn Hinh khẩu vị tốt, Mạc Tư Tước chỉ là ngồi ở đối diện cô trầm mặc hút thuốc, như mê như say nhìn chăm chăm cô.

Di động của hấn đặt ở trên bàn đột nhiên vang lên, Mạc Tư Tước nhìn cô một cái, sau đó đứng dậy đi bên ngoài nhận điện thoại, Ôn Hinh nhìn phục vụ đưa tới món điểm tâm ngọt tinh xảo,cô lắc đầu cự tuyệt.

Bạn đang đọc truyện *Cô Bé Lọ Lem Và Hoàng Thái Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 105: Ba Ngày Dài Như Một Thế Kỷ (3)

Ôn Hinh nhìn chỗ ngồi của Mạc Tư Tước chồng chất đầy tàn thuốc, trong lòng hơi đau khổ, sau đó đứng dậy chuẩn bị trở về gian phòng lại phát hiện Mạc Tư Tước đã trở về.

“Ăn xong rồi ah ?” Trên người hân mùi thuốc lá rất nặng, về mặt Ôn Hinh phức tạp nhìn hân một cái, sau đó gật gật đầu, Mạc Tư Tước cầm giấy ăn lau miệng cho cô, sau đó ôm lấy cô đi ra ngoài.

Ôn Hinh đột nhiên dừng bước, chỉ chỉ trước thức ăn trước mặt hân chưa động, “Anh cũng chưa ăn cái gì!”

“Anh nhìn em ăn là no rồi!” Mạc Tư Tước không nghiêm túc trêu chọc cô, làm cho Ôn Hinh hơi đỏ mặt.

“Ngày mai tuyết sẽ rơi!” Khi trở lại gian phòng, Ôn Hinh say sưa nhìn chăm chăm ngoài cửa sổ, Mạc Tư Tước đột nhiên đi tới phía sau cô nói.

Trên tay hân cầm một lon bia, trong lòng cảm thấy lạnh lẽo từ yết hầu tràn ra trong miệng, Mạc Tư Tước chò ng chiếc khăn tắm màu trắng lên người cô.

“Làm sao anh biết?” Ôn Hinh nghe vậy liền quay đầu đi nhìn hân, Mạc Tư Tước chỉ là cười cười, cũng không trả lời.

Hai người mặt đối mặt nhìn chăm chú vào nhau, tay Ôn Hinh đột nhiên vói vào trong cổ, sau đó lấy ra chiếc nhẫn màu hồng lúc trước hân đeo lên cổ cho cô

“Đây trả lại cho anh...”

Mạc Tư Tước cũng không có đưa tay đón, Ôn Hinh bị chiếc nhẫn đuôi kim cương lóe lên mắt một cái, sau đó tiến lên một bước nhét vào trong tay hân.

“Cái này vốn chính là tặng cho em...” Mạc Tư Tước giải thích, lại có vài phần vô lực cùng tang thương.

Cũng là bởi vì chiếc nhẫn này vô hình ngăn cách giữa hai người, Ôn Hinh lúc đầu có chút giễu cợt nói, “Cái này, em không cần!”

Nó còn tồn tại là lúc nào cũng từng khắc nhắc nhở Ôn Hinh, ngày đó hân lợi dụng cô như thế nào !

Mạc Tư Tước dường như hiểu ánh mắt cô là có ý gì, hân không nói nữa, buông lon bia trong tay xuống sau đó lẳng lặng đi ra.

Trong lòng Ôn Hinh liền cảm thấy lạnh, hân tức giận sao ?

Năm phút đồng hồ sau, Mạc Tư Tước lại đã trở về, trong tay hân một lần nữa cầm một lon bia, trong ánh mắt Ôn Hinh kinh ngạc đưa tay giật lon bia sau bị hân giật lại, sau đó đi tới trước mặt Ôn Hinh, giờ ngón tay cái lên trực tiếp móc vào ngón tay út của cô.

“Hiện tại còn muốn cự tuyệt sao?” Sắc mặt của Mạc Tư Tước thật không tốt lắm, hân thờ dốt về mặt lại có chút khản trương nhìn Ôn Hinh.

Ôn Hinh kinh sợ, sao với chiếc nhẫn hồng kia thì cái này không đáng giá hân kéo bàn tay cô mạnh đến đau nhức, thế nhưng ở trong mắt cô cái này so sánh tất cả kim cương châu báu đều trân quý hơn.

Ôn Hinh lắc đầu, sau đó vron tay trái, đeo chiếc móc bạc vào trong tay nhìn có chút chẳng giống ai nhưng cô lại cảm thấy hạnh phúc đến muốn rời lệ.

Mạc Tư Tước, người đàn ông này thật là ngu ngốc đến một cách đáng yêu!

Mạc Tư Tước hài lòng cười, sau đó đem chiếc nhẫn hồng kia ném mạnh ra ngoài cửa sổ, Ôn Hinh kinh hô một tiếng, còn chưa kịp ngăn cản hân, ngoài cửa sổ một đạo ngân sắc quang mang hiện lên, nó đã biến mất không thấy đâu.

Cô biết Daniel một lòng muốn lấy được thứ đồ này nó nhất định rất trân quý, thế nhưng hân lại ném đi như vậy!

“Ôn Hinh, từ giờ khắc này trở đi, Mạc Tư Tước ta sẽ không làm tổn thương em một lần nào nữa ——” Hân khoác qua vai của cô, nghiêm túc nói.

Này, xem như là đồng ý?

Ôn Hinh không dám nhắm mắt, nằm ở trên giường trong lòng Mạc Tư Tước, hơi thở bạc hà trên người hân càng ngày càng làm cho cô mê luyến.

Ôn Hinh kéo tay hân, làm nũng nói, “Mạc Tư Tước, đêm nay không ngủ, chúng ta nói chuyện phiếm có được hay không?”

“So với nói chuyện phiếm, anh càng muốn làm những chuyện khác!” Con người Mạc Tư Tước như là đang dục hỏa nóng rực, nhìn chăm chăm chiếc váy ngủ và thân hình rất đẹp của Ôn Hinh.

“Chán ghét!” Ôn Hinh quay đầu đi bịt kín ánh mắt của hân, sau đó đem đầu gối lên trên bả vai của hân.

“Em muốn trò chuyện cái gì?” Mạc Tư Tước cười nhẹ, kéo tay cô đặt ở bên môi hôn một cái, sau đó về mặt chiều theo nhìn cô.

“Ừm, nói chuyện trước kia của anh đi... Anh từng có bao nhiêu người phụ nữ ?”

“Bảo bối, là em đang ghen phải không ?” Mạc Tư Tước nhú mày nụ cười trên mặt càng rộng.

“Không nên từ chối trả lời, nhanh lên một chút trả lời !” Ôn Hinh đâm đâm lồng ngực của hắn làm cho hắn nhột và đau.

“...” Mạc Tư Tước im lặng.

“Trả Lời nhanh lên một chút!” Ôn Hinh không thuận theo, liền đưa tay vuốt lên mặt của hắn.

Mạc Tư Tước cầm hai tay của cô, sau đó trừng mắt liếc cô một cái, “Đừng động đây , anh đang tính !”

Ôn Hinh tức giận cắn răng, quai hàm tức giận phản bác , “Là tính không hết thôi...”

“Oh, lớn hơn nhỏ một ít thì một trăm!” Mạc Tư Tước thành thực trả lời, Ôn Hinh dương nạnh múa vuốt lời kéo tay hắn liền cắn đi xuống.

“Cầm thủ!”

Tay Mạc Tư Tước mới bị Ôn Hinh cắn , trên mu bàn tay hiện lên rõ ràng một hàng dấu răng kia khéo léo chỉnh tề, Mạc Tư Tước dường như cảm thấy rất hài lòng biểu hiện của cô.

“Trước khi chưa quen biết em, anh cho rằng phụ nữ đều một dạng, thế nhưng sau khi quen biết em ,trong mắt anh chỉ có một loại phụ nữ !”

“Cái gì?” Lỗ tai của Ôn Hinh dường như nghe thông một chút, cô nhìn môi của Mạc Tư Tước hé ra hợp lại, chờ hắn nói xong rồi,cô lấp bắp hỏi.

“Không có gì!” Mạc Tư Tước cho rằng cô là cố ý , chỉ vuốt vuốt tóc của cô không lặp lại lần nữa.

Ôn Hinh bực bội hờn dỗi, sau đó xoay người đưa lưng về phía Mạc Tư Tước , Mạc Tư Tước quay qua lấy lòng dụ dỗ cô, “Bảo bối, anh nói rồi anh muốn cho em làm VIP tình nhân của anh, là nghiêm túc! Em nên suy nghĩ một chút, nha?”

Duy nhất, hắn muốn cô trở thành người duy nhất!

“Mạc Tư Tước, anh đi chết đi !” Ôn Hinh mắng hắn một tiếng, Người đàn ông này thực sự không biết xấu hổ chút nào !

“Nếu như em nhớ không lầm, em hiện tại nên gọi anh một tiếng, Anh rể ?” Ôn Hinh học điệu bộ nhũ mày của hắn , Mạc Tư tước châm chọc khiêu khích hỏi ngược lại.

“Em thật là không ngoan, dám kêu một tiếng thử xem?” Mạc Tư Tước tức giận đến thổ huyết, đe dọa đè lên trên người của cô, bàn tay xinh đẹp kia xiết chặt kháng cự bảo Mạc Tư Tước không được đi xuống .

“Anh là đồ lưu manh!” Ôn Hinh giơ hai chân kẹp lấy tay của Mạc Tư Tước, Mạc Tư Tước khó chịu gầm nhẹ một tiếng, ngón tay càn vô si hướng vào bên trong tìm kiếm, Ôn Hinh đột nhiên ôi một tiếng, “Mạc Tư Tước em lại nhìn không thấy !”

“Cái gì?” Mạc Tư Tước vội vã rút tay về , nâng lên mặt của cô lên nghiêm túc nhìn, mới phát hiện trong cặp mắt lóe sáng kia tiết lộ ra một nụ cười xảo quyệt.

“Em đúng là tiểu phiến tử!” Mạc Tư Tước yêu hận xen vào nhau, hắn không muốn miễn cưỡng cô,cô không muốn cho, vậy hắn sẽ không cần nữa !

Mạc Tư Tước từ trên giường nhảy dựng lên, sau đó nhanh chóng vọt vào phòng tắm, lúc trở lại toàn thân lạnh ngắt, hắn cũng không dám gần Ôn Hinh chút nữa , Ôn Hinh len lén cười nhìn hắn,giờ đang là mùa đông nhưng hắn lại tắm nước lạnh!

“Mạc Tư Tước, trước đây anh có thích một người phái không?” Cách một hồi, Ôn Hinh lại chui vào trong ngực của hắn, hiếu kỳ hỏi.

Ôn Hinh trong lòng mơ hồ mong mỏi, hắn có nói qua với cô bốn chữ kia rồi, nhưng có phải là người con gái đầu tiên trong lòng hắn hay không?

“Có a ,là em gái của anh!” Mạc Tư Tước thốt ra, sau khi nói xong sắc mặt lại đột nhiên chìm xuống

Bạn đang đọc truyện *Cô Bé Lọ Lem Và Hoàng Thái Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 106: Bầu Trời Của Em ,đều Là Sao Sáng

“Anh còn có một người em gái ?” Ôn Hinh đột nhiên cảm thấy hứng thú, mắt to nhanh như chớp chuyển động, hai tay cũng kéo áo của Mạc Tư Tước tiếp tục hỏi, “Vậy em gái của anh ở đâu? Em làm sao chưa thấy qua!”

“Đã chết!” Mạc Tư Tước lạnh lùng ném ra hai chữ, trong ánh mắt bắn ra hơi thở lạnh lẽo không tồn tại làm cho Ôn Hinh co rúm lại một chút, cô cúi đầu định lên tiếng, sau đó không lại lên tiếng.

Hắn hẳn là rất yêu thương người em gái mình nha ?

Cho nên mới đau lòng như thế ...

Ôn Hinh không muốn ngủ, thế nhưng tới gần sáng lại mơ mơ màng màng thiếp đi .Mạc Tư Tước nghe tiếng hít thở đều đều của cô, ngón tay qua lại trên da thịt nhẵn nhụi của cô.

Không nói gì thờ dài!

Hắn có phải ngay từ đầu đã làm sai hay không ?

Giữa trưa ngày thứ hai, bầu trời quang đãng đột nhiên có hoa tuyết rơi, Ôn Hinh mở mắt ra liền nhìn thấy một thế giới tuyết trắng .

Từ bộ cửa sổ gian phòng nhìn xuống dưới, cách đó không xa trên sườn núi cũng rơi đầy hoa tuyết trắng.

“Mạc Tư Tước, thực sự có tuyết rơi...” Ôn Hinh bị một mảnh trắng tinh kia hấp dẫn thật sâu .

Không kịp mặc giày vào , Ôn Hinh liền đi chân trần chạy ra khỏi phòng, phía sau trên núi ,tuyết tầng tầng lớp lớp từ không trung bay xuống trên vai của cô, trên mặt cô cũng bị dính một ít vào .

Ôn Hinh dùng tay vuốt hoa tuyết không có nhiệt độ kia, lấy một mảnh bỏ vào trong miệng cũng không có tan.

Cô khiếp sợ sau này nhìn lại,thì thấy Mạc Tư Tước trong tay mang theo đôi dây của cô theo sau đi tới,cô trong lúc bất chợt đã hiểu...

Hắn làm được,cô muốn nhìn mặt trời mọc, mặt trời lặn, nhìn biển, nhìn tuyết, hẳn đều nhất nhất giúp cô thực hiện...

Ôn Hinh hít mũi một cái, trong mũi cảm thấy một luồng dịch thể ấm nóng dường như lại muốn chảy ra,cô vội vã quay lưng sau đó dùng tay che mũi, Mạc Tư Tước đi tới trước mặt cô ngồi xổm xuống, trực tiếp bế xốc cô lên đi vào trong .

“Mạc Tư Tước, cảm ơn anh !” Ôn Hinh đột nhiên ôm cổ của hắn, đem mặt úp vào bờ vai của hắn .

Mạc Tư Tước nghe được âm thanh của cô không thích hợp, chỉ là làm bộ không hiểu hỏi, “Cảm ơn anh cái gì?”

“Tất cả !” Ôn Hinh trong lỗ mũi đột nhiên lại chảy vài giọt dịch thể,cô lấy tay che tay, sau đó rất nhanh xoay người, “Mạc Tư Tước, chúng ta đi lặn người tuyết đi!”

“Ấu trĩ!” Mạc Tư Tước nhìn thân hình của cô chạy xa, có chút không vui phun ra hai chữ, nhưng chân vẫn là đuổi theo cô.

Ôn Hinh lấy mu bàn tay lau máu giữa mũi , sau đó ngồi xổm người xuống, sau đó chăm chỉ lặn người tuyết.

Hoa tuyết vẫn còn tiếp tục rơi xuống, rơi vào trên người hai người đã nặng nề trầm xuống, nhưng là lại không có một chút lạnh lẽo.

Ôn Hinh chuyển tâm trên đồng tuyết, sau đó quay đầu đi nhìn Mạc Tư Tước, trước mặt hắn ngoại trừ mấy cái tuyết cầu trong tay hắn, không có gì cả.

“Mạc Tư Tước, anh thật là ngốc a!” Ôn Hinh lắc đầu, nhẹ nhàng hai tiếng, sau đó đưa dai cầm lấy tuyết cầu chạy cách xa hắn vài bước, sau đó đột nhiên hướng lên người Mạc Tư Tước ném tới.

Hắn không ngờ cô lại đột nhiên ném tuyết cầu lên người hắn, không quan tâm bốc lên một nắm tuyết,bắt đầu đuổi theo cô.

“Được lắm, tiểu nha đầu lại dám đánh lên anh?” Mạc Tư Tước không có thực sự ném vào người cô, chỉ là hù dọa cô một chút mà thôi, mà Ôn Hinh lại là thật hướng trên người nghịch ngợm ném lại, xuống tay vừa nhanh vừa chuẩn, thẳng đến Mạc Tư Tước trên người mặc bộ đồ màu đen đều bị nhuộm thành màu trắng, Mạc Tư Tước một phen đề cô xuống, hai người cùng nhau lặn trong đồng tuyết .

Ôn Hinh không nhớ rõ chính mình bao nhiêu lâu không có vui vẻ cười như vậy,con người của cô không chớp nhìn chăm chăm khuôn mặt tuấn tú phía trên đỉnh đầu, nhìn nhìn cố gắng nhìn thật nhiều.

Mạc Tư Tước cúi người, kim lòng không được muốn hôn cô, lúc môi của hắn gần trên môi cô ——

Tối rồi, xung quanh thế giới cũng an tĩnh!

Ôn Hinh đột nhiên trầm mặc làm cho Mạc Tư Tước có chút bất an, hắn hôn cô,cô không có phản ứng, khi muốn ức hiếp cô liền né tránh , sau đó theo trên mặt đất bò dậy, “Mạc Tư Tước, em mệt rồi, chúng ta trở về đi!”

Bọn họ trở lại biệt thự,đã là buổi tối , Mạc Tư Tước lại chuẩn bị đồ ăn Nhật, Ôn Hinh vẫn ngồi không nhúc nhích , mặc kệ Mạc Tư Tước nói cái gì cô

cũng không có phản ứng.

Hắn thở dài lái xe đưa cô trở về, đợi được lúc xe ngừng lại, cô chủ động mở ra hai cánh tay, Mạc Tư Tước im lặng bế cô lên lầu.

Lúc hắn đi tắm, Ôn Hinh vẫn đang đứng ở bên cửa sổ, không nháy mắt nhìn chăm chăm ngoài cửa sổ.

Một tay của cô đưa về phía ngoài cửa sổ, sau đó tự nhủ nói, “Tuyệt còn đang rơi!”

“Có lạnh hay không?” Mạc Tư Tước từ phía sau ôm lấy cô, Ôn Hinh đột nhiên giật mình tựa như tránh hắn đụng vào, ngã nghiêng người ra phía sau rồi đi, “Em đi tắm...”

Cô nói năng có chút lộn xộn, từ phòng ngủ đến toilet khoảng cách vài chục bước, Ôn Hinh lại đi tới mấy phút đồng hồ.

Mạc Tư Tước nhìn cô lao đảo vọt vào phòng tắm, hắn đi theo cô đến, Ôn Hinh đem vòi nước mở tới đa, sau đó ôm mặt ngồi chồm hỏm trên mặt đất khóc, Mạc Tư Tước vẫn nhìn chăm chú vào cô, mắt đỏ khuông có nên không có rơi lệ.

Hắn nhẹ nhàng giặt lại cửa kiếng, yêu thương nhìn cô một cái, sau đó yên lặng đi ra ngoài, cô một chút phản ứng cũng không có.

Thời gian rất lâu, Ôn Hinh để cả quần áo đứng ở vòi hoa sen, trong ánh mắt nước không ngừng chảy ra bên ngoài không biết là nước mắt hay là nước, cô sắp sếp lại cảm xúc thật tốt sau đó quần khăn tắm đi ra ngoài.

Trong phòng rất yên tĩnh, có lẽ là lòng của cô cũng yên tĩnh, một chút xú âm thanh cũng không có. Ôn Hinh lục lợi hướng tới gần giường, lại phát hiện luôn luôn tìm không được phương hướng.

“Mạc Tư Tước, anh đang ở đâu?” Ôn Hinh lại cực sợ cảm giác này, thế giới của cô suy sụp giống như là tận thế đã tới.

Đã là ngày thứ hai rồi nhưng ngay cả ngày cuối cô cũng kiên trì không nổi nữa!

Người Ôn Hinh bị ngã xuống trên sàn nhà, trên sàn nhà bọc một lớp thảm dày, rõ ràng không có ngã đau, Ôn Hinh lại ủy khuất khóc lên.

“Mạc Tư Tước, em nhìn không thấy, cũng nghe không được...” Ôn Hinh giống như con thuyền cô độc phiêu bạt ở dòng suối nhỏ, không có thoát ra được, cô tìm không được phương hướng.

Không biết khóc bao lâu, cô mới bị người ta nhẹ nhàng ôm lấy, trên người đó có hơi thở đặc biệt, đó là Mạc Tư Tước!

Mạc Tư Tước dùng sức ôm lấy cô, sau đó bế cô tới trên giường, trong cặp mắt kia không có mục tiêu ngay cả một tia ánh sáng cuối cùng cũng không có.

Hắn đem đầu dụi ở giữa mớ tóc của cô, thế giới của hắn cũng biến thành yên lặng...

“Mạc Tư Tước, nếu như qua ngày mai, em còn có thể sống được, anh có để lại tự do cho em, có được hay không?” Ôn Hinh vươn tay sờ trên khuôn mặt tuần tú lau đi những giọt nước mắt của hắn, chủ động hôn lên môi của hắn.

Mạc Tư Tước không trả lời, nhưng dù có trả lời có lẽ cô cũng nghe không được!

Qua một lúc lâu, khi Ôn Hinh sắp ngủ Mạc Tư Tước một tay đột nhiên cầm bàn tay của cô lên, sau đó ở trong lòng bàn tay của cô viết một chữ, được!

Ôn Hinh cười, sau đó nâng cầm tay hắn, dùng tay đưa lên cầm của hắn, “Cảm ơn anh, Mạc Tư Tước!”

Bạn đang đọc truyện *Cô Bé Lọ Lem Và Hoàng Thái Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 107: Anh Yêu Em

Ôn Hinh nghe không được, trong lòng giống như có điện cảm ứng, dường như có thể nghe được âm thanh trong lòng hắn, hắn đang gọi cô, Hinh nhi, Hinh nhi, Hinh nhi của anh...

Cả người cô đều nằm úp sấp ở trên người hắn, đã một lần lại một lần kêu tên của hắn, Mạc Tư Tước, Mạc Tư Tước, Tước của em!

Hắn toàn thân đều đang run rẩy, là hoảng loạn, sợ hãi, hay là cảm giận bỏ tay hết cách?

Mạc Tư Tước nắm tay một chút lại một chút nện ở trên đầu mình, hấn cho tới bây giờ cũng chưa từng giống như hiện tại vô lực uể oải qua.

Không có cách nào, nhưng lại không có cách nào nhìn cô đau khổ như vậy! Hấn hận không thể thay cô chịu đau như vậy!

Mạc Tư Tước tự nói với mình, nếu như cô có thể qua được cửa ải này, hấn nhất định sẽ thỏa mãn tất cả yêu cầu của cô, cho dù là muốn hấn buông tay!

Chỉ cần cô hoàn hảo khỏe mạnh... Sống!

Sống mới có hy vọng, sống là hy vọng!

“Ôm em, Mạc Tư Tước anh hãy ôm em!” Ôn Hinh yêu thương ôm cánh tay của hấn, cô mở môi hôn hấn, cô biết người đàn ông này trên người đang phát ra ưu thương cùng nước mắt, chỉ là vì cô! Bởi vì cô là Ôn Hinh!

Cô không biết nên làm thế nào để an ủi hấn, chỉ có dùng phương thức này để chứng minh cô là của hấn!

Ngày mai... Ngày mai...

Mặc kệ ngày mai có hay không, giữa bọn họ đều hấn là đã kết thúc!

Ôn Hinh trong lòng tràn ngập không muốn rời xa hấn, cô và Mạc Tư Tước từ khi quen biết, đến căm ghét, đến tính toán, rồi đến căm hận, đó là bởi vì yêu cho nên mới phải hận như vậy?

Cô để lại cho hấn ngoại trừ đêm nay, thì còn có thể còn lại cái gì đây?

Ôn Hinh chủ động cho Mạc Tư Tước cổ vũ cùng chống đỡ, hấn cần cô, vẫn luôn cần cô, ngay hiện tại và trong mộng đều là cô.

Cô là cô gái trong giấc mộng tuyệt trần của hấn, hấn làm sao có thể cự tuyệt được cô?

Ôn Hinh từ từ hôn vào trên môi của hấn, trên cổ, rõ ràng là vô tâm hành động như vậy, lại có thể trong nháy mắt có thể đốt toàn bộ nhiệt tình của thân thể hấn, trong chốc lát tỉnh lại khát vọng hấn đối với cô!

Đáy mắt của Mạc Tư Tước hiện đầy tơ máu, đầu giường mở ra một ánh đèn màu vàng, ánh đèn mờ lung chiếu sáng vào thân người giao quần trên thân thể, hấn tròn tròn mắt, màu xanh sâu thẳm từ trong con ngươi nhìn từ đầu đến chân, đem cô khắc sâu lưu giữ ở trong lòng.

“Hinh nhi, Hinh nhi của anh...” Mạc Tư Tước dùng tim hô lên tên của cô, mồ hôi cùng với đau đớn từ trên trán hai người rơi xuống, Mạc Tư Tước đột nhiên hô ba chữ kia lên, thế nhưng cô lại nghe không được.

Thời điểm đi vào trong, cô đau, hấn cũng đau!

Có lẽ là trong lòng ưu thương, lúc bọn họ triển miên bên nhau nếm được một phần đau đớn mà trước nay chưa từng có!

Mạc Tư Tước dường như là không biết mệt mỏi, ngoài ra tinh thần của Ôn Hinh cũng thật là tốt, cặp mắt to tối như mực kia cho dù là nhìn không thấy bất kỳ vật gì, xóa sạch như không có ánh mắt rơi vào trong lòng của hấn, giống như là trêu chọc từ trong đáy lòng của hấn...

Hấn nặng nề va chạm, tới tới lui lui rút ra lại đưa vào, khi hấn kích tình cô cảm thấy phấn khích đến tột đỉnh, một luồng sóng lần lượt bị chôn vùi! Cả đêm, bọn họ cả thể xác lẫn tinh thần đều kết hợp, mồ hôi giao hòa, đến lúc trời gần sáng thân thể hai người vẫn quấn lấy nhau cùng một chỗ như là trẻ sinh đôi kết hợp mật thiết làm thế nào cũng chia không ra.

“Trời đã sáng...” Ôn Hinh chuyển động toàn thân bần rần uể oải, Mạc Tư Tước còn gục lên trên người cô, toàn thân của hấn nóng rực ảm áp như cũ chôn ở trên người cô, Ôn Hinh đẩy hấn ra, mặc dù Ôn Hinh nhìn không thấy sắc trời bên ngoài, thế nhưng cô lại có cảm giác.

Cho dù là nhìn không thấy, nghe không được, chỉ ít, cô còn có thể hít thở...

Mạc Tư Tước không tỉnh nguyện mở mắt, sau đó nhìn dưới thân khuôn mặt thuần khiết mỹ lệ nhỏ nhắn của cô, trong nháy mắt mắt của hấn liền chảy ra chất dịch lạnh như băng rơi vào trên mặt của Ôn Hinh, trượt chảy đến trong miệng cô.

Mặn mặn, là vị yêu...

Ôn Hinh lại bắt đầu chảy máu mũi, thậm chí là trong miệng đều ho ra máu, trái tim cũng là một trận một trận quặn đau, loại này sống không bằng chết giãy vò cô không thành hình người.

Cô đau, đau cũng đã kêu không ra tiếng được.

Mạc Tư Tước cả ngày đều là ôm cô, không ngừng giúp cô lau chùi máu, xoa ngực của cô, hấn điên cuồng lần lượt bấm dãy số điện thoại của Trì Hạo, thế nhưng lấy được kết quả là một điều khó, Tăng Long còn chưa ra khỏi động!

Cái này cũng cho thấy, hấn không có nghiên cứu ra giải được!

Hôm nay đây là ngày thứ ba, khi đêm đến Ôn Hinh lại ngủ hôn mê , mặc hấn gọi sao cô cũng không tỉnh .

Mạc Tư Tước canh giữ ở bên người cô, nắm bàn tay nhỏ bé lạnh lẽo của cô, thẳng đến nhiệt độ thân thể của cô từng chút từng chút đều rất lạnh , cuối cùng ngay cả tim đập cũng không đều ...

Sáng sớm ngày thứ tư, bên ngoài lại có tuyết rơi .

Mạc Tư Tước ôm Ôn Hinh nhìn về phía ngoài cửa sổ, chẳng sợ cô nghe không được, hấn vẫn là nhẹ nhàng nói ở bên tai nàng , “Hinh nhi, em xem, tuyết lại rơi!”

Kỳ thực bọn họ trong lòng đều rõ ràng,là Mạc Tư Tước cho cô một thế giới không có tiếc nuối!

Ôn Hinh yên lặng giống như đang ngủ, lông mi thật dài che ở trên mí mắt , cặp mắt kia đang nhắm chặt giống như thể xác đã không có linh hồn.Mạc Tư Tước cứ như vậy si mê nhìn chăm chăm mặt của cô .

Cô tức giận,cô buồn bã,cô cười,cô khóc , làm cho hấn mê muội ... chính là cô!

Mạc Tư Tước giúp Ôn Hinh thay đổi một bộ quần áo, da thịt trắng nõn của cô đã từ từ biến thành màu tím nhạt.Mạc Tư Tước không biết điều này đại diện cái gì, hấn chỉ biết là hấn đã nói muốn cho cô tự do, điều kiện đầu tiên là muốn cô sống.

Vậy hô hấp và bàn tay,ngay cả trong hơi thở của hấn bàn tay của hấn quan tâm đều không cảm nhận được .

Mạc Tư Tước thân hình tiều tụy, quỳ xuống giúp cô mặc từng món đồ vào khi mặc xong quần áo, áo khoác, giày, một thân tuyết trắng kia giống như là búp bê ở trong lòng hấn, thánh khiết , mỹ lệ , động lòng người ...

Hấn có thể nghĩ đến một người duy nhất để hình dung của cô , đó là thiên sứ nhưng lại bị hấn bẻ gãy cánh!

“Hinh nhi, anh hứa với em, nếu như em có thể sống được, anh sẽ để cho em được tự do, anh dùng sinh mạng của anh thề!” Mạc Tư Tước lại một lần nữa cúi đầu.

Hấn quỳ gối trước mặt cô, sợi tóc màu râm nắng che trên trán của hấn ,nhưng che không được trong mắt của hấn chảy ra một chất dịch thể.

Một giọt, hai giọt... rơi xuống trên mu bàn tay của cô, Mạc Tư Tước vuốt ve trên ngón út bên trái của cô sau đó chậm rãi hôn lên.Lúc Trì Hạo gọi điện tới , hấn ôm lấy cô giống như điên chạy ra ngoài.

Lúc Tăng long từ trong tay của Mạc Tư Tước đón nhận Ôn Hinh , khó xử nhìn hấn nói, “Tôi nói rồi, loại phương pháp này rất mạo hiểm, tôi chỉ có nắm chắc năm mươi phần trăm , nếu như thân thể của cô ấy không chịu được một loại độc tố khác làm có thể sẽ vĩnh viễn không tỉnh lại !”

Con người màu xanh của Mạc Tư Tước đã là một mảnh màu đậm, hấn trầm trọng gật gật đầu, sau đó chậm rãi buông lỏng Ôn Hinh trong tay ra .

Nếu như chỉ có một phần vạn cơ hội có thể làm cho cô sống sót, hấn đều phải thử một lần!

Lúc tay hấn buông cô ra, hấn đột nhiên rùng mình,đột nhiên lại cầm tay cô lại , mở lòng bàn tay của cô ra, đầu ngón tay của hấn viết xuống lòng bàn tay cô ba chữ: Anh, yêu, em!

Bạn đang đọc truyện *Cô Bé Lọ Lem Và Hoàng Thái Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 108: Anh Không Thể Không Có Em

Mười ngày sau

Một thân màu đen , trên khuôn mặt tuần tú dường như khí trời mùa đông khắc nghiệt không có một tia nhiệt độ, người đàn ông anh tuần đó lại một lần nữa đẩy cửa phòng bệnh ra, nhìn người đang ngủ say nhắm chặt hai mắt như công chúa sau tấm thủy tinh, xem ra nước da trắng như ngọc có vẻ hồng hào,chẳng qua cô vẫn hôn mê chưa tỉnh lại.

Mười ngày, tròn mười ngày, Mạc Tư Tước không có rời khỏi bên người cô vượt quá năm phút đồng hồ, hấn rất sợ bỏ qua một khắc khi cô tỉnh lại.

Trì Hạo nói, e rằng cô ấy vĩnh viễn cũng sẽ không tỉnh, hấn không tin!

Hấn Mạc Tư Tước lúc này đây tuyệt đối không tin số mệnh!

Hắn nhớ lại mười ngày trước, một khắc kia khi cô uống thuốc giải vào, cuối bầu trời u ám rơi xuống tấm màn đen bi thương.

Cô ho ra một cục máu có màu đen có độc .Tàng Long nói thân thể của cô ấy xuất hiện phản ứng bài xích, đúng vậy cô mảnh mai như vậy, còn có bệnh tim, cô làm sao chịu được chất độc này hành hạ !

Lúc cô lâm vào mê man, cho tới bây giờ cũng không có tỉnh qua , thế nhưng hắn biết cô còn thở, cô còn sống,cô còn có cảm giác !

Tàng long cũng không có dự tính trước được tình huống như vậy, hắn dốc toàn lực nhưng lại không biết rằng ông trời có hướng về phía họ hay không?

Tất cả mọi người cho rằng Ôn Hinh sẽ không qua được, thế nhưng Mạc Tư Tước không có buông tha.

Hắn còn nợ cô một lời hứa, hắn sẽ không nuốt lời đối với cô !

“Hinh nhi, em còn muốn ngủ bao lâu?”

“Nếu như là đang trừng phạt anh,như vậy cũng đủ rồi!”

“Anh hứa với em chuyện gì nhất định sẽ làm được, cầu xin em, tỉnh lại đi!”

“Anh sẽ để em tự do...”

Mạc Tư Tước cầm tay cô, trên ngón áp út vẫn có chiếc móc khóa làm tay cô có một dấu đỏ, thế nhưng Mạc Tư Tước lại không nỡ lấy xuống cho cô.

Hắn tặng cho cô rất ít đồ, trước đây hắn cho rằng phụ nữ trời sinh đều là yêu hàng hiệu châu báu , thế nhưng Ôn Hinh không giống với người khác,cô muốn cho tới bây giờ hắn đều cho không được...

“Sau này anh sẽ không lừa em, Ôn Hinh, tin anh một lần, anh nói được thì làm được!”

“Chờ anh, chỉ cần nhìn em một cái, anh liền đi, có được hay không?”

Mạc Tư Tước nghiêm túc chân thật, tỉ mỉ, không sợ người khác làm phiền dùng ngón tay viết ba chữ ở trong lòng bàn tay của Ôn Hinh.

Sau một khắc, hắn nín thở, lập tức từ địa ngục lên tới thiên đường, cặp con ngươi màu xanh lam kia thật sâu hồi lâu không chớp , vẫn không nhúc nhích nhìn chăm chăm ngón tay cô hơi cử động.

“Hinh nhi, em có cảm giác rồi có phải hay không?”

“Em tỉnh lại, anh đi, anh nhất định sẽ đi...” Mạc Tư Tước cặp mắt đỏ hoe , hắn rõ ràng nhìn thấy trên khuôn mặt trắng trong suốt theo khóe mắt trượt rơi xuống một giọt dịch thể trong suốt , sau đó khi hắn rút tay của hắn từ trong tay cô rút về , bên cạnh trên máy đo điện tâm đồ ,tần suất đập của tim cô khôi phục bình thường !

Ôn Hinh chậm rãi mở mắt ra,thân hình của Mạc Tư Tước từ trong tầm mắt của cô từ từ biến mất.

Ánh sáng chói mắt mà mơ hồ trong mắt cô mở ra cũng dần dần rõ ràng, cảm giác ngủ này của Ôn Hinh là cảm giác lâu như là một thế kỷ vậy.

Trong lòng bàn tay cô một mảnh ẩm ướt,cô nhướng khóe môi lên lộ ra nụ cười thoải mái...

Cô còn sống! Cô được tự do!

Mạc Tư Tước mất tinh thần tiêu tụy như là vừa mới trải qua một trận mưa máu cuồng phong,cô rốt cuộc đã tỉnh lại , trong lòng hắn một mảnh tro tàn !

Hắn tận mắt thấy Doãn Thiên Kinh ôm cô vào trong lòng, sau đó đưa cô từng bước từng bước ra khỏi thế giới của hắn.

Ôn Hinh nhìn rất là gầy, Mạc Tư Tước lưu luyến si mê không thôi ánh mắt tranh thủ thời gian nhìn vào trên người cô, nhìn mỗi một thứ như lần cuối cùng nhìn được cô, lần buông tay này đây là vì tính mạng của cô là trên hết !

Doãn Thiên Kinh đem Ôn Hinh bao phủ quá chặt chẽ , chỉ lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn bằng lòng bàn tay bên ngoài , lúc đi ngang qua bên người Mạc Tư Tước , hắn cũng không có ngăn cản, Ôn Hinh thậm chí ngay cả mắt cũng không ngẩng lên, cứ nhẹ nhàng như vậy cũng không quay đầu lại đi qua bên cạnh hắn .

“Xin cậu , nhất định phải chăm sóc tốt cho cô ấy!” Mạc Tư Tước nhìn thân hình bọn họ đi xa , cũng chịu không nữa được thân thể ngã xuống suy sụp .

Bởi vì thân thể luôn cường tráng rắn chắc này hơn mười ngày nay ngày và đêm không phân biệt được chỉ chờ một người phụ nữ , cho dù hắn là tường đồng vách sắt cũng có thể ngã xuống .

Tri Hạo liền bước lên phía trước đỡ lấy hắn, nhìn thấy hắn bị dấu tích của một người phụ nữ mà ngay cả kiêu ngạo với lòng tự tôn đều nguyện ý buông

tha , hấn cũng kính sợ .

“Cậu sao phải khổ vậy chứ?”

Nếu quả thật yêu cô ấy như vậy, thì không nên làm để cô bị người đàn ông khác mang đi, thế nhưng lúc này đây Mạc Tư Tước là chủ động, hấn nói để cho cô tự do, cho dù là giao cô cho người đàn ông khác!

Ôn Hinh bị Doãn Thiên Kinh đón trở về ,cô vừa mới trải qua một hồi sinh tử đại nạn, rất nhiều thứ đều đã nhìn ra .

“Hinh nhi, Di Tâm lúc trước nói muốn đưa em xuất ngoại, hiện tại anh cũng có cái ý nghĩ này, cho em rời khỏi nơi đây một khoảng thời gian, ý của em như thế nào ?”

Doãn Thiên Kinh ngồi xổm xuống trước mặt cô , ngón tay vuốt qua mái tóc dài của cô, ánh mắt ôn nhu hỏi.

Trong thời gian này xảy ra quá nhiều chuyện, hấn cũng không biết mình làm thế nào vượt qua được.

Ôn Hinh tiếp tục ở tại chỗ này, đối với cô, đối Mạc Tư Tước, đối Vân Tuyên, đều rất là hỗn loạn!

Hấn không tin Mạc Tư Tước, lúc hấn hứa hẹn buông tay , hấn biết hấn đã thành công trả thù hấn, hấn đem Vân Tuyên hại thành như vậy, Ôn Hinh cũng thiếu chút không sống được, trên vai của hấn cũng chịu không được đả kích, hấn thực sự không thể chịu đựng nổi lần thứ hai.

Vì thế hấn muốn đem Ôn Hinh đi xa, đi rất xa, tránh xa tất cả những chuyện ở nơi đây!

Nói hấn ích kỷ cũng được, máu lạnh cũng được, nếu như Ôn Hinh cùng Vân Tuyên đưa ra so sánh, trong lòng hấn vẫn là hướng về Ôn Hinh nhiều một chút.

Không lâu sau sau này, Doãn Thiên Kinh mới biết được, hấn đối với Ôn Hinh ngay vừa mới bắt đầu là một loại bản năng thân thiết...

Ôn Hinh bởi vì gầy yếu, vốn là cặp mắt to thanh linh mắt vây quanh là ngũ quan xinh càng lộ vẻ đột ngột.

Không chỉ là thân thể, tim của cô cũng mệt mỏi .

Chậm rãi phun ra một hơi, Ôn Hinh vuốt trái tim của mình để khôi phục nhịp đập , tất cả cảm thấy nơi đó trở nên có chút không giống như ban đầu.

“Em đồng ý, anh cả anh mau chóng sắp xếp đi!” Ôn Hinh nhắm mắt lại gật gật đầu, lúc mở mắt ra nhìn thấy Doãn Thiên Kinh , ở trong đó tràn đầy tia hi vọng.

Mạc Tư Tước, coi như là người đàn ông trong mộng của nàng đi !

“Em muốn đi nơi nào? Pháp, nước Mỹ hay là Anh quốc?” Doãn Thiên Kinh hôn cái trán của cô, nhẹ nhàng nói bên tai , “Hinh Nhi, em hãy đi trước, chờ anh xử lý xong chuyện bên này , anh đem công ty bàn giao lại, anh sẽ qua đó cùng em !”

“Em ở đâu thì anh sẽ ở đó ...”

“Cũng tốt, anh cả , em nghe lời anh !” Ôn Hinh thoáng trả lời khí lực cũng không có.

Quốc gia này vừa xa xôi vừa xa lạ chỉ có đến Anh quốc, từ lúc sinh ra cô đã muốn, hiện tại đối với cô mà nói, đi nơi nào, với ai cùng một chỗ dường như cũng đã không quan trọng !

“Chúng ta đi Paris, đi Provence có được hay không?” Doãn Thiên Kinh nắm chặt tay cô, lúc chia lìa lần trước càng thêm xác định tâm ý của hấn —— không thể không có cô.

Ôn Hinh không trả lời, Doãn Thiên Kinh dán lên gương mặt cô, nghe tiếng hít thở đều đều của cô, không khỏi cảm thấy mát mẻ, hấn cúi đầu nhìn cô, thì ra cô đang ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Cô Bé Lọ Lem Và Hoàng Thái Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 109: Muốn Rời Đi

“Vân Tuyên, cô ấy có khỏe không?” Thời gian Ôn Hinh đang sắp xếp hành lý, đột nhiên động tác trong tay ngừng lại, nhìn về phía người đàn ông phía

sau.

Cô trở về mấy ngày nay Doãn Thiên Kinh rất khẩn trương chăm sóc cô, cũng không có ở trước mặt cô nhắc tới tên người thứ ba , thậm chí là Ôn Tổ Tâm muốn đến nhìn cô đều bị hấn cự tuyệt .

Về mặt của Doãn Thiên Kinh cứng ngắc một chút, sau đó đi tới vuốt vuốt sợi tóc của cô nói, “Không có chuyện gì, con bé từ nhỏ đến lớn cũng chưa từng ăn khổ cái gì , lúc này bị người ta giáo huấn một chút để biết chính mình trên chộc tuýp đàn ông như thế nào!”

Doãn Thiên Kinh đối Mạc Tư Tước thành kiến rất sâu, Ôn Hinh hiểu rõ cho nên chỉ là gât gât đầu, cũng không có tiếp tục truy vấn.

Hận Mạc Tư Tước sao?

Cô tự hỏi mình...

Rất hận , cũng... rất Yêu hấn !

Doãn Vân Tuyên làm phẫu thuật cấy da ngày đó, Doãn Thiên Kinh cũng đi , Ôn Hinh vất vả thuyết phục hấn mang cô đi cùng. Doãn Thiên Kinh mới miễn cưỡng đồng ý.

Trong bệnh viện, Doãn Chính Hào cùng với Ôn Tổ Tâm đều ở đây, ngay cả về mặt của Doãn Thiên Kỳ cũng rất là nghiêm túc, khi hấn xuất hiện ở cửa ánh mắt của Doãn Chính Hào tùy ý nhìn về hướng Ôn Hinh, cô nhẹ nhàng rút tay mình về, sau đó đi tới bên người Ôn Tổ Tâm .

“Vân Tuyên đưa bé kia đau thành như vậy, mẹ nhìn cũng không đành lòng!” Ôn Tổ Tâm một tay bịt mắt, trên khóe mắt có vài nếp nhăn cùng vành mắt đen, Ôn Hinh đi tới cầm tay bà, Ôn Tổ Tâm còn cúi đầu nức nở .

Doãn Thiên Kỳ phiền lão thông thả đi qua đi lại, lúc nhìn thấy Doãn Thiên Kinh qua đây mới không khẩn trương như vậy, thờ dãi ra một hơi nói, “Anh cả, em đi hút thuốc!”

Bên ngoài phòng bệnh thoáng cái yên tĩnh lại, Ôn Hinh đỡ Ôn Tổ Tâm ngồi xuống, cô an ủi vỗ vai của bà nói, “Mẹ, cô ấy không có chuyện gì đâu !”

“Con không biết, con bé ấy xem mặt mình quan trọng đến cỡ nào, bác sĩ đều nói khôi phục không được như hình dạng trước đây, Vân Tuyên đáng thương của mẹ , sau này con sẽ sống như thế nào a?”

Ôn Tổ Tâm nhìn người con gái khỏe mạnh đứng trước mặt, ngoại trừ gầy một chút, sắc mặt tái chút một chút còn các chỗ khác đều hoàn hảo vô khuyết, bà không khỏi càng đau lòng cho Doãn Vân Tuyên, chỉ có bà biết, bà mỗi ngày đều chịu đựng bao nhiêu đau khổ .

Ôn Hinh cười khổ một cái, khi cô nằm ở trong bệnh viện thiếu chút nữa ngay cả mạng cũng không còn vậy mà Ôn Tổ Tâm ngay cả mặt mũi cũng không có lộ ra một chút, vì sao Doãn Vân Tuyên chỉ là làm tiểu phẫu, bà lại khẩn trương thành như vậy?

“Khóc cái gì mà khóc , mặt phá hủy, mạng không phải đang còn sao?” Bên cạnh Doãn Chính Hào sắc mặt đột nhiên trầm lặng, lúc ánh mắt của hấn nhìn về phía trên người Ôn Hinh đột nhiên trở nên có chút u ám.

Ôn Tổ Tâm im miệng nhưng vẫn là thấp giọng ghen ngào.

Lúc Doãn Vân Tuyên bị đẩy ra khỏi phòng giải phẫu , cả khuôn mặt đều là bị một tầng màu trắng băng gạc che , Ôn Tổ Tâm bước tới đỡ cô ấy lên , cô ấy một tay xoa gò má trên mặt mình, băng gạc quấn quanh mặt cảm giác cứng cứng khó chịu làm cho cô có chút mất đi lý trí.

“Đều là tại con tiện nhân này, Ôn Hinh, tại sao cô chưa chết?”

Doãn Vân Tuyên lộ ra một đôi mắt dữ tợn, nhìn đến Ôn Hinh đứng bên cạnh Doãn Thiên Kinh, cô điên cuồng nhào qua muốn cắn cô.

Cô không có quên ngày đó ở trên biển, Mạc Tư Tước ở bên tai cô nói là người hấn chọn là Ôn Hinh.

Dựa vào cái gì, cô _Doãn Vân Tuyên mới là vị hôn thê của hấn, thế nhưng hấn có thể máu lạnh như vậy hi sinh cô sao ?

Tình yêu ư?

Hấn là có thân phận hoàng thái tử hiển hách như vậy, làm sao lại để tâm đối với một phụ nữ ?

“Tôi nói cho cô biết, tôi sẽ không cùng Mạc Tư Tước từ bỏ hôn ước , chỉ cần tôi một ngày không chết, tôi Doãn Vân Tuyên chính là vị hôn thê mà Mạc Tư Tước thừa nhận !”

Doãn Vân Tuyên giống như là bị kích thích, vết phỏng trên mặt làm cho thần kinh của cô ấy đều căng thẳng. Nếu như không phải Doãn Thiên Kinh cùng Ôn Tổ Tâm đứng lúc kéo cô ấy ra , thì mặt của Ôn Hinh sẽ bị móng tay rất bén của cô ấy cào rách.

Ôn Hinh trong lòng sợ hãi lùi về phía sau mấy bước, đối với Doãn Vân Tuyên như vậy không muốn đi ứng phó nữa .

Rất nhanh, cô liền phải rời xa nơi này thôi, bây giờ đó là sự lựa chọn sáng suốt của cô !

“Doãn Vân Tuyên, em quậy đủ chưa ? Ta Doãn Chính Hào làm sao có thể sinh ra người con gái như vậy được! Còn chưa đủ mắt mặt sao?” Doãn Chính Hào đột nhiên nổi giận, trong trí nhớ của Doãn Vân Tuyên, đây là lần đầu tiên ba mình nổi nóng tức giận .

Thế nhưng cô làm sai cái gì, cô chẳng qua là cảm thấy không công bằng!

“Đem Doãn Vân Tuyên mang về cho ta !” Doãn Chính Hào gương mặt tái xanh , trầm giọng nói với Doãn Thiên Kỳ.

Doãn Thiên Kinh cùng Ôn Hinh đi phía sau cùng , Doãn Chính Hào về mặt phức tạp nhìn Ôn Hinh ánh mắt cũng có vài phần khác, điểm này ngay Doãn Thiên Kinh cũng đã nhận ra.

“Ôn Hinh khi nào thì đi?” Lòng mảy mui lại, Doãn Chính Hào về mặt như cũ không hiểu quan sát Ôn Hinh hỏi Doãn Thiên Kinh.

“Ngày kia, con sẽ tiễn Ôn Hinh đi ” Mặt Doãn Thiên Kinh không thay đổi trả lời , một tay khăn trương ôm lấy Ôn Hinh.

“Ừ, đi cũng tốt...” Doãn Chính Hào trong lời nói chứa đầy hàm ý mà Ôn Hinh không nghe ra, ánh mắt lúc Doãn Chính Hào nhìn cô trong đó lạnh lẽo nhiều hơn cảm tình.

Rốt cuộc, là chuyện gì nữa ?

Lúc trở về, Doãn Thiên Kinh đưa Ôn Hinh đi siêu thị, lúc Ôn Hinh ở trọ trường thường xuyên cùng nhau đi dạo siêu thị với Kiều Lâm, thế nhưng đi cùng một người đàn ông thì đây là lần đầu tiên đến.

Doãn Thiên Kinh nói tới nay hẳn muốn đích thân nấu một bữa cơm cho cô, Ôn Hinh rất cảm động.

Trong siêu thị người rất nhiều, đến buổi tối sau giờ tan sở, còn có rất nhiều người dẫn gia đình tới , Ôn Hinh vốc người nhỏ nhắn xinh xắn cho dù là bị Doãn Thiên Kinh ôm lại trong lòng đều không có gì phân lượng.

“Tới Paris phải nghỉ ngơi điều dưỡng cho khỏe , chuyện nhập học từ từ không vội, anh đã báo cho một trường học tư nhân ,khi nào nhập học cũng được !” Doãn Thiên Kinh thỉnh thoảng cúi đầu cùng Ôn Hinh nói chuyện, Ôn Hinh gật đầu, không tập trung trả lời, sau đó lúc Doãn Thiên Kinh đang chọn thịt bò ,cô thoáng cái chạy đến chỗ quầy bán đồ uống , nhìn phía trên tầng cao nhất chưng bày những lon nước uống .

“Hinh nhi...” Cách mấy hàng người, lúc Doãn Thiên Kinh đứng ở trong đám người gọi cô, Ôn Hinh loại bỏ tất cả âm thanh , sau đó xoay người, tay phải rất tự nhiên đưa lấy chiếc móc kéo kia ra , sau đó lặng lẽ bỏ vào trong túi, hướng phía Doãn Thiên Kinh bên người đi tới.

Cứ như vậy kết thúc đi!

Cô nghĩ Mạc Tư Tước nên thuộc về Doãn Vân Tuyên !

“Muốn uống đồ uống sao?” Doãn Thiên Kinh không đợi cô đến gần, cũng đã từ trong đám người chen chúc đi về phía cô .

Hắn vẫn luôn ở đối diện nhìn cô, chẳng sợ cách chen chúc đoàn người, mỗi một cái vể mặt của cô, mỗi một động tác của cô đều bị hắn tỉ mỉ thu nhập vào trong mắt.

Doãn Thiên Kinh săn sóc tỉ mỉ hỏi cô, Ôn Hinh quyết đoán lắc đầu, sau đó chủ động kéo cánh tay của Doãn Thiên Kinh , “Chúng ta đi thôi!”

Lúc trở lại biệt thự phát hiện Doãn Thiên Kỳ và Kiều Lâm ngoài ý muốn đi tới,Ánh mắt Ôn Hinh nghi hoặc nhìn về phía sau, Doãn Thiên Kinh chỉ nhìn cô, về mặt cười sùng nich.

Bạn đang đọc truyện *Cô Bé Lọ Lem Và Hoàng Thái Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 111: Ba Cửa Đứa Nhỏ

“Có muốn anh ở lại hay không?” Doãn Thiên Kinh hôn chúc cô ngủ ngon , sau đó để nguyên quần áo nằm xuống ở bên người cô.

Ôn Hinh đầu tiên là gật gật đầu, về sau lại lắc đầu, sau đó do dự một chút, một tay để ngang bên hông người Doãn Thiên Kinh, “Chờ em ngủ đã , anh hẳn đi , có được hay không?”

Cô ngửa đầu nháy một đôi mắt to lấp lánh đầy hi vọng nhìn hắn, Doãn Thiên Kinh lòng mềm mại giống như là bị một hòn đá nhỏ đập bể, ngứa , yếu mềm , nổi lên một chút rung động.

“Ngủ đi, Hinh nhi, anh sẽ luôn luôn ở bên cạnh em !” Doãn Thiên Kinh một tay đặt lên ánh mắt của cô, sau đó ép buộc cô nhắm mắt lại.

Doãn Thiên Kinh vẫn luôn không có rời đi không chỉ là đêm nay, buổi tối mấy ngày trước hấn vẫn luôn ở trong phòng cô, lúc chờ cô ngủ hấn cũng không có rời đi, ban đêm cô sẽ giật mình tỉnh giấc bất lực khóc, sau đó thật lâu không thể đi vào giấc ngủ, có Doãn Thiên Kinh ôm cô trong lòng cô mới bớt sợ hãi, lúc cô ở trong ngực hấn ngủ say, Doãn Thiên Kinh cảm thấy như vậy rất là hạnh phúc.

Tối sáng ngày thứ hai, Doãn Thiên Kinh từ trong phòng của mình đi ra , Ôn Hinh tưởng rằng là ảo giác ban đêm của mình .

“A ——” Dưới lầu một tiếng kêu thảm thiết sợ hãi phá vỡ không gian sáng sớm yên tĩnh, Ôn Hinh cùng Doãn Thiên Kinh liếc mắt nhìn nhau, đồng thời chạy xuống lầu, đang nhìn tới trong phòng khách của lầu một, trên giường lớn một mớ hỗn độn, một đôi nam nữ trần truồng lỏa thể, Ôn Hinh kinh ngạc trong miệng cũng không thể phát ra được âm thanh , “Các người...”

Về mặt cô có chút khó hiểu nhìn Kiều Lâm, quần áo của hai người tất cả đều vứt ngổn ngang trên mặt đất , một màn này không cần nói cũng ngay biết tối hôm qua xảy ra chuyện gì.

Ôn Hinh hiện tại có chút hối hận vì tối hôm qua không ngủ cùng Kiều Lâm, Doãn Thiên Kỳ là tuýp đàn ông như thế nào cô rõ ràng là hiểu rất rõ, thế nhưng Kiều Lâm...

“A a a a! Người này biến thái, tại sao lại ở trên giường của tôi ?” Kiều Lâm giận dữ, vội vã đem tất cả chăn trên giường đều quấn lên trên người mình, sau đó bên cạnh Doãn Thiên Kỳ nửa người phía trên cũng trần truồng , dọa Ôn Hinh vội vàng quay người sang. Doãn Thiên Kinh đã rất nhanh đem quần áo trên mặt đất ném tới trên đầu của Doãn Thiên Kỳ, lớn tiếng quát lên “Đem quần áo mặc vào !”

“Cô gái đáng ghét này, khí lực lớn như vậy!” Gương mặt của Doãn Thiên Kỳ tối sầm rất nhanh mặc quần áo, qua quét đem áo nhét vào trong quần, lúc hấn nhìn thấy vết cào trên ngực hấn, hấn không khỏi lên tiếng quở trách .

“Doãn Thiên Kỳ, người đàn ông này không biết xấu hổ chết đi người đàn ông kia , người lại dám lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn, lão nương thế sẽ không đội trời chung với người !” Kiều Lâm chỉ thẳng ngón tay nhỏ và dài như ngọc, về mặt oán giận chỉ vào sắc mặt người đàn ông như than đá đối diện .

Cô muốn điên rồi, sớm biết rằng sẽ không nên uống nhiều rượu như vậy!

“Tiểu thư, làm phiền cô nhìn kỹ xem phòng này là của ai, còn có, ai trèo lên giường của ai ah?” Doãn Thiên Kỳ quả thực muốn đào tẩu rồi .

“Còn có, người kêu cái quý gì ? Người ngay cả thân hình giống như cây đậu cô ve đẹp kia, lão tử còn không cảm thấy hứng thú!”

“Trời ah ! cái người đàn ông này vô liêm sỉ, dê tiện hạ lưu người đàn ông xấu xa!” Kiều Lâm bất chấp hình tượng chửi ầm lên, Doãn Thiên Kỳ cũng không tỏ ra yếu kém, “Người này đúng là không biết cảm thấy thẹn, người còn gái xấu xa không ngực không nạo này, có cho bổn thiếu gia cũng không muốn!”

“Là người nửa đêm bò lên trên giường của tôi, cởi hết quần áo, tôi không trên cô, bởi vì tôi không có hứng thú, nghe rõ không?” Doãn Thiên Kỳ sợ cô không đủ胆子 kích, liền nâng giọng lên cao vài phần.

“Thật quá mức! Tên đàn ông chết tiệt!”

“Cô gái đáng chết!”

” Tên đàn ông chết tiệt!”

” Cô gái đáng chết!”

...

Ôn Hinh thật không dễ đem Kiều Lâm kéo ra , Doãn Thiên Kinh gương mặt tối sầm cũng đẩy Doãn Thiên Kỳ đi, cuối cùng vẫn là Ôn Hinh dùng thiện ý nhắc nhở Kiều Lâm, cô đang ở là gian phòng của Doãn Thiên Kỳ ,cô nằm trên cái giường kia cũng là của Doãn Thiên Kỳ , gương mặt của Kiều Lâm đỏ lên , nửa ngày nghẹn không ra một câu, không được tự nhiên bỏ qua.

JOJO là thay thế Gian Ny, lấy tốc độ nhanh nhất cấp tốc soán ngôi ca sĩ , Kiều Lâm cố ý tìm ra hai vé VIP vào cửa, lúc đợi hai cô vào hội trường, người ra vào động nghị rất ồn ào nào nhiệt làm cho Ôn Hinh hoảng sợ.

“Lâm Lâm, quá ồn ào,em có chút chịu không nổi!” Biểu diễn đã được phân nửa thời gian, dưới khán đài những fan hâm mộ trong tay gươm áp-phích cùng gây ánh huỳnh quang trên khán đài ca sĩ JOJO cuồng say nhảy cùng nhau cuồng hoan , Ôn Hinh ôm trái tim, bị tiếng nhạc mạnh chấn động làm cho ngực phát đau, cô kéo ống tay áo của Kiều Lâm, sau đó bám vào bên tai cô nói, “Mình đi ra bên ngoài trước để hít thở không khí!”

“Được,một lát mình đi tìm cậu !” Kiều Lâm cũng đi theo phía sau người khác hoan hô, Ôn Hinh bắt đầu nhìn nàng một cái, sau đó chậm rãi hướng tới cửa hông gần nhất của sân khấu đi ra.

Hôm nay trong khán phòng không có chỗ trống , toàn hội trường một mảnh sôi động , Ôn Hinh tay cầm cái mũ rất nhanh chạy ra ngoài, đi ra bên ngoài hô hấp không khí,cô hơi khom người từng ngum từng ngum thờ phỉ phò.

Ngón tay dùng sức đập dầm vào ngực, nơi đó còn có chút đau, hiện tại trái tim của cô càng ngày càng không thích ứng với hoàn cảnh ồn ào náo nhiệt.

Ôn Hinh nghỉ ngơi mấy phút, sau đó chuẩn bị đi ra ngoài.

Phong cách hội trường hình bầu dục bên trong bốn phía đều có cửa ra vào, Ôn Hinh vừa mới chuẩn bị theo cửa gần nhất đi ra ngoài, đối diện cửa ra vào đột nhiên có một thân ảnh đạo mạo đẹp tuyệt vời đi tới , Ôn Hinh chỉ cảm thấy nàng rất quen thuộc, kính râm rộng lớn che ở nửa gương mặt của cô ấy, thể nhưng làm cho nàng ẩn tượng thâm hậu chính là, cái bụng của cô gái kia hở ra !

Lúc nhìn lại khuôn mặt của cô ấy thì cô ấy đã đi qua người cô .

Ôn Hinh ấn thang máy tay nhất thời cứng lại rồi, dường như không do dự Ôn Hinh thoáng cái đã đuổi theo sau lưng Giản Ny,cô nhìn cô ấy có vẻ sĩ riêng hộ tống vào trong hội trường .

Ôn Hinh cũng theo phía sau đi vào, vì trong hội trường kín người,chính tề vang dội khẩu hiệu thanh nhất trí, buổi biểu diễn vẫn còn tiếp tục, Ôn Hinh bị người đứng đến, nhưng vẫn là dùng sức đi phía trước nhìn lại, chỉ thấy hình dáng kia đi hướng cách sân khấu góc độ xa xôi, Ôn Hinh rút cuộc cũng thấy được một bên mặt của nàng .

Cho dù là một mơ hồ thấy một bên mặt ,hơn nữa khuôn mặt của cô ấy đã bị che khuất, nhưng Ôn Hinh vẫn nhận ra cô ấy được!

Giản Ny —— gần đây mấy tháng qua đã từ từ biến mất trong nàng giải trí, Giản Ny!

Tầm mắt của Ôn Hinh lại nhìn xuống trên bụng của cô ấy lúc này đây nhìn đích thực rõ ràng rành, chính xác là bụng của cô ấy đang lớn dần lên!

Cô ấy mang thai?

Đang là mùa đông khí trời còn rất lạnh, thể nhưng trên người cô ấy chỉ mặc một chiếc áo mỏng và chiếc áo khoác ngoài, để hở ra, lộ ra phía bụng dưới. Trên cổ quàng chiếc khăn lụa, tóc quấn phủ xuống vai, ngũ quan rất đẹp, không có trang điểm, hiện tại để mặt mộc nhìn qua cổ ấy so với quá khứ màn huỳnh quang nhìn cô ấy đều rất đẹp.

Ôn Hinh hô hấp lại trở nên gấp lên, lúc này buổi biểu diễn đã đến phần cuối, JOJO cảm ơn một vị khách đặc biệt, mặc dù không có nhắc tới tên, Giản Ny cũng ở phía sau được vệ sĩ riêng hộ tống rời đi , Ôn Hinh vẫn là biết nguyên nhân hậu quả!

Cô thất thần đi ra khỏi hội trường, màng mắt Ôn Hinh mắt bị ánh sáng mùa đông rơi vào làm đau nhức, gió lạnh lèo từ trước mặt thổi tới,cô kéo chiếc khăn quàng cổ trong cổ , trong đầu đã trống rỗng.

Giản Ny mang thai, đứa nhỏ của Mạc Tư Tước hay là của Doãn Thiên Kinh ?

Bạn đang đọc truyện *Cô Bé Lọ Lem Và Hoàng Thái Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 112: Hình Ảnh Của Nàng

Ôn Hinh trong đầu chợt lóe lên thân hình của hai người đàn ông này,cô duy nhất nghĩ tới chính là lần cuối cùng cô nhìn thấy Giản Ny và Doãn Thiên Kinh ở khách sạn, khi đó Mạc Tư Tước và Giản Ny đã chia tay .

Bây giờ nhìn cô ấy mang thai chắc cũng có bốn năm tháng , như vậy là của Doãn Thiên Kinh sao?

Ôn Hinh trong đầu trống rỗng đi về phía trước , xung quanh ầm ầm một mảnh, ngay bên mặt ngoài hội trường một đám người la rất lớn tiếng không ngừng kêu tên JOJO.

Ôn Hinh không có từ cửa chính đi ra, làm cho toàn bộ suy nghĩ đều hỗn loạn cô không còn cách nào tự hỏi.

Cô không biết nên làm cái gì bây giờ, ngày mai cô muốn rời đi ngay ,cô bây giờ giống như là trẻ con vừa ra khỏi tã lót,cô quá cần cảm giác an toàn mà hiện tại cô cần nhất người chính là Doãn Thiên Kinh!

Nếu như cô và Doãn Thiên Kinh cùng nhau rời nơi này đến Paris, nếu như cô mạnh mẽ làm cho hắn ở lại Pa-ri, hắn sẽ đồng ý đi?

Ôn Hinh nhớ lại Doãn Thiên Kinh trước đối với cô đủ loại ôn nhu cùng sùng ái, đều là bất luận kẻ nào đều so ra thua kém thiên hạ vô song, cho dù là mẫu thân của hần Ôn Tổ Tâm!

Thế nhưng cô có thể ích kỷ như vậy sao?

Ôn Hinh đầu nóng lên, nhấc chân liền đi về phía trước, phía sau Kiều Lâm thờ hồn hèn đuổi theo, bắt được cánh tay của cô, nhìn về hướng cô quát, “Ôn Hinh, cậu muốn chết à!”

Ôn Hinh thoáng cái phục hồi tinh thần lại, lúc này mới phát hiện mình đã bất tri bất giác đi tới đến giữa đường lớn, phía sau nhiều xe chạy tới thiếu chút nữa liền đụng vào cô.

“Cậu đang suy nghĩ gì đấy? Không yên lòng?” Kiều Lâm đem kéo cô lại, sau đó dùng một tay phẩy phẩy miệng, vẻ mặt đều là hưng phấn nói, “JOJO thực sự thật xinh đẹp, cũng tốt rất có cá tính!”

“Giọng hát không tồi, xem ra không phải bình hoa!”

“Cô ấy là tiểu sư muội của Giản Ny, thế nhưng mình thế nào cũng cảm thấy cô ấy lớn lên cũng có chút giống Giản Ny à?”

“A, Ôn Hinh, cậu rốt cuộc có đang nghe mình nói chuyện hay không?” Kiều Lâm một tay ở trước mặt Ôn Hinh quơ quơ, mới phát hiện cô cũng như đi vào cõi thần tiên đến vũ trụ.

Ôn Hinh có chút tâm phiền ý loạn, lung tung gật gật đầu, “Ày da, mình có chút mệt mỏi, chúng ta trở về đi!”

“Trở về để làm gì? Chúng ta lại đi dạo đi!” Kiều Lâm trực tiếp kéo cô đi, hai người đùa giỡn mãi một trận, sau đó đi trung tâm thương mại dạo đi dạo lại.

Lúc Doãn Thiên Kinh tới đón của Ôn Hinh đã là chàng vạng tối, Ôn Hinh từ lúc thấy Giản Ny, cả ngày đều tinh thần hoảng hốt, Kiều Lâm nói cái gì cô cũng gật đầu, tức giận cô giờ tay lên nheo một cái Ôn Hinh cũng không có kêu đau.

“Có muốn cùng đi hay không?” Doãn Thiên Kinh đón nhận túi xách ở trong tay Ôn Hinh, sau đó cũng thân sĩ mời Kiều Lâm.

Cô vội vã khoát tay, không biết có phải hay không là lại sợ gặp được Doãn Thiên Kỳ, cô vội vã cự tuyệt, “Không cần, ngày mai mình trực tiếp tới sân bay, Hinh nhi, chờ mình nha!”

Ôn Hinh gật gật đầu, sau đó lên xe Doãn Thiên Kinh.

Mặt trời chiều xuống núi, ánh nắng chiều ánh chiều tà dung nhập đến trong xe, chiếu xạ ra một tầng vàng sáng màu vàng óng, tầm mắt Ôn Hinh vẫn rơi vào đường cong âm nhu trên gò má của hần, Doãn Thiên Kinh chuyên chú lái xe, tựa hồ là cảm thấy Ôn Hinh tầm mắt đang chăm chú nghiên cứu cái gì đó trên mặt mình, hần chậm rãi quay đầu, cho cô một nụ cười ấm áp.

“Hôm nay đều đi đến những chỗ nào?” Âm thanh hần nhẹ nhàng.

“Cùng Lâm Lâm đi tới hội trường xem biểu diễn...” Ôn Hinh muốn nói lại thôi, Doãn Thiên Kinh ánh mắt lòe xòe, cúi đầu nghi vấn một tiếng, “Oh?”

“Không có gì...” Ôn Hinh thông xuống mắt, sau đó hai tay xoắn xoắn vạt áo, có thể chính cô cũng không biết, lúc cô căng thẳng đã có những động tác nhỏ như vậy thế nhưng Doãn Thiên Kinh lại cẩn thận tỉ mỉ phát hiện.

Không có tiếp tục truy cứu, Doãn Thiên Kinh chuyên chú lái xe.

Buổi tối, Ôn Hinh com nước xong đã đem chính mình nhốt tại trong phòng, Doãn Thiên Kinh cũng không tới quấy rầy cô.

Cô đã quen lúc cô đơn lạnh lẽo, có một lực ấm áp cho cô tựa vào.

Ôn Hinh nằm ở trên giường lăn qua lật lại ngủ không được, ở trong đầu cô đang đấu tranh tư tưởng vài hiệp, cô thoáng cái từ trên giường nhảy xuống, sau đó cấp tốc vội vàng mở cửa phòng liền hướng đối diện gian phòng phóng đi.

Doãn Thiên Kinh không ở trong phòng, Ôn Hinh nghe được trong phòng tắm truyền đến “Ào ào” âm thanh của dòng nước, tâm cũng theo cao thấp pháp phòng, thật lâu không thể yên tĩnh.

Ôn Hinh nhìn thấy rất khác biệt trên tủ đầu giường của hần để ví tiền cùng di động, cô vô ý thức đi tới hướng bên giường.

Một loại trực giác bản năng của phụ nữ nói cho cô biết, người đàn ông bí mật tốt nhất đó là giấu ở trong bóp tiền.

Ôn Hinh đầu tiên là cầm lấy điện thoại di động của hần, có rất ít đàn ông dùng màu trắng, thế nhưng Doãn Thiên Kinh lại thích màu trắng, Ôn Hinh tùy ý mở địa điểm, danh bạ thật là ít ỏi dầy số, mà tên của cô đứng hàng đầu.

Một loại mật ngọt vui sướng tự nhiên nảy sinh, Ôn Hinh cảm thấy như vậy không nên, cô hiện tại tựa như một tên chộm đang rình coi nén đồ của người khác, hành vi như vậy ngay cả chính cô cũng cảm thấy không hiểu.

Mở ví tiền của hắn ra , trong bóp tiền có kẹp một tấm hình, phía trên kia là cô bé làm cho nàng kinh hãi ——

Ôn Hình không biết làm sao hình của nàng lại ở trong bóp của Doãn Thiên Kinh , thậm chí còn bị hắn cẩn thận từng li từng tí cất giấu ở giáp ngăn bỏ tiền, thậm chí còn, nàng cũng không biết đây là bộ dáng lúc nào của nàng .

Nàng nghe Kiều Lâm nói qua, một người đàn ông nếu như yêu một phụ nữ sẽ mang theo hình của cô ấy để trong bóp, Doãn Thiên Kinh chưa bao giờ nói qua yêu nàng, thế nhưng hắn hành động như vậy có phải hay không đại diện cho cái gì. .

Phía sau cửa kiếng đột nhiên bị kéo ra, Ôn Hình nghe được động tĩnh, nàng hoảng hốt bóp tiền trong tay đều rơi xuống trên mặt đất, ánh mắt làm sai của nàng ánh mắt ngoài ý muốn nhìn đối diện lên Doãn Thiên Kinh , sắc mặt nàng khó xử , vội vã ngồi xổm người xuống đi nhặt.

Doãn Thiên Kinh mặc áo ngủ, trên người có cổ tắm rửa hương vị dễ ngủ , hắn nhanh hơn Ôn Hình một khắc đã nhặt từ trên mặt đất ví tiền của hắn.

“Còn chưa có gả cho ta, đã nghĩ kiểm tra bóp của ta rồi ?” Doãn Thiên Kinh điểm nhẹ cái trán của nàng, dễ dàng đem bầu không khí chuyển hoá được làm cho Ôn Hình chẳng phải xấu hổ.

Nàng có chút đuối lý thề lưỡi, mặt đỏ tới bên tai, không cần phải nghĩ ngợi gì đã muốn trốn, sau đó đi tới gần cửa mới nhớ tới nàng tìm tới Doãn Thiên Kinh với mục đích gì .

“Anh cả!” Ôn Hình lại đột nhiên quay đầu, sau đó đi tới trước mặt hắn, ngược đầu nhìn hắn, “Hôm nay lúc em đi xem biểu diễn đã nhìn thấy Giản Ny ...”

“Oh?” Doãn Thiên Kinh khẽ nhú mày, biểu hiện có chút không vui. “Cô ấy đã nói chuyện gì với em ?”

Ôn Hình lắc đầu, ánh mắt trong suốt, “Không có, cô ấy không nhìn thấy em, thế nhưng em nhìn thấy cô ấy... Mang thai rồi !”

“Chắc cũng được mấy tháng rồi ...” Ôn Hình đứng lúc không nói gì nữa, nàng nghiêm túc theo dõi Doãn Thiên Kinh chân mày càng lúc càng cau lại, sau đó nàng trầm mặc định rồi đi, Doãn Thiên Kinh đã nhanh chóng kéo nàng ôm vào ngực của mình.

“Đừng đoán linh tinh nữa , ngày mai mười giờ máy bay cất cánh , em nghỉ ngơi sớm một chút đi !” Hắn yên lặng trên khuôn mặt tuần tú không có hoảng loạn cùng bất an, giống như thường ngày đối với nàng che chở , Ôn Hình trong lòng đột nhiên cảm thấy yên tâm.

Nàng nhất định sẽ tin tưởng hắn !

Trở lại trong phòng, Ôn Hình thế nhưng rất nhanh đã ngủ ngay , ban đêm, nàng không có mất ngủ, thế nhưng lúc sáng sớm tỉnh dậy, lại phát hiện dưới áo gối đều ướt.

Bạn đang đọc truyện *Cô Bé Lọ Lem Và Hoàng Thái Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 113: Bắt Cóc Tình Yêu

Ôn Hình rửa mặt chải đầu xong lúc chuẩn bị xuống lầu phát hiện Doãn Thiên Kinh cửa phòng đóng chặt cũng không có động tĩnh, lúc trước mỗi lần cô vừa ra khỏi phòng hắn cũng sẽ trong cùng một lúc mở cửa phòng ra , sau đó nhìn cô gật đầu chào, “Chúc buổi sáng tốt lành !”

Chỉ là hôm nay toàn bộ biệt thự đều yên tĩnh có chút dọa người, Ôn Hình một mình một đi xuống lầu, lại phát hiện Doãn Thiên Kỳ đã chờ ở dưới đó.

“Nhanh lên một chút tới đây ,anh đến cùng em ăn sáng !” Doãn Thiên Kỳ trên khuôn mặt tuần tú tươi cười, lúc nhìn thấy Ôn Hình xuống tới , hắn nhìn cô vẫy vẫy tay.

Trên bàn cơm đã chuẩn bị xong bữa ăn kiểu Trung Quốc đều là món Ôn Hình thích ăn . Thời gian hắn dẫn đi rất chuẩn, Ôn Hình lúc đi tới đối diện hắn ngồi xuống, tùy ý hỏi , “Anh cả đâu?”

“Chúng ta ăn trước, anh cả một lát sẽ về!” Doãn Thiên Kỳ không có chính diện trả lời, hắn yên lặng ngồi ở một bên, ngay cả so với bình thường hắn cũng nói ít hơn rất nhiều.

Ôn Hình trong lòng có loại dự cảm không tốt, quả nhiên khi cô dùng xong bữa sáng, lại ở trong phòng đợi một hồi đợi được tới chín giờ .Doãn Thiên Kỳ đột nhiên nhận được một cú điện thoại, sau đó về mặt áy náy nhìn sang cô.

“Hình nhi, anh hai đưa em tới sân bay!”

“Anh cả có phải không trở về hay không?” Ôn Hinh trong lòng rõ ràng đã biết đáp án, không biết vì sao lại một khắc nghĩ như vậy, cô thậm chí đều muốn ở lại không muốn đi tới Pháp .

“Oh, anh cả để cho anh đưa em đi, yên tâm đi, anh hai nhất định đem em an toàn tới Paris!” Doãn Thiên Kỳ đi vào gian phòng của cô, một tay kéo hành lí của cô, tay kia dắt tay cô đi ra ngoài .

“Anh hai...” Ôn Hinh trong yết hầu và miệng giống như là có một cây gai rất khó chịu, trong lòng có chút độn độn đau, nàng muốn bốc đồng nói cái gì đó, sau đó lại cái gì cũng nói không nên lời.

Hai mươi phút đi đường xe đã đến sân bay, thời gian lên máy bay còn có bốn mươi phút, Ôn Hinh nhìn bên trong phi trường đoàn người lui tới, có chút mất mát. Năm phút đồng hồ sau Kiều Lâm xuất hiện.

“Sao người lại ở đây?”

“Lời này hẳn là tôi phải hỏi anh!”

“Sớm biết cô tới thì tôi đã không tới! Hừ!”

“Cô gái đáng chết!”

Kiều Lâm cùng Doãn Thiên Kỳ vừa thấy mặt, giữa hai người chiến tranh liền bộc phát ra tới.

Ôn Hinh yên tĩnh đi qua một bên, cầm lấy di động bấm dãy số của Doãn Thiên Kỳ, cho dù hẳn không thể cùng cô, ít nhất cũng có thể thông báo trước với cô một tiếng !

Ôn Hinh cảm thấy có chút buồn bực, đây là lần đầu tiên nàng bị Doãn Thiên Kỳ không quan tâm như vậy, mà cô đột nhiên cũng không biết nên làm cái gì bây giờ .

Hắn nhất định là đi tìm Giản Ny rồi?

Nếu như đứa con kia là của hắn, hắn hẳn là có trách nhiệm đối với người phụ nữ kia.

Trong di động truyền đến tín hiệu “Số máy quý khách vừa gọi hiện đã khóa máy“, Ôn Hinh ngẩng đầu linh động mở to mắt nhìn lên không trung một tầng phong sương đúng như khí trời tháng mười hai, có chút khiếp người, hiện tại phải làm chính là thích ứng nó!

Ngay lúc đó phát thanh truyền đến giọng tiếp viên hàng không “Chuyến bay tới Pa-ri FU-85 xin mời quý khách lên máy bay để chuẩn bị đăng ký chỗ ngồi” lúc tiếng nói ngọt ngào vang lên, phi trường vốn là đang huyền ảo chen chúc vào sân bay đột nhiên tràn vào một đám người mặc quần áo màu đen, không đợi Ôn Hinh xoay người, đám người chung quanh đang vào sân bay đã bị sơ tán, đứng trước mặt cô là một thân hình phong thái hiên ngang .

“Tri Hạo?” Ôn Hinh trừng mắt nhìn, nhìn trước mặt vẻ mặt thâm trầm của người đàn ông, đầu óc cứng ngắc một chút, sau đó chậm rãi kêu lên tên của hắn.

“Ây da !” Toàn thân khoác chiếc áo gió dài màu đen, hắn ngọc thụ lâm phong đứng ở trước mặt Ôn Hinh, một tay chống lên bả vai của cô, hắn công khai náo loạn sân bay nhưng không có ai ngăn lại!

“Anh muốn làm gì?” Ôn Hinh thẳng thắn chuẩn bị nhìn hắn, sau đó cảnh giác hướng phía sau nhìn lại, cách đó không xa Doãn Thiên Kỳ cùng Kiều Lâm đã bị người của Tri Hạo ngăn cản.

“Ôn Hinh, Tước đang bị bệnh, cô có thể đi thăm cậu ấy không?” Tri Hạo cúi đầu nhìn cô thành khẩn yêu cầu, Ôn Hinh giật mình một cái, ngực lại bắt đầu có quy luật co rút đau đớn .

Mạc Tư Tước, khi cô mỗi lần thấy hắn, bộ dáng của hắn sống như con rồng luôn luôn mạnh mẽ như còn hổ, còn có thể thường xuyên ăn hiếp cô, một người đàn ông khỏe mạnh như vậy cũng sẽ sinh bệnh sao?

“Bị bệnh thì phải tìm bác sĩ, anh tìm tôi làm gì?” Ôn Hinh đè nén trong lòng luồng cảm giác khác thường đang dâng lên kia.

Mạc Tư Tước bằng lòng buông tay, hắn không có đến tìm cô, cô càng không muốn trở lại tìm hắn!

“Người phụ nữ này thật đúng là lòng dạ ác độc! cô cũng không nghĩ thử xem vì ai mà hắn mới bị bệnh?” Tri Hạo siết quả đấm, đầu khớp xương bị bóp nghe thanh thủy rung động.

Từ trước tới nay chưa thấy qua Mạc Tư Tước bị thương hoặc là sinh bệnh, thế nhưng ngày đó ở bệnh viện, sau khi hắn tận mắt đưa cô rời đi hắn liền bị bệnh, không chỉ là thân thể, ngay cả tâm đều bị bệnh.

Hắn Mạc Tư Tước lúc chơi phụ nữ là thời gian Ôn Hinh còn rất nhỏ, bây giờ lại bị cô hành hạ người không ra người!

Tri Hạo nhìn không được, nếu hắn khuyên cậu ta không được, làm huynh đệ như vậy có đáng không, hẳn vì cậu ấy làm chút gì cũng hẳn là không sai ?

“Làm phiền anh tránh ra một chút, tôi phải lên máy bay !” Ôn Hinh bịt kín lỗ tai giậm chân, cô không thích nghe, không nên nghe chuyện liên quan đến tên của người đàn ông kia.

Không nên lại mềm lòng, cũng không muốn lại bị hấn mê hoặc !

Cô và Mạc Tư Tước ở cùng một chỗ, nhiều hơn đều là tính toán và bị thương, cô thiếu chút nữa ngay cả mạng đều đền cho hắn, làm sao lại ngốc tái phạm thêm một lần nữa!

“Người phụ nữ ngu xuẩn này !” Trì Hạo bị cô đẩy một chút, trong con người ngấm đen đầy lên hai ngọn lửa nhỏ phần nộ .

Huynh đệ của hắn vì người phụ nữ này sống dở chết dở , hắn có thể để cho cô rời đi sao?

Sau một khắc, hắn cởi áo gió trên người, tiện tay ném ra phía sau , sau đó vươn cánh tay trực tiếp đem Ôn Hinh vác lên trên vai.

Ôn Hinh bị ngã đầu choáng váng một chút, cả người đều bị hắn đặt ở trên vai, cô không thể tin mở to hai mắt nhìn.

Người này cùng Mạc Tư Tước phẩm tính như nhau đều là người đàn ông ác liệt , thế nhưng hắn lại đưa cô đi?

“Trì Hạo, anh thả tôi xuống được không ,anh hai , Lâm Lâm, cứu mình...” Ôn Hinh thân thể treo trên bầu trời , trái tim vừa kéo vừa kéo bị đè ép, làm cho cô hô hấp cũng gấp lên.

Cô đưa hai tay ra phía trước hai thân hình kia ở trong mắt cô càng ngày càng nhỏ , Doãn Thiên Kỳ và Kiều Lâm bị giữ lại đến khi cô bị Trì Hạo mang đi rồi mới được thả ra.

“Bất cóc hả ——” Trong sân bay không biết là ai hô một tiếng, thế nhưng ai cũng không có can đảm báo cảnh sát .

Trì Hạo lần đầu tiên kéo thủ hạ quang minh chính đại ở nơi công cộng xuất hiện trong trường hợp cướp người, hơn nữa còn là bởi vì một người phụ nữ !

“Anh là đồ lưu manh, hỗn đản, vô sỉ! Anh thả tôi xuống! Anh làm như vậy là phạm pháp !” Ôn Hinh bị hắn thô lỗ ném lên một chiếc xe Land rover , sau đó hắn tháo cả vật ở trên cổ ra chói tay của cô lại.

“Mắng, tiếp tục mắng!” Trì Hạo cũng không tức giận, trái lại vẻ mặt cười hi hi tiến tới bên tai của Ôn Hinh nói, “Cô không biết tôi là ai phải không? Lão tử sẽ trời cô lại!”

Ôn Hinh tức giận cắn răng lại không thể tránh được, người đàn ông này quá không biết xấu hổ!

“Tôi khuyên cô vẫn là tiết kiệm chút sức lực đi, không có một hồi cô sẽ hối hận !” Trì Hạo cười gian trá hai tiếng, sau đó nói với tài xế phía trước , “Lái xe, đi biệt thự lâm viên!”

Bạn đang đọc truyện *Cô Bé Lọ Lem Và Hoàng Thái Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 114: Anh Em Và Phụ Nữ

Trì Hạo vừa mới lái xe đi, chiếc xe màu đỏ Maybach xinh đẹp liền dừng lại, sau đó vững vàng dừng ở bên ngoài phi trường .

Mạc Tư Tước thần sắc tiêu tụy, trên mặt đỏ ửng bệnh còn nặng mới khỏi, thân thể hắn năng lực kháng hàn rất kiên cường , cho tới bây giờ đều không dễ dàng sinh bệnh, thế nhưng hơn mười ngày kia là thời gian đối với hắn mà nói còn dài hơn so với cả đời .

Mạc Tư Tước vỗ lên cái trán chỉ sợ hắn đã nói là buông tay triệt để đối với cô, thế nhưng hắn có thể bỏ mặc cô biến mất ở thế giới của hắn, sau đó đi một tới một nơi xa lạ để cho hắn muốn gặp mặt một lần cũng không thể sao?

—— làm không được!

Mạc Tư Tước biết cô hôm nay phải đi xa , mà hắn cũng biết không nên lại nói không giữ lời, nếu ràng buộc cô chỉ khiến cô càng ngày càng chán ghét hắn.

Hắn do dự, bồi hồi, thờ dài...

Cuối cùng vẫn là mở cửa xe xuống xe, chỉ là thấy mặt cô một chút cũng tốt. Mạc Tư Tước biết mình đã lún sâu vào, cả đời này hắn đều phải thua trong tay người con gái kia !

“Nhanh , nhanh ..” Mạc Tư Tước vừa mới chuẩn bị vào trong đại sảnh của phòng khách. Doãn Thiên Kỳ cùng Kiều Lâm từ bên trong chạy ra chính về mặt nôn nóng chạy ra hướng bên ngoài .

Mạc Tư Tước dường như là vô ý thức có hành động ngăn cản bọn họ, Kiều Lâm tức giận chạy tới túm lấy áo của hắn quát, “Mạc Tư Tước, có phải anh kêu Trì Hạo tới mang Ôn Hình đi hay không ?”

“Trì Hạo?” Mạc Tư Tước nhướn mày, lúc nghe được câu này , không thể phủ nhận trong lòng hắn thế nhưng lại dâng lên một chút cảm giác sung sướng không thể nói ra được.

Trì Hạo, anh em tốt của hắn !

Lúc trước hắn không có đồng ý cho Trì Hạo đi tìm cô ấy, nhưng mà bây giờ... Hắn cười.

Mạc Tư Tước quay đầu lại đi ngay , thân thể mạnh mẽ theo trên cửa xe nhảy, trực tiếp nhảy vào trong xe, sau đó khởi động máy cảm điện thoại bấm dãy số của Trì Hạo .

Mạc Tư Tước lòng nóng như lửa đốt chạy tới quán bar, đá văng chiếc ghế bay ra ngoài , bên trong không khí ngột ngạt mù mịt mở ra khuôn mặt điều khắc tuần tú nhất thời liền tái lại.

Trì Hạo, Hách Liên Dã, Cung Chính Nhất, mỗi người bên cạnh đều có mỹ nữ quanh quẩn, thuốc và rượu không rời tay, lúc đang nhìn thấy hắn xuất hiện lúc Trì Hạo vỗ chỗ ngồi bên cạnh rồi gọi hắn, “Tước, cậu tới rồi!”

Mạc Tư Tước ánh mắt sắc bén quét về phía Cung Chính Nhất đã nhiều ngày không gặp , sau đó về mặt tức giận nhìn xuống Trì Hạo, “Ôn Hình đâu?”

“Anh em mình hôm nay giúp cậu một đại ân, ngồi xuống uống hết ly rượu này !”

Mạc Tư Tước mím môi, một cước đá văng người phụ nữ đang cọt cọt trong ngực hắn ra, sau đó hào phóng uống cạn chén rượu Trì Hạo đưa tới .

“Cái này thì đúng rồi ! người con gái kia sớm muộn gì cũng là của cậu , bây giờ là thời gian của huynh đệ chúng ta !”

“Cung Nhất, Liên Dã!”

Trì Hạo khí thế nghiêm nghị vẫy vẫy cánh tay, sau đó trực tiếp cầm bình rượu trước mặt lên, cạn ly chén rượu đụng vào nhau phát ra thanh âm dễ nghe, Mạc Tư Tước lại bị hắn ép cho hai chén.

“Mình dường như bỏ lỡ trò hay gì ?...” Một thân mặc quần áo màu trắng , khuôn mặt tinh xảo giống yêu nghiệt người đàn ông tuần mỹ cũng đi tới bên cạnh Mạc Tư Tước ngồi xuống, sau đó cùng hắn huych chén, Mạc Tư Tước lại một ngụm uống cạn rượu trong tay .

“Lời ấy sai rồi, Cung Nhất, trò hay còn chưa bắt đầu đâu, ha ha!” Trì Hạo cười tà nịnh, Mạc Tư Tước lãnh đạm ánh mắt yếu ớt hướng trên người hắn lướt qua, hắn thần bí sau đó đến bên tai hắn nói, “Yên tâm, một hồi cho cậu một trò hay !”

Mạc Tư Tước thoát thân không ra , cả đêm đều bị bọn người kia chuốc cho không ngừng uống rượu.

Đội bọn họ đem đám đàn bà bên cạnh trực tiếp để lại bắt đầu cởi quần áo , Mạc Tư Tước chỉ có vài phần men say nhưng vẫn là tồn tại tâm tư khác .

“Trì Hạo, con mẹ nó cậu rốt cuộc đem Ôn Hình mang đi đâu rồi ?” Mạc Tư Tước thô lỗ đè lên trên người Trì Hạo , ra sức kéo cô gái trong lòng hắn ra, lực đạo to lớn, trực tiếp đem người phụ nữ kia quăng đi ra ngoài.

“A, không chờ nổi rồi sao, một hồi cậu nên kiềm chế chút nha!” Trì Hạo mị nhãn như tơ, màu đỏ tươi từ đáy mắt hiện lên chợt lóe bất ngờ, sau đó theo trên người lấy ra một cái chìa khóa ra.

“A, Đã sớm chuẩn bị xong cho cậu rồi !”

Mạc Tư Tước tức giận hắn tà liếc mắt một cái, sau đó cầm cái chìa khóa lên chạy đi ra ngoài.

Xe thẳng đường hướng biệt thự của Trì Hạo mở ra, hắn trong lúc lơ đãng lên tiếng nỉm, tên kia lại đem Ôn Hình mang tới trong nhà mình ...

Mạc Tư Tước tính khó dẫn nổi, chỉ dùng mười năm phút đồng hồ, xe liền chạy vào hoàn cảnh rất khác biệt .

Quán gia trong biệt thự của Trì Hạo đều biết Mạc Tư Tước, lúc nhìn thấy hắn xuất hiện liền chủ động cho vô.

“Tiểu thư ở trên lầu!”

“SHIT!” Mạc Tư Tước ảo não khẽ nguyền rủa một tiếng, vì sao từ trong nhà người khác mang người con gái của mình vào, làm cho hắn cảm thấy khó chịu!

Mạc Tư Tước vài bước nhảy lên bậc thềm, sau đó đá văng cửa phòng, từng phòng từng phòng một bắt đầu tìm kiếm.

Mỗi một phòng hắn đều đi qua, hắn liền có vài phần luống cuống, đến thẳng lầu hai hai mươi gian phòng đều bị hắn lục tung rồi, một đôi con người màu xanh lam đỏ ngẫu nhiên, trong mắt bắn ra vẻ khó khăn nóng bừng, hắn một phen bỏ rơi áo khoác trên người, sau đó trực tiếp đi tới bên trong một cái phòng cuối cùng.

Ôn Hinh nhắm hai mắt mộng ảo nằm trên chiếc giường màu hồng nhạt lớn kia, Mạc Tư Tước mê say ánh mắt chăm chú nhìn theo khuôn mặt trắng nõn là có chút màu hồng trên khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, một tuần không gặp được cô, ngày đó ở bệnh viện lúc cô tỉnh hẳn liền phải cách xa cô.

Như vậy hiện tại có tính là hắn vi phạm ước định không?

Mạc Tư Tước không có cách nào sẽ tiếp tục nhớ lại, hắn nhớ cô, nhớ đến tim phát đau, thân thể hắn đã không khỏi không chế phản ứng của bản năng.

Hắn cơ hồ vội vàng nhào tới cắn môi của cô, vẫn là mềm như thể ngọt như vậy, hắn rất thích hôn lên môi cô.

Bốn cánh môi vừa mới tiếp đến cùng nhau, hai đầu lưỡi giống như là cây mây quấn quýt lẫn nhau, Mạc Tư Tước dần dần cảm thấy có cái gì đó không bình thường, cô ngoại trừ uống thuốc giải độc hôm trước, lúc nào lại trở nên nhiệt tình như vậy?

Mạc Tư Tước khó khăn ở trước ngực cô ngẩng lên, sau đó vỗ lên gương mặt nóng của cô, gương mặt hình như là phiếm hồng, nhiệt độ rất cao ngay cả ngón tay của hắn đều nóng một chút.

“Hình nhi, Hình nhi!” Mạc Tư Tước xót xa cặp lông mày căng thẳng cau lại, hắn lập tức đã hiểu trong lời nói ý tứ của Trì Hạo.

Chính là Ôn Hinh hiện tại ngay cả ý thức đều không tỉnh táo, hắn không muốn cưỡng bách cô nữa, chờ lúc cô tỉnh lại sẽ hận hắn!

“Ây da...” Ôn Hinh chỉ cảm thấy trong cơ thể có rất nhiều lửa đang thiêu đốt cô, cô vừa nóng lại khát giống người lữ hành bị bao vây trong sa mạc, ngay cả trong lòng đều khó chịu như nhau.

Lúc chạm đến Mạc Tư Tước, băng hòa hai thứ song trọng đối lập dần vật mau đem cô ép muốn điên lên, cô ưm hướng trên người hắn dựa vào, một đôi tay nhỏ bé đã chủ động với vào trong áo sơ mi của hắn.

“Hình nhi, em có biết mình đang làm cái gì không?” Mạc Tư Tước thân thể cũng đau, nhớ cô nhớ đến phát đau, bởi vì trái tim cực nóng vì sự nhiệt tình của cô mà trở nên càng thêm điên cuồng.

“Mạc Tư Tước, em nóng...” Ôn Hinh nửa mở mắt lúc đang nhìn đến trước khuôn mặt anh tuấn, cô không tự chủ được nâng lên mặt của hắn sau đó chu cái miệng nhỏ nhắn oán trách.

Cô đột nhiên gọi hắn một tiếng làm cho Mạc Tư Tước mừng như điên không ngớt, “Hình nhi, em gọi anh tên gì?”

Bạn đang đọc truyện *Cô Bé Lọ Lem Và Hoàng Thái Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 115: Ấn Ký Chuyên Dụng

“A, anh không phải Mạc Tư Tước sao?” Ôn Hinh lắc đầu muốn nhìn thấy rõ ràng gương mặt trước mặt này.

“Mạc Tư Tước con người màu xanh anh, anh cũng là màu xanh...” Ngón tay của cô sờ lên chọc chọc vào mí mắt của hắn, sau đó thận trọng gật gật đầu.

Mạc Tư Tước bị vẻ mặt mơ hồ đáng yêu của cô chọc dờ khóc dờ cười, hắn ngửi trên người cô cũng có mùi rượu nhàn nhạt, không khỏi làm lộ câu thơ tục, mẹ nó, Trì Hạo, cậu hãy chờ đó! Món nợ hôm nay hắn sẽ giữ lại cùng tính một lượt!

Ôn Hinh dường như còn đang nghiên cứu người đàn ông ở trước mặt vấn đề có phải Mạc Tư Tước hay không, Mạc Tư Tước tà quang chợt lóe lên, đột nhiên đem cô áp ngã xuống giường, sau đó vén lọn tóc ở trước ngực cô lên đặt lên chóp mũi nhẹ ngửi.

“Hình nhi, em có chán ghét Mạc Tư Tước không?” Mạc Tư Tước nắm bàn tay nhỏ bé không an phận của cô, có chút khản trương nhìn chăm chăm trên khuôn mặt nhỏ nhắn có vẻ say rượu.

Ôn Hinh suy nghĩ, sau đó nháy một đôi mắt to theo dõi hắn, sau đó gật gật đầu nặng nề mà nói, “Chán ghét!”

“Vậy em có thích qua Mạc Tư Tước không?” Mạc Tư Tước thở ra hơi thở có chút hỗn loạn, con người lam sắc cũng tập trung ở cô.

Vấn đề này hình như đang làm khó Ôn Hinh, cô chán ghét hắn, thế nhưng cũng không tự chủ được thích hắn!

“Hi, Thích!” Ôn Hinh suy tư thật lâu, sau đó trong con ngươi nước dầy lên một tầng hơi mỏng sương mù, giống như lúc thừa nhận sự thật này lòng của cô cũng đau.

Cô và hắn giống như là hai con nhím, ai tới gần ai đều sẽ bị thương tổn, thế nhưng lại không thể kiềm chế lực hấp dẫn của đối phương đối với mình.

Ôn Hinh trả lời làm cho Mạc Tư Tước mừng rỡ như điên, hắn chẳng thể nghĩ tới, khi hắn phát hiện mình yêu cô còn có thể được tình yêu của cô đáp lại.

Thì ra cô cự tuyệt không phải là cô không thương hắn, mà là trong giữa bọn họ không còn tin tưởng lẫn nhau !

Mạc Tư Tước thương tiếc hôn lên trán của cô, hắn cũng không đáng được phụ nữ thích, thậm chí trước đó lúc nói những người phụ nữ kia nói yêu đối với hắn, hắn chẳng qua chỉ cảm thấy buồn nôn, thế nhưng hắn thật không ngờ sẽ có một ngày như thế, khi cô gái này nói với hắn hai chữ này lại làm cho hắn kích thích như vậy!

Mạc Tư Tước hưng phấn thiếu chút nữa nhảy dựng lên, hắn ôm Ôn Hinh thật chặt, sau đó hắn như là nhớ tới cái gì lại tiếp tục dụ dỗ hỏi, “Hinh nhi có thích Doãn Thiên Kinh hay không ?”

Ôn Hinh không do dự như là phản xạ có điều kiện tựa như gạt đầu, cái này làm cho Mạc Tư Tước buồn bực.

Hắn bóp bả vai của cô loạng choạng, như là đang tra khảo đứa nhỏ hỏi ngược lại, “Vậy em thích ai nhất ? Mạc Tư Tước hay là Doãn Thiên Kinh?”

Ôn Hinh bị hắn làm cho hoảng hai mắt nhử lại, thân thể mềm mại không có một tia khí lực, lửa nóng trong người như đốt cháy làm cô mơ hồ nói .

“Mạc Tư Tước, Mạc Tư Tước...” Ôn Hinh không biết là bởi vì khó chịu, hay là bởi vì hắn ép hỏi, trong miệng nhỏ mê người không ngừng kêu tên của hắn.

Mạc Tư Tước mềm lòng thành, hắn cẩn thận hôn gương mặt của cô, cổ, sau đó một đường xuống phía dưới, Ôn Hinh người như là khô cạn thoáng cái tìm được nguồn nước , Mạc Tư Tước một lần nữa hôn lên môi cô , Ôn Hinh ôm cổ của hắn không chịu buông tay, luôn luôn ngược ngung bị động cô cư nhiên cũng to gan vờn lưỡi câu dẫn hắn.

Mạc Tư Tước nhắm nghiền hai mắt hưởng thụ, trầm luân ở trong kích thích cô mang đến cho hắn!

Ôn Hinh chậm rãi hai chân cũng quần lên hông của hắn, Mạc Tư Tước đại não nóng lên, tình hình không thể điều khiển hai người tự động cởi bỏ quần áo, sau một khắc, mắt của hắn sắc bén nhìn đèn trên đỉnh phía trên trần nhà có một khe hở, hắn nổi giận gầm lên một tiếng, vội vã ôm Ôn Hinh và lấy quần áo, cầm lấy đèn trên đầu giường ném lên trần nhà .

“Khó chịu, A um...” Ôn Hinh ở trong ngực hắn khóc thút thít , Mạc Tư Tước vội vã ôm chặt cô, một bên an ủi một bên đi ra ngoài, “Hinh nhi, ngoan nha, nơi này là ổ sói không an toàn, chúng ta đi về ha!”

Ngồi xuống trên xe, Ôn Hinh không đợi Mạc Tư Tước khởi động máy, cô liền dán đến, trong trái tim giống như là có vô số con kiến đang gặm cắn , trong tê dại mang theo cảm giác đau nhói làm cho cô một khắc đều không nhịn được.

Mạc Tư Tước điên rồi!

Hắn cũng bị cô dẫn vật sắp chết!

Mặc dù là một lần kia là hắn ép buộc lấy lần đầu tiên của cô, bởi vì trong đầu cô đều chán ghét hắn, vì thế cho dù bị hạ thuốc cô cũng không muốn thân phục hắn.

Như vậy lúc này đây, không phải là bởi vì trong lòng cô có hắn, vì thế nguyện ý đem chính mình giao cho hắn?

Hắn thế nào còn có thể hoài nghi nha, từ lúc cô không nhìn thấy lại không nghe thấy buổi tối kia , cô cũng đã đem chính mình hoàn toàn chính mình giao cho hắn ...

Mạc Tư Tước không hề do dự, hắn bấm cửa sổ xe lên, Ôn Hinh ôm cổ của hắn chậm rãi mút thỏa thích, hắn than thở phát ra âm thanh rên rỉ , thân thể của hắn lửa nóng, khi bàn tay của hắn một đường thăm dò xuống, chính xác chỗ thâm nhập cửa vào mềm mại .

Không đợi cô chuẩn bị, Mạc Tư Tước trực tiếp kéo khóa quần ra, ấn cô ngồi ở trên thân thể của chính mình, hắn giống như bàn ủi lửa nóng dâng trào thoáng cái xông vào nơi ấm áp chặt trát trong cơ thể cô.

Trên mức độ đựng tràm , từng kích, hai chân của cô quàng qua bên hông hắn, tay còn lại đẩy cao áo lông của cô, khát khao hôn lên gò ngực rất tròn trước mặt.

Lượng thuốc trong cơ thể của Ôn Hinh bị hạ rất nhiều, hạ thân của Mạc Tư Tước chuyển động đều đều, thậm chí là hai người đôi vai loại tư thế, vẻ mặt Ôn Hinh ửng đỏ đáng vẻ xinh đẹp làm hắn động tâm.

Hai tiếng sau Mạc Tư Tước gầm nhẹ một tiếng đạt đến đỉnh, Ôn Hinh đã không còn sức lực gục trong lòng hắc ngủ, Mạc Tư Tước yêu thương lau mồ hôi bên gò má của cô, nhanh chóng giúp cô chỉnh lý lại quần áo đang hoảng, cửa sổ xe bất ngờ bị người gõ xuống, hắc vừa mới bấm cửa sổ xe xuống, khuôn mặt đẹp trai tuấn tú của Trì Hạo liền xuất hiện ở trước mặt hắc.

“A, làm xe rung động luôn ? Thực sự là thật lợi hại ,mình đã đứng ở chỗ này nhìn hồi lâu ...”

“Tước, có bị ép khô hay không a?”

“Đều là anh em cũng không cần cảm ơn, ha ha!”

Trì Hạo cười vẻ mặt vui sướng khi người gặp họa, Mạc Tư Tước gương mặt đã chìm xuống, hắc cấp tốc bỏ lại một chữ sau đó khởi động xe bỏ đi, “Cút!”

“Ha ha ha ha!” Trì Hạo nhìn dáng vẻ hắc thờ hỏn hển, tiếng cười vang bốn phía, ở sau người hắc có người giống như bóng ma bay tới phía sau hắc, hắc mở ra khuôn mặt tuấn tú nhất thời trưởng thành màu gan heo .

“Thiếu gia, anh tôi tìm cậu !”

Trì Hạo xoay người nhìn bóng người mặc áo xanh, ôm đầu bỏ chạy, “Ôi, đầu ta đau!”

Ôn Hinh bị Mạc Tư Tước đưa về biệt thự, hắc tự mình tắm rửa cho cô, hắc nhìn thấy trên người cô đầy vết hôn xanh tím tất cả đều là vết tích hắc lưu lại, hắc hài lòng gật gật đầu, khoe môi vẫn nhướn lên.

Ôn Hinh ban đêm lại theo thói quen giật mình tỉnh giấc, một phòng màu đen cùng yên tĩnh làm cho cô sợ hãi, “A —— “

Bạn đang đọc truyện *Cô Bé Lọ Lem Và Hoàng Thái Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 116: Danh Nghĩa Trên Quan Hệ

Mạc Tư Tước vội vã mở đèn bàn, một thân mồ hôi kinh hãi ôm Ôn Hinh vào trong ngực, trấn an vỗ vai của cô, “Đừng sợ, đừng sợ, có anh ở đây!”

Ôn Hinh gấp thở hỏn hển,cô dùng sức trợn tròn mắt, vênh tai, có thể nhìn thấy cũng có thể nghe được ——

Chỉ là cô đang nhìn thấy đỉnh đầu kia mở ra khuôn mặt anh tuấn là Mạc Tư Tước,cô thoáng cái lui ra ngoài thật xa, sau đó cảnh giác nhìn hắc, ” Tại sao tôi lại ở chỗ này?”

Cô vỗ vỗ đầu nhớ lại một màn cướp ở sân bay kia ...

“Mạc Tư Tước, anh đừng có vô liêm sỉ một chút không?” Ôn Hinh nhìn thấy bộ dáng sinh long hoạt hổ của hắc làm gì giống như đang bệnh nha?

Về phương diện khác, Ôn Hinh trong lòng lại âm thầm vui vẻ, có thể chính mắt thấy được hắc không có việc gì, trong lòng cô áy náy sẽ ít một chút.

Thế nhưng dường như lại không chỉ là như vậy,cô lo lắng cho hắc cũng là một loại phát ra từ hành động nội tâm!

“Hinh nhi, em hãy nghe anh nói! Anh là bị bệnh thật...” Mạc Tư Tước thấy có tức giận, vội vàng hạ thấp tư thái, một tay vỗ về cái trán nhỏ rên lên .

“Bệnh gì? Tôi thế nào thấy anh không có việc gì?” Ôn Hinh trợn mắt, Mạc Tư Tước lại vội vã che ngực oán hận đập hai quyền, “Thế lực tiêu hao, làm lung văt và quá độ...”

Ôn Hinh cắn môi, tiếp tục lườm.

Đang nhìn thấy hắc không có ý tốt lúc ánh mắt đang nhìn vào ngực của cô, Ôn Hinh đột ngột che kín áo, sau đó một tay run rẩy chỉ hướng hắc, “Anh, Anh đã làm gì đối với tôi?”

“Anh không có ép buộc em, là em tự nguyện !” Mạc Tư Tước giống như học sinh tiểu học bị kêu đứng lên phát biểu, hắc nóng lòng biểu hiện thành ý của mình, vội vã từ trên giường nhảy xuống, quỳ cù đứng ở trước mặt của Ôn Hinh .

“Ai là tự nguyện nha ?” Ôn Hinh phát điên,lúc cô tự làm khổ mình muốn dứt tóc của mình, Mạc Tư Tước quan tâm đem bả vai đưa đến bên miệng cô, “Em cái gì cũng không nhớ sao?”

“VẬY ĐƯỢC RỒI, EM CẦN ANH ĐI!” HẮN NÓI CÓ CHÚT ỦY KHUẤT, ÔN HÌNH NÓNG NẤY, CÔ ĐÃ TỪ BỎ HẮN SẠCH SẼ VÌ SAO BÂY GIỜ LẠI LÀM LÊN QUAN HỆ THẬT KHÔNG MINH BẠCH?

Trong lòng có chút oán giận, Ôn Hình há mồm liền cắn bờ vai của hắn, Mạc Tư Tước không có lừa gạt cô, hắn thật là cô bệnh, chẳng qua là sau khi nhìn thấy cô thì cái gì cũng tốt.

“Em phải đi về!” Ôn Hình tìm đập nhanh một chút, mặc dù đối với những thứ kia triền miên ngắt quãng đã không có ký ức gì, thế nhưng cô vẫn là mơ hồ nhớ kỹ là mình chủ động.

Mạc Tư Tước thấy cô yên tĩnh lại, trong lòng rất không phải tư vị, thế nhưng hắn biết hiện tại hắn không có lập trường lại đi ép buộc cô cái gì.

“Bây giờ đã khuya, em ở lại đây đi, ngày mai anh đưa em chở về!” Mạc Tư Tước nói xong đã đi ra khỏi phòng, có thể là hắn sợ cô cự tuyệt mà hắn lại chịu không được cự tuyệt của cô. Bởi vì như vậy, hắn sẽ rất khó chịu.

Lời nói của Ôn Hình treo ở khóe môi lại nuốt trở vào, đang nhìn đến bóng lưng của hắn biến mất, cô muốn gọi hắn nhưng cuối cùng vẫn còn ngồi trở lại bên giường, giữa phòng khắp nơi đều tràn đầy hơi thở bạc hà gian, Ôn Hình cảm thấy trên người cô đều bị lây mùi vị của Mạc Tư Tước.

Ôn Hình cảm thấy Mạc Tư Tước dường như thay đổi.

Sáng sớm hôm sau, Ôn Hình bị một âm thanh giày cao gót đập xuống mặt đất đá cẩm thạch đánh thức, không đợi nàng mở mắt ra, gian phòng tràn ngập hơi thở nam tính đã bị người từ bên ngoài mở ra, ngay sau đó xuất hiện một vị phu nhân mười phần quý khí.

Ôn Hình còn buồn ngủ, đang nhìn đến người lạ trong phòng, cơn buồn ngủ của cô thoáng cái hoàn toàn biến mất, vội vã từ trên giường ngồi xuống.

“Cô là ai?” Lạc Na lúc nhìn thấy người con gái đang nằm trên giường cơn mình có vài phần kinh ngạc nhiều hơn lại là mừng rỡ.

Nếu như bà nhớ không lầm, Mạc Tư Tước chưa bao giờ cho người con gái nào vào ở trong biệt thự của hắn, hơn nữa người con gái này lại ở trong phòng của hắn, nằm trên giường của hắn.

Thậm chí lúc trước có một khoảng thời gian bà đưa cái chìa khóa biệt thự này cho vị hôn thê của hắn là Doãn Văn Tuyên, hắn cũng không có đồng ý.

“Phu nhân, đây là tiểu thư mà thái tử mang về, lúc trước cũng đã tới mấy lần...” Quân gia đi theo sau Lạc Na, vội vã giải thích.

“Oh?” Lạc Na tỉ mỉ đánh giá Ôn Hình, bây giờ cô quả là muốn tìm cái lỗ để chui vào.

Phu nhân này là, là mẹ của Mạc Tư Tước?

“Mặc quần áo tử tế, ta ở dưới lầu chờ cô!” Trên mặt Lạc Na không có châm biếm và xem thường, điểm này cũng làm cho Ôn Hình có vài phần kinh ngạc.

Cô vội vã xuống giường thay quần áo, trong lòng lại thầm Mạc Tư Tước mắng một nửa, tại sao muốn đưa cô tới nơi này còn bị mẹ của hắn nhìn thấy?

Cô đây đưa mặc quần áo tử tế đi xuống lầu, đặc biệt quan sát đến khu biệt thự này, Mạc Tư Tước không biết chạy đi nơi nào, thế nhưng lại để cô một mình ở nơi này!

Ôn Hình hai tay đan chéo vào nhau, trong lòng có chút thấp thỏm, Lạc Na đứng ở trước mặt cô, cô lễ phép gọi người, “Bá mẫu xin chào!”

“Ngồi đi!” Lạc Na tiếp nhận chén trà do người hầu đưa tới, sau đó ngẩng đầu lên nhìn người con gái điềm tĩnh ngồi đối diện, dường như không giống với những người con gái khác.

“Cô cùng Tư Tước là quan hệ như thế nào?” Lạc Na nhìn lơ đãng hỏi.

Cô và hắn là quan hệ như thế nào?

Chỉ là phát sinh qua mấy lần quan hệ, có tính không?

Thấy cô có chút khó xử, Lạc Na thay đổi đề tài, “Cô biết con ta đã đính hôn không? Là cùng tam tiểu thư Doãn thị!”

Ôn Hình chân chờ một chút, sau đó gật gù đầu, “Thật ra Doãn Văn Tuyên là chị của cháu...”

Cái này đổi thành Lạc Na giật mình, Ôn Hình sau đó lại bổ sung, “Cháu cùng cô ấy là chị em kế, mẹ cháu gả cho ba của cô ấy!”

“Xem ra con ta thực sự rất thích cô, còn cô? Nếu như không danh không phận, cô có nguyện ý theo hắn hay không?” Lạc Na xuất phát từ trái tim, thăm dò cô bé thông dong tự nhiên đối diện hỏi.

Cô nghĩ chỉ sợ Mạc Tư Tước kết hôn rồi, chỉ cần hắn ngoắc ngoắc ngón tay vẫn có vô số phụ nữ chạy theo hắn!

Thế nhưng, cô bé này trong cơn người phát ra một loại ngây thơ hồn nhiên, so với Doãn Văn Tuyên bà thích Ôn Hình hơn nhưng quan trọng nhất là Tư

Tước thích con bé!

“Cháu nghĩ là bác hiểu lắm, trên danh nghĩa cháu muốn gọi anh ấy một tiếng anh rể !” Ôn Hinh không tự ti cũng không kiêu ngạo, ngửa đầu bình tĩnh nói.

”Nếu như anh cùng cô ấy từ bỏ hôn ước thì sao ?” Phía sau một âm thanh người đàn ông vang lên , Ôn Hinh cùng Lạc Na đồng thời quay đầu lại, Mạc Tư Tước trong tay mang theo điểm tâm sáng có mùi thơm bay ra , sợi tóc có chút mất trật tự rơi cảm, hấn đứng ở nơi đó khuôn mặt không thay đổi nhìn Ôn Hinh.

“Tôi, tôi phải đi về rồi ...” Ôn Hinh khó khăn nuốt nước miếng, sau đó cẩn thận từng li từng tí bước đi thong thả rồi đi, về mặt Mạc Tư Tước nhìn qua có điểm đáng sợ, tầm mắt của cô lại rơi xuống trên tay hấn, không khỏi xúc động, hấn sáng sớm đã đi ra ngoài còn tự mình đi mua điểm tâm sáng cho cô phải không ?

Mấy ngày kia ở tại bệnh viện, Mạc Tư Tước nhớ kỹ những thói quen ăn uống của cô, hấn làm hết mọi khả năng để bù đắp cho cô, chỉ sợ đại thiếu gia mười ngón tay chưa từng dính qua nước , chưa từng hầu hạ qua người khác, vậy mà vì cô hấn có thể sửa!

Thế nhưng, những thứ hấn thay đổi, cô có nhìn thấy không ?

Bạn đang đọc truyện *Cô Bé Lọ Lem Và Hoàng Thái Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 117: Ba Đường Nhân Mạng

Lúc đi ngang qua bên người Mạc Tư Tước , gương mặt hấn lạnh lùng sau đó không khách khí kéo cô quay trở lại , “Gấp cái gì? Com nước xong hấn đi!”

Lạc Na thích thú nhìn Mạc Tư Tước cùng Ôn Hinh trong lúc đó động tay lẫn nhau, bà đối với cô bé kia hứng thú lại thêm vài phần.

Mạc Tư Tước kéo Ôn Hinh lại, sau đó đi đến trước mặt Lạc Na, “Mẹ tại sao tới đây ?”

“Mẹ đến nói cho con biết, Mạc Tư Cách đã trở về, ba con bảo cho con trở về !” Ánh mắt Lạc Na đang rơi trên người Ôn Hinh liền thu trở về, hơi có chút uy nghiêm nhìn về phía Mạc Tư Tước.

“Đạ, con biết!” Mạc Tư Tước trầm mặc gật gật đầu, sau đó không biết suy nghĩ những thứ gì, lại nhìn hướng Ôn Hinh trong ánh mắt lại dịu vài phần.

“Mạc Tư Cách là em trai của anh sao?” Ngồi trên xe, Ôn Hinh xuất phát từ tò mò cho nên hỏi .

Cô nhớ kỹ hấn có nói qua hấn có một người em gái thế nhưng đã qua đời, như vậy em trai này, hấn và mẹ của hấn dường như cũng không thích, là... Cùng cha khác mẹ sao?

“Uhm!” Mạc Tư Tước gật gật đầu dường như không muốn nói thêm đến người kia, sau đó giúp cô thắt dây an toàn, lúc hấn ngẩng đầu lên cánh môi mềm mại của Ôn Hinh vừa vụn vỡ qua cảm hấn , trong không khí cháy xuối như có như không ám muội, khuôn mặt Ôn Hinh lập tức đỏ bừng .

“Hinh như quan hệ trong gia đình anh dường như rất phức tạp!” Ôn Hinh nghiêng đầu nhìn hấn, nửa ngày thốt ra một câu nói như vậy .

Mạc Tư Tước cười khẽ, dùng cái trán để lên cái trán của cô cười hỏi, “Xin hỏi Ôn tiểu thư, em đây là đang quan tâm đến anh sao?”

“Không phải!” Ôn Hinh cong môi lên , tức giận nghiêng đầu quay nhìn về phía ngoài cửa sổ.

Cô biết từ lúc một khắc kia Mạc Tư Tước buông tay cô, quan hệ của hấn và cô dường như trở nên rất vi diệu, đặc biệt là sau khi trải qua chuyện tối hôm qua , thế nhưng Ôn Hinh phát hiện mình không nhần tâm đối với hấn như vậy .

Rõ ràng đã nói xong , hai bên cùng quên nhau !

Ngày hôm qua hấn làm lỡ chuyến máy bay đi Pháp của cô , thế nhưng cô cũng không oán giận!

Là bởi vì trong tiềm thức cô cũng không muốn đi?

Ôn Hinh thuyết phục chính mình, là bởi vì Doãn Thiên Kinh không phải là bởi vì Mạc Tư Tước!

Tay của Mạc Tư Tước đột nhiên giữ lấy tay cô lại , đang nhìn tay trái cô trong ngón tay trống không không có vật gì , ánh mắt của hấn âm thầm vài phần, kỳ thực hấn đã phát hiện ra từ ngày hôm qua , hấn từng đưa cho cô móc khóa .

Cho dù là một vật không đáng tiền, vật không ra gì nhưng là hấn chân thành tâm ý nhất , thế nhưng cô quyết tâm muốn phải sạch quan hệ với hấn sao?

“Đưa em trở về đi, anh hai và Lâm Lâm nhất định đang sốt ruột chờ !” Ôn Hinh biết trong mắt của hấn thất lạc là vì cái gì, cô phẫn nộ rút tay mình về, sau đó đưa mắt nhìn qua nơi khác.

“Nếu như ngày hôm qua xuất hiện người ở sân bay là anh, em có giữ anh lại không ?” Lúc đưa Ôn Hinh về tới biệt thự cảnh giang , Mạc Tư Tước thờ ơ lên tiếng hỏi.

Ôn Hinh ngón tay xoa dây nịt an toàn, sau đó mặt không đổi sắc tháo ra , mở cửa xe bước xuống đoạn tuyệt trả lời , “Không có nếu như!”

“Ôn Hinh, ngày hôm qua anh thực sự đã đi rồi !” Chỉ là chậm một bước, Mạc Tư Tước chưa từ bỏ ý định, lúc cô một chân bước xuống xe lại bổ sung nói .

Nhưng mà, trả lời hấn chỉ là âm thanh cửa xe bị đóng thật mạnh

Mục đích của hấn vẫn là đạt được , ít nhất cô còn lưu lại chỉ sợ không phải là vì hấn . .

Ôn Hinh đi vài bước, hít sâu một hơi, quay đầu lại, Mạc Tư Tước ngồi ở trong xe, chung quanh trái phải hai bên trường hàng cây hoa anh đào chạy dài , Ôn Hinh đứng ở nơi đó, toàn bộ cảm thấy tầm mắt có chút mờ lung nhìn không rõ ràng ,Mạc Tư Tước ngồi ở trong xe, cách một khoảng cách lằng lằng đối diện , cuối cùng vẫn là Ôn Hinh xoay người trước, rồi đi cũng không quay đầu lại.

Ôn Hinh về đến nhà, Doãn Thiên Kinh cũng đã trở về, nàng nhìn trong phòng khách trên tấm thảm kia rơi xuống đất đầy tàn thuốc, Doãn Thiên Kinh rất ít khi nôn nóng như thế, lúc này đây là vì cô, hay là vì ... Giản Ny?

Cô vừa bước lên lầu, Doãn Thiên Kinh đang vội vàng xuống lầu, nhìn thấy cô trở về dường như sững sốt một chút .

Hấn cái gì cũng không hỏi chỉ là đi tới ôm lấy cô, trên trán có vài phần mệt mỏi, “Đợi thêm mấy ngày nữa được không ? Chờ mấy ngày nữa chúng ta cùng nhau đi Pa-ri, Hinh nhi, chuyện gì hứa với em anh nhất định sẽ làm được , hãy tin anh !”

Ôn Hinh im lặng gật đầu, Doãn Thiên Kinh đã thả cô ra , sau đó lướt qua cô, đi ra ngoài.

Trong bệnh viện

Doãn Thiên Kinh sắp xếp Bác sĩ uy tín nhất vào phòng giải phẫu trong khoa phụ sản quyền , Giản Ny cũng đã bị đẩy đi vào.

Hấn đứng ở trong hành lang, nhớ tới ngày hôm qua hấn qua tìm cô,tình hình lúc đó hấn hỏi cô ấy mang thai có phải là con của hấn hay không , cô ấy rất hào phóng thừa nhận.

Thực cô ấy qua cùng nam nhân, cũng chỉ có Mạc Tư Tước và Doãn Thiên Kinh mà thôi, hơn nữa Doãn Thiên Kinh còn là người đàn ông đầu tiên của cô ấy !

Doãn Thiên Kinh hỏi cô ấy nghĩ muốn cái gì, Giản Ny chỉ là thoải mái trả lời, “Bởi vì chán ghét cuộc sống một người , vì thế đột nhiên có đứa nhỏ, em liền giữ lại nó”

“Thiên Kinh, không nên nghĩ em hư như vậy, chỉ là em yêu lắm người người mà thôi!”

Cô ấy ngốc quá cũng vì một người đàn ông tự sát, cho nên mới phải càng thêm yêu quý chính mình, muốn đối với mình tốt hơn một chút!

Doãn Thiên Kinh còn nhớ rõ lúc ban đầu quen biết Giản Ny cô ấy cũng là một cô gái rành thế sự là một cô gái còn trẻ, là cô ấy thay đổi sao? Hay là do hoàn cảnh tồn tại thay đổi cô?

Hấn rõ ràng nghe được cô nói, “Thiên Kinh, anh đã giúp em một lần, thế nhưng em cũng hãm hại anh một lần, em nợ anh , nếu như anh muốn em bỏ đứa bé này, em cũng không có ý kiến!”

Cũng bởi vì ngày hôm qua gặp mặt, cho nên có ngày hôm nay phẫu thuật.

Doãn Thiên Kinh không biết nên thế nào đối mặt với Ôn Hinh, vì thế hấn thất hứa đối với cô ấy , làm cho Thiên Kỳ tiễn cô ấy đi Pháp, thế nhưng cuối cô ấy cũng không rời đi .

Trong phòng giải phẫu người ra ra vào vào hấn có chút hoảng loạn tâm trạng không yên, Doãn Thiên Kinh đột nhiên quay người sang, dựa tường, tất cả sắp xếp chuẩn bị bác sĩ đột nhiên đi tới trước mặt hấn, có chút không xác định hỏi, “Doãn tiên sinh, đứa nhỏ trong bụng gián tiểu thư sắp được năm tháng , nếu như phá thai nhất định sẽ rất nguy hiểm, hơn nữa đối với gián tiểu thư sau này sinh đẻ rất là bất lợi !”

Doãn Thiên Kinh nhắm mắt lại , trong đầu hấn nghĩ đến đều là khuôn mặt dạt dào nụ cười của Ôn Hinh, hấn lặng lẽ gật gật đầu, sau đó tiếp nhận tờ giấy trong tay y tá đồng ý , run rẩy ký tên của mình, đang nhìn đến phòng giải phẫu một khắc cửa bị đóng kia, trong lòng hấn thần nhiên.

Yên lặng, giống như chết tĩnh lặng, dường như thời gian vào giờ khắc này ngưng .

Doãn Thiên Kinh trong tay vẫn đang còn duy trì tư thế lúc ký tên , hần mở lòng bàn tay của mình ra , đột nhiên liền ngửi được giống như mùi máu .

Máu, màu đỏ máu...

Quay lại ký ức năm năm trước toàn thân hần lúc ôm Khả Khả một màn kia toàn là máu , Doãn Thiên Kinh không có cách nào bình tĩnh .

Hần đã từng hại chết qua hai nhân mạng, bây giờ còn thêm một nhân mạng nữa sao ?

Doãn Thiên Kinh từ từ đứng lên, sau một khắc, hần rất nhanh chạy vào phòng giải phẫu, dụng cụ nạo thai lạnh như băng đang đưa vào trong cơ thể của Giản Ny, hần đột nhiên lớn tiếng ngăn lại , “Chờ một chút!”

Bạn đang đọc truyện *Cô Bé Lọ Lem Và Hoàng Thái Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 118: Chỉ Có Thể Làm Anh Em

Nghe được thanh âm của hần, tất cả động tác trong tay bác sĩ đều dừng lại, trong phòng mờ vắng vẻ , chỉ có dụng cụ chuyển động phát ra âm thanh , Doãn Thiên Kinh hơi thở dồn dập, thoáng cái đem Giản Ny trên bàn mổ kéo xuống.

“Thiên Kinh?” Giản Ny có chút ngoài ý muốn, một khắc kia bị hần dắt tay, bọn họ dường như lại nhớ tới cảm giác mới quen .

“Giữ lại đi...” Doãn Thiên Kinh một mỗi nhắm mắt lại , sau đó ở trong lòng làm một quyết định quan trọng.

Không có cách nào hần không thể tàn nhẫn như vậy , chỉ sợ chuyện này là ở ngoài dự tính của hần, hần cũng không thể lần thứ hai phạm sai lầm giống như năm năm trước .

Doãn Thiên Kinh kéo tay Giản Ny ung dung đi theo hướng thang máy, lúc đi ngang qua cửa cầu thang , hần không phát hiện một đường khúc quanh một đường Ôn Hinh theo dõi hần đi tới bệnh viện .

Ôm ấp người kia trong ngực ,bây giờ đã không thuộc về cô sao?

Ôn Hinh từ từ toàn thân ngồi xổm xuống ôm đầu gối , chán nản nhìn hai người đứng gần vách tường trước mặt nàng từ từ đi mất.

Khi về đến nhà Doãn Thiên Kinh vẫn chưa về, Ôn Hinh một mình đợi ở trong phòng không có mở đèn, trời bên ngoài đã tối, ánh đèn u ám theo lá cây đu đưa rơi vào giữa phòng , dường như cũng đẩy vào một tầng ưu thương, Ôn Hinh dường như đã không sợ hãi đối mặt với màn đêm không bờ bến .

Cô đã không biết mình hạnh phúc hay là bất hạnh ...

Doãn Thiên Kinh trở về , theo thói quen đi vào phòng của cô, mà hần vừa vào trong phòng thấy một màn tối om nhìn không thấy gì , tay hần vừa đụng tới công tắc điện trên vách tường , Ôn Hinh đột nhiên nói, “Không cần mở đèn!”

Doãn Thiên Kinh trong bóng đêm về mặt cứng ngắc một chút, sau đó chậm rãi hướng bên cửa sổ đi tới.

Trong lúc nhất thời, hai người đều không nói gì, chỉ có tiếng thở của hai người không lộn xộn tiếng hít thở ở trong không khí phập phồng.

“Hinh nhi, làm sao vậy?” Doãn Thiên Kinh cảm giác được cô có chuyện gì không bình thường, hần khó khăn mở miệng dẫn đầu phá vỡ một phòng yên tĩnh.

Trong âm thanh của hần vô cùng mệt mỏi và bất đắc dĩ, Ôn Hinh đột nhiên rất sợ nhìn thấy bộ dáng đau lòng của hần, cô đau lòng hần không thể tránh được, càng không nên ở phía sau lại liên lụy hần!

Ôn Hinh từ từ chuyển động, đi từ phía sau từ ôm lấy hông của hần, hai tay chăm chú vòng lên trên lồng ngực của hần , ngực của hần vẫn luôn ấm áp như vậy, cho đến giờ phút này Ôn Hinh mới biết được, thì ra hần cũng cần sự ấm áp.

“Anh cả, em cũng biết, anh đã mất đi một đứa con, không thể lại mất đi đứa con này nữa...” Ôn Hinh đem mặt dán ở trên lưng của hần, sau đó nóng tay từ từ đập vào trên lưng của hần, như là cho hần thêm năng lực , “Vì thế, anh hãy đi chăm sóc cho cô ấy đi!”

“Chúng ta không đi Pa-ri !” Cô nói xong một câu cuối cùng đã đi đến trước mặt hần, Doãn Thiên Kinh trong bóng đêm nhìn ánh mắt to sáng long lanh

của cô, hần đã xúc động nói không ra lời.

Chỉ có cảm động và đau lòng !

Doãn Thiên Kinh đem cô kéo vào trong lòng, cúi hôn mép tóc của cô nỉ non , “Xin lỗi, Hinh nhi! Ta đối với cô ấy chỉ là xuất phát từ trách nhiệm!”

“Em biết, em đều biết, anh không cần lo lắng cho em , anh muốn làm cái gì thì làm liền đi!”

Ôn Hinh ôm hần vào trong ngực giống như lúc trước Doãn Thiên Kinh ôm cô như vậy , Doãn Thiên Kinh ngồi xổm trước mặt cô, thẳng đến trước ngực cô một mảnh âm u cô mới biết được hần làm ra quyết định này với hần mà nói có bao nhiêu tàn nhẫn!

Tin tức Giản Ny mang thai rất nhanh bị Doãn Chính Hào biết, Ôn Hinh biết ngày này đến rất nhanh, thế nhưng cô ấy không nhẫn tâm thúc ép Doãn Thiên Kinh, quan hệ giữa bọn họ đã yếu kém chỉ cần nhẹ nhàng vừa đụng tới , sẽ giống như trang giấy bị những nước cảm giác sẽ bị rách ngay .

Hần bận rộn ở công ty, cô đi học, chờ đến tối lúc chờ về đã thấy một người con gái khác ở bên cạnh Doãn Thiên Kinh ,mặc dù hần chưa nói thế nhưng Ôn Hinh rất rõ ràng hần mỗi ngày đều đã đi gặp Giản Ny.

Không cần biết xuất phát từ trách nhiệm hay là tình yêu trong quá khứ , Ôn Hinh cảm giác được Doãn Thiên Kinh đối với Giản Ny là có vài phần thật tình .

Ôn Hinh không dám nói cho Kiều Lâm biết chuyện của Doãn Thiên Kinh và Giản Ny , chỉ là đột nhiên không muốn xuất ngoại,cô mừng rỡ tán thành, so với ở nơi phương xa đó, ở đây chỉ ít còn có bạn bè với người thân của cô .

Vừa nghĩ tới Ôn Tổ Tâm, Ôn Hinh trong lòng lại khó chịu .

“Hinh nhi, cậu không nhìn thấy được bộ mặt của Doãn Vân Tuyên vẫn rất kiêu ngạo, giống như cái đĩa nhiều màu , thực sự buồn cười chết đi được , ha ha ha ha!” Kiều Lâm vui sướng khi người gặp họa chỉ vào một chiếc Ferrari cửa trường học Doãn Vân Tuyên từ trên bước xuống , mặt của cô ấy chỉ khôi phục được tám phần, khuôn mặt vốn đoan trang trắng nõn ngũ quan trên mặt bây giờ tất cả đều là từng mảng đỏm và vết tích như những cái hố , mà bây giờ mỗi ngày cô đều phải dựa vào một đồng lớn đồ trang điểm mới có thể che khuất được những dấu vết kia .

Cái tính cao ngạo của cô ấy cũng bớt đi rất nhiều , Ôn Hinh nhớ tới ngày đó ở trong biệt thự của Mạc Tư Tước, hần có nói qua muốn cùng Doãn Vân Tuyên giải trừ hôn ước, hần là tùy tiện nói một chút hay là nghiêm túc?

Chỉ cần vừa nghĩ tới ngày đó lúc ánh mắt hần nhìn nàng sâu sắc, trong lòng Ôn Hinh nhất thời lại loạn cả lên.

Doãn Vân Tuyên theo bên người Ôn Hinh và Kiều Lâm đi qua, ngửa đầu hừ nhẹ một tiếng , trong mắt vẫn là khinh thường , “Ôn Hinh, cô thức thời thì rút nhanh lên đi, đừng chờ anh cả của ta đuổi cô đi!”

Ôn Hinh còn chưa hiểu ý nghĩa trong lời nói của cô ấy , buổi chiều cô và Doãn Vân Tuyên được xe của Doãn gia đón đi cùng nhau .

Vừa tới Doãn gia, liền nghe từ trong phòng khách truyền đến tiếng cười thoải mái , đó là âm thanh của Doãn Chính Hào, Ôn Hinh trong lòng xoắn xuýt một chút, muốn quay đầu lại rồi đi, Doãn Vân Tuyên đã bắt được tay cô đem cô trực tiếp lôi đi vào.

Quả nhiên cô đoán không sai , Giản Ny đã mang thai được năm tháng bị đón trở về Doãn gia, hoàn toàn được Thiếu phu nhân nhà Doãn gia đãi ngộ.

Ôn Hinh cảm thấy hơi khó xử, Giản Ny tự nhiên hào phóng, lúc nhìn thấy cô , hướng cô gật đầu mỉm cười, cô có chút luống cuống bị Ôn Tổ Tâm kéo đến bên cạnh.

“Hinh nhi, con xem, Thiên Kinh ngay cả con cũng có rồi, con cùng hần đã không thể nào...” Ôn Tổ Tâm vui mừng nhướn lông mày, bà vốn đã không tán thành bọn họ ở chung với nhau , bây giờ Giản Ny đột nhiên xuất hiện còn có thêm đứa nhỏ, bất luận là người nào trong Doãn gia đều cảm thấy rất vui mừng .

“Chính Hào nói, đứa nhỏ của Doãn gia không thể lưu lạc ở bên ngoài, hần sẽ bảo Thiên Kinh cưới Giản Ny, đến lúc đó con làm sao bây giờ? Nghe mẹ nó nói, con vẫn là chia tay hần đi...”

“Mẹ, mẹ không cần nói nữa !” Ôn Hinh đầu có chút choáng váng,cô đã sớm nghĩ tới nhưng Doãn Thiên Kinh không có gì nói với cô cả , thậm chí là ngay cả hứa hẹn cũng không có, Ôn Hinh đều nguyện ý tin tưởng hần sẽ có lựa chọn chính xác.

Cô biết hần đối Khả Khả có chút hối hận cho nên không bao giờ có thể phụ lòng Giản Ny nữa , như vậy người phải hi sinh có thể là cô sao?

Ôn Hinh theo trong nhà ẩm trồng hoa lúc đi ra ngoài gặp được Doãn Chính Hào ,bởi vì thời gian trước vì chuyện của Doãn Vân Tuyên nên tinh thần của ông thật không tốt, có thể bởi vì trong lúc bất chợt có thêm đứa cháu , nên thoạt nhìn ông lại có thần khí hơn.

“Ôn Hinh?” Doãn Chính Hào đột nhiên gọi lại cô, Ôn Hinh lễ phép gật đầu , ánh mắt ôn hòa của ông ấn vào trong hai mắt của cô, sau đó Ôn Hinh liền nghe hần nói đến, “Con và Thiên Kinh hay là làm anh em đi, ta dự định công khai trước giới truyền thông quan hệ của con với Doãn gia !”

Bạn đang đọc truyện *Cô Bé Lọ Lem Và Hoàng Thái Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 119: Không Công Bằng

Trong lòng Ôn Hinh nhất thời liền trầm xuống, trong cổ họng giống như là ngậm chúng thứ gì đó ngay cả mắt cũng là ẩm ướt .

Năm năm trước, lúc Ôn Tổ Tâm gả cho Doãn Chính Hào cũng không có thừa nhận thân phận của cô, Ôn Hinh biết nhà họ Doãn là gia đình lớn, cho dù là vì danh dự vì bộ mặt, bọn họ cũng sẽ không công khai con của chồng trước .

Thế nhưng sau năm năm, Doãn Chính Hào đột nhiên hướng cô bố thí, Ôn Hinh cảm thấy rất châm biếm, cô làm sao còn có thể hy vọng xa vời đâu? Đối với bọn họ mà nói, cô cũng chỉ là một người ngoài mà thôi!

Cô cũng không ham bắt kỳ vật gì của Doãn gia, lại càng không để ý xem bọn họ có nhận cô là con gái kế hay không !

Lúc đang cân nhắc Doãn Chính Hào theo lý thường phải làm lựa chọn một đường tắt tốt nhất với Doãn gia.

Mặt Ôn Hinh tái nhợt cười cười, sau đó nói, “Không cần, chú Doãn , không có liên quan máu mủ, cháu cũng không phải là người của Doãn gia !”

“Trong chuyện của cháu với Thiên Kinh , chỉ cần anh ấy nói một câu cháu sẽ không làm khó anh ấy!”

Ôn Hinh cũng có khiếu ngạo của mình, cô cũng không quay đầu lại mà rời đi để lại Doãn Chính Hào đứng ở tại chỗ nhìn bóng lưng của cô như có điều suy nghĩ .

Đi xuống lầu, Doãn Thiên Kinh đã qua tới, gặp cô xuất hiện ở Doãn gia cũng hơi có chút giật mình.

“Em đi về trước, anh cả anh ở lại đi!” Ôn Hinh nhìn hần cười mỉm, trong nụ cười kia có chút miễn cưỡng và ủy khuất nhưng không dễ bị phát hiện, Doãn Thiên Kinh lại cẩn thận tỉ mỉ phát giác đi ra.

Cũng đợi không nổi nữa, Ôn Hinh nhắc chân liền ra ngoài, chỗ này lạnh như băng, sau này cô cũng không đến lại nữa !

Tất cả Doãn gia hết thảy đều không có quan hệ với cô!

“Hinh nhi, chờ một chút!” Doãn Thiên Kinh xoay người dùng sức giữ cô lại, sau đó lại một tay kéo Giản Ny đang ngồi ở trên sofa , “Em cũng theo anh cùng đi!”

“Anh cả, anh làm cái gì vậy? Giản Ny là do ba anh đón tới đây đó , người phụ nữ kia, cô muốn đi thi đi !” Doãn Vân Tuyên ước gì nhìn thấy bộ dáng thương tâm chật vật của Ôn Hinh , trước đây Doãn Thiên Kinh cùng Mạc Tư Tước đều che chở cô, bây giờ thì tốt rồi, bọn họ ai cũng không cần cô!

Trước đó vài ngày rất buồn khổ, bây giờ rốt cuộc có thể tìm được một chút cân đối !

“Câm miệng!” Doãn Thiên Kinh lạnh lùng quát cô liếc mắt một cái, cô bị tức giận nghiêng đầu, sau đó lại yêu quý sờ lên mặt mình.

“Vậy tôi đi nói với chú Doãn một tiếng, tôi đi trước!” Giản Ny thấy sắc mặt hần không tốt, cố gắng đứng lên, Doãn Thiên Kinh liếc mắt nhìn Ôn Hinh, thấy cô không có phản ứng gì , “Không cần phải nói , đi thôi!” Hần một tay kéo , sau đó đi ra ngoài.

Doãn Thiên Kinh kéo ra bên phía cửa phụ xe, Giản Ny đi phía trước Ôn Hinh , cô ngẩng đầu liếc mắt nhìn Doãn Thiên Kinh, trên khuôn mặt tuấn tú của hần hiện lên nhàn nhạt phiền não, cô trừng mắt nhìn sau đó thân nhiên kéo cửa ra ngồi vào chỗ phía sau , Doãn Thiên Kinh sắc mặt cứng đờ, sau đó đỡ Giản Ny ngồi vào chỗ ghế xe phụ , hần mới vòng trở lại lái xe.

”Đưa cô trở về trước !” Lúc lái xe, Doãn Thiên Kinh giương mắt, theo trong kính chiếu hậu nhìn anh mắt chống lại của Ôn Hinh, hần nói với cô .

“Không cần, anh cả ! Ở phía trước có chỗ taxi đậu để em xuống đây đi, tự em đi về , anh đưa Giản tiểu thư đi!” Ôn Hinh rất là hào phóng nhường bộ .

Cô từng nhận thức trong lòng mình là có điểm khó chịu , loại cảm giác này nhiều hơn lại như là nhìn thấy Ôn Tổ Tâm thiên thần Doãn Vân Tuyên lúc ủy khuất cùng bất bình.

“Ôn tiểu thư cũng cùng đi tới nơi đó với chúng tôi đi , chúng ta cùng nhau đi ăn cơm, Thiên Kinh tay nghề khá tốt, thời gian trước tôi hay nôn nghén, thứ gì đó đều ăn không vô, hiện tại chỉ ăn món ăn của anh ấy làm !” Giản Ny lơ đãng một câu, làm cho sắc mặt Doãn Thiên Kinh cùng Ôn Hinh đều thay đổi.

Oh, thì ra Giản Ny là người thứ ba, cô cũng không phải là một người cuối cùng!

Thì ra, anh ấy mỗi đêm đều về trễ như vậy là muốn đích thân nấu cơm cho Giản Ny ăn !

Không nên khó chịu! Ôn Hinh tự nói với mình, anh ấy là đang chăm sóc người phụ nữ của mình cùng đứa nhỏ , cô mới là một người dư thừa !

“Thực sự không cần, đoạn thời gian trước tôi bỏ rất nhiều bài tập , bây giờ tôi phải về để làm bù !” Ôn Hinh mắt cũng không nâng, chỉ là đem mặt chuyển hướng ngoài cửa sổ nói.

Doãn Thiên Kinh im lặng lái xe, một câu cũng không có nói, Ôn Hinh cảm thấy không khí trong xe có chút ngột ngạt , cô đột nhiên kéo cửa sổ xe xuống, một trận gió lạnh thổi vào , ngồi ở phía trước Giản Ny run run một chút, Ôn Hinh nhìn thấy Doãn Thiên Kinh đột nhiên ánh mắt ân cần nhìn xuống trên người cô ấy, hần vẫn là không nói một câu, chỉ là một tay đem áo khoác trên ghế đưa cho Giản Ny.

Ôn Hinh hít một hơi sau đó lại bấm cho cửa sổ xe lên .

Xe đi về hướng biệt thự cảnh giang phương hướng mở ra , Ôn Hinh ghé vào trên cửa sổ nhìn đèn nê ông bên ngoài, năm màu ánh đèn theo giữa cửa sổ thủy tinh chiếu xạ ở trên mặt trắng nõn của cô,cô chỉ cảm thấy có chút chói mắt. Giờ tay lên trên cửa sổ xe vẽ một vòng tròn.

Phía trước dòng xe cô đột nhiên nhiều hơn, Doãn Thiên Kinh lái xe rất chậm, lúc đang dừng lại ở ngã tư đèn xanh đèn đỏ , phía sau một chiếc xe thể thao lao nhanh đột nhiên bắt đầu đụng phải , Doãn Thiên Kinh còn chưa kịp đạp phanh lại, xe xuất phát từ quán tính, từ phía trước đụng phải , suýt chút nữa là xe lao qua bên nửa đường bên kia .

“Cẩn thận ——” thoáng cái hần vươn cánh tay đem ôm Giản Ny ở trong lòng, sau đó lại nghĩ đến Ôn Hinh ngồi ở phía sau , trong miệng có vài phần gấp gáp hỏi , “Hinh nhi, em không sao chứ?”

“Không có việc gì!” Ôn Hinh vỗ về cái trán lắc đầu, động tác trong tay có vài phần cứng ngắc, Doãn Thiên Kinh mặt âm trầm, sau đó mở cửa xuống xe, đi hướng phía sau chiếc xe thể thao kia , động tác rất thô lỗ đem chủ xe cấp ôm đi ra.

Trong ấn tượng của Ôn Hinh, Doãn Thiên Kinh rất ít khi nổi giận, mà lúc trước có một lần ở Doãn gia hần và Mạc Tư Tước động thủ lúc đó là vì cô, như vậy thì tối nay, có phải là vì một người phụ nữ khác không ?

Cô cũng mở cửa xe đi xuống xe, thời gian đèn đỏ đã nhảy qua đèn xanh , phía sau truyền đến những âm thanh tiếng kèn xe , Doãn Thiên Kinh trở lại ngồi vào trong xe, thì phát hiện Ôn Hinh đã không còn ở trong xe .

“Cô ấy một mình đi!” Giản Ny nhìn Doãn Thiên Kinh mặt hoàn toàn bình tĩnh , cẩn thận từng li từng tí nói.

Doãn Thiên Kinh rất nhanh hướng xung quanh nhìn, chỉ kịp nhìn thấy một bóng lưng, thân hình nhỏ nhắn xin xắn của Ôn Hinh kia đang qua lại trong dòng xe cô không, rất nhanh liền nhìn không thấy .

“Giản Ny, sau này không nên ở trước mặt Ôn Hinh nói những lời này!” Doãn Thiên Kinh sắc mặt không thay đổi , một lần nữa khởi động máy .

Qua đã lâu, Giản Ny mới phục hồi lại tinh thần áp ứng nói , không xác định nhìn hần, “Nói chuyện gì?”

Doãn Thiên Kinh trầm tư một chút, sau đó cũng không quay đầu lại nói, “Tất cả mọi chuyện !”

Tối hôm nay Doãn Thiên Kinh vẫn không có trở về, trong biệt thự lớn chỉ có một mình Ôn Hinh , cô bật đèn và thức tới lúc trời sáng, sáng sớm lúc xuống lầu, người giúp việc theo giờ đã chuẩn bị xong bữa sáng, Ôn Hinh thần sắc mệt mỏi , trực tiếp cầm ba lô lên đi ra ngoài.

Lúc đi ra ngoài ,cô xoay người nhìn gian phòng trống trải kia , biệt thự rất hoa lệ, Ôn Hinh ánh mắt mơ màng một chút, sau đó lấy điện thoại di động ra gửi tin nhắn cho Doãn Thiên Kinh:

Anh cả , anh đưa cô ấy về đây ở đi!

Bạn đang đọc truyện *Cô Bé Lọ Lem Và Hoàng Thái Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 120: Hai Chọn Một

Không cần phải như vậy!

Ôn Hinh đột nhiên có loại cảm giác là lạ, ở trong lòng cô hình tượng của Doãn Thiên Kinh vẫn luôn là sạch sẽ cao to , nhưng mà bây giờ hần có toàn tâm đối với cô như trước không?

Giữa bọn họ ngay cả tình yêu cơ bản cũng không có!

Trở lại trường học, Ôn Hinh lại cùng Kiều Lâm đùa giỡn thành một mảnh, cô thích cuộc sống không có tim không có phổi trong trường học, ở đây không có Mạc Tư Tước, không có Doãn Thiên Kinh, chỉ có học sinh cùng thầy giáo !

Buổi tối lúc trở về xe của Doãn Thiên Kinh dừng ở bên ngoài, Ôn Hinh liền chạy vào trong nhà liền nhìn thấy ở trong nhà bếp truyền đến âm thanh giọng nói của hai người còn mang theo một chút tiếng cười .

Ôn Hinh nhẹ nhàng đi qua , nhìn thấy thân hình hai người Giản Ny cùng Doãn Thiên Kinh một lớn một nhỏ theo ánh đèn màu vàng rọi xuống hai cái bóng đen , Ôn Hinh cười nhạt .

Hắn thực sự đã đưa cô ấy về đây...

“Về rồi ah ?” Doãn Thiên Kinh mất sắc nhìn thấy cô , sau đó Ôn Hinh xoay người trước lên tiếng gọi lại cô .

Ôn Hinh hướng hắn gật đầu, ngọt ngào cười, thay vì làm cho hắn mỗi ngày đều bồn ba đi lại, do cô đề nghị đón Giản Ny đến nơi đây hẳn là tốt nhất ?

Giản Ny cũng hướng cô gật đầu mỉm cười, Ôn Hinh phát hiện mình cũng không ghét người con gái này, đã gặp cô ấy và Doãn Thiên Kinh cùng một chỗ vừa nói vừa cười, trong lòng cô cảm giác đau nhói càng lúc càng mờ nhạt .

Bộ dáng Doãn Thiên Kinh ở nhà , tay áo xắn lên rất cao, đang theo phía sau Ôn Hinh đi ra ngoài, phía sau lưng của cô bất ngờ không kịp đề phòng dán lên lồng ngực của hắn, Doãn Thiên Kinh trên người còn mang theo mùi vị trong nhà bếp .

” Không vui có phải không ?” Doãn Thiên Kinh quan tâm cảm giác của cô, hắn không phải thánh nhân làm sao không biết suy nghĩ con người , vì thế đại nghĩa rõ ràng của Ôn Hinh làm cho hắn ngoại trừ cảm động ở bên ngoài còn có cảm kích.

Ôn Hinh nghe tim hắn đập mạnh kiên cường có nghị lực, đột nhiên xoay người nhìn hắn thâm tình con người đen, Ôn Hinh tự tin lắc đầu, bởi vì hắn là Doãn Thiên Kinh cô vô điều kiện tin tưởng hắn!

“Xin lỗi, Hinh nhi, trong khoảng thời gian này không chăm sóc em được , thế nhưng em phải nhớ kỹ, anh Doãn Thiên Kinh muốn kết hôn với phụ nữ thì chỉ có một mình em !”

Doãn Thiên Kinh kiếp này duy nhất chỉ nói một lời thâm tình, chỉ sợ sẽ là một câu này .

Ôn Hinh cảm thấy an lòng , lúc trước cũng là tất cả mọi người phản đối, Doãn Thiên Kinh cự tuyệt lựa chọn cùng cô đính hôn, bây giờ cũng như vậy chỉ cần là sự lựa chọn của hắn, cô cũng sẽ tôn trọng!

Giản Ny cùng Ôn Hinh trong lúc ở chung thật bình tĩnh, thậm chí ngay cả giao lưu cơ bản nhất cũng không có, ngoại trừ mỗi tối cùng ăn chung trên bàn ăn cơm, các cô ít khi nào chạm mặt.

Giản Ny ở tại sát phòng của Doãn Thiên Kinh , Ôn Hinh không biết có phải hay không là Doãn Thiên Kinh và cô ấy nói gì đó, các cô mỗi lần trạm mặt, Giản Ny trong ánh mắt đều cất giấu một phần cẩn thận từng li từng tí.

Từ lúc Giản Ny qua đây ở Doãn Thiên Kinh cũng không phải là chiều nào cũng nấu đồ ăn, đa số thời gian vẫn là người giúp việc theo giờ làm, cô ấy thích ăn cay, nhưng mà Ôn Hinh lại ăn kiêng, vì cô có bệnh tim, khẩu vị khác nhau nhưng chỉ là chuyện nhỏ nên Doãn Thiên Kinh dường như không phát hiện ra .

Ôn Hinh cũng không nói ra, ở chỗ này Giản Ny chính là đối tượng được chăm sóc chú ý tới nhiều nhất .

Ban đêm Ôn Hinh tim đau thắt, thật lâu chưa từng có cơn đau đớn kịch liệt như vậy , từng trận đau tim đau đớn làm cho cô từ từ không thể chịu đựng , trên trán chảy ra mồ hôi, hai tay cô ôm trái tim hận không thể đem tim lấy ra ngoài .

Cô giãy giụa từ trên giường ngồi dậy, sau đó lấy trong ngăn kéo ra bình thuốc uống vào hai viên thuốc, đau đớn lan tràn đã làm cho cô ngay cả đứng cũng không vững.

“Anh cả ...” Ôn Hinh thật vất vả chống đỡ cơn đau đi tới phòng của Doãn Thiên Kinh , cửa phòng của hắn mở ra , cô kêu mấy tiếng không thấy Doãn Thiên Kinh trả lời cô , đang lúc đi ra ở gian phòng bên cạnh của Doãn Thiên Kinh lao ra một thân hình .

Doãn Thiên Kinh lo lắng ôm Giản Ny, nhìn thấy Ôn Hinh từ trong phòng hắn đi ra chỉ là sững sờ , thuận miệng giải thích, “Hinh nhi, Giản Ny trượt chân trong toilet , có thể động thai , anh đưa cô ấy đi bệnh viện!”

Nói xong, hắn liền vội vàng ôm Giản Ny đi xuống lầu.

Ôn Hinh ngay cả trả lời hắn cũng không còn chút sức lực , mồ hôi hột từ trên trán cô lăn xuống, cô đã rất đau ngay cả âm thanh trong miệng cũng không thể phát ra được .

“Ha ha...” Ngồi dưới đất, Ôn Hinh vô lực cười khổ, trong mắt Doãn Thiên Kinh dường như đã không có sự tồn tại của cô !

Cô bước đi khó khăn bò lại gian phòng của mình, cố gắng với tay tời trên tủ đầu giường lấy đi động, cả người cô đều co giật cùng nhau co rút lại .

Trong mắt bịt kín một tầng sương mù, Ôn Hinh trực tiếp nhấn xuống phím mau lẹ , sau đó âm thanh cầu cứu mang theo một chút thê lương, “Lâm Lâm,mình đau quá...”

Mạc Tư Tước thoáng cái từ trên giường nhảy lên , trong tay cầm đi động, còn chưa kịp nói đầu dây bên kia đã sớm không có âm thanh .

“Hinh nhi, Hinh nhi em làm sao vậy?” Hắn ngay cả quần áo cũng không kịp thay liền vội vàng nắm lên chìa khóa xe chạy ra khỏi biệt thự, đi động vẫn đang duy trì trạng thái trò chuyện, khi Mạc Tư Tước chạy thẳng đến biệt thự cảnh giang đã phát hiện Ôn Hinh nằm trên mặt đất, gương mặt tái nhợt đáng sợ.

Sau khi tỉnh lại, Ôn Hinh cảm giác thân thể mình giống như là hư thoát , trong phòng bệnh rất yên tĩnh, trên tay cô đang truyền nước biển,cô nhớ tới một khắc tối hôm qua khiếp sợ kia, thiếu chút nữa là cô bị đau chết rồi.

Chỉ chớp lát, cửa phòng bệnh mở ra , lúc Ôn Hinh nhìn thấy thân hình đang đi tới, không khỏi ngây ngẩn cả người.

Mạc Tư Tước đón nhận được ánh mắt kinh ngạc của cô, gương mặt lãnh khốc đi tới trước mặt cô ngồi xuống, “Tối hôm qua em gọi điện thoại cho anh!”

“Ôn Hinh, em rốt cuộc biết thân thể của chính mình yếu bao nhiêu không?”

Mạc Tư Tước rất phẫn nộ, lúc thấy cô một mình lẻ loi nằm trên mặt đất , tim của hắn giống như là dùng dao cắt vô đau đớn.

Hắn không muốn đem cô giao cho bất luận kẻ nào, bây giờ hắn càng có lý do thuyết phục chính mình, nhất định phải từ bên cạnh Doãn Thiên Kinh đoạt lấy cô .

Ôn Hinh hít thở còn có chút thở gấp , trái tim không giống tối hôm qua quặn đau như vậy, chỉ là cô hiện tại không muốn mở miệng nói chuyện.

Mạc Tư Tước không có nói cho cô biết, thời gian cô trúng độc ở cùng hắn , hắn đã đem diên thoại đi động của cô mau lẹ lưu lại dây số của hắn, vì thế tối hôm qua Ôn Hinh chỉ tưởng chính mình bấm sai dây số.

Lúc kiểm tra kết quả đi ra, khuôn mặt tuần tú Mạc Tư Tước càng tối lại .

“Tình hình của Ôn tiểu thư bây giờ rất tệ!” Bác sĩ cầm trong tay bệnh án , đơn giản đối Mạc Tư Tước nói.

Cùng lần đó trúng độc có liên quan Mạc Tư Tước biết!

Trái tim của cô vốn đã không trọn vẹn, cộng thêm độc tố xâm hại,cô có thể chịu đựng tới bây giờ đã không dễ dàng.

“Có biện pháp gì hay không? Nếu như làm phẫu thuật tim thì sao ?” Mạc Tư Tước phiền lão nằm kéo tóc, hắn lần đầu tiên thấy cô liền biết nàng có một trái tim không hoàn chỉnh, thế nhưng hắn vẫn là nhịn không được đi ăn hiếp cô.

Mạc Tư Tước nghĩ tới trước các loại hành động cảm thú của mình, càng ảo não suy nghĩ không vượt qua được !

Cô mắng hắn là mắng đúng không sai, hắn căn bản không phải là người!

Nhưng mà bây giờ hắn muốn bù đắp cho cô, muốn cùng cô bắt đầu một lần nữa, còn có cơ hội không?

“Trên cơ bản mà nói là có thể xảy ra,nhưng tình huống này rất đặc biệt đối với cô, loại bệnh tim bẩm sinh này là di truyền từ người thân trong gia đình bởi vậy nên phẫu thuật xác xuất thành công rất thấp, chỉ sợ phẫu thuật cũng chỉ có mười lăm phần trăm thành công !” Bác sĩ liếc mắt nhìn Mạc Tư Tước, sau đó độc đáo phân tích .

Bạn đang đọc truyện *Cô Bé Lọ Lem Và Hoàng Thái Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 121: Chen Chúc Yêu

Mười lăm phần trăm?

Con người lạnh lùng của Mạc Tư Tước căng thẳng, nơi ngực như là ngăn một đoàn hỏa diễm khổ sở đến hô hấp đều rối loạn lên.

Bác sĩ đi rồi Mạc Tư Tước mới lâm vào trầm tư.

Hắn vốn cho là hắn đã kéo cô từ tay từ thần kéo lại nhưng mà không có!

Tay đột nhiên nắm thành quả đấm..đấm mạnh vào tường rắn chắc, Mạc Tư Tước phẫn hận đem mặt chôn trong cánh tay kêu rên .

Doãn Thiên Kinh biết Ôn Hinh ở bệnh viện đã là xé chiều, hắn vội vã từ bệnh viện chung chạy tới bệnh viện tư nhân,còn chưa đi gần liền nhìn thấy Mạc Tư Tước giữ ở ngoài, sắc mặt của hắn cũng thật không tốt nhìn.

Hai người dường như là vừa thấy mặt đã động tay với nhau, Mạc Tư Tước không hề nhường nhịn như lần trước nữa, ra quyền vừa nhanh vừa độc, Doãn Thiên Kinh dần dần không phải là đối thủ của hắn.

Bởi vì là phòng bệnh VIP cho nên cả tầng lầu đều không có người đi qua,mấy bác sĩ kiểm tra phòng và y tá nhìn thấy hai người đàn ông tuấn mỹ cao to vung tay cũng không dám tiến lên ngăn cản.

Cuối cùng vẫn là Ôn Hinh nghe được động tĩnh, theo trong phòng bệnh đi ra.Lúc nắm đấm của Mạc Tư Tước gần rơi vào trên mặt Doãn Thiên Kinh,cô nhanh chóng chạy đến trước người Doãn Thiên Kinh.Nếu như không phải Mạc Tư Tước nhanh rút tay trở về, một đấm kia sẽ đánh vào người cô .

“Người con gái này,có phải điên rồi hay không?” Hắn phẫn nộ hướng về phía Ôn Hinh gào thét, sau đó thô lỗ muốn đẩy Doãn Thiên Kinh ra.

“Mạc Tư Tước,anh được rồi đi đi!” Ôn Hinh liền đi tới ôm lấy eo của hắn, Mạc Tư Tước bởi vì hành động của cô mà dừng tay lại,sau đó Ôn Hinh buông hắn ra đi tới trước mặt hắn.

Rõ ràng hắn so với cô cao hơn rất nhiều.

“Anh dựa vào cái gì đánh anh ấy?” Ôn Hinh đứng ở giữa hai người đàn ông,thân thể gầy yếu mặc quần áo xanh da trời trong bệnh viện, sắc mặt tái nhợt trong suốt, chỉ có cặp con ngươi như trân châu sang lóa hữu thần, ánh mắt cô chán ghét nhìn chằm chằm Mạc Tư Tước thân niên che chở ở trước người Doãn Thiên Kinh.

“Mạc Tư Tước,anh không có tư cách đánh anh ấy.Dù anh ấy không tốt so với anh vẫn đỡ hơn!” Từng câu từng chữ của cô giống như dao đâm vào trái tim của Mạc Tư Tước , hắn trừng mắt nhìn lại,bên trong con ngươi màu lam đậm tán ra hàn ý làm cho người ta sợ hãi.

“Ôn Hinh,em có đầu óc hay không?Em đã không phải là duy nhất của hắn !”

“Nhưng ở trong mắt em, Doãn Thiên Kinh chính là người đàn ông đối với em tốt nhất!” Ôn Hinh nhìn thẳng vào con ngươi phẫn nộ đang phun ra lửa, sau đó ngón tay nhỏ và dài chia về phía trước ,về mặt lạnh lùng nói ra, “Anh đi đi,em không muốn nhìn thấy anh!”

“Ôn Hinh!Anh cho em cơ hội thu hồi lời vừa mới nói!” Trên mặt Mạc Tư Tước lộ vẻ u ám, một câu của cô liền đơn giản đánh hắn vào địa ngục.

“Em cầu xin anh, sau này đừng đến làm phiền em!Đi —— “

Ôn Hinh trực tiếp kéo Doãn Thiên Kinh vào phòng bệnh, sau đó đóng cửa mạnh lại,tiếng đóng cửa đinh tai nhức óc vang lên giống như là thanh âm trong lòng hắn, trán Mạc Tư Tước nổi đầy gân xanh , tay nắm chặt thành quyền, sau đó con ngươi màu lam sắc bén như ngọn gió rồi đi.

Được rồi!

Hắn lúc nào vì một cô gái mà thấp kém đến loại trình độ này, thế nhưng cô gái chết tiết kia lại không cảm kích!

Mạc Tư Tước ngồi vào trong xe, sau đó bấm dây số Trì Hạo, “Đi uống rượu!”

Thân thể Ôn Hinh run rẩy,cô thoảng cái ngã ngồi ở trên giường bệnh, trái tim có chút không gánh vác được động tác kịch liệt như vậy.

Doãn Thiên Kinh có chút ảo não, do dự đứng ở trước người của cô, mắt từ trên cao nhìn xuống khuôn mặt nhỏ nhắn mang theo bệnh kia, trong lòng càng thêm tự trách .

Hắn thật là đáng chết, tối hôm qua lại không có phát hiện cô không khỏe!

“Giản Ny không có sao chứ?” Ôn Hinh ngược mắt, nụ cười có chút suy yếu nhìn về phía hắn,nhìn nụ cười kia trong mắt Doãn Thiên Kinh cũng chỉ có chua xót.

“Không có việc gì, Hinh nhi,em không nên như vậy...” Doãn Thiên Kinh cúi người xuống ôm lấy cô,Ôn Hinh tựa đầu tựa ở trên vai của hắn, nghe hắn cúi đầu nhìn cô nói, “Xin lỗi!”

“Không liên quan đến anh, không phải nói xin lỗi,anh không có sai, Thiên Kinh...” Ôn Hinh ngửi mùi vị trên người hắn là mùi thuốc về cô gái khác.

Ôn Hinh đột nhiên có chút mệt mỏi,lúc Doãn Thiên Kinh đỡ cô nằm xuống lúc,cô đột nhiên cầm lấy tay hắn nói, “Em muốn trở về trường học!”

“Sắp đến cuộc thi cuối kỳ, em không muốn làm cho chính mình quá mệt mỏi...”

Doãn Thiên Kinh chân mày nhíu chặt hơn, bàn tay nhỏ bé lạnh như băng của cô ở trong bàn tay hắn, hắn nhìn cổ tay cô có chiếc vòng màu xanh, đồng hồ hắn cho cô đã không thấy.

Qua hồi lâu mới nói nhỏ đến không thể nghe thấy, “Hinh Nhi, là anh làm cho em mệt mỏi sao?”

“Anh có thể ích kỷ trói em bên người anh không?” Thân thể hắn nằm xuống che ở trước ngực của cô, Ôn Hinh vươn một tay vuốt ve mái tóc của hắn, cay đắng nói, “Không, là em cảm thấy mệt mỏi!”

Doãn Vân Tuyên đẩy cửa phòng ra, hé ra ương mặt tràn ngập son phấn phấn nộ cùng không cam lòng, cô thoáng cái xông lên phía trước, kéo cô gái lộ ngực tịt trong ngực người con trai kia, “Cút ngay!”

“Mạc Tư Tước, anh thật là quá mức!” Về mặt của Doãn Vân Tuyên ủy khuất nhìn người nửa nằm trên sofa, người đàn ông đó một tay cầm điều thuốc một tay cầm chai rượu, áo sơ mi màu tím chỉ buộc lại một viên cúc áo, mái tóc mất trật tự, trong phòng toàn bộ đều tràn ngập mùi vị mơ màng.

Hắn đã tròn một tháng không để ý tới cô!

“Doãn Vân Tuyên, cô có biết cô đang làm cái gì hay không?” Con ngươi của Mạc Tư Tước nheo lại, về mặt biếng nhác đưa tay lấy điều thuốc trong miệng ra lầm bầm, sau đó lười nhác ngồi dậy nhìn người không nhận ra mặt, trong lòng không khỏi có một tia khoái cảm trả thù.

Doãn Vân Tuyên xấu hổ và giận dữ đến tận đỉnh, Mạc Tư Tước đã khôi phục cuộc sống như trước đây hằng đêm đều có con gái xinh đẹp xung quanh, hắn vốn chính là người đàn ông như vậy. Cô biết nhưng hắn tại sao không để cho cô có chút tôn nghiêm, một chút yêu cho dù là bố thí!

“Cho cô ba giây đồng hồ, cút khỏi tầm mắt của tôi, đừng có chọc tôi!” Mạc Tư Tước chán nản đẩy cô ra, sau đó kéo cô gái kia vào trong lòng, trườn miên hôn sâu.

“Vì sao? Anh vì sao phải đối với em như vậy? Em là vị hôn thê của anh, Mạc Tư Tước, anh đã nói muốn kết hôn với em!” Doãn Vân Tuyên có chút kích động sờ lên mặt của mình, thì thào nói, “Có phải là vì mặt em hay không, bởi vì em không có đẹp như trước đây?”

Mạc Tư Tước hừ nhẹ một tiếng sau đó cười tà ác.

“Lấy cô cũng là vì dấn vật cô, bắt quá ta hiện tại không có hứng thú...” Con ngươi hẹp dài của Mạc Tư Tước khóa lại cô, cái chén trong tay đột nhiên bị hắn đập bể ở trước mặt cô.

“Nếu như cô không phải là em gái của Doãn Thiên Kinh, tôi căn bản không thèm nhìn cô lấy một lần!”

Bạn đang đọc truyện *Cô Bé Lọ Lem Và Hoàng Thái Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 122: Hủy Hôn Ước Đi

“Em không hiểu...” Doãn Vân Tuyên hai mắt đầm lệ, ánh mắt vô tội ngẩng đầu nhìn hắn, cùng người đàn ông này cùng một chỗ cô cho tới bây giờ đều là hèn mọn, bởi vì hắn quá ưu tú cho dù cô tốt như thế nào cũng không thể bằng hắn.

“Cô không cần hiểu!” Mạc Tư Tước một tay vỗ về cái trán, khe rãnh giữa hai đầu lông mày khép lại càng sâu, sau đó hắn đã từ trên ghế salon đứng lên, chán nản đẩy cô gái không thấy rõ mặt bên người ra một bên.

“Hủy bỏ hôn ước đi, Doãn Vân Tuyên!” Hắn đi tới trước mặt cô, nâng cằm nhìn cô lạnh lùng ra mệnh lệnh.

“Em không, em không hủy bỏ!” Doãn Vân Tuyên quật cường mở to hai mắt nhìn, chẳng sợ chỉ là danh phận trên danh nghĩa, cô cũng muốn ở bên cạnh hắn, cùng ngồi ngang hàng với hắn

“Tôi lặp lại một lần nữa!” Trên mặt của Mạc Tư Tước đã không có nụ cười chỉ có lãnh khốc, “Cách tôi xa một chút, bằng không tôi cam đoan kết quả của cô sẽ thảm hại hơn!”

“Em sẽ không đồng ý, em sẽ không hủy hôn ước!” Doãn Vân Tuyên bốc đồng khóc rống, cô không dễ dàng bỏ qua món đồ của mình.

Mạc Tư Tước ý vị thâm trường nhìn cô một cái, sau đó cũng không quay đầu lại bỏ đi.

Chuyện hắn muốn làm cho tới bây giờ đều không cần bất luận kẻ nào đồng ý!

Doãn Vân Tuyên ngồi dưới đất lên tiếng khóc lớn, vì người đàn ông này cô đã khổ như thế nào, cuối cùng ngay cả mặt cũng bị phá hủy, tại sao hắn còn vô tình ném cô đi?

Ở trong bệnh viện Ôn Hinh rất thống khổ, cô biết thân thể của mình không bằng lúc trước, trước đây chỉ cần uống thuốc đúng hạn cô còn có thể giống người bình thường, nhưng mà bây giờ trái tim của cô đã không chịu nổi chế độ của cô nhiều lần phát tác.

Doãn Thiên Kinh một ngày trong có hơn phân nửa thời gian đều bồi ở bên người cô, Ôn Hinh cảm thấy rất áy náy cho nên cô gọi Kiều Lâm tới lên lên giải quyết thủ tục xuất viện, Doãn Thiên Kinh đến tìm không thấy cô mới biết được thì ra cô đã trở về trường học.

Xe của hắn chạy đến ngoài trường đại học Thượng Phong, cũng không có đi vào, cũng không có gọi điện thoại cho cô, chỉ là xa xa nhìn cô một cái.

Ngày đó lúc hắn trở về Doãn gia, Doãn Chính Hào đã nói cho hắn biết, nhất định phải kết hôn với Giản Ny!

Doãn Thiên Kinh lại một lần nữa ngỗ nghịch phụ thân của hắn!

“Chẳng lẽ con của mình mới sinh ra là con riêng sao?” Doãn Chính Hào phẫn nộ hướng hắn gầm thét.

“Đưa nhỏ con sẽ nhận nhưng kết hôn thì không thể!” Doãn Thiên Kinh không tự ti cũng không kiêu ngạo trả lời.

“Dù cho Giản Ny nguyện ý đem con giao cho con, con cho là Ôn Hinh sẽ chấp nhận đứa bé này sao? Thiên Kinh, con gái đều thích sạch sẽ, Ôn Hinh cô ấy không phải con nít con hắn là nên hiểu!”

Buổi nói chuyện với Doãn Chính Hào làm cho Doãn Thiên Kinh lâm vào nghiêm túc tự hỏi.

Hắn có phải quá ích kỷ hay không, một mặt không muốn làm cho chính mình lưu lại tiếc nuối, về phương diện khác lại kéo không tha cô.

Ôn Hinh ở bên cạnh hắn không vui, hắn đã thật lâu không thấy cô cười xuất phát từ nội tâm.

Nhưng hắn có thể xác định tình cảm của mình đối với Ôn Hinh, hắn là nghiêm túc muốn sống với cô suốt đời!

Ở ngoài trường học thật lâu, Doãn Thiên Kinh mới lật di động ra, sau đó lại khép lại, động tác như vậy lặp lại nhiều lần nhưng cuối cùng cũng không có làm gì.

“Làm sao vậy?” Ôn Hinh từ trên giường ngẩng đầu, liền nhìn thấy Kiều Lâm hai tay chống nạnh, theo ký túc xá bên ngoài nổi giận dưng dưng đi tới.

“Này Doãn Thiên Kỳ, thực sự là quá không biết xấu hổ!”

Kiều Lâm vừa nói vừa nắn, “Hinh Nhi, cậu nói xem mình có chỗ nào không giống con gái? Trông dáng mình, có ngực có cổ, mắt hắn mù rồi à!”

“Anh hai lại chọc giận cậu sao?” Ôn Hinh thoáng cái từ trên giường trở mình ngồi xuống, sau đó hứng thú dạt dào đánh giá cô.

Lại nói tiếp, Kiều Lâm và Doãn Thiên Kỳ thật đúng là một đôi oan gia vui vẻ, hai đều mê người làm cùng một chỗ, quả thực đều là một đôi dở hơi.

Ôn Hinh nhìn ra Doãn Thiên Kỳ thích Kiều Lâm, chẳng qua là hắn trước đây tình sử phong lưu nhiều lắm, cô không biết cái hắn thích này có thể duy trì bao lâu!

“Ngày hôm qua nói đêm nay cùng hắn đi dự yến tiệc, thế nhưng hắn hôm nay mang theo cô gái khác đến trước mặt của ta khoe khoang, thật quá mức!”

“A! ! Sau này còn để ý đến hắn, mình sẽ không lấy họ Kiều!”

Kiều Lâm tức đến phát điên đi qua đi lại, Ôn Hinh nhìn ra dáng vẻ cô yêu hận đan xen thống khổ, giống như lúc trước cô bị Mạc Tư Tước dẫn vật một thời gian.

“Lâm Lâm, người có phải thích anh hai hay không?” Cô thử dò xét hỏi.

“Không, mình mà thích hắn sao? Đàn ông cặn bã, lão nương chán ghét hắn còn không kịp!”

“A A A, có người khẩu thị tâm phi nha!” Ôn Hinh đã từ trên giường xuống, về mặt trêu ghẹo nhìn chằm chằm Kiều Lâm khuôn mặt nhỏ nhắn kia có chút ngưng ngưng, “Kỳ thực mình nhìn ra anh hai cũng rất thích cậu, bằng không cho hắn một cơ hội!”

“Mình chán ghét người nhà họ Doãn!” Kiều Lâm không được tự nhiên quay mặt, theo trong lỗ mũi hừ nói lầm bầm.

“Lâm Lâm, thích một người là một chuyện rất hạnh phúc, ngàn vạn đừng làm ra chuyện cho mình hối hận!” Ôn Hinh rất có cảm khái nói.

Cho đến về sau, thời gian Doãn Thiên Kỳ cách cô càng ngày càng xa, Kiều Lâm mới biết được, nếu như cô bây giờ nghe Ôn Hinh nói, có thể cô và Doãn Thiên Kỳ lại có một kết cục khác?

Mạc nhị thiếu gia tẩy trần bằng yến tiệc, Mạc Tấn Kỳ trắng trợn thiết yến khoản đãi, đây cũng là thân phận con riêng của Mạc Tư Tước bị ẩn tàng hai mươi mấy năm lần đầu tiên được chính thức giới thiệu ra ngoài.

Mạc Tư Tước đối với em trai cùng cha khác mẹ vẫn có loại cảm giác bài xích, chính vì hắn tồn tại cho nên việc cha phản bội mẹ hắn càng chính xác, vì thế lúc Mạc Tư Tước tiếp nhận K-N là lúc đem em trai không thể lộ ánh sáng này đá trở về Australia, một năm kia, cũng là Khả Khả rời khỏi một năm.

Cách năm năm trước, hắn nhìn em trai mình càng ngày càng tuấn lãng, giữa trán có vài phần khí thế giống như hắn. Mạc Tư Tước đột nhiên cảm thấy, hắn đối với em trai này cảm thấy càng thêm chán ghét.

Mạc Tư Tước vô luận ở nơi nào, khí thế lên sân khấu luôn luôn mạnh mẽ như vậy, chẳng sợ đêm nay nhân vật chính không phải hắn, hắn một thân màu đen tây trang, đứng chấp tay giống như vị thần tuấn mỹ, từ sau khi hắn vừa xuất hiện đề tài bàn luận luôn xoay chuyển về hắn.

Ví như hắn có thể thao túng cổ phiếu tăng.

Ví như hắn lại thu mua công ty nào.

Ví như cô gái bên cạnh hắn lại thay đổi...

Doãn Thiên Kỳ thay thế Doãn Thiên Kinh tới tham gia yến hội đêm nay, mấy năm trước hắn cũng đã từng gặp Mạc Tư Ly, chỉ là không nghĩ tới thủ đoạn của Mạc Tư Tước ác tuyệt như vậy, ngay cả em trai thân sinh cũng không buông tha.

Tay hắn cầm sâm banh, khách sáo cùng người chung quanh, trong đám người tầm mắt của hắn và Mạc Tư Tước chống lại nhau, hắn hướng hắn tà khí cười, sau đó phong thái xuất sắc nắm tay cô gái bên cạnh đi về phía sân nhảy.

Doãn Thiên Kỳ cũng dẫn bạn nhảy của mình đi ra sân nhảy, xong một khúc, tất cả mọi người nghỉ hô hấp chải tóc, nhìn Mạc Tư Tước làm động tác chó có lên tiếng.

“Hôm nay ta còn có một việc quan trọng muốn tuyên bố!”

Bạn đang đọc truyện *Cô Bé Lọ Lem Và Hoàng Thái Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 123: Một Lần Nữa Bắt Đầu

Doãn Thiên Kỳ nhìn vào ánh mắt của Mạc Tư Tước, đáy mắt kia đã không còn dấu vết của sự ngông cuồng quen thuộc, trong lòng hắn liền nảy lên một linh cảm không tốt.

Quả nhiên ngay sau đó, hắn hùng hồn nói, “Từ hôm nay trở đi, hôn ước của tôi _ Mạc Tư Tước và Doãn gia tam tiểu thư Doãn Vân Tuyên hủy bỏ!”

Mạc Tư Tước vừa dứt lời, mọi người dưới đài nhốn nháo kinh ngạc.

Doãn Vân Tuyên từ trong đám người lao tới, cô giống như là đã mất đi lý trí vội vã đánh về phía Mạc Tư Tước, “Mạc Tư Tước, em không đồng ý, em chết cũng không đồng ý!”

Đinh hôn ngày đó cô có bao nhiêu hãnh diện thì ngày hôm nay cô xấu hổ bấy nhiêu, thậm chí cô hôm nay so với Ôn Hinh ngày ấy, càng làm cho người khác phải sựng sựng thương xót hơn.

Doãn Vân Tuyên ôm chặt lấy chân Mạc Tư Tước, vô luận cô khẩn cầu, uy hiếp, hay là cố tình gây sự, nhưng đến cuối kết thúc bằng một tràng cười chế nhạo.

“Vân Tuyên, đừng làm loạn!” Doãn Thiên Kỳ cũng hết cách trấn định, hắn bỏ rơi người bạn gái bên cạnh. Sau đó tiến lại gần Doãn Vân Tuyên kéo em gái lại bên mình. Hắn không biết em gái vào lúc nào, cũng có thể em gái đã đoán trước được sẽ có kết cục như vậy.

“Mạc Tư Tước, nguoi điên rồi!” Doãn Thiên Kỳ khẽ gắt một tiếng, lạnh lùng mà quét ánh mắt khiêu khích về Mạc Tư Tước vô tình kia. Sau đó, hắn liền

kéo Doãn Văn Tuyên đi ra ngoài.

“Mọi người cứ tiếp tục vui vẻ!” Mạc Tư Tước im lặng không nói gì, chẳng qua sau khi đón nhận cặp ánh mắt hài hước kia, ánh mắt của hắn tối sầm một chút, sau đó cũng lặng lẽ biến mất.

“Anh hai, Mạc Tư Tước tại sao muốn nhục nhã em như vậy?”

“Em rốt cuộc làm sai cái gì?”

“Em chỉ là yêu hắn, yêu hắn...”

Doãn Văn Tuyên từ lúc gương mặt bị hủy đã không giống như trước kia vênh vác tự đắc, nói cho cùng cô cũng bắt quá cũng là một đóa hoa thuần khiết, thiên kim tiểu thư bị làm cho hư hỏng.

Trên mặt cô đều là nước mắt và hóa trang, cô cứ như vậy ủy ủy khuất khuất ở trước mặt anh trai Doãn Thiên Kinh nói hết.

“Văn Tuyên, là anh sai, xin lỗi...” Khuôn mặt Doãn Thiên Kinh tuần tú như khi trời tháng sáu, sau đó u tối như mây đen.

Nếu như lập trường của hắn kiên định thì Mạc Tư Tước không có khả năng xúc phạm tới Văn Tuyên như vậy.

Hiện tại Mạc Tư Tước đã thành công trả thù hắn, bất kể là Ôn Hinh hay là Văn Tuyên, các cô ai cũng đều làm cho hắn đau khổ!

“Em không hiểu, em thực sự không hiểu, anh cả, anh và Mạc Tư Tước ngày xưa có ân oán gì, hắn là bởi vì anh nên mới tìm tới em đúng hay không?”

Doãn Văn Tuyên không ngốc, lúc trước Mạc Tư Tước sủng cô cho nên cô không kiêng nể gì cả, thế nhưng lúc thức dậy hắn rất tuyệt tình, lại không có một chút muốn giải thích, cho dù bọn họ trước kia quỵen như đầu gối, ân ái triền miên.

“Hãy quên hắn đi, Văn Tuyên...” Doãn Thiên Kinh chăm chú đem cô ôm vào trong ngực, nhẹ giọng dụ dỗ.

Mạc Tư Tước vì trả thù hắn mà đã đụng chạm đến hai người người phụ nữ quan trọng nhất của hắn, Đủ rồi!

“Anh cả, Mạc Tư Tước tính toán cái gì? Dựa vào cái gì mà chà đạp Văn Tuyên tệ như vậy?” Doãn Thiên Kỳ có chút nhìn không ra, so với Doãn Thiên Kinh đang nhăn nhó kia, hắn thì lại cảm phần nhiều hơn.

Hắn thật muốn tìm tới Mạc Tư Tước, sau đó xử lý hắn một trận, nhưng hắn tôn trọng Doãn Thiên Kinh!

“Nếu quả thật vì muốn tốt cho Văn Tuyên, thì tránh xa hắn là cách tốt nhất!” Doãn Thiên Kinh liếc mắt nhìn hắn một cái, Doãn Thiên Kỳ ngay lập tức cúi gằm mặt xuống, sau đó xoay người không nói nữa.

Mạc Tư Tước cùng Doãn Văn Tuyên hủy bỏ hôn ước, Doãn Chính Hào dường như đã đoán trước, hắn đau xót cho con gái, hắn vốn cũng không xem trọng người đàn ông kia, vì Mạc Tư Tước quá kiêu ngạo, hắn dường như đứng ở vị trí rất cao, không phải Văn Tuyên có thể dễ dàng với tới được. Vì thế hiện tại trong lòng của ông cũng chất đầy tâm sự.

Ngày thứ hai, tiêu điểm của báo chí đưa ra là tin tức Mạc Tư Tước cùng Doãn gia tam tiểu thư hủy bỏ hôn ước, chỉ là có một số tin tức công bố, hoàng thái tử là bởi vì mê luyến ca sĩ JOJO sống động, không tiếc bỏ rơi vị hôn thê để vui mừng công khai mối quan hệ.

Ôn Hinh tùy ý liếc một cái, trong hình người đàn ông kia áo quần bảnh bao, vô luận là trường hợp gì hắn luôn luôn chói mắt như vậy.

Chỉ là cô cảm thấy thương tâm, cô đã từng có một khoảng thời gian rất mê luyến Giản Ny, về sau cô ta vì Mạc Tư Tước cắt cổ tay, hiện tại cô cũng rất thích JOJO, nhưng lại cũng cùng Mạc Tư Tước nhắc lên quan hệ, quan trọng nhất là người đàn ông kia còn luôn miệng nói yêu cô!

Ôn Hinh nhớ tới thái độ ngày ấy của cô ở trong bệnh viện thật là tuyệt tình, hắn nhất định là sẽ vứt bỏ cô?

Kiểu người như hắn, bên người cho tới bây giờ sẽ không thiếu phụ nữ, cô làm sao có thể tin tưởng hắn là thật sự yêu cô chứ?

Thế nhưng vì sao nhìn thấy hắn và cô gái khác cùng một chỗ, trong lòng cô lại có một chút rầu rĩ, là bệnh tim lại tái phát sao?

Ôn Hinh đưa tay vỗ nhẹ ngực, trong tay kia còn cảm trương áp-phích, Mạc Tư Tước ngũ quan tuần mỹ tự do ở trong lòng bàn tay cô, trong lúc bất chợt nổi thương cảm liền trào lên.

Nếu như lúc trước cô không yêu hắn sâu như vậy, thì hôm nay cô cũng sẽ không hận hắn như vậy

Bên ngoài lại róc rách mưa nhỏ, người trong phòng học đã đi hết, Kiều Lâm cũng không biết chạy đi đâu.

Ôn Hinh đứng ở trên ban công nhìn ra bên ngoài, giữa màn mưa mang theo đám sương, theo trong không khí nhẹ nhàng buông xuống, Ôn Hinh nhìn thấy cách đó không xa đi tới một bóng người cao lớn, chậm rãi ở trước mắt cô càng ngày càng rõ ràng!

“Anh...” Ôn Hinh tập trung ánh mắt, lúc đang nhìn thì bóng đen đã đứng trước mặt, trong nháy mắt cô có chút động tâm.

“Anh chỉ là đi ngang qua!” Mạc Tư Tước tùy ý vén sợi tóc trên trán còn vương lại bọt nước, sau đó lơ đãng nói với cô.

Khỏe miệng Ôn Hinh nhếch lên vẻ tươi cười âm thầm, ánh mắt cô khẽ liếc trộm Mạc Tư Tước, cô phát hiện hắn giống như không được tự nhiên!

“Vây, em đi trước...” Ôn Hinh đi lướt qua bên cạnh hắn, cô cho rằng Mạc Tư Tước sẽ kéo cô lại, nhưng động tác gì hắn cũng không có, vẫn là đưa lưng về phía cô, trong lòng Ôn Hinh dâng lên một cổ mất mát, chẳng qua cô không chấp nhận hắn!

Đi tới dưới lầu, mưa đã rơi xuống càng lớn, toàn bộ phòng học không ai đi tới, Ôn Hinh nhìn bầu trời u ám nhìn không thấy một tia sáng.

Cô thở dài một hơi, sau đó đưa tay giao nhau che lên đỉnh đầu, lúc đang chuẩn bị phóng đi trong mưa, trên đỉnh đầu lại xuất hiện một bóng đen.

Cô kinh ngạc quay đầu lại nhìn thấy vẻ lãnh khốc như cũ của Mạc Tư Tước, hắn đem cái ô xanh che đỉnh đầu cô.

Cô nhìn hắn tâm trạng có chút mâu thuẫn, lửa lớn lan rộng cả vùng đất đem vật đó nhét vào trong tay cô, sau đó liền chuẩn bị rời khỏi.

“Ồ...” Ôn Hinh phản xạ có điều kiện liền kéo hắn lại, Mạc Tư Tước mừng rỡ không ngớt, Ôn Hinh rút người lại, nhìn người con trai lãnh khốc kiêu ngạo đang đứng ở trước mặt cô đáng vẻ có chút khúm núm, lòng cô nhất thời liền mềm nhũn.

“Anh và Doãn Văn Tuyên đã hủy bỏ hôn ước!” Mạc Tư Tước rất sợ cô không biết, cố ý cường điệu một lần.

Ôn Hinh tức giận liếc hắn một cái, hừ lạnh nói, “Ừm, em đều thấy được, anh đã có niềm vui mới...”

“Em đang ở đây sao? Ôn Hinh!” Mạc Tư Tước đột nhiên nghiêm túc chạm vào mặt cô, “Anh hiện tại rất nghiêm túc nói cho em biết, Ôn Hinh ở cùng với anh đi?”

Ánh mắt của hắn nhìn cô cực nóng mà lại thâm tình, hô hấp Ôn Hinh trong nháy mắt đã bị đoạt đi, cô giật mình nhớ tới đây là lần thứ hai Mạc Tư Tước nói với cô những lời này!

Bạn đang đọc truyện *Cô Bé Lọ Lem Và Hoàng Thái Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 124: Ba...hai...một

Ôn Hinh tập trung vào đôi mắt đen của mình chống lại đôi mắt sâu thăm hắc ám của hắn, giờ phút này chỉ còn nghe được tiếng tim đập mạnh mẽ của hắn, trong mắt Ôn Hinh hoàn toàn chinh chinh dung nạp bóng dáng hắn.

“Nhưng mà, em không thể tin được...” Ôn Hinh thực sự sợ, những ngày cùng nhau ở Luân Đôn, bọn họ đã gắn bó cùng nhau chẳng màng sống chết, nhưng cuối cùng hắn lại một lần nữa lợi dụng cô, tổn thương cô, nên giờ đây Ôn Hinh không biết có nên hay là không nên lại tin người đàn ông này.

“Em muốn anh làm như thế nào mới có thể tin?” Nước mưa đã thấm dần vào đôi mắt của Mạc Tư Tước khiến nó trở nên càng sâu thăm hơn, hắn nắm lấy hai bả vai của Ôn Hinh, vẻ mặt kiên quyết nhìn cô.

“Được, anh sẽ cho lý do để em tin anh!”

Mạc Tư Tước nói xong rồi buông cô ra, đi đến cửa thang lầu, các phòng học đã vắng vẻ từ lâu, bây giờ chỉ còn tiếng bước chân dồn dập của hắn hòa lẫn trong tiếng mưa rơi, nghe có vài phần cô đơn tĩnh mịch, Ôn Hinh dường như ý thức được hắn sẽ muốn làm hành động kế tiếp gì sau đó vội vã đuổi theo phía sau hắn.

“Mạc Tư Tước!” Ôn Hinh chạy rất gấp, chớp mắt đã không thấy hình bóng của Mạc Tư Tước đâu, bên ngoài tiếng sấm cuộn cuộn, có một điều gì đó đang thổn thức trong trái tim của Ôn Hinh, cô đã không còn nhận ra tiếng tim đập của chính mình nữa.

Cô vội vã chạy lên tầng cao nhất, không có bất kỳ che chở nên những hạt mưa cứ nặng nề mà rơi xuống, đánh vào trên mặt cô, trên người, khiến cô cảm thấy đau nhói.

Đứng ở giữa màn mưa Ôn Hinh liếc mắt liền thấy được người đàn ông đang đứng sát mép ranh giới giữa trời và đất, tim cô sợ đến muốn nhảy ra ngoài.

“Anh định làm gì?”

“Hình Nhi,em nói, cái cảm giác từ trên thiên đường rớt xuống địa ngục có giống cảm giác từ nơi này nhảy xuống hay không?”

Mạc Tư Tước chậm rãi xoay người, nước mưa đã thấm ướt y phục trên người của hắn, chỉ là đôi mắt xanh thâm tình kia của hắn vẫn đang chăm chú nhìn cô.

“Không...anh đừng như vậy...” Hai tay Ôn Hinh đột nhiên bịt miệng, cô lắc đầu đi từng bước một tới gần hắn, Mạc Tư Tước lại lớn tiếng quát cô, “Đứng lại, em đừng tới đây!”

“Anh biết trước đây anh đã làm rất nhiều chuyện thương tâm đối với em, thế nhưng em biết không? Hình nhi, cái cách em đối xử với anh bây giờ so với anh từ nơi này nhảy xuống còn thoải mái hơn nhiều!”

“Anh yêu em! Ôn Hinh, anh không phải là thuận miệng, anh...con mẹ nó...anh là thật lòng yêu em!”

Mạc Tư Tước cách màn mưa, hắn tựa như nỗi con điên hướng cô gầm thét, hắn làm như thế nào cô cũng không vui, loại cảm giác này thật là sống không bằng chết!

“Không nên —— “

“Em tin, Em tin anh, Mạc Tư Tước!” Ôn Hinh vừa nói xong, Mạc Tư Tước bước chân dài vào không trung, giống như ngày đó cô ở biệt thự của hắn, nhảy vào hồ bơi một cách dứt khoát không quay đầu lại, thế nhưng ở đây không phải hồ bơi, đây là tầng thứ hai mươi mốt của trường học!

Ôn Hinh vươn tay muốn nắm lấy hắn, thế nhưng cuối cùng vẫn còn không có gì cả nắm.

Trong miệng cô giờ đây có một vị mặn chát, Ôn Hinh không biết đó là nước mắt hay là nước mưa.

Trong đầu cô bây giờ chỉ có một ý niệm, Mạc Tư Tước thực sự từ nơi này nhảy xuống ?

“Tại sao lại ngu ngốc như vậy, Mạc Tư Tước, em nói rồi, em không muốn hận anh...”

Ôn Hinh thoáng cái ngã ngồi ở tiền nước mưa trên sân thượng,xung quanh nồng đậm u ám lại như bầu trời bao la làm cho cô lại nhớ tới ba ngày dài như một thế kỷ kia.

Cô vì hắn mà đã cười thật nhiều, vì hắn mà đã khóc thật nhiều, vì hắn mà đau lòng rất nhiều, chắc bây giờ cũng vì hắn mà chết đi!

Mạc Tư Tước đối với cô là chân thực,cô cảm giác được!

“Em cũng yêu anh... Mạc Tư Tước!” Trước mặt Ôn Hinh là một mảnh mơ hồ, cô không muốn lại lừa gạt trái tim của mình lần nữa.

Cô cũng đã quá mệt vì phải nguy trang giả tạo để lừa dối bản thân mình rồi

Cùng Mạc Tư Tước ở chung thời gian, không có ai có thể tránh được trái tim bị rung động, chính là bởi vì yêu hắn cho nên cô mới không cho phép hắn có một nửa điểm phản bội cô.

Ôn Hinh đã hiểu trái tim của mình từ rất sớm, chỉ là không dám đem chính mình lại giao cho hắn!

Cô đã là một người sống ở giữa ranh giới sự sống cái chết, nên cô rất sợ, sợ chính mình sẽ chết ở trong tay người đàn ông kia.

Hắn cứ vô tình như vậy, cứ tà ác như vậy, thế nhưng mỗi lúc thức dậy, hắn lại là đem toàn bộ thế giới đều trải ra ở tại trước mặt cô.

Cho đến giờ phút này, Ôn Hinh mới bằng lòng nhìn thẳng vào tim của mình, nếu như nói cô và Doãn Thiên Kinh ở chung tựa như nước ấm, chỉ có bình thân và ấm áp, đó là bởi vì cô quá thiếu thốn sự yêu thương đồng cảm, cho tới bây giờ không ai thật lòng với cô giống như Doãn Thiên Kinh, cho nên cô chăm chú nắm lấy tay hắn, chỉ cần hắn không buông ra, cô cũng sẽ không buông ra.

Còn cô cùng Mạc Tư Tước giống như là rượu nho, là rượu ba phần độc, mà cô biết rõ hắn chỉ là một người đàn ông không hơn không kém, thế nhưng cô lại không thoát khỏi sự hấp dẫn của hắn chính cái sự dịu dàng của hắn đã tồn tại sâu trong tâm trí của cô,về phương diện khác cho dù là say,cô vẫn muốn nếm thử một ngụm... .

Thế nhưng cô tựa hồ cũng quên mất, thời gian để chờ đợi cô say thì hắn đã sớm say trong men nồng tình ái... .

“Ôn Hinh, em rốt cuộc cũng thừa nhận!” Ngay lúc Ôn Hinh đang khóc thương tâm tuyệt vọng,cách đó không xa đột nhiên truyền đến một thanh âm quen thuộc.

Cô ngược mắt lên nhìn,lúc này mưa đã nhỏ dần đi theo thời gian,cô quay đầu nhìn về phía bốn phía tựa hồ nghe tới thanh âm của Mạc Tư Tước.

Ôn Hinh vội vã nằm úp sấp thân thể, nhìn xuống nơi mà Mạc Tư Tước đã nhảy xuống,lúc này mới nhìn thấy cả người Mạc Tư Tước đều kê sát ở vách tường, treo lơ lửng trên bầu trời sát mép tường,hai bàn tay kia nắm chặt một góc tường nhô ra ngoài, cô chỉ nhìn xuống liếc mắt một cái, toàn bộ đầu óc đều phải hôn mê, không dám nghĩ, Mạc Tư Tước cả người tựa như một con thằn lằn kê sát ở trên vách tường không có bất kỳ thứ gì chống đỡ.

Ôn Hinh đột nhiên liền nín khóc, sau đó cô mỉm cười, cô chẳng sợ hấn lại một lần nữa lừa cô, trong lòng cô nhẹ đi hấn nhưng hấn lại không được thoải mái giống như cô.

“Mẹ nó! Mau kéo anh lên, anh chống không nổi nữa!” Mạc Tư Tước cúi đầu nguyên rủa một tiếng, toàn thân trọng lượng đều chống đỡ tại nơi hai tay đang cố níu giữ, thời gian mà hấn duy trì động tác này là để nghe được người con gái kia nói ra câu nói đó, hấn biết cái gì đều đáng giá.

“Mạc Tư Tước, anh là đồ tồi!” Ôn Hinh lập tức đưa tay ra ngoài, Mạc Tư Tước một tay chống một tay nắm lấy bàn tay Ôn Hinh, phóng lên trên, sau đó tà cười một tay lấy Ôn Hinh kéo vào trong lòng.

“Anh... cái tên xấu xa này, làm em sợ muốn chết...” Ôn Hinh tựa ở trong ngực hấn, thở gấp phì phò, vừa rồi lúc hấn nhảy xuống kia, cô thậm chí cũng không dám nhìn xuống.

Ôn Hinh biết, hấn đây là đang dùng tính mạng để chứng minh tình yêu của hấn đối với cô!

“Ôn Hinh, bây giờ em có muốn cùng anh bắt đầu lại lần nữa không?” Đôi mắt lam thâm tình của Mạc Tư Tước nhìn chăm chăm khuôn mặt trắng nõn nhỏ nhắn của cô, một tay nhẹ nâng cằm của cô, hấn kỳ thực cũng rất là sợ hãi, không phải là hấn không tự tin với thân thủ của mình, mà chỉ là hấn sợ hãi, nếu như hấn làm bộ từ nơi này nhảy xuống, Ôn Hinh vẫn không muốn chấp nhận hấn, vậy hấn nên làm cái gì bây giờ?

Chỉ là, lần này, hấn đã thắng!

“Cho em ba giây đồng hồ suy nghĩ!”

“Ba... hai... một!”

“Không trả lời, anh coi như em đã chấp nhận!”

Mạc Tư Tước hài lòng nhũn mảy, sau đó một tay chế trụ cái ót của cô, hôn thật sâu lên môi cô...

Bạn đang đọc truyện *Cô Bé Lọ Lem Và Hoàng Thái Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 125: Chuyện Không Học Được

Lúc Doãn Chính Hào tìm đến Ôn Hinh, cô vẫn còn chìm trong dư âm tối hôm qua Mạc Tư Tước khiến cô kinh ngạc không cách nào tự kiểm chế.

Hấn tự hỏi tự đáp, căn bản không để cho cô có cơ hội mở miệng, sau đó hấn tựa như rất sợ cô nuốt lời, hấn cứ ngăn miệng của cô lại không muốn buông ra.

Cuối cùng, lúc Ôn Hinh sắp không thờ nổi nữa thì hấn mới buông tha cô, hấn giống như một cậu nhóc mới biết yêu lần đầu, đôi mắt trông mong nhìn cô, sau đó đưa cô về ký túc xá, Ôn Hinh trên mặt đều không có biểu tình gì.

Cô chỉ nói với hấn một câu “Để xem biểu hiện của anh sau này ra sao đã!”

Đi ra ngoài trường học, tài xế của Doãn Chính Hào đã mở cửa xe cho cô, Ôn Hinh lễ phép gật đầu, sau đó ngồi vào chỗ ngồi phía sau, Doãn Chính Hào không hề chớp mắt nhìn chăm chú vào cô.

“Doãn thúc thúc!” Sau cái ngày ở Doãn gia ông nói với cô những lời đó, thì cô đối với người nhà họ Doãn rất là phản cảm.

Thế nhưng Ông là trường bối, cô tôn trọng ông.

Ôn Hinh đại khái có thể đoán được, Doãn Chính Hào hôm nay tới tìm cô là có dụng ý gì.

“Chú đến tìm cháu có việc gì sao?” Ôn Hinh có điểm chịu không nổi ánh mắt của ông nhìn cô, cô có chút ngại không yên phá vỡ không khí trầm mặc này.

“Ôn Hinh, đôi khi chú cảm thấy cháu rất giống với vợ của chú...” Doãn Chính Hào đột nhiên toát ra một câu, làm cho Ôn Hinh sững sốt một chút.

Hấn nói vợ là Ôn Tố Tâm, hay là Thiên Huệ?

“Đương nhiên, cháu là do mẹ cháu sinh, không giống mẹ thì giống ai ạ!” Ôn Hinh hậm hực cười, ngoài cười nhưng trong không cười đáp trả.

Doãn Chính Hào thở dài một hơi, sau đó đem người buông lỏng dựa trên ghế, nhàn nhạt phản phó tài xế phía trước “Lái xe!”

“Không cần đâu ạ, chú có điều gì muốn bàn luận với cháu thì cứ nói ở đây đi ạ, cháu một hồi nữa còn phải đi học!” Ôn Hinh vội vã ngăn trở sự sắp xếp của Doãn Chính Hào, mặc kệ ông muốn dẫn cô đi nơi nào, cô cũng không muốn đi.

Doãn Chính Hào thần sắc kinh ngạc nhìn cô một cái, sau đó im lặng không lên tiếng, tài xế ngồi trước đã hiểu ý tứ, vội mở cửa xe đi xuống.

Trong lúc nhất thời, trong xe chỉ còn lại có hai người bọn họ.

“Chú muốn Thiên Kinh cưới Giản Ny, thế nhưng nó không muốn!” Doãn Chính Hào nói thẳng ý đồ mình đến, tay Ôn Hinh đặt ở trên đầu gối đột nhiên hơi run nhẹ khấn trương một chút.

“Chú cho là anh cả sẽ nghe lời của cháu?” Ôn Hinh có chút tự giễu cười một chút, ông dựa vào cái gì cho rằng cô sẽ giúp ông thuyết phục Doãn Thiên Kinh!

“Ôn Hinh, cháu là một cô gái lương thiện, ta tin cháu sẽ biết phải làm sao đối với Thiên Kinh là tốt nhất?”

“Cháu đã và nó đã không thể, vì sao không thành toàn cho nó?” Doãn Chính Hào lấy tình nói, “Thiên Kinh là con trưởng, trên người nó lưng đeo rất nhiều trọng trách, nó cần chính là một người vợ, một người người phụ nữ có thể giúp lên nó!”

“Cháu cũng biết, nó hiện tại không muốn kết hôn, nguyên nhân một phần rất lớn là bởi vì cháu, nếu như cháu thực sự vì tốt cho nó, thì cháu nên khuyên nó chấp nhận hiện thực, dù sao, nó cũng sắp phải làm cha!”

Ôn Hinh hỗn độn sai bước đến cửa công ty Doãn thị, chính cô cũng không biết thế nào lại đột nhiên chạy đến nơi đây, đây cũng là lần đầu tiên cô tới công ty của Doãn Thiên Kinh, Doãn Chính Hào nói với cô những lời đó làm cho cô tràn đầy cảm xúc.

Cho dù là vì trách nhiệm, Doãn Thiên Kinh cũng nên cưới mẹ của đứa con sắp ra đời sao?

Ôn Hinh lớn lên trong hoàn cảnh mồ côi cha, nên cô hiểu cái cảm giác đó, thậm chí là có mẹ, nhưng thiếu thốn tình cảm của người cha cũng ảnh hưởng rất nhiều.

Nếu quả thật theo như lời Doãn Chính Hào, cô cùng với Doãn Thiên Kinh không có kết quả, thì tại sao cô không thể thành toàn cho hắn?

Ôn Hinh không có đi vào, mà cô chỉ đứng ở bên ngoài công ty, cách bãi đỗ xe không xa.

Cô cũng không có gọi điện thoại cho hắn, lúc cô vừa quay đầu lại thì lại nhớ lại lúc xưa, hắn cũng chờ cô ở tại đây, hôm nay, Ôn Hinh cũng muốn chờ hắn một lần!

Ôn Hinh đứng ở ven đường, ánh mắt mơ màng nhìn xe cộ qua lại, đột nhiên một chiếc Maybach màu đỏ vừng vàng phanh lại, dừng ở trước mặt Ôn Hinh.

Ôn Hinh trong lòng kinh ngạc, nhìn thấy kiểu dáng xe quen thuộc, cô tưởng là Mạc Tư Tước.

“Muốn ngồi xe sao?” Cửa sổ xe kéo xuống, hé ra góc cạnh phân minh, đường cong khuôn mặt anh tuấn xuất hiện ở trước mặt Ôn Hinh.

Đây là lần đầu tiên Ôn Hinh nhìn thấy Mạc Tư Ly ở công ty, lúc cô ở cửa công ty lường lự Mạc Tư Ly vừa lúc theo bãi đỗ xe đi ra, hắn liếc mắt liền thấy được cô bé kia, trong đầu hắn đột nhiên liền nghĩ đến một tia gian xảo.

Ôn Hinh lắc đầu cự tuyệt, trước mặt cô là là một chàng trai tuấn tú rất giống Mạc Tư Tước.

Mạc Tư Ly cũng không có cưỡng ép chỉ mỉm cười, đợi xe của hắn rời đi, Ôn Hinh mới phát hiện chiếc xe này cùng với xe của Mạc Tư Tước là cùng một loại!

Doãn Thiên Kinh vừa mới ra tới, lúc nhìn thấy Ôn Hinh, trong ánh mắt hắn có điểm kinh ngạc và vui mừng.

“Em tại sao lại đến nơi này?” Doãn Thiên Kinh theo thói quen cầm hai tay của cô đặt ở trong túi áo khoác ngoài của hắn, Ôn Hinh hà hơi ngồi vào xe của hắn, sau đó cười meo meo nói với hắn “Anh cả, chúng ta về nhà đi!”

Nghe được cô nói chữ “Về nhà” kia, Doãn Thiên Kinh hơi bị xúc động, hắn gật gật đầu nói, “Được, về nhà!”

Lúc trở lại biệt thự cảnh gang, Ôn Hinh không nhìn thấy Giản Ny, Doãn Thiên Kinh liền giải thích “Anh đem cô ấy đưa vào bệnh viện, bác sĩ nói vị trí thai của cô ấy không tốt, cần tĩnh dưỡng!”

Ôn Hinh không rõ trong lòng cô lúc này là cảm giác gì, hắn đem một người mang thai ném lại ở bệnh viện? Cô ấy cần nhất bây giờ chính là có Doãn Thiên Kinh làm bạn chứ?

“Em đã đói bụng sao? Anh đi làm cơm cho em ăn!” Doãn Thiên Kinh nói xong rồi hướng phòng bếp đi đến, Ôn Hinh kéo hắn lại.

“Kết hôn đi!”

Doãn Thiên Kinh tựa như là không nghe thấy lời của cô, hoặc là có lẽ hắn đang cố trốn tránh vấn đề của cô, bởi vì hắn biết, lời “kết hôn” cô nói không phải là cô cùng với hắn. . .

Lần đầu tiên Ôn Hinh cảm thấy, Doãn Thiên Kinh thực làm cô nuốt không trôi, tới bữa cơm, bọn họ ai cũng không có mở miệng nói chuyện.

“Em cùng Mạc Tư Tước đang ở chung với nhau. . .” Ôn Hinh đứng lên nhìn gương mặt hắn dưới ánh đèn, những đường nét gương mặt có chút mờ hồ của Doãn Thiên Kinh, hắn châm lên một điếu thuốc, hít một hơi, đột nhiên đứng lên cấp tốc ho khan.

“Kết hôn đi, Anh lớn!” Ôn Hinh đi tới ngồi xổm xuống trước mặt, nắm lấy hắn hai ngón tay giữa của hắn, hắn nghiêm túc nâng lên hai gò má nói.

“Đây là hy vọng của em sao? Em hy vọng anh cùng Giản Ny kết hôn sao?” Doãn Thiên Kinh không dám chống lại ánh mắt của cô, hắn rất bất an giọng có chút run rẩy.

Nếu như cô gật đầu, hắn không biết mình có thể kiên trì được hay không!

“Chúng ta làm anh em đi, có được hay không, anh cả! Chúng ta trở lại giống như trước kia vậy. . .” Ôn Hinh dùng cái trán chạm vào trán của hắn, tay vòng lên cổ của hắn ôm lấy hắn.

Doãn Thiên Kinh hít sâu một hơi, ngón tay khê luồn vào mái tóc bông bênh như mây của cô.

Ánh mắt của hắn nhìn thoáng qua ánh mắt tràn đầy hy vọng của cô, không do dự, hắn khàn khàn thanh âm nói, “Được!”

Tất cả đều tốt thôi, cho dù không phải là kết cục tốt nhất, chỉ cần là hi vọng của cô, hắn sẽ làm tất cả!

Doãn Thiên Kinh, kiếp này điều mà hắn không bao giờ có thể học được chính là. . . Làm thế nào có thể cự tuyệt Ôn Hinh!

Bạn đang đọc truyện *Cô Bé Lọ Lem Và Hoàng Thái Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 126: Vương Bài Thiên Sứ

Hôn lễ Doãn Thiên Kinh dự định sẽ vào kỳ thi cuối kì của Ôn Hinh, hắn nói với cô, hắn hi vọng ngày đó cô không xuất hiện!

Ôn Hinh không có hỏi gì cả chỉ là yên lặng gật đầu.

Cuối tuần, sáng sớm cô đã nhận được điện thoại của Mạc Tư Tước gọi tới, nên cô vội vã rời giường từ sớm rửa mặt, chải đầu trang điểm.

Trong phòng rửa tay, nhìn khuôn mặt vui mừng như đóa mây trong gương, Ôn Hinh nhéo mặt mình rồi mỉm cười.

Hôm nay, cô muốn hẹn hò với Mạc Tư Tước!

Hắn nói đó chỉ là một hành động trẻ con, Ôn Hinh tựa hồ có thể tưởng tượng ra, hắn đầu tiên là hé ra gương mặt lạnh lùng, sau đó vẻ mặt không được tự nhiên.

“Ồ, tại sao diện trang phục đẹp như vậy nha?” Ôn Hinh vừa mới bước ra khỏi cửa, Kiều Lâm mặc áo ngủ chuẩn bị vào toilet.

“Xi, không nói cho cậu biết đâu!” Ôn Hinh cười hi hi hướng Kiều Lâm thè lưỡi, sau đó lúc Kiều Lâm muốn túm cô lại để điều tra, thì cô nhanh chóng xách balo rồi chuẩn ra ngoài.

Lúc Ôn Hinh đi ra tới trường học, Mạc Tư Tước đã đậu sớm đậu chiếc Maybach màu đỏ phong cách kia đợi cô.

Cô nhớ lại ngày hôm qua, Mạc Tư Ly cùng Mạc Tư Tước đều sử dụng chiếc xe thể thao này, rất ít người sử dụng loại xe này, tuy có nghi hoặc thế nhưng Ôn Hinh chưa nói cho hắn biết.

“Giờ đi đâu anh?” Ôn Hinh sửa lại vài sợi tóc còn lru lại trên trán, sau đó liếc mắt nhìn Mạc Tư Tước.

Mạc Tư Tước trước khi tới gặp cô cũng đã tới gặp Trì Hạo tham khảo chút ít kinh nghiệm hẹn hò, lúc hắn nói ra mục đích của chính mình, Trì Hạo thiếu chút nữa không đem hắn ra cười ngạo, Hoàng Thái Tử luôn luôn áp dụng một loại phương pháp đối với đàn bà, vậy mà bây giờ lại tới hỏi hắn lúc hẹn hò cùng con gái nên làm những gì?

Hắn trước đây không phải chỉ là đem đàn bà áp dưới thân là xong việc rồi sao?

Mạc Tư Tước ở trong đầu ôn tập lại một lần nữa những chuyện cần làm kế tiếp, sau đó giả vờ thần bí hướng Ôn Hinh cười, rồi lái xe chở cô hướng trung tâm mua sắm mà đi.

Ôn Hinh có chút tròn tròn mắt đứng ở trung tâm thương mại, Mạc Tư Tước _người đàn ông này thật đúng là rắc rối.

Mỗi cửa hàng họ đi tới, bên trong đều không có một khách hàng nào, nhân viên phục vụ nhiệt tình phục vụ cô, cô cái gì cũng không mua. Thậm chí là lúc đi xem phim rạp, hắn đều bao hết.

Ôn Hinh trong tay đang cầm bắp rang, không chú ý tới màn hình phía trước đang chiếu phim gì, chỉ là dùng một tay không ngừng bóc bắp rang bỏ vào miệng, bên trong rạp chiếu phim 3D Ôn Hinh nhìn người đàn ông ngồi bên cạnh không khỏi cảm khái.

Đúng là chủ nghĩa tư bản, làm cái gì cũng khác người!

Lúc từ trong rạp chiếu phim đi ra, Ôn Hinh cảm thấy có chút lạnh, Mạc Tư Tước vội vã cởi áo khoác của mình mặc lên trên người cô, Ôn Hinh có chút khó chịu trong ngực, Mạc Tư Tước lại lập tức khăn trương lên.

“Em làm sao vậy? Có phải tìm lại đau?”

Ôn Hinh nằm nghỉ ngơi trên bả vai hắn một lúc, sau đó chỉ vào cửa hàng đồ uống đối diện rồi nói với hắn, “Em muốn uống trà sữa, anh mua cho em đi!”

“Được, em chờ anh xíu nha!” Mạc Tư Tước không nói hai lời, buông cô xuống rồi đi vào cửa hàng kia.

Năm phút đồng hồ sau, Mạc Tư Tước mặt như tờ giấy trở về, Ôn Hinh nhìn thấy hắn tay không trở về có chút sững sờ, sau đó lại ha ha cười.

“Anh không mang theo tiền?” Cô hỏi.

“Nơi đó không không nhận thanh toán bằng thẻ!” Gương mặt hắn vẫn cay cú như cũ, không được tự nhiên nói.

Ôn Hinh không nói, rồi lấy trong người mấy đồng tiền xu đưa cho hắn, Mặt Mạc Tư Tước lúc này lại càng đen hơn.

Kiếp này hắn chỉ sợ đây là lần đầu tiên hắn cầm trong tay tiền của một cô gái, hơn nữa lại còn là tiền xu!

Ôn Hinh tựa hồ cũng có thể đoán được, kế tiếp hắn nhất định sẽ bao hết toàn bộ nhà hàng Pháp, sau đó sẽ cho cô một bữa cơm lãng mạn dưới ánh nến.

Lúc lái xe Mạc Tư Tước đột nhiên nhận được một cú điện thoại, thế là liền thay đổi phương hướng, chở Ôn Hinh đi quán Bar.

Lúc vừa mới đi vào, Ôn Hinh có chút mâu thuẫn, Mạc Tư Tước một tay ôm cô vào giữa ngực trực tiếp đem cô kéo đi vào.

“A, ai vậy nha?” Trì Hạo vừa thấy hai người kia tiến vào liền bắt đầu ba hoa.

Ôn Hinh trốn ở trong lòng Mạc Tư Tước nhìn mấy người đàn ông ngồi ở trên sofa đều là khí thế hơn người, anh tuần mười phần.

Cô đã biết Trì Hạo, chỉ là hai người khác, Ôn Hinh chỉ cảm thấy trên người bọn họ có tà khí rất giống Mạc Tư Tước.

“Chị dâu, tôi là Hách Liên Dã!”

“Xin chào, tôi là Cung Chính Nhất!”

Hách Liên Dã cùng Cung Chính Nhất hướng Ôn Hinh gật đầu mỉm cười, cô cũng tự nhiên mà nhìn họ cười đáp trả, “Tôi tên là Ôn Hinh!”

Lúc này đây, bên cạnh bọn họ không có mang theo bạn gái, thậm chí ngay cả khói thuốc cũng không có, Ôn Hinh nhìn khuôn mặt tuấn tú của Mạc Tư Tước ẩn nấp dưới ánh đèn, tìm cô không khỏi có chút đập nhanh hơn, đây là lần đầu tiên Mạc Tư Tước đem bạn gái của mình giới thiệu cho anh em bạn bè của hắn.

“Lúc trước tiểu tử nguoi đòi sống đòi chết, hiện tại có vẻ xuân phong đắc ý quá ha!” Trì Hạo hai chân bắt chéo, ánh mắt nhìn chăm chăm về mặt kiêu căng của Mạc Tư Tước.

“Cầm miệng ngay! Uống rượu của cậu đi!” Mạc Tư Tước nhặt lên trên bàn một bình rượu chưa mở ra ném về hướng Trì Hạo, hắn giơ hai tay lên vờ vàng tiếp nhận, sau đó càng cười to hơn.

“Tốt thôi sau này cậu tốt nhất đừng để tôi nắm được nhược điểm của cậu, chứ không cậu sẽ rất thảm hahaha!!”

Cung Chính Nhất một thân mặc bộ đồ trắng ngồi ở gần Ôn Hinh, giống như là một hoàng tử mới từ trong truyện tranh bước ra, híp mắt lơ đãng nói.

“Ha ha, tôi không sợ, trên tay tôi có con át chủ bài, đúng không, Ôn Hinh?” Trì Hạo đột nhiên ánh mắt di chuyển, rồi dừng lại nhìn chăm chăm Ôn Hinh,

Mạc Tư Tước liền thấy cái ly sang.

Ôn Hinh biết cuộc sống của Mạc Tư Tước rất phức tạp, thế nhưng cô nhìn ra, hắn chính đang từ từ, mang cô theo dung nhập vào cuộc sống của hắn.

Tất cả những lời ngày đó hắn nói với cô, hắn đều đang cố gắng thực hiện!

Ôn Hinh uống hai chén nước trái cây, một giọt rượu cũng không để cô uống, Trì Hạo trêu ghẹo nhìn chằm chằm bụng cô, làm hại Ôn Hinh cả đêm đều cảm thấy khó xử cúi thấp đầu.

Lúc Mạc Tư Tước đem Ôn Hinh đưa về trường học, hắn không muốn xa cô nên đây đưa một hồi.

“Ngày mai anh dẫn em về nhà anh...” Hắn tinh tế hôn, mang theo âm giọng kiềm chế thì thầm vào bên tai Ôn Hinh, cô cố sức đẩy móng vuốt sói của hắn ra, bấu mỗi hồi

“Về nhà anh để làm gì?”

“Con dâu xấu cũng phải ra mắt mẹ chồng chứ sao!” Mạc Tư Tước cả khuôn mặt đều vui vào cổ của cô, cúi đầu cười.

“Ồ, anh nói ai xấu hả?” Ôn Hinh vươn tay gõ vào gương mặt đẹp trai của hắn, cô đã từng gặp qua mẹ của Mạc Tư Tước, chỉ là cô chưa có chuẩn bị tâm lý thật tốt.

“Được rồi, em không xấu, là anh xấu được chưa! Hinh nhi, anh muốn kết hôn với em...” Ánh mắt nóng rực của Mạc Tư Tước nhìn thẳng cô, hai tay Ôn Hinh có chút luống cuống không biết để nơi nào.

“Mạc Tư Tước, anh đừng có mà được nước làm tới nha!” Ôn Hinh tức giận đẩy hắn ra, Mạc Tư Tước bị đá kích lớn, trước đây những lời này hình như là hắn bỏ ngoài miệng, hiện tại hắn lại bị một cô gái ghét bỏ!

“Được, được, anh không nói, mẹ anh muốn gặp em, ngày mai anh tới đón em!” Mạc Tư Tước nói xong rồi xuống xe giúp cô mở cửa xe, lúc cô định rồi đi, hắn lại đem cô kéo vào trong lòng hôn thật sâu một hồi mới để cho cô đi.

Ôn Hinh vượt đôi môi sưng đỏ, tâm tư phức tạp hướng ký túc xá đi tới, trước mặt đột nhiên đụng vào một bức tường thịt cứng rắn, cô ngẩng đầu liền nhìn thấy một khuôn mặt quen thuộc đã lâu không gặp.

Bạn đang đọc truyện *Cô Bé Lọ Lem Và Hoàng Thái Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 127: Chân Tướng Rõ Ràng (1)

“Triển Dương?” Ôn Hinh nhìn thấy người tới trên mặt hiện lên vẻ vui mừng tự nhiên, chỉ là còn có một cô gái theo sau hắn... Chờ cô ấy đến gần hơn, Ôn Hinh mới nhận ra cô gái kia chính là Trần Tư Dao.

“Đã lâu không gặp em!” Triển Dương dứt hai tay ở trong trong túi quần, nghiêng đầu chào hỏi cô.

“Các người...” Ôn Hinh đưa ngón tay chỉ vào phía sau, có chút kinh ngạc nhìn hắn.

“Cô ấy là bạn gái của anh!” Triển Dương cúi đầu nhìn đôi môi sưng đỏ của cô, nụ cười có chút lặng lẽ và cô đơn.

Ôn Hinh lúc này bất chợt trầm mặc, vô hình trong lúc đó cô cảm thấy Triển Dương đã thay đổi rất nhiều.

Hắn có thể tìm kiếm một người bạn gái, chỉ là cô gái kia là Trần Tư Dao điều đó làm cho cô có chút khó chịu.

Cô lui về phía sau hai bước, sau đó định đi vòng qua hai người bọn họ, Triển Dương lại nhanh bước ngăn ở trước mặt cô, đôi mắt u oán ôm nỗi hận nhìn chằm chằm cô “Tại sao Mạc Tư Tước thì có thể mà anh thì lại không thể?”

Hắn phần nộ ngón tay dùng sức nắm lấy cánh tay của cô, Ôn Hinh bị đau, cô giãy giụa, hắn lại càng không buông tay.

“Triển Dương, anh đang nói cái gì?” Ôn Hinh cũng nổi giận, hắn rốt cuộc là đã thay đổi rồi, trước đây một lời nói nặng hắn cũng sẽ không nói với cô, cô còn nhớ rõ hồi trước ở trong khu vui chơi bọn họ chỉ đơn giản là hôn nhau thôi, hắn còn vì cô mà đánh nhau đầu rơi máu chảy, hắn còn thành tâm chúc cô hạnh phúc.

“Mạc Tư Tước, tại sao là Mạc Tư Tước? Em không biết hắn là ai sao?” Triển Dương có chút mất đi lý trí hướng cô gầm thét, hắn sớm nhìn ra người đàn

ông kia đối với Ôn Hinh là có vấn đề, thế nhưng hấn vốn cho là trong lòng cô chỉ có một người là Doãn Thiên Kinh, vì thế hấn cam tâm tình nguyện buông tay, thế nhưng cô lại làm cho hấn cực kì bất ngờ!

Lúc Mạc Tư Tước hôn cô, hấn hận không thể xông lên tách bọn họ ra, thế nhưng hấn có tư cách sao?

“Mạc Tư Tước là ai? Anh ta chơi đùa với đàn bà, còn anh, anh không phải cũng như vậy sao?” Ôn Hinh có chút phẫn nộ lên tiếng chỉ trích Triền Dương.

Tác phong của Mạc Tư Tước trước kia đúng là có vấn đề thật, thế nhưng Triền Dương hấn ta tốt hơn ở chỗ nào chứ?

Ôn Hinh chỉ vào Trần Tư Dao rồi phẫn nộ lên án hấn, Triền Dương cắt hứng thả cô ra, vai Ôn Hinh nặng nề va vào người Trần Tư Dao, sau đó rất nhanh chạy đi.

Lúc chạy đến ký túc xá, Kiều Lâm thấy cô một bộ dáng hốt hải như gặp phải quỷ liền có chút giật mình, “Cậu làm gì mà chạy vội vã vậy? Phía sau có đuổi theo cậu à?”

Ôn Hinh rót cho mình ly nước, sau đó lấp bắp sai bước đến gần Kiều Lâm hỏi, “Lâm Lâm, cậu nói xem đàn ông thực sự rất dễ thay lòng đổi dạ sao?”

Cô không phải là không thể gặp người đàn ông tốt chứ, lúc trước Triền Dương theo đuổi cô nhiệt liệt như vậy là chính cô buông tha trước.

Bây giờ nghe hấn nói móc giễu cợt, hấn lại còn cùng Trần Tư Dao ở cùng một chỗ, Ôn Hinh trong lòng rất không thoải mái. Có lẽ là bởi vì cô gái đó là Trần Tư Dao —— Cô đang để ý đến quá khứ của Mạc Tư Tước!

“Xem đi, ngay cả cậu cũng không xác định được điều đó, xong xong, mình càng không thể tin Doãn Thiên Kỳ!” Kiều Lâm một bộ dáng căm thù đến tận xương tủy làm cho Ôn Hinh gặp nhiều đã kích.

Mạc Tư Tước, cô chỉ cho hấn một cơ hội thôi——

Giữa trưa ngày thứ hai Mạc Tư tước chở cô đến Mạc gia, cô cố ý mặc một cái quần dài màu xanh, giày da màu đen, chỉ là gương mặt khăn trang có chút non nớt của cô lại không làm cách nào che dấu được.

Trong Gara của Mạc Gia đậu hai chiếc Maybach, lúc Ôn Hinh xuống xe nhìn chiếc xe giống với xe Mạc Tư Tước, trong lòng chứng thực suy đoán lúc nhìn thấy Mạc Tư Ly.

“Hấn là Mạc Tư Ly...” Mạc Tư Tước trên mặt không có chút biểu cảm, chỉ là đơn giản chỉ vào Mạc Tư Ly giới thiệu với Ôn Hinh, cũng không có thừa nhận Mạc Tư Ly là em trai của hấn.

Lúc Ôn Hinh nhìn thấy Mạc Tư Ly thì cô cũng đã nhớ tới, ngày đó người đàn ông cô nhìn thấy ở tập đoàn Doãn thị chính là hấn!

Mạc Tấn Kỳ cùng Lạc Na đều ở đây, thậm chí Ôn Hinh còn thấy trong Mạc Gia còn nhìn thấy một cô gái xinh đẹp, là vị hôn thê của Mạc Tư Ly!

Đây rốt cuộc là một buổi yến tiệc long trọng chăng?

Lúc vào trong biệt thự ánh mắt của mọi người hầu như đều rơi vào trên người cô, Mạc Tư Tước trấn an vỗ vỗ bàn tay nhỏ bé của cô, lúc Lạc Na đi tới, hấn mới buông tay cô ra.

“Cháu tên là Ôn Hinh?” Lạc Na yên lặng đánh giá cô bé trước mắt, cô chính là im lặng ngồi ở chỗ kia, tạo ra một khí chất khiến người khác phải thương yêu che chở cho cô.

Ôn Hinh gật gật đầu, có chút đỏ mặt, ngày đó cô hình như mới cự tuyệt bà, vậy mà hôm nay lại cùng con trai của bà cùng xuất hiện tại nơi đây.

“Ánh mắt của con bác lần này là chuẩn nhất rồi!” Lạc Na có chút cảm khái nói, Bà đối với tin tức Mạc Tư Tước cùng Doãn Vân Tuyên hủy bỏ hôn ước cũng không có bao nhiêu phản cảm.

Ôn Hinh không biết bà là đang khen cô, hay là đang khen Mạc Tư Tước, hai cái tay nắm lấy vạt áo ánh mắt buông xuống.

“Tư Tước, con theo ta qua đây!” Mạc Tấn Kỳ đột nhiên từ trên lầu đi xuống, hai anh em Mạc Gia đồng thời đứng lên, Mạc Tư Tước cho Ôn Hinh một cái ánh mắt yên tâm, sau đó cùng Mạc Tấn Kỳ vào thư phòng.

Trong phòng khách còn lại bốn người, Lạc Na hình như không thích Mạc Tư Ly, đến nhìn cũng không thèm liếc hấn một cái.

“Bác gái, chúng ta đi chia thức ăn đi, lần đầu tiên Ôn tiểu thư tới, cũng không thể chậm trễ!” Cô gái xinh đẹp ngồi kế bên Mạc Tư Ly đột nhiên đứng dậy, cung kính đối Lạc Na nói.

Bà chỉ là hừ lạnh một tiếng, trừng mắt sắc bén liếc Mạc Tư Ly một cái, sau đó mới cùng Lại Vừa Hinh vào phòng bếp.

“Chúng ta lại gặp mặt...” Mạc Tư Ly rộng rãi đưa về phía Ôn Hinh, cô có chút xấu hổ gật gật đầu, đối với người em trai cùng cha khác mẹ của Mạc Tư Tước này, cô cũng không biết nên dùng thái độ gì.

“Có phải quan hệ của tôi cùng Mạc Tư Tước so với người xa lạ còn tệ hơn đúng không?” Mạc Tư Ly nhìn Ôn Hinh, nhìn không được muốn thân thiết với cô.

Ôn Hinh không biết trả lời vấn đề của hấn như thế nào, thần kinh có chút căng thẳng ngồi ngay ngắn, Mạc Tư Ly phát hiện hành động nhỏ này của cô, không khỏi khẽ cười ra tiếng.

“Cô không cần sợ tôi, tôi sẽ không đối với cô như vậy.”

Mạc Tư Ly trong đầu đột nhiên lóe lên một tà niệm, thế nhưng nhanh chóng bị hấn bỏ đi.

“Nếu như cậu nghĩ ở chỗ này với tôi dò ra được cái gì, vậy thì cậu có khả năng phải thất vọng ! Mạc Tư Tước không có nói với tôi gì cả!” Ôn Hinh cẩn thận chuẩn bị cùng cảnh giác, làm cho nụ cười trên mặt Mạc Tư Ly càng sâu hơn.

Ôn Hinh có chút thẹn quá thành giận, cô siết quả đấm đột nhiên đứng lên, này người đàn ông đó, thế nào lại dám giễu cợt như vậy!

“Đề tôi đi xem một chút!” Ôn Hinh lạnh lùng bỏ lại một câu, cô không muốn nói nhiều với hấn liền một người chạy đi hoa viên của Mạc Gia.

Cũng không lâu sau một tiếng nói lạnh lạnh vang lên phía sau cô, “A, cô ở nơi này a?”

Ôn Hinh quay đầu, nhìn thấy cô gái phía sau đó chính là vị hôn thê của Mạc Tư Ly_Phương Khả Hinh.

“Tôi dẫn cô đi xem phòng của Tước một chút nha, anh ấy rất ít ở nhà, thế nhưng phòng của anh ấy cất giấu thật nhiều bảo bối đấy!” Phương Khả Hinh vô cùng thân thiết kêu tên của Mạc Tư Tước, Ôn Hinh hơi sững sờ nhưng vẫn là theo sau lưng cô ấy lên lầu,vào phòng Mạc Tư Tước.

Phòng của hấn và biệt thự của hấn phong cách cũng như nhau, chỉ là nơi này có mùi vị cũ kỹ, Ôn Hinh tùy ý nhìn trong phòng của hấn cất rất nhiều món đồ quý giá, như lời Phương Khả Hinh vừa nói, tất cả đều có giá trị rất lớn.

Ánh mắt Ôn Hinh đột nhiên rơi xuống một khung hình hấn chụp chung với ai đó đặt trên đầu giường, trong cái hình kia có một cô bé tuổi còn rất trẻ làm cho cô cảm thấy sợ hãi——

Bạn đang đọc truyện *Cô Bé Lọ Lem Và Hoàng Thái Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 128: Chân Tướng Rõ Ràng (2)

Cô đã từng cùng Doãn Thiên Kinh ở mộ địa gặp qua cô bé này, hình bóng cô bé này vẫn luôn in đậm trong lòng anh lớn...

“Cô bé này là ai?” Ôn Hinh đột nhiên cầm lấy khung hình xoay người lại, chỉ vào cô bé đang dựa vào trong lòng Mạc Tư Tước tươi cười xán lạn hỏi Phương Khả Hinh đang đứng ở phía sau.

Ôn Hinh trong lòng khẩn trương hô hấp cũng không dám dừng sức, trong đầu tựa như chậm rãi nghĩ ra một vài thứ, nhưng hiện bây giờ, cô không nghĩ ra một ý nghĩ gì rõ ràng.

“Khả Khả, em gái của Tước đó...” Phương Khả Hinh nhìn Ôn Hinh ngạc nhiên tươi cười, khoe môi đẹp nhếch lên tươi cười nói.

“Em gái, Mạc Khả Khả, Mạc Tư Tước...” Đầu Ôn Hinh thoáng cái nổ tung.

Khung hình thủy tinh trong tay cô trượt xuống, rơi trên mặt đất chia năm xẻ bảy.

Mạc Tư Tước vừa mới đẩy cửa vào, lúc nhìn thấy bên trong có hai cô gái đang đứng, vẻ mặt tươi cười của hấn trong nháy mắt trở nên băng lãnh, “Ai cho cô vào đây hả ? Đi ra ngoài!”

Ôn Hinh nghe được giọng nói lạnh lùng vô tình của hấn, nhấc chân chạy ra ngoài lại bị Mạc Tư Tước bắt được, ánh mắt lạnh lùng nhìn về phía Phương Khả Hinh đang đứng im bất động tại chỗ, hấn nhấn mạnh nhấn lại một lần nữa, “Tôi nhắc lại lần nữa, cô đi ra ngay!”

Sắc mặt hồng hào của Phương Khả Hinh trở nên trắng bệch, dưới ánh mắt sắc bén của hấn cô nhanh chóng chạy ra ngoài, Mạc Tư Tước đem Ôn Hinh kéo vào trong phòng.

“Mạc Tư Tước, Mạc Khả Khả là ai?” Ôn Hinh hàm răng cắn chặt đôi môi anh đào, cô cố gắng kiềm chế chính mình không nên kích động.

Cho dù hấn muốn thù hận, hay muốn thù hận một lý do cho cô

Thế nhưng vì sao ngay cả tín nhiệm cô cũng không thể cho hẳn ...

Ánh mắt thâm tình của Mạc Tư Tước đột nhiên rơi xuống những mảnh nhỏ trên mặt đất, hai tròng mắt xanh u tối lại cấp tốc tối sầm đi.

“Em đã biết rồi sao?” Mạc Tư Tước chậm rãi ngồi xổm người xuống, nghiêm túc nhặt tấm hình kia lên, đó là tấm hình duy nhất hẳn và Khả Khả chụp chung, hẳn biết một ngày nào đó cô sẽ biết từng hành động hành vi của hẳn, chỉ là hẳn không nghĩ tới cô sẽ bình tĩnh như vậy, sự bình tĩnh bằng lãnh làm cho hẳn sợ hãi.

“Anh lớn của em nói, năm năm trước anh ấy đã từng hại chết một cô bé, anh ấy vẫn luôn rất áy náy trong lòng...”

Cổ họng Ôn Hinh nóng như là lửa đốt, cô nhắm mắt lại không muốn nói ra sự việc này, hiện tại cô rút cuộc cũng biết, vì sao Mạc Tư Tước lại cùng Doãn Vân Tuyên đính hôn, hẳn rõ ràng không thương cô ta.

Thì ra tất cả đều chỉ vì em gái của hẳn!

“Em rất muốn biết, trong trò chơi này em đóng vai nhân vật nào?”

“Mạc Tư Tước” Ôn Hinh hung hăng trừng lớn đôi mắt, cô muốn hẳn phải bỏ cái loại hận thù này đi vĩnh viễn.

Ôn Hinh tinh tường nhớ kỹ, lúc cô mới quen Mạc Tư Tước, Doãn Thiên Kinh nói với cô rằng, hẳn muốn cô cách xa người đàn ông kia một chút!

Thế nhưng cô vẫn không tự chủ được mà bị hẳn hấp dẫn, bước một bước rút vào cạm bẫy tình yêu của hẳn đặt ra.

Hẳn một bên chu toàn cho Doãn Vân Tuyên ở bên hẳn, rồi một bên dụ dỗ cô, bởi vì các cô đối với Doãn Thiên Kinh mà nói, đều là những người quan trọng nhất!

“Anh cùng Doãn Vân Tuyên đính hôn, chính là vì trả thù Doãn Thiên Kinh, có phải không?”

Mạc Tư Tước cam chịu nắm chặt nắm tay.

“Như vậy lúc trước anh tìm tới em cũng là vì trả thù Doãn Thiên Kinh có phải không?”

Ôn Hinh nhìn ánh mắt của hẳn, cô thà nhìn thấy hẳn lắc đầu còn hơn là nhìn thấy sự ưu thương trong đôi mắt hẳn nhiều hơn là sự tự trách.

Mạc Tư Tước từng nói, hẳn sẽ không lừa dối cô, cũng sẽ không máy may làm tổn thương cô nữa.

“Hinh nhi, em hãy thật sự bình tĩnh nghe anh nói hết lời!”

“Ngay từ đầu, anh tiếp cận em chỉ là một âm mưu, thế nhưng xin em hãy tin anh...” Mạc Tư Tước trùu mến mà lại thâm tình nhìn cô, Ôn Hinh chỉ thấy bờ môi của hẳn hé ra rồi hợp lại, cô đã không thể nghe được bất kỳ thanh âm gì nữa rồi.

“Tình yêu của anh dành cho em, không phải âm mưu!”

“Dối trá, Anh từ đầu đến đuôi đều chỉ là một kẻ dối trá, em sẽ không bao giờ lại tin tưởng anh lần nữa!” Ôn Hinh đột nhiên che lỗ tai, ngăn chặn tất cả âm thanh giọng nói của Mạc Tư Tước.

Tình yêu sao?

Cô đã không còn dũng khí để tin tưởng hẳn nữa rồi!

“Vì sao anh lại tàn nhẫn như vậy? Thiên Kinh có cái gì sai, Vân Tuyên có cái gì sai?”

“Em có cái gì sai?” Cô ngồi dưới đất vô lực ní non ,nhưng Mạc Tư Tước ngay cả tới gần cũng không dám tới,cô vừa mới tiến đến với hẳn,nhưng giữa bọn họ lại không thể vượt qua một chút xíu ngăn trở, cô hết vì vọng hẳn rồi sao?

“Ôn Hinh, anh đã hối hận, vì thế anh đã bỏ qua cho Doãn Vân Tuyên!”

“Chỉ cần em nguyện ý ở bên cạnh anh, cái gì anh cũng có thể buông!” Mạc Tư Tước quỳ gối trước mặt cô, cực kỳ bi thương, không có ai biết thâm tình hẳn khi mất đi Khả Khả là thế nào, cô bé mới mười bảy tuổi, cô bé chỉ là đơn thuần yêu một người đàn ông, nếu như Doãn Thiên Kinh đối với cô bé tốt hơn một chút, quan tâm cô bé nhiều hơn một chút, thì có lẽ ngay từ đầu hẳn sẽ cự tuyệt cô,để hôm nay sẽ không có nhiều bi kịch như vậy phát sinh.

Hẳn sai lầm rồi sao?

Sai chỉ là số phận ——

“Như thế này là làm sao vậy?” Lúc Lạc Na tiến vào nhìn thấy hai người ngồi trên mặt đất, về mặt kinh ngạc nhìn bọn họ.

Ôn Hình vội vã đứng lên, sau đó trực tiếp đi qua bên người Mạc Tư Tước, “Mạc Tư Tước, tôi hận anh!”

“Không, Hình nhi...” Mạc Tư Tước đuổi theo phía sau cô, Ôn Hình như là nỗi con điên chạy ra bên ngoài.

Quá bí ối!

Ngay từ đầu hẳn tiếp cận cô, đều chỉ là một âm mưu!

Ôn Hình vừa đi vừa khóc, đến lúc mắt thấy Mạc Tư Tước sắp đuổi kịp, Ôn Hình đem hạ quyết tâm, trực tiếp dùng thân thể đánh tới trước mặt chiếc xe thể thao đang lái tới.

Chiếc xe thể thao Saxophone cấp tốc thắng lại trước mặt Ôn Hình, cô vội vã chạy đến trực tiếp mở cửa xe chỗ ngồi phía sau ngồi xuống.

“Cầu xin anh lái xe nhanh lên một chút!” Ôn Hình nhìn thân ảnh Mạc Tư Tước phía sau cách cô càng ngày càng xa, trước mắt cô một mảnh ẩm ướt.

Vì sao mỗi lần đều cách hạnh phúc chỉ thiếu chút nữa thôi thì lại xảy ra chuyện, Ôn Hình mệt mỏi nhắm hai mắt lại, có thể cô và Mạc Tư Tước trời sinh ra đã không nên ở cùng một chỗ...

Quá nhiều nghi kỵ cùng thương tổn, hai người bọn họ chỉ càng xa cách nhau thêm, giờ đây chỉ còn cách là tự bảo vệ cho chính mình.

Tình yêu, chỉ là một thứ phù du!

“Tôi suýt bị cô hại chết...” Người đàn ông ngồi đằng trước lái xe nhàn nhạt liếc Ôn Hình một cái, cô cảm thấy thanh âm của hắn rất quen thuộc, mở mắt ra nhìn, vừa rồi cô không nhìn rõ người trên xe đã trực tiếp nhảy lên, hiện tại mới phát hiện thì ra đây là xe của Hách Liên Dã.

“Xin lỗi, anh có thể không nói cho anh ta biết được không?” Ôn Hình cố gắng đem nước mắt nuốt trở vào, Hách Liên Dã chân ga không giảm, bụng làm dạ chịu nói, “Cô cho là anh ta không thấy cô?”

Ôn Hình nghĩ không được nhiều như vậy, cô hiện tại chỉ nghĩ là phải cách hắn thật xa!

Không nên tiếp tục tin tưởng hắn !

Nếu như tình yêu cũng có thể dùng để bán đứng, người đàn ông như vậy cô đã không thể yêu nổi rồi!

Hách Liên Dã nói không sai, lúc hắn đem Ôn Hình đưa về Đại Học Thượng Phong, xe Mạc Tư Tước đã dừng ở nơi đó.

Ôn Hình nhìn thấy xe của hắn từ rất xa, vội vã nói Hách Liên Dã ngừng xe, sau đó cô nhanh chóng xuống xe, rồi chạy đi theo hướng ngược lại.

Bạn đang đọc truyện *Cô Bé Lọ Lem Và Hoàng Thái Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 129: Hủy Bỏ Hôn Lễ

Mạc Tư Tước nhìn thấy cô, hắn ném điều thuốc trong tay, sau đó gờ nắm đấm về Hách Liên Dã, đuổi theo Ôn Hình.

Trái tim cô lại không theo quy luật co rút đau nhói, Ôn Hình cố gắng chạy hết sức.

Cô bắt chấp xe cộ xung quanh, chạy thật nhanh sang đường cái đối diện, Mạc Tư Tước kinh hãi nhìn Ôn Hình bắt chấp nguy hiểm, hắn đuổi theo, còn cô liều mạng chạy.

Hắn dần dần dừng bước, nhìn cô chán ghét muốn trốn khỏi hắn thật xa, hắn vô lực ôm đầu ngồi xồm xuống.

Cho tới hôm nay hắn không bao giờ hối hận vì đã yêu Ôn Hình, chẳng qua lúc bắt đầu, lẽ ra hắn không nên lừa cô!

Ý thức Ôn Hình dần dần có chút rối loạn, cuối cùng hô hấp cô gấp lên, cảnh vật trước mắt cô cứ xoay vòng vòng, lúc cô muốn vươn tay bắt gì đó để chống đỡ, thì bỗng nhiên một đôi bàn tay nam tính đỡ lấy eo cô.

“Hình Nhi? Hình nhi?” Triển Dương vội vã cô ôm lên xe, cấp tốc đưa cô tới bệnh viện.

Ôn Hình nhớ rõ cô chỉ muốn tránh Mạc Tư Tước, nên Triển Dương xuất hiện đúng là ngoài dự liệu của cô.

Cô lặng lẽ nhỏ kim truyền dịch trên mu bàn tay, sau đó chạy đến toilet, lấy di động gọi điện thoại cho Kiều Lâm.

Cô ấy tắt điện thoại!

Ôn Hinh có chút phát điên, cô hiện tại không muốn lại nợ ai gì cả, nhất là Triển Dương!

Ôn Hinh bắt đắc dĩ, sửa dây số điện thoại gọi cho Doãn Thiên Kỳ.

Lúc ra ngoài hai tay Triển Dương ôm cô, dùng một ánh mắt kĩ càng xem xét đánh giá cô, Ôn Hinh vén chăn lên một lần nữa nằm trở lại, cô hiện tại mệt chết đi, hít thở thôi đã cảm thấy rất tốn sức.

“Nếu lựa chọn hần,tại sao anh lại thấy em không hạnh phúc?”

“Ôn Hinh,bộ dáng em bây giờ làm cho anh cảm thấy,lúc trước em buông tay anh ra, thật không có một chút ý nghĩa gì!”

Ánh mắt lóe sáng của Triển Dương rơi vào trên người cô, Ôn Hinh có chút phiền toái bịt kín chăn,lòng của cô thật là loạn, nợ ân tình hay là nợ cái gì đó,cho dù cô không muốn nợ bất kì ai !

Một hồi chuông điện thoại di động đột nhiên vang lên phá vỡ tĩnh bầu không khí yên lặng, Triển Dương buồn liếc mắt nhìn Ôn Hinh không lên tiếng, do dự một hồi, sau đó vẫn là đi ra ngoài nhận điện thoại.

Doãn Thiên Kỳ tốc độ rất nhanh, mười phút sau liền chạy đến.

“Anh hai...” Ôn Hinh nhìn thấy hần, trong lòng cảm giác có một chút tình thân gia đình, trong lòng ủy khuất cũng bùng phát ra.

Cô hướng phía Doãn Thiên Kỳ mở hai tay, Doãn Thiên Kỳ điểm điểm cái trán của cô,sau đó vrun tay ôm lấy cô.

“Đừng nói với anh cả...” Ôn Hinh tựa đầu ở trên vai Doãn Thiên Kỳ,giọng rầu rĩ nói.

Doãn Thiên Kỳ muốn kết hôn,cô không muốn tiếp tục liên lụy hần, cô không sợ mình không hạnh phúc, nhưng cô muốn cho hần được hạnh phúc!

“Ừ!” Doãn Thiên Kỳ bình tĩnh lên tiếng, sau đó vuốt tóc Ôn Hinh, tức giận quá lớn, “Tại sao em lại đem mình làm thành bộ dáng xấu xí thế này hả?”

“Anh hai, nếu như anh thích Lâm Lâm, nhất định phải vững vàng nắm lấy cô ấy nha!” Ôn Hinh đánh trống lảng, hai tay dưới thân đan vào nhau, Doãn Thiên Kỳ liền biết cô nhất định là đã trải qua chuyện gì.

“Cái gì cũng không được nghĩ, hai ngày sau chính là hôn lễ của anh lớn, em có điều gì ủy khuất thì hãy nói cho anh hai biết...”

Doãn Thiên Kỳ vỗ vỗ lồng ngực của mình, đem Ôn Hinh ấn vào trong ngực hần.

Triển Dương lúc trở lại nhìn thấy Doãn Thiên Kỳ ở trong phòng bệnh, ánh mắt thâm thúy sắc bén của hần liếc nhìn Ôn Hinh, sau đó lại lặng lẽ rời khỏi bệnh viện.

Bệnh Ôn Hinh tái phát nhiều lần khiến tim cô đau thắt, ban đêm bị đau đều bị tỉnh lại nhiều lần, cô cắn răng cố gắng chống đỡ, cuối cùng đau ngất đi, lại khi tỉnh lại, liền nhìn khuôn mặt tuần tú chứa đầy sự lo lắng kia của Doãn Thiên Kỳ, hần tựa như tiêu tụy đi rất nhiều, cũng gầy đi rất nhiều.

“Anh lớn, sao anh lại tới đây?” Ôn Hinh suy yếu nhìn hần cười, Doãn Thiên Kỳ một tay kéo lấy cô vào trong lòng, yêu thương lau đi mồ hôi trên mặt cô “Ôn Hinh, cô bé ngu ngốc này!”

Cô ngốc như vậy,sẽ không biết tự chăm sóc mình, tại sao hần có thể yên tâm nhìn cô một mình?

“Anh lớn, anh đi kết hôn, anh đi kết hôn có được không?” Ôn Hinh đẩy hần, Doãn Thiên Kỳ đứng ở bên người cô không nhúc nhích, ánh mắt dịu dàng trước sau như một, nhìn cô “Chỉ cần là mong muốn của em,anh sẽ làm tất cả!”

“Cười cũng sẽ cười vì thế em không cần phải lo lắng!” Doãn Thiên Kỳ trước mặt cô thỏa hiệp,thậm chí là đêm trước ngày hôn lễ, hần cũng ở lại trong bệnh viện.

Ôn Tổ Tâm cùng Doãn Thiên Kỳ đều từng tới khuyên hần, hần cố ý không muốn rời khỏi, vẫn coi chừng Ôn Hinh, nhìn cô tái phát bệnh chống chọi với cơn đau, tim hần cũng thắt lại quặn đau, Doãn Thiên Kỳ không nhìn được.

“Kiểm tra kĩ càng lại thân thể của cô ấy, ngày mai báo lại kết quả!”

Doãn Thiên Kỳ một đêm chưa chợp mắt, ngày thứ hai liền bị tài xế đón đi giáo đường, khi đó Ôn Hinh kỳ thực đã tỉnh,chi là cô không có mở mắt, bởi vì cô đã đồng ý với hần, sẽ không nhìn hần kết hôn!

Hôn lễ cử hành vào lúc mười hai giờ,mời khách cũng không nhiều, hôn lễ cũng không long trọng, Giản Ny mặc dù có mang bầu sáu tháng, mặc vào bộ áo cưới do chính Doãn Chính Hào đặt may riêng cho cô, vẫn là đẹp không gì sánh nổi.

Trong tay cô đang cầm hoa cưới cô dâu, nhìn chú rể đứng ở cách đó không xa, cô thấy mình sung sướng không gì sánh bằng!

Giản Ny không sợ bây giờ cô cùng Doãn Thiên Kinh kết hôn mà không có tình yêu, giống như bọn họ cảm tình sâu đậm đến có thể vì người kia mà hi sinh.

Giống như cô nguyện ý vì hấn phá đũa nhỏ, hấn nguyện ý vì đũa nhỏ mà cưới cô!

Doãn Thiên Kinh một thân màu trắng áo bành tô, trên tay đeo một chiếc đồng hồ kim cương kiểu dáng nam, kỳ thực hấn vẫn luôn dấu trong lòng không nói cho Ôn Hinh biết, món quà hấn tặng cô vào dịp sinh nhật hai mươi tuổi, và chiếc đồng hồ trên tay hấn chính là một đôi.

Hấn thật sự từng ám chỉ cô rất nhiều lần, thế nhưng không biết là do cô quá đơn thuần, hay là do hấn quá sợ hãi, hấn và Ôn Hinh luôn luôn lần lượt bỏ qua, thẳng cho tới hôm nay, hấn sắp cưới một cô gái khác mà trong lòng hấn chỉ còn sự cay đắng.

Dắt cô dâu đi trên thảm đỏ, tuyên thệ, Doãn Thiên Kinh cũng không có nghiêm túc nhìn Giản Ny cho dù chỉ là liếc mắt một cái.

“Anh Doãn Thiên Kinh, xin hỏi anh có nguyện ý cưới Giản Ny tiểu thư làm vợ, kiếp này chỉ có mình cô ấy, yêu cô ấy, bảo hộ cô ấy, bất luận nghèo khó hay sang giàu, khỏe mạnh hay bệnh tật, đều nguyện cùng cô ấy cùng chung hoạn nạn, mãi mãi không rời, thẳng đến khi đầu bạc răng long?”

Người ở chỗ này đều đang chờ Doãn Thiên Kinh trả lời, Doãn Thiên Kinh bị Giản Ny hối thúc một chút, hấn mới hoảng hốt phục hồi tinh thần lại.

Trong không khí vắng vẻ mà lại trang nghiêm thần thánh, một hồi chuông điện thoại du dương đột nhiên cắt ngang.

Doãn Thiên Kinh hướng về phía Giản Ny áy náy gật gật đầu, sau đó buông cô đi qua một bên nhận điện thoại.

Một lúc sau, hấn quay lại, khuôn mặt tuần tú yên lặng.

Hấn dịu dàng sai bước đến trước mặt Giản Ny, sau đó hôn nhẹ lên gương mặt cô, kiên quyết nói, “Xin lỗi, hôn lễ sẽ hủy bỏ!”

Hoa cưới trên tay Giản Ny rơi xuống, Doãn Thiên Kinh chỉ để lại cho cô một cái bóng lưng đang dần rời khỏi, nếu như không phải có Ôn Tố Tâm đứng lúc đỡ cô, cô cũng sẽ nhìn không được mà ngã xuống.

Lần đầu tiên, cô vì cái người con trai gọi là Doãn Thiên Kinh kia mà rơi lệ...

Bạn đang đọc truyện *Cô Bé Lọ Lem Và Hoàng Thái Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 130: Bí Mật Thân Thể

Doãn Thiên Kinh một thân màu trắng lễ phục chú rể xuất hiện ở bệnh viện, đặc biệt làm người khác chú ý.

Hấn đi ra khỏi thang máy, chạy đến phòng bệnh của Ôn Hinh, bác sĩ điều trị chính cho Ôn Hinh cũng gấp gáp đi tới phía hấn, “Anh Doãn, anh đã tới, Ôn tiểu thư đã xuất viện!”

“Cô ấy đi khi nào? Đi một mình sao?” Doãn Thiên Kinh chống một tay lên trán, chau mày khiến khe rãnh giữa trán trở nên sâu thẳm.

“Nghe y tá nói, là một người đàn ông mang cô ấy đi, Ôn tiểu thư hình như tự nguyện!”

Hấn hiện tại căn bản không kịp nghĩ, người nào đưa Ôn Hinh đi.

“Vâng, tôi biết rồi!” Doãn Thiên Kinh hiện tại hơi kinh ngạc trong lòng một chút, cũng không có lập tức đi tìm Ôn Hinh.

“Đem bệnh án của cô ấy cho tôi!”

Bác sĩ đem bệnh án của Ôn Hinh giao cho Doãn Thiên Kinh, lúc hấn nhìn đến kia một xấp báo cáo kiểm tra kia, khuôn mặt tuần tú càng âm trầm không có một tia phấp phồng.

Gió ngừng thổi, trời dần tàn, thế giới của hấn cũng từ từ suy sụp...

Lúc hôn lễ hủy bỏ, Doãn Thiên Kỳ đã an bài thỏa đáng, Doãn Chính Hào bị tức không nhẹ, Ôn Tố Tâm đưa Giản Ny đón trở về Doãn Gia, cả một buổi chiều Doãn Thiên Kinh cũng không có xuất hiện, thẳng đến khi lúc trời xẩm tối, toàn thân hấn đều tản ra hơi thở băng lãnh, trực tiếp đẩy cửa nhà ẩm ướt hoa trên lầu hai.

“Thiên Kinh?” Ôn Tổ Tâm buông cái bình tưới trong tay xuống, nhìn thấy thân hình cao to của hắn đứng cách bà không xa, mắt phải và da thịt của bà đột nhiên “Thình thịch” nhẩy dựng lên.

“Thế nào mà bây giờ mới về? Mau đi xem Giản Ny một chút đi, cô ấy thiếu chút nữa động thai!”

“Con... đưa nhỏ nữa, tại sao con làm vậy?”

Ôn Tổ Tâm đi tới phía hắn, lúc đứng lại trước mặt hắn, bà vươn đôi tay, lúc sắp đụng tới hắn, lại bị Doãn Thiên Kinh bắt lấy, dùng sức nắm bắt.

Hắn vùng cánh tay đang cầm xấp báo cáo kiểm tra kia lên, ánh mắt có thể xem là sáng như đuốc hoặc tựa như là sâu không lường được, cứ như vậy giơ lên trước mặt Ôn Tổ Tâm.

“Di Tâm, Di có thể nói cho con biết, vì sao Ôn Hinh là mắc căn bệnh giống với mẹ con?”

Doãn Thiên Kinh nhất định phải cố gắng kiềm nén con tức giận đang dần cháy lên trong lòng, đáy mắt đầy tơ máu, như một con cự thú đang há mồm, chực chờ đem đôi phương nuốt vào trong bụng.

Hắn cho tới bây giờ cũng không có thật chán ghét Ôn Tổ Tâm, cũng không sợ bà sẽ thay thế mẹ của hắn, thay thế vị trí Nữ chủ nhân của Doãn gia, bà đã đem Ôn Hinh dẫn tới bên cạnh hắn, hắn hẳn phải cảm kích bà!

“Cái gì?” Gương mặt Ôn Tổ Tâm trong nháy mắt liền trắng bệch, sau khi nghe được Doãn Thiên Kinh nói, Bà không chế không cho nước mắt trào ra, bà run rẩy tay nhận lấy xấp báo cáo kiểm tra trong tay Doãn Thiên Kinh.

Không phải!

Không có khả năng!

Ôn Hinh là một tay bà nuôi lớn, vì sao bà cho tới bây giờ cũng không biết cô có bệnh tim!

“Di Tâm, con bây giờ còn gọi di một tiếng di Tâm, con xin di hãy giải thích cho con biết là vì sao?” Doãn Thiên Kinh vẫn luôn biết Ôn Hinh có bệnh tim, thế nhưng hắn không biết, thật ra bệnh của cô cùng mẹ của hắn cũng giống nhau, hai người đều là bệnh tim bẩm sinh, đều là trời sinh ra đã có một trái tim không được hoàn chỉnh.

Thiên Huệ do lúc sinh Doãn Vân Tuyên bệnh tim đột nhiên bộc phát chết đi, vì thế Doãn Vân Tuyên vừa sinh ra, đã được mọi người trong Doãn gia nâng niu trong lòng bàn tay, bởi vì cô ấy là bảo bối do mẹ của bọn hắn dùng tính mạng mà đổi lấy!

Lúc Doãn Vân Tuyên sinh ra Doãn Thiên Kinh đã mười tuổi, hắn tình tường nhớ kỹ, lúc đó Thiên Huệ ôm Doãn Vân Tuyên, bác sĩ nói thai nhi trong bụng của bà ấy có tám mươi phần trăm có thể sẽ di truyền loại bệnh này, thế nhưng về sau, Vân Tuyên sinh ra, cô ấy rất khỏe mạnh, Doãn Chính Hào cao hứng như muốn rơi lệ, bởi vì Thiên Huệ đã để lại cho hắn một cô con gái khỏe mạnh!

Thế nhưng vì sao, Ôn Hinh, một người cùng Doãn Gia không hề có quan hệ máu mủ ruột thịt lại cùng mắc một căn bệnh giống Thiên Huệ?

Hắn không cho đây là một sự trùng hợp, bác sĩ nói cho hắn biết, bệnh tim của Ôn Hinh cũng là do di truyền, lúc hắn ở trong hôn lễ nhận được điện thoại của Bác Sĩ gọi tới, cả người hắn đều bối rối!

“Không biết, Di không biết... Vì sao Hinh nhi lại có loại bệnh này?” Ôn Tổ Tâm đột nhiên cảm giác sắp có tai họa đến nơi.

Nàng luống cuống, rối loạn, bà cho rằng Bí mật mà hai mươi mấy năm bà che giấu sẽ có thể biến mất theo thời gian, nhưng bây giờ chân tướng đột nhiên đã bị vạch trần, hơn nữa lại còn là ngoài dự liệu của bà!

Đây là Ý trời sao?

Bởi vì bà năm đó “treo đầu dê bán thịt chó”, vì thế bây giờ mới gặp phải báo ứng!

Kỳ thực bà gả cho Doãn Chính Hào năm năm này vẫn luôn không hạnh phúc, loại bằng mặt không bằng lòng này đối với bà mà nói cũng rất thống khổ.

Thế nhưng bà yêu Doãn Chính Hào không thua Thiên Huệ...

“Nếu như di không muốn nói với con, thì có thể nói với cha!” Doãn Thiên Kinh nhìn thần thái muốn nói lại thôi của Ôn Tổ Tâm, bà chặt vật ngã ngồi ở trên mặt đất lạnh lẽo, xung quanh những cây Uất Kim Hương khoe sắc được chăm sóc tốt, nhưng hắn đều cảm thấy châm chọc.

“Không, Thiên Kinh, không được!” Ôn Tổ Tâm thấy hắn đi, vội vã quỳ gối kéo vạt áo hắn lại.

Ánh mắt Doãn Thiên Kinh trên cao nhìn xuống bà, Người đàn bà này ở bên cạnh cha hắn đã năm năm, bà ta rốt cuộc là dạng đàn bà như thế nào!

“Di van con, đừng cho Chính Hào biết...”

Ôn Tổ Tâm sám hối quỳ gối trước mặt Doãn Thiên Kinh, Doãn Thiên Kinh cảm thấy kiềm chế không thở nổi, hần một tay kéo Ôn Tổ Tâm dậy.

Hắn đối với bất cứ chuyện gì, bất luận kẻ nào cũng luôn luôn đậm mực, thế nhưng một Ôn Hinh, một Ôn Tổ Tâm, cũng đủ làm cho hắn mất đi nguyên tắc của chính mình.

“Ôn Hinh, Ôn Hinh nó mới là con gái ruột của Chính Hào, là em gái ruột của con và Thiên Kỳ!”

Ôn Tổ Tâm nước mắt như suối trào, bà muốn, có thể bà đã làm sai nhiều lắm, vì thế hiện tại ông trời mới thu hồi hết tất cả những thứ mà bà cướp được trên tay của Thiên Huệ...

Doãn Thiên Kinh tuy rằng đã đoán được kết cục này, thế nhưng lúc chính tai nghe được Ôn Tổ Tâm nói ra chân tướng này, hắn vẫn là không thể ức chế rơi lệ, em gái, Ôn Hinh mới là em gái của hắn!

“Như vậy, Doãn Vân Tuyên là ai?” Hắn lạnh lùng liếc bà, các đốt ngón tay cũng đã rã rời, Ôn Tổ Tâm hai tay che mặt, thấp khốc nói, “Vân Tuyên là con gái của dì, hai mươi năm trước ở bệnh viện, dì đem con của mình cùng Thiên Huệ trao đổi...”

“Xin lỗi, Dì biết đi ích kỷ, dì không có nhân tính, thế nhưng Thiên Kinh, con có thể không cho Chính Hào biết được hay không?”

“Vân Tuyên dù cho không phải là em ruột của con, thế nhưng con đã yêu thương nó hai mươi năm, con sẽ không đành lòng làm cho nó biết đây hết thảy đều là giả đúng không?”

“Đừng cho Chính Hào biết, ông ấy sẽ không chịu nổi...”

Ôn Tổ Tâm không ngừng đập đầu trước Doãn Thiên Kinh, thế nhưng hắn thủy chung đều vẫn duy trì tư thế cũ, vẫn không nhúc nhích, lạnh lùng, trên cao nhìn xuống đưa mắt nhìn xuống bà.

“Ôn Tổ Tâm, bà có nghĩ tới hay không? Ôn Hinh làm sao bây giờ?”

“Cha tôi làm sao bây giờ? Chúng tôi làm sao bây giờ?”

“Bà có nghĩ tới không? Ôn Hinh hẳn ở vị trí công chúa này, bà chỉ vì lòng ích ki hẹp hòi của chính bà!”

Doãn Thiên Kinh phẫn nộ một cước đá văng chậu hoa bên chân, sau đó cũng không quay đầu lại hướng bên ngoài bước đi đi.

Kéo mở cửa phòng, Doãn Thiên Kinh đột nhiên dừng lại, Doãn Chính Hào che ngực, đứng cũng không vững xuất hiện ở trước mặt của hắn ——

Bạn đang đọc truyện *Cô Bé Lọ Lem Và Hoàng Thái Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 131: Yêu, Là Một Hồi Tình Thương!

“Cha!” Cổ họng của Doãn Thiên Kinh gian nan thốt lên được một chữ, đôi mắt Doãn Chính Hào đột nhiên đỏ ngầu dùng sức đẩy Thiên Kinh ra, trực tiếp vào trong nhà kính. “Chính Hào. . . .” Nước mắt trên gương mặt Ôn Tổ Tâm còn chưa kịp thu hồi, bà kinh hãi nhìn Doãn Chính Hào, bà có thể nhận ra sự cuồng nộ tức giận trong đôi mắt của ông, vừa rồi tất cả những gì bà nói, ông đã nghe hết tất cả! “Ôn Hinh mới chính là con gái ruột của tôi sao?” Doãn Chính Hào nhìn thẳng vào đôi mắt của Ôn Tổ Tâm, nặng nề hỏi lại một lần nữa. Ôn Tổ Tâm nuốt nước mắt, bà không thể nói được gì hơn nữa, bà cam chịu số phận. Doãn Chính Hào ở đây, cả Doãn Thiên Kinh lẫn Ôn Tổ Tâm đều không lường trước được những tình huống bất ngờ, ông tiến lại gần Ôn Tổ Tâm, mạnh bạo vung bàn tay, hung hăng tát vào mặt Ôn Tổ Tâm “Á đần bà tiện nhân lòng lang dạ sói này!” Doãn Chính Hào bị đá kích hai lần liên tiếp, khí lực không đủ liên lao đảo. Ôn Tổ Tâm bị đánh hoa mắt choáng vàng đầu óc, nghe thấy tiếng động mạnh, Doãn Thiên Kỳ cùng Giản Ny chạy tới, khiếp sợ nhìn sự việc hết thảy phát sinh, nhưng không ai dám đứng ra ngăn cản. “Ôn Hinh, Ôn Hinh! Chính là con gái của tôi cùng Thiên Huệ...” Doãn Chính Hào nhìn xung quanh, màu tím của loài hoa Uất Kim Hương, thống khổ nhắm hai mắt lại, ông nhớ tới Ôn Hinh. Trách không được, mỗi lần nhìn đến cô bé ông đều có thể nghĩ đến Thiên Huệ, thì ra, cô bé đó mới là con gái ruột của ông và Thiên Huệ. “Chính Hào, nề tình vợ chồng bao nhiêu năm, anh có thể đối xử tử tế với Vân Tuyên được không? Gương mặt của con bé đã bị hủy, nó không thể mất đi thêm cái gia đình này nữa.” Ôn Tổ Tâm đập đầu vào bình gốm thủy tinh cứng rắn, máu tươi theo khoeo mắt của bà chảy xuống. Doãn Chính Hào cũng không cử động. “Tôi đối xử tử tế với con của bà như vậy, vậy bà có đối xử tử tế với con của tôi hay không?” “Ôn Hinh, đứa nhỏ đáng thương của tôi!” Doãn Chính Hào cúi đầu khóc òa lên, ông thật muốn xin lỗi Thiên Huệ, thật muốn xin lỗi Ôn Hinh. Doãn Chính Hào hồi tưởng lại ngày trước, lần đầu tiên nhìn thấy Ôn Hinh, ông đã thật lạnh lùng, ông thật không có cách nào quên được, ông đã đối xử với con gái ông như thế nào, ông không tiếc hy sinh tình cảnh của cô bé để thành toàn cho hai đứa con ông là Thiên Kinh và Vân Tuyên, cô bé không kiêu ngạo cũng không nịnh nọt, một bộ dáng cứng cỏi quật cường, cực kỳ giống Thiên Huệ, vậy mà ông đã không nhận ra được cô bé. Thì ra, cái cảm giác ấm áp vẫn luôn tồn tại trong tiềm thức của ông khi nhìn thấy Ôn Hinh, đó chính là sự tương quan huyết thống! Nhưng ông thế nào lại mơ hồ bị lừa gạt đến hai mươi năm! Thế nào mà suốt hai mươi năm qua ông lại âm ỉ, nâng niu trong lòng bàn tay, thương yêu chiều chuộng con gái của người khác! Hơn ba mươi năm trước, Doãn Chính Hào cùng Thiên Huệ yêu nhau, đó cũng chính là thời điểm mà ông biết Ôn Tổ Tâm, bởi vì bà ấy với Thiên Huệ chính là chị em ruột của nhau, mỗi lần ông và Thiên Huệ hẹn hò, dường như

đều có Ôn Tố Tâm tham dự. Kỳ thật Doãn Chính Hào nhận ra, trong ánh mắt của Ôn Tố Tâm mỗi khi nhìn ông che giấu không được sự ái mộ cùng khâm phục, nhưng ông đầu làm như không biết, bởi vì ông yêu cô gái xinh đẹp tựa như loài hoa Uất Kim Hương tím kia. Sau này, Thiên Huệ cả cho Doãn Chính Hào, bởi vì Thiên Huệ cùng Ôn Tố Tâm thâm tình như núi, cho nên Doãn Chính Hào cũng giúp Tố Tâm an bài công việc, bọn họ trong lúc đó vẫn đều vẫn duy trì mối quan hệ xa cách. Thẳng đến khi Thiên Huệ mang thai đứa thứ hai là Doãn Thiên Kỳ, công việc Doãn Chính Hào ngập đầu, trái tim của Thiên Huệ không tốt, ông cố ý không muốn cho Thiên Huệ sinh thêm lần nào nữa, nhưng là cô ấy nói, cô ấy muốn sinh cho ông một cô con gái, sinh một đứa con trời ban. Lúc Thiên Huệ sinh Doãn Thiên Kỳ, Doãn Chính Hào cả ngày lo lắng đề phòng, tuy rằng bác sĩ nói không có nguy hiểm quá lớn, nhưng chỉ cần còn 1% nguy hiểm, ông cũng không nguyên ý cho Thiên Huệ mạo hiểm. Sau khi Doãn Thiên Kỳ sinh ra, Doãn Chính Hào đưa Ôn Tố Tâm đến ở chung bầu bạn với Thiên Huệ, chính vì hành động này mà sau này ông đã hối hận không kịp Ôn Tố Tâm cùng ông ở chung dưới một mái nhà, nhìn ông che chở bảo bọc cho Thiên Huệ, bà không biết chính mình kém Thiên Huệ ở chỗ nào, bà yêu Chính Hào so với Thiên Huệ không thua kém, quen biết với Doãn Chính Hào cũng chỉ trẻ hơn một chút, nhưng đều là con người, tại sao trong mắt Chính Hào chỉ có mỗi Thiên Huệ mà không có bà? Một buổi tối nọ, Ôn Tố Tâm rốt cục cũng đem hết mọi dằn vặt khi hiển danh đời con gái của bà cho Chính Hào, chẳng sợ không giữ được của tim của ông, bà những tưởng, ít nhất bà cũng không phải tiếc nuối. Lúc Doãn Chính Hào cùng Ôn Tố Tâm dây dưa với nhau thì liền bị Thiên Huệ thấy được, kỳ thật đó là do Ôn Tố Tâm cố ý, bà cố ý ở trước mặt Thiên Huệ diễn vở kịch này. Nhưng bà không biết được, Thiên Huệ là người phụ nữ lương thiện cỡ nào, vẫn là Thiên Huệ rất ngốc, chỉ trầm mặc xoay người, làm như cái gì cũng không thấy. Doãn Chính Hào hối hận, ông lập tức cho Ôn Tố Tâm một tấm chi phiếu, sau đó đem bà tiễn bước, mà hành động của ông trong mắt Ôn Tố Tâm chính là sự nhục nhã không gì sánh bằng! Quan hệ của Ôn Tố Tâm cùng Thiên Huệ cũng xuống dốc không phanh từ đó, bà còn nhớ lúc bà rời đi, Thiên Huệ chỉ tay vào hai đứa con của cô ấy nói với bà rằng, “Tôi là vì tích đức cho hai đứa nhỏ, Ôn Tố Tâm, từ nay về sau, chúng ta cắt đứt quan hệ chị em!” Ôn Tố Tâm trong tim hận Doãn gia, sau khi tâm bà chết lặng, bà gả cho một người con trai cực kỳ bình thường. Kết hôn, mang thai, sinh đứa nhỏ. Chính là Ôn Tố Tâm không thể dự đoán được, ngày nào đó bà ở trong bệnh viện sinh hạ đứa con gái, bà nhìn thấy Thiên Huệ cũng được đưa vào cái bệnh viện nhỏ này. Thiên Huệ là vì biết lần này sinh con sẽ có nguy hiểm, cho nên cô ấy đi lên núi cầu Phật bình an, không ngờ trong lúc xuống núi sơ sẩy bị trượt trên ngã xuống, được người dân lân cận đưa tới bệnh viện nhỏ gần nhất này, Thời điểm này, thai trong bụng Thiên Huệ chỉ mới được hơn bảy tháng, cô đã sinh non. Lúc Ôn Tố Tâm nhìn thấy Thiên Huệ, trong đầu bà đã nổi lên một tà niệm! Chính là, Thiên Huệ sinh ra một đứa con gái, chưa được nhìn con một lần đã phát bệnh mà chết, Ôn Tố Tâm cho rằng đây chính là ý trời, đem hai đứa bé đánh tráo, dù bà không chiếm được người đàn ông kia, ít nhất con gái của bà cũng sẽ được ông ta thương yêu chiều chuộng. Chồng của Ôn Tố Tâm là một người đàn ông thành thực chất phác, lúc hắn biết vợ của mình đem con gái của mình đổi với con người khác, hắn lập tức liền phản nộ, hắn liền đuổi theo phía sau, nhưng là khi đó Doãn Chính Hào đã đem Thiên Huệ cùng đứa con của ông đi mất rồi. Lúc con của Thiên Huệ bị rời đi, cô bé đã khóc thật to, bởi vì sinh non, thể chất cũng không tốt, Ôn Tố Tâm liền trực tiếp đem cô bé ôm trở về nhà mình. Sau này, chồng của bà ngoài ý muốn qua đời, khi đó Ôn Tố Tâm mới một tuổi, Ôn Tố Tâm đối với đứa nhỏ ôn hoà, cho nên thơ ấu của Ôn Tố Tâm vẫn đều độc lập, cô luôn cho rằng mẹ thực vất vả, vì cô liên lụy đến bà. Mười lăm năm sau, Ôn Tố Tâm gặp lại Doãn Chính Hào, ông biết được quá khứ của bà cũng không tốt đẹp, mà bà thì biết được ông mấy năm nay vẫn chưa cưới vợ, mặc kệ là xuất phát từ đồng tình, hay là hắn vì chuyện xảy ra năm đó cảm thấy áy náy, Doãn Chính Hào cưới Ôn Tố Tâm. Một năm sau, Ôn Tố Tâm mười lăm tuổi, Ôn Tố Tâm kết hôn với Doãn Chính Hào chính thức một lần nữa bước vào Doãn gia! Hiện tại Doãn Chính Hào rốt cục cũng biết, vì sao lúc Ôn Tố Tâm vừa bước tới Doãn gia liền thương yêu đồng cảm với Vân Tuyên như vậy, vì sao lúc Doãn Thiên Kỳ kết hôn với Ôn Tố Tâm, bà lại phản đối mạnh mẽ đến như vậy! Thì ra, tất cả, tất cả mọi việc đều có nguyên nhân của nó! “Tố Tâm, đời này người tôi muốn xin lỗi nhất ngoài Thiên Huệ ra còn có Ôn Tố Tâm....” Doãn Chính Hào dài dòng hít một hơi, mở mắt ra, đem Ôn Tố Tâm mạnh bạo ôm vào trong lòng rồi rành mạch nói “Cho nên, bà hãy mang theo con gái của bà, cắt khỏi Doãn gia này ngay đi!”

Bạn đang đọc truyện *Cô Bé Lọ Lem Và Hoàng Thái Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 132: Diên Cuồng Trả Thù

“Không, Chính Hào, tôi sai lầm rồi, tôi thật sự xin lỗi ông, thật sự xin lỗi Thiên Huệ, càng thật sự xin lỗi Hinh Nhi, nhưng Vân Tuyên nó vô tội, ông làm ơn đừng đuổi nó đi được không? tôi cầu xin ông mà!” Ôn Tố Tâm hèn mọn dựa vào ngực của Doãn Chính Hào, đau khổ cầu xin. “Ôn Tố Tâm, nếu hôm nay không phải Thiên Kỳ phát hiện bí mật này, bà không phải tính giấu diếm sự thật này cả đời chứ?” Doãn Chính Hào chỉ cần nghĩ đến sự giả dối của Ôn Tố Tâm, cũng đủ để ông không thể chấp nhận sinh sống cùng với một người đàn bà tâm địa như rắn độc này. Thật là buồn cười, ông thế mà lại xem con gái của bà ấy giống như bảo bối của mình thương yêu chiều chuộng nhiều năm như vậy, trong khi đó ông lại chẳng hề quan tâm đến con gái ruột của mình. Ông càng không thể tưởng tượng, Ôn Tố Tâm theo bên cạnh Ôn Tố Tâm từ nhỏ đã trải qua một cuộc sống như thế nào! Ôn Tố Tâm còn có căn bệnh tim bẩm sinh, căn bệnh di truyền từ Thiên Huệ. “Tôi đi, tôi đi có được không? Van xin ông, đừng đuổi Vân Tuyên đi, con bé không biết điều gì cả mà!” Ôn Tố Tâm không ngừng cầu xin Doãn Chính Hào, ông cũng không giữ được bình tĩnh đem bà đẩy ra. “Đi thôi! Tôi! Doãn Chính Hào sẽ không bao giờ nuôi dưỡng con thay người khác, tôi chỉ muốn con gái của tôi!” Ông nặng nề mà ho khan lên, Doãn Thiên Kỳ định lại tinh thần vội vã đỡ lấy ông “Cha!”

“Thiên Kỳ, cha không là một người cha tốt! Chúng ta đều đã nợ Hinh Nhi rồi....” Doãn Chính Hào dường như già đi thêm mấy tuổi, ông hồ thẹn nhắm mắt lại, sau đó được Doãn Thiên Kỳ giúp đỡ đưa ra ngoài. “Thiên Kỳ.” Giản Ny nhìn Doãn Thiên Kỳ dựa bên vách tường, đứng bất động tựa như một gốc cổ thụ già, cô lay động anh liên tục mà vẫn không hề đã động gì được anh, sự oán hận đối với anh cách đây vài giờ, ngay giây phút này bỗng nhiên biến mất. “Giản Ny, cô ấy là em gái của anh, cô ấy lại là em gái ruột của anh.” Doãn Thiên Kỳ khổ sở ngồi xồm xuống, đem gương mặt giấu trong hai vòng tay, Giản Ny nhẹ nhàng bước đến bên cạnh anh, sau đó chậm rãi ngồi xồm xuống ôm lấy anh. Cô biết tình cảm của Doãn Thiên Kỳ là chân thật, hiện tại người con gái mà anh yêu đột nhiên từ tình nhân biến thành em gái, người chịu nhiều đã kích nhất phải chăng chính là anh đi? “Thiên Kỳ, đừng kiềm nén nữa, anh hãy nói ra đi, hãy khóc đi cho vui nỗi buồn” Giản Ny vỗ bờ vai của anh, không biết nên như an ủi anh như thế nào, cô biết nỗi đau của anh không thể chỉ vài ba câu an ủi là có thể xóa tan đi được, mà là một nỗi đau về tinh thần, Ôn Tố Tâm chính là kiếp nạn của anh trong lúc này. Doãn Thiên Kỳ đem mặt vùi thật sâu vào trong lòng Giản Ny, đây là cô gái đang mang thai đứa con của anh, kết quả là, cô lại là người mà anh phụ bạc nhất! Anh giống như một đứa nhỏ ở trong lòng cô gào khóc, đây là lần đầu tiên sau một khoảng thời gian dài Giản Ny mới được gần anh như thế này, trái tim cùng gắn sát nhau. “Triển Dương, Anh ở nơi nào?” Thời điểm Ôn Tố Tâm tỉnh lại phát hiện toàn thân mình đều không thể nhúc nhích, cô cố gắng mở mắt nhìn chung quanh trần ngập không khí âm đạm, bốn phía đều là hàng hóa bừa bộn, ngay cả ánh sáng cũng đều

tăm tối. Ôn Hình không khỏi nhớ tới lúc cô từ trong bệnh viện bị Triền Dương mang đi ra, hẳn hỏi cô có đồng ý đi cùng hắn hay không. Ôn Hình lúc ấy liền cự tuyệt, cô không có chú ý tới về rồi rầm thống khổ ẩn sâu trong đáy mắt Triền Dương. Cô đẩy hắn ra liền bỏ chạy, nhưng ai ngờ được lại bị người nào đuổi theo phía sau chụp thuốc mê, khi tỉnh lại thì cô đã ở đây rồi! “Có ai ở đây không vậy?” Ôn Hình cảm thấy không còn một chút sức lực nào cả, thân thể bị trói, thậm chí là cô chỉ dùng một chút sức lực thôi, hô hấp liền trở nên hỗn loạn, Ôn Hình loáng thoáng cảm giác được chính mình gặp được cái gì, chính là cô thật không ngờ, kế hoạch của cô lại bị Triền Dương phá hỏng. Ôn Hình vừa khát lại vừa mệt, căn phòng này ngay cả không khí cũng âm thấp, Ôn Hình cảm thấy hô hấp dần dần càng ngày càng khó khăn, trái tim cũng quặn đau thắt lại, nhưng cho dù cô có kêu đến rát cổ họng cũng không có ai đến giúp cô. “Chết tiệt!” Cô khẽ rít lên, hai tay bị trói đằng sau lưng đã muốn rí máu làm cho cô cảm thấy thanh tỉnh hơn, nhưng cách này chỉ có thể tạm thời, Ôn Hình mở lớn đôi mắt bắt lực nhìn trần nhà, vào lúc mà cô đang đau khổ cùng cực như thế này, còn có người còn muốn hại nữa hay sao? ***** Doãn gia chìm vào trong hỗn loạn, Doãn Chính Hào đột phát bệnh, bác sĩ được mời đến tận nhà, bởi vì năm đó Thiên

Huê đã chết ở trong bệnh viện, nên ông đối với nơi nhiễm đầy thuốc sát trùng đó có cảm giác bài xích mãnh liệt, Ôn Tố Tâm trong một đêm từ vị trí bà chủ Doãn Gia rơi xuống đáy tận cùng xã hội, ai cũng không thể đoán được, mọi việc trở nên rối rắm, do đó không một ai chú ý đến Doãn Văn Tuyên đang bước đi. Doãn Thiên Kinh nhìn gương mặt Doãn Chính Hào dần dần già đi, ông rất nhớ bảo bối Ôn Hình của ông, ông mặc kệ Doãn Thiên Kinh còn muốn trốn tránh như thế nào, cũng không thể thay đổi được sự thật Ôn Hình chính là em gái ruột của Doãn Thiên Kinh. “Anh hai, Hình Nhi không có quay trở lại trường, con bé có thể đi đâu được chứ?” Từ ngày hôm qua Doãn Thiên Kì đã bắt đầu tìm Ôn Hình, nhưng vẫn không thu hoạch được gì cả. “Anh em chúng ta cùng đi tìm!” Trầm mặc cả một đêm, Doãn Thiên Kinh bỗng nhiên đứng dậy, Doãn Thiên Kì giận dữ nhìn anh trai của mình, đã hai ngày hai đêm anh không ngủ rồi. Doãn Thiên Kinh lái xe đi tới nghĩa trang, như anh dự tính, Mạc Tư Tước đeo kính râm đang một mình đứng ở đó. “Mạc Tư Tước, tôi mặc kệ cậu hiện tại muốn làm cái gì, nhưng mời cậu hãy đem Hình Nhi giao ra đây, em ấy hiện tại bệnh rất nghiêm trọng!” Doãn Thiên Kinh không phải là người hay nói giỡn, bệnh án của Ôn Hình vẫn còn nằm trong tay anh, anh biết cô gái gốc kia vẫn luôn gạt anh, ngày trước có mấy lần cô sinh bệnh, lúc anh muốn đưa cô kiểm tra tổng quát, thì ngay sau đó đều bị cô đánh trống lảng cho qua. Trái tim không hoàn chỉnh, tuy rằng tính mệnh không có nguy hiểm, nhưng sức khỏe của cô tổ chất vốn rất yếu, Doãn Thiên Kinh sau này mới biết được, trước kia cô còn bị trúng độc thiếu chút nữa là mất đi tính mạng. “Có nghiêm trọng lắm không? Bác sĩ nói như thế nào?” Mạc Tư Tước cũng khẩn trương, hai người đàn ông đều bỏ qua mọi ân oán, toàn tâm toàn ý vì một cô gái mà lo lắng. “Không phải cậu mang đi, rồi cuộc là ai?” Doãn Thiên Kinh nhớ tới ngày hôm qua lúc ở bệnh viện, Bác Sĩ nói Ôn Hình đã được một người đàn ông mang đi, nếu không phải Mạc Tư Tước, thì còn ai vào đây nữa? “Tôi lập tức phái người đi tìm!” Mạc Tư Tước trong lòng đột nhiên dâng lên một cảm giác không lành, anh vội vàng bỏ lại một câu, liền đem xe rời đi. Ngày đó, Ôn Hình bỏ đi trước mặt anh không thèm quay đầu lại nhìn, Mạc Tư Tước thất hồn lạc phách, anh chỉ muốn ôm cô thật chặt, nhưng cô lại càng trốn xa anh hơn, chính vì thế Mạc Tư Tước tưởng rằng anh cho cô một ít thời gian để suy nghĩ, khi biết được bệnh tình của cô, anh đều khẩn trương hơn với tất cả người khác, cho nên anh vẫn luôn liên lạc với người bên Anh quốc tìm những bác sĩ chuyên khoa tìm mạch giới nhất. Ôn Hình, anh chẳng sợ cô không tha thứ cho anh, anh cũng phải nhìn thấy được cô ấy khỏe mạnh! “Trì Hạo, hãy tìm ra Ôn Hình một cách nhanh nhất có thể cho tôi!” Mạc Tư Tước phát động toàn bộ lực lượng, lúc này đây dự cảm không lành của anh rất mãnh liệt, Ôn Hình không ổn! _____ Ôn Hình là bị một cảm giác lạnh thấu xương dội tỉnh lại, bây giờ là mùa đông khắc nghiệt, trên người cô cũng chỉ ăn mặc rất mỏng manh, phía trên đỉnh đầu đột nhiên dội xuống một chậu nước lạnh như nước đá, cô run run bị cái lạnh xâm chiếm, cô ngước mặt lên phía trước, liền nhìn thấy một gương mặt, ánh mắt hé ra mười phần hận ý nhìn chằm chằm vào cô. “Doãn Văn Tuyên, cô muốn làm cái gì vậy?” Thân thể Ôn Hình lạnh lẽo, trong cổ họng rất buốt, mỗi câu nói, mỗi một chữ đều run run đến đáng thương

Bạn đang đọc truyện *Cô Bé Lọ Lem Và Hoàng Thái Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 133: Độc Ác Nhất Chính Là Lòng Dạ Đàn Bà

Nhìn thấy mười phần hận ý ẩn lên trong đôi mắt của Doãn Văn Tuyên, Ôn Hình có chút sợ hãi, nếu là như bình thường mọi ngày, Ôn Hình thân thủ nhanh nhẹn, nhất định có thể nghĩ ra biện pháp trốn thoát, nhưng khổ nỗi là hiện tại, khối thân thể yếu đuối rách nát này làm cho cô cảm thấy càng ngày càng lực bất tòng tâm.

“Ôn Hình, mày nhất định không thể tưởng tượng được, người con trai đã từng yêu thương mày thật lòng lại đem mày đến đây để tra tấn hả? Hừ. . . .”

Doãn Văn Tuyên cười có chút điên cuồng. Cái ngày mà Mạc Tư Tước tuyên bố hủy bỏ hôn ước với cô, cô gần như cũng đã muốn điên rồi, thật sự là bị bọn họ bức đến muốn điên lên rồi!

Cô đã muốn đối với bọn họ mắt nhắm mắt mở rồi, vì sao ngay cả phút cuối cùng cũng làm cho tất cả mọi ảo tưởng, mơ mộng của cô tan biến.

“Doãn Văn Tuyên, cô đừng làm vậy, cô làm như vậy là phạm pháp đấy !” Thân hình Ôn Hình cuộn tròn lại lui dần về phía sau, nhưng thân thể của cô đang bị trói, không gian cử động rất nhỏ, cô cẩn thận quan sát vị trí xung quanh nơi này, liền phát hiện ra khả năng trốn thoát là rất thấp.

“mày không cần phải nhắc nhở tao, tao không cần, tấm thân này của tao dù sao cũng đã bị Mạc Tư Tước chà đạp đến tan tành đại rồi!” Doãn Văn Tuyên đột nhiên ngồi xổm xuống, trong mắt toát ra vài tia quý dị, một bàn tay cô nâng cầm Ôn Hình lên, ngón tay khẽ vuốt lên trên da thịt trơn bóng của Ôn Hình rồi bỗng nhiên dòn lực véo lên.

Làn da trắng nõn của Ôn Hình liền xuất hiện vài vết đỏ thẫm.

“Mày nói thử xem, nếu gương mặt xinh đẹp này của cô bỗng nhiên trở nên xấu xí giống của tao, Mạc Tư Tước có còn yêu mày hay không, Ôn Hình?”. Doãn Văn Tuyên tự nói rồi có gắng gương nở nụ cười.

Ôn Hinh bị Doãn Văn Tuyên véo vào da thịt, đau đến toàn thân đều run lên “Doãn Văn Tuyên! Cô điên rồi!”

“Tao nói rồi, tao dù có chết cũng phải kéo mày theo cùng Ôn Hinh à!” Doãn Văn Tuyên đột nhiên đứng lên, vung lực bàn tay tát vào mặt Ôn Hinh một cách ngoan lệ.

Cô hận Ôn Hinh, hận Ôn Hinh luôn đóng giả bộ đáng làm như không có việc gì, và chính Ôn Hinh như thế lại cướp đi những người đàn ông mà cô yêu thương nhất.

Anh cả cũng thế, anh hai cũng thế, ngay cả Mạc Tư Tước cũng như thế!

Doãn Văn Tuyên xuống tay không cần phân biệt được nặng nhẹ, sau khi đánh Ôn Hinh vài cái tát, cô lại tiếp tục nắm tóc xé đầu Ôn Hinh lên, ném đầu Ôn Hinh đập vào bức tường cứng chắc bên tay phải. Ôn Hinh bị hành hạ đến như thế nhưng ngay cả một chút sức lực kêu đau cũng không có, Doãn Văn Tuyên lại không có dấu hiệu gì là muốn dừng tay buông tha cho cô cả.

Chỉ trong chốc lát, đỉnh đầu Ôn Hinh liền sưng lên kèm theo một vài tia máu. Ôn Hinh gần như muốn bất tỉnh, bỗng nhiên có người tới liền tới đá vào trên ngực cô, Ôn Hinh nhất thời trên khoé miệng liền học ra một ngụm máu tươi, mùi máu tươi nồng đậm trong miệng khiến lý trí Ôn Hinh trở lại.

Cô cố gắng mở to mắt, nhìn người phụ nữ khác đứng trước mặt là Trần Tư Dao!

Doãn Thiên Kinh nhìn lên bản báo cáo, nhìn thấy Ôn Hinh là bị triển dương mang đi, trong lòng anh ảm ảm bất an.

Anh vội vàng lấy điện thoại di động ra gọi cho Doãn Thiên Kỳ, “Thiên Kỳ, em có thấy Doãn Văn Tuyên đâu không?”

“Dạ không, làm sao vậy anh cả?” Doãn Thiên Kỳ đang từ trong cổng trường Đại Học bước ra, nhận được điện thoại của Doãn Thiên Kinh, lập tức chạy đi gấp anh.

Doãn Thiên Kỳ đột nhiên nhớ tới, trong hôn lễ của Doãn Thiên Kinh, Doãn Văn Tuyên hình như không có xuất hiện.

“Anh đi trước tìm Triển Dương, Em liên hệ với Mạc Tư Tước một chút đi!” Doãn Thiên Kinh nhanh chóng an bài mọi việc, sau đó vội vàng chuyển hướng.

Tìm bỗng nhiên đập rất nhanh, Doãn Thiên Kinh cùng Doãn Thiên Kỳ đồng thời đều có cảm giác này, có lẽ đây là tương quan giữa quan hệ huyết thống với nhau chăng?

“Tước, tìm được Ôn Hinh rồi!” Lúc Trì Hạo gọi điện thoại tới, Mạc Tư Tước một tay cầm điện thoại di động, một tay cầm lái, dưới chân đạp ga hừng tới địa điểm mà Trì Hạo đã thông báo.

Ánh mắt anh mui phần lãnh ý, trong đầu anh chỉ có một ý niệm, ai dám làm thương tổn Ôn Hinh, anh sẽ làm người đó trả giá bằng tính mạng!

Ôn Hinh dần dần phát hiện ra trong ánh mắt của Trần Tư Dao nhìn cô cũng không được bình thường, cô còn nhớ rõ ngày đó, khi nhìn thấy Trần Tư Dao cùng Triển Dương sánh vai bên nhau, cô trông thấy trong ánh mắt của Trần Tư Dao tràn ngập hèn mọn, hay là lúc Ôn Hinh cùng Mạc Tư Tước hôn nhau, chịu đã kích không chỉ có một mình Triển Dương, hình như còn có Trần Tư Dao.

“Ôn Hinh! Tôi ngày đó còn không kịp nói với cô....” Trần Tư Dao ngồi xổm xuống trước mặt Ôn Hinh, móng tay sắc bén cào trên mặt cô, Ôn Hinh chỉ cảm thấy có chút đau rất trên mặt.

“Mạc Tư Tước cũng đã từng qua tay của tôi, không lẽ cô cũng muốn sao?”

Ánh mắt Trần Tư Dao luân chuyển, nhìn sơ qua có lẽ thấy cô dịu dàng khả ái nhưng tâm dạ hiểm ác so với Doãn Văn Tuyên chỉ có hơn chứ không kém.

Người ta nói, bụng dạ đàn bà. Đáng sợ nhất chính là sự ghen tị. Ôn Hinh thống khổ khổ nhắm mắt, mọi sự hành hạ mà cô đang gánh chịu này, e là đều vì Mạc Tư Tước mà ra?

Ôn Hinh hiện tại thật muốn hận chết anh, chỉ bởi vì cái người đàn ông kia, mà cô đã phải ăn biết bao nhiêu là đau khổ, tủi nhục!

“Các người dựa vào cái gì mà đối xử với tôi như vậy hả? Giữ không được trái tim người đàn ông, trách sao được anh ta hoa tâm! Trần Tư Dao, Doãn Văn Tuyên, các người nên có chừng có mực đi! Mạc Tư Tước nếu biết được chuyện các người làm, anh ta sẽ chán ghét hai người hơn mà thôi. . . .”

Ôn Hinh còn chưa kịp nói xong một câu, bên tai liền bị giáng lên một cái tát, trước mắt cô bỗng trở nên tối tăm lại, lỗ tai cũng “Ong ong” rung động, nhưng là đau nhất không phải là mặt, mà là trước ngực cô còn bị hạ một đá, hiện tại toàn bộ thân thể cô dường như không còn chỗ nào lành lặn cả.

“Cùng cô ta nói nhiều như vậy làm cái gì, cô ta đem cậu hại thành như vậy, Tớ nghĩ cậu nên thanh toán mọi nợ nần, đem cả vốn lẫn lãi trả lại cho cô ta, Văn Tuyên à!” Trần Tư Dao châm ngòi ly gián đem Doãn Văn Tuyên cùng Ôn Hinh xoay vòng trong tay cô ta.

Nếu không phải cô ta thuyết phục Triển Dương, lại lợi dụng Doãn Văn Tuyên, Ôn Hình làm sao có thể rơi vào tay họ, làm sao có thể bắt lực để cho họ hành hạ thể này.

Trần Tư Dao không cam lòng, cô ta đường đường là hoa khôi giảng đường, lúc trước Mạc Tư Tước chính là nhìn thấy dung nhan xinh đẹp của cô mới coi trọng cô, nhưng không ngờ là bọn họ mới quen nhau không được bao lâu, anh ta lại muốn chia tay cô. Trần Tư Dao sau này mới biết được, Mạc Tư Tước sở dĩ cùng cô thân thiết, thực chất đều là để diễn cho Ôn Hình xem!

Hiện giờ ngay cả Triển Dương cũng không quên được Ôn Hình. Cùng ở bên nhau nhưng Triển Dương luôn thường nhắc đến Ôn Hình, Ánh mắt của anh toát ra sự quyến luyến là vì Ôn Hình!

Trần Tư Dao càng hận, hận Ôn Hình, càng hận không quên được người con trai ám áp này!

Thân thể Ôn Hình lúc nóng lúc lạnh, trên cổ tay lại mang thêm nhiều vết thương, cử động một chút cũng thực khó khăn, lúc này trong ánh mắt Doãn Văn Tuyên càng ngày càng toát ra nhiều hận ý, Ôn Hình nhìn Trần Tư Dao, liền nhớ đến một câu, hoa đẹp nào cũng có gai, Trần Tư Dao không những vừa có gai, lại còn có thêm độc nữa.

“Văn Tuyên, cô ta hiện giờ so với cậu xinh đẹp hơn, cho nên hoàng thái tử mới có thể vứt bỏ cậu, nếu cô ta cũng biến thành người quái dị, ai giám yêu cô ta nữa?” Trần Tư Dao nhìn Doãn Văn Tuyên rồi mỉm cười, ngay sau đó, Ôn Hình liền nhìn thấy Trần Tư Dao lấy ra trong người một cái chai thủy tinh trong suốt.

Ôn Hình kinh hãi, mở to hai mắt nhìn, trên nhãn chai có ghi là. Acid Sunfuric! (N: Ác độc quá...axit đậm đặc....T_T ta sợ....)

“Ôn Hình, tất cả đều lỗi tại mày!” Ánh mắt Doãn Văn Tuyên bắt đầu co rút nhanh, cô nhanh chóng nhận lấy bình acid, rồi âm trầm nở một nụ cười.

“Hắt vào đi, hắt vào trên mặt của cô ta đi, Văn Tuyên, cậu không phải là hận nhất gương mặt của cô ta sao? Nếu cô ta bị hủy đi gương mặt, cô ta cái gì cũng chẳng còn, nhưng còn cậu, ít nhất cậu vẫn còn là Tam tiểu thư của Doãn Gia!” Trần Tư Dao mê hoặc bên tai Doãn Văn Tuyên.

Doãn Văn Tuyên thân thể đã muốn theo bản năng mà hành động, lúc này Ôn Hình không còn sức lực đâu mà dấy dựa nữa, theo bản năng cô nhắm mắt lại.

Doãn Văn Tuyên mở nắp bình, dùng sức hắt tòi gương mặt của Ôn Hình.

Bạn đang đọc truyện *Cô Bé Lọ Lem Và Hoàng Thái Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 134: Máu Mủ Tình Thâm

Hành động nhanh hơn lời nói, thời điểm Mạc Tư Tước chạy đến liền thấy một màn kinh hách trước mắt, anh dường như là không do dự điều gì, dùng tốc độ nhanh nhất mà anh có thể chạy lại, mắt thấy đã không kịp đem Ôn Hình đẩy ra, anh liền trực tiếp đẩy Trần Tư Dao gần đó chắn cho Ôn Hình.

“Aaaa...”

Ôn Hình chỉ kịp nghe thấy một tiếng la thất thanh thê lương đến thảm thiết, cô liền xây xẩm mặt mày, tâm trí trở nên choáng váng mà muốn ngất đi.

Mạc Tư Tước vội vàng ôm cô vào lòng, dùng thân thể sưởi ấm cho cô, còn Trần Tư Dao bị axit đậm đặc hắt vào, hay tay bụm lấy mặt hét lên đến tâm lý phé liệt.

Bởi vì khoảng cách giữa anh và Trần Tư Dao khá là gần, anh liền đẩy cô ta đến đỡ cho Ôn Hình đồng thời cũng ôm Ôn Hình vào trong lòng, dùng lưng che chắn cho cô, cho nên axit đậm đặc do Doãn Văn Tuyên hắt tới đa phần đều nằm trên mặt của Trần Tư Dao, tuy nhiên vẫn có một chút ít bắn tung tóe lên lưng của Mạc Tư Tước.

Âu phục được thợ cắt may một cách tinh xảo sang trọng kia lập tức bị cháy ra theo từng vết axit chạm vào, ngay cả da thịt cũng bị phỏng loét ra, nhưng anh thật sự không có một chút cảm giác đau đớn gì.

Nhìn những dấu tay in trên gương mặt bị sưng đỏ của Ôn Hình, anh đau lòng ôm sát cô, sau đó hôn lên đôi môi đang nứt ra vì khô rát của cô

“Không sao cả, Hình nhi, May mắn là em không sao cả!”

Doãn Thiên Kinh cùng Doãn Thiên Kỳ cũng đã chạy đến nơi, Triển Dương cũng đứng lúc xuất hiện, khi nhìn thấy một màn thảm kịch phát sinh ở bên trong, họ dường như không còn tin tưởng vào mắt mình nữa.

“Triển Dương, mau cứu em! Mặt của em.mặt của em.aaa.”

Da mặt của Trần Tư Dao bị lột ra thành từng mảng đỏ tươi, máu tươi văng khắp nơi, tâm trí của cô dường như cũng đau đớn rồi rã rã đến tột cùng. Cô như thế nào cũng không nghĩ đến, cô trăm phương ngàn kế vạch ra kế sách này, đến cuối cùng người gánh chịu mọi hậu quả lại chính là cô!

Trong mắt Doãn Thiên Kinh chỉ nhìn thấy Ôn Hinh, cô cả người bị thương tích nằm trong lòng của Mạc Tư Tước, anh thở hắt ra những hơi thở lạnh lẽo như muốn đông giá cả căn phòng tối tăm này.

Mà Doãn Thiên Kì chỉ đứng yên lặng, không nhanh không chậm bước đến trước mặt Doãn Vân Tuyên, phát cho cô hai cái tát.

“Anh hai?”

Doãn Vân Tuyên mê mang nhìn anh, cô luôn nhớ rằng tính tình anh hai rất tốt, dù có như thế nào anh hai cũng không bao giờ đánh cô cả!

“Doãn Vân Tuyên, Cô có biết hay không? Bây giờ thì cô đã mất tất cả rồi đấy! Ngay cả họ Doãn này, cô cũng không xứng được mang!”

Doãn Thiên Kì siết chặt hai bàn tay, anh chỉ cần nghĩ đến việc cô ta tự nhiên lại đối Ôn Hinh làm ra thành những việc như thế này, lại nghĩ đến lập trường của anh cả, hai cái tát này là anh đánh thay cho Ôn Hinh, anh thầm cầu nguyện cho Ôn Hinh.

Anh đang đòi lại công bằng cho em gái ruột của anh.

“Anh hai! Anh nói cái gì? Ý anh là như thế nào? Em không hiểu?”

Doãn Vân Tuyên nhìn vào trong đôi mắt của Doãn Thiên Kì không có một chút ám áp cùng sùng nịnh như ngày xưa.

Cô mê mang, họ lẽ nhẩn tâm vứt bỏ cô em gái nhỏ mà họ luôn luôn nuông chiều, thương yêu này sao?

“Ôn Hinh.Lẽ ra cô không nên động đến em ấy! Từ giờ trở về sau cô cũng đừng hòng hại được Ôn Hinh nữa”

Doãn Thiên Kì không có kiên nhẫn cùng cô giải thích, anh lập tức xoay người, ánh mắt của anh cùng Doãn Thiên Kinh tha thiết nhìn về Ôn Hinh đang được Mạc Tư Tước ôm trong lòng.

Mạc Tư Tước lạnh lùng nhìn hai kẻ đầu sỏ gây ra mọi việc, sau đó chủ động đem Ôn Hinh giao cho Doãn Thiên Kinh.

“Anh trước nên đưa cô ấy đi bệnh viện!”

“Thương thế của cậu.”

Doãn Thiên Kinh có chút chần chờ, lúc Mạc Tư Tước lạnh nhạt lắc đầu, anh liền nhanh chóng ôm Ôn Hinh chạy ra ngoài.

Mạc Tư Tước cúi đầu phục trên người ra, lòng anh chợt cuộn trào một sự giận dữ, đôi mắt đỏ vạch như muốn ăn tươi nuốt sống nhìn Triển Dương cùng Trần Tư Dao, dường như bọn họ đều nghe thấy tiếng xương cốt của anh đang kêu rắc rắc.

“Tôi không đánh phụ nữ, nhưng ngày hôm nay, chính do các nguoi tự mình tìm chỗ chết!”

Mạc Tư Tước dường như đối với gương mặt của Trần Tư Dao kia không còn một chút ấn tượng nào cả, chẳng sợ gương mặt xinh đẹp kiều sa của cô bị hủy, anh chỉ cần nghĩ đến, nếu bình axit đậm đặc kia thật sự bị hắt lên mặt Ôn Hinh, cô làm sao có thể chịu đựng được!

Cho đến lúc này, ai gieo nhân nào thì phải gặt quả ấy!

“Mạc Tư Tước. gương mặt của cô ấy đã muốn bị hủy rồi! Anh hay là giờ cao đánh khẽ đi! Chính là tôi đã mang Ôn Hinh đến đây! Anh hãy đánh tôi đi!”

Triển Dương nhìn thấy gương mặt của Trần Tư Dao bị hủy hoại, lại nghĩ đến khi Ôn Hinh bị thương nằm ở đây kia, hẳn đã muốn hối hận.

Hắn đã từng yêu Ôn Hinh rất nhiều, hắn không sợ cô cuối cùng về bên cạnh người khác, dù cô ở bên ai hắn cũng đều chúc cô hạnh phúc.

Hắn như thế nào đã trở thành một kẻ yêu quá nên mù quáng như thế này?

Hiện bây giờ hắn đã có một lý do cho riêng mình, Ôn Hinh dù có không gặp Mạc Tư Tước thì cũng không bao giờ lựa chọn hắn, bởi vì Mạc Tư Tước sẽ không bao giờ làm ra những chuyện hôm nay hắn đã làm.

Mạc Tư Tước đã vì hồng nhan mà nổi giận, cho dù Triển Dương có tốt như thế nào thì chính cái đạo đức mới là điểm quan trọng khiến cho anh thất bại.

“Triển Dương! Tao sẽ toại nguyện cho mày!”

Mạc Tư Tước trực tiếp đá một cước vào bụng Triển Dương, hắn căn bản cơ hội né tránh cũng không có, Mạc Tư Tước mỗi một cước đều hạ xuống lạnh lùng quyết đoán như một sát thủ, thẳng đến khi hắn ngã xuống thân hình toàn là máu, nếu không phải Trì Hạo đến kịp lúc, có lẽ hắn đành để cho anh đánh chết.

Trì Hạo chưa bao giờ nhìn thấy bộ mặt hung ác như ác quỷ này của Mạc Tư Tước, từ trước đến giờ anh vẫn luôn là chàng trai hào hoa phong nhã, cho dù kẻ nào động chạm đến anh, cũng lắm thì anh cho người ta một nhát dao sau lưng (ý là đánh lên sau lưng mà không ai biết), vậy mà hôm nay Mạc Tư Tước dường như đã đem mọi sự giận dữ bốc phát ra ngoài, hành hạ người ta đến chết.

Triển Dương hấp hối nằm ở đó, Doãn Văn Tuyên cùng Trần Tư Dao lo lắng trốn ở một góc, hai người bị bộ dáng hung ác khát máu của Mạc Tư Tước dọa cho sợ hãi, một tiếng cũng không dám cất thành lời.

“Thực xin lỗi, Hình nhi.”

Triển Dương đưa tay lên hướng vào một khoảng trời xanh thẳm, nếu không phải trong bệnh viện Ôn Hình không chút do dự cự tuyệt hẳn, hẳn hẳn là không có ý tưởng cực đoan đến như vậy, hẳn thể mà thiếu chút nữa đã hại chết cô ấy rồi!

Thời điểm Ôn Hình tỉnh lại, việc trước tiên là liền chạy đến toilet, sau đó nhìn những vết sưng đỏ trên mặt, cô mới yên tâm thở ra.

Cô biết, người xuất hiện ở thời khắc quyết định kia chính là Mạc Tư Tước, nhưng cô vẫn không có cách nào tha thứ cho anh!

Lúc Ôn Hình bước ra khỏi toilet, cô mới sực nhớ ra là mình đang ở bệnh viện, mà trong phòng bệnh hai anh em Doãn Thiên Kinh cùng Doãn Thiên Kỳ còn đang đứng đó.

“Thật may mắn là gương mặt này của em không sao, chứ không thì em sẽ khóc chết mất thôi!”

Doãn Thiên Kỳ lại gần véo nhẹ lên mặt của cô, sau đó lại dùng ánh mắt tràn ngập áy náy nhìn cô, Ôn Hình bỗng nhiên cảm thấy có gì khác lạ không giống với thường ngày.

“Anh hai, mấy người đó tát em rất đau!”

Ôn Hình muốn làm ra một gương mặt thất đáng thương để chọc Thiên Kỳ, nhưng khi câu nói này của cô vừa mới thoát ra, Anh mất Doãn Thiên Kỳ càng âm trầm hơn.

“Hình nhi, anh hai đã đánh trả thù lại cho em rồi, về sau nếu ai còn dám đánh em, anh thề sống chết với người đó!”

Nghe thế Ôn Hình chợt giật mình cười toe toét, Doãn Văn Tuyên là em gái ruột của anh ấy, anh ấy nở ra tay sao?

“Anh hai, anh. . . .sao vậy?”

Nhìn thấy ánh mắt hoài nghi của Ôn Hình nhìn mình, Doãn Thiên Kỳ muốn ôm lấy cô, nhẹ nhàng dụ dỗ cô.

“Hình nhi, em gọi lại vài tiếng anh được không?”

Ôn Hình càng cảm thấy lạ hơn, sao mà nhìn thế nào cũng thấy Doãn Thiên Kỳ thật không giống thường ngày xú nào, hơn nữa nhìn ánh mắt anh nhìn cô, trong lòng cô chợt nổi lên một cảm giác, cũng không rõ là cảm giác gì.

“Được rồi, Thiên Kỳ!”

Doãn Thiên Kinh này giờ vẫn bảo trì trầm mặc liền tiến lên vỗ vào vai Doãn Thiên Kỳ, sau đó lại trở về vị trí lúc đầu của anh.

Ôn Hình ngồi trên giường, ngửa đầu nhìn về mặt trời tựa Doãn Thiên Kinh.

“Anh cả, anh hai, hai anh làm sao vậy?”

Bạn đang đọc truyện *Cô Bé Lọ Lem Và Hoàng Thái Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.